CĂRȚI ROMANTICE

Doamnele de la Cavendon

Barbara Taylor Bradford

Familia de aristocrați Ingham a fost servită de patru generații de familia Swann. *Doamnele de la Cavendon* urmărește parcursul acestor două familii începând cu anul 1926 până la devastatorul crah financiar din 1929.
Totul începe într-o zi de iulie 1926 când, pentru prima dată după mulți ani, al șaselea conte de Mowbray plănuiește o petrecere de familie la Cavendon Hall, marele conac care a fost reședința familiei vreme de secole. Toți sunt intrigați de invitație și toți au motivele lor de a accepta. Odată reuniți membrii familiei, sunt dezvăluite secrete, probleme, bucurii și tristeți. Moștenitorul vrea să divorțeze pentru a-și urma chemarea inimii, iar contele are și el o surpriză pentru toți; vechii dușmani ies din umbră, iar loialitatea familiei Swann față de Ingham este pusă la încercare.
După război, domeniul se află în pragul ruinei și viitorul lui ar putea sta în mâinile a patru femei – Daphne, care luptă să modernizeze căminul ancestral; Cecily Swann, care aspiră să devină mai mult decât o cunoscută creatoare de modă la Londra; Diedre, femeia de carieră și Dulcie, debutanta îndrăzneață.
Într-o epocă a transformărilor ireversibile, stă în puterea doamnelor de la Cavendon să ofere familiei un viitor într-o lume cu totul nouă...

Barbara Taylor Bradford a scris mai mult de 30 de bestselleruri, vândute în 92 de milioane de exemplare, în 90 de țări și traduse în 40 de limbi.

Tradiție din 1989
www.litera.ro
ISBN 978-606-33-2611-0
9 786063 326110
Lira
eBook disponibil

BARBARA TAYLOR BRADFORD

Doamnele de la Cavendon

BARBARA TAYLOR BRADFORD

Doamnele de la Cavendon

Traducere din limba engleză
Simona Luncaşu

LITERA®
2018

PARTEA ÎNTÂI

O reuniune de familie
Iulie 1926

„Mica lume a copilăriei, cu împrejurimile sale familiare, este un prototip al lumii mai mari. Cu cât mai intens familia i-a impregnat copilului caracterul lumii miniaturale de odinioară, cu atât mai mult acesta va tinde să o simtă şi să o vadă din nou în lumea mai mare a vieţii de adult."

Carl Jung, *Teoria psihanalizei* (1913)

capitolul 1

Cecily Swann cunoştea bine poteca asta. Mersese toată viaţa pe ea şi îi era veche prietenă. Înălţă capul şi se uită la casa măreaţă ce se ridica falnic deasupra ei, în vârful dealului. Cavendon Hall. Una dintre cele mai impunătoare case din Anglia, era cea mai frumoasă din tot Yorkshire-ul.

Casa era destinaţia ei în acea dimineaţă, aşa cum fusese atât de des de când crescuse. Părinţii şi fratele ei, Harry, locuiau în satul Little Skell, la marginea Cavendon Park, la fel ca strămoşii lor. De peste o sută şaptezeci de ani, practic.

Era o frumoasă dimineaţă de vineri, în mijlocul lui iulie, şi în acea zi nu era nici un semn de ploaie. Lumina soarelui se revărsa în jos, scăldând casa în acea lumină nordică cristalină care dădea exteriorului o strălucire blândă aparte, în diferite momente ale zilei.

Cecily aruncă o privire în jur în timp ce îşi continua drumul. Aproape se aştepta să o vadă pe Genevra hoinărind pe-acolo. Dar nu era nici urmă de ţigăncuşă. Căruţele de romi se vedeau pe deal, în capătul îndepărtat al câmpurilor; familia Genevrei încă trăia pe pământurile celui de-al şaselea conte – era ceva stabilit. Acesta permisese asta întotdeauna; ea presupunea că aveau să rămână acolo pentru totdeauna.

Dar atât de multe se schimbaseră! Cavendon Hall arăta la fel, dar nu mai era ce fusese. Era un loc schimbat; de fapt, multe se schimbaseră acum. Marele Război schimbase totul. Şi pe toată lumea. Aşa cum tot spunea tatăl ei, Walter, vremurile bune se sfârşiseră, şi nimic n-avea să mai fie vreodată la fel. Şi vorbele lui erau prea adevărate.

Din fericire, tatăl şi fratele ei se întorseseră teferi din Marele Război, dar Guy Ingham, moştenitorul titlului

de conte Mowbray, nu. El murise pentru ţara lui luptând în Franţa şi fusese îngropat acolo, alături de camarazii săi de arme.

Îl jeliseră toţi, fiecare persoană din cele trei sate din jurul Cavendonului, la fel ca familia lui. Nu pentru că era moştenitorul, ci pentru că fusese unul dintre cei mai drăguţi tineri.

Acum, Miles avea să moştenească într-o zi titlul de conte şi tot ce implica asta.

Miles Ingham.

Inima i se strânse când se gândi la el. Toată copilăria ei îi fusese companion constant, cel mai bun prieten şi, mai târziu, iubit. Îl iubea cu toată fiinţa ei; încă îl iubea. Iar el îi spusese de multe ori că şi el simţea la fel şi că într-o zi aveau să se căsătorească. Dar nu se întâmplase aşa.

Miles fusese silit să se însoare cu altă fată. O fată potrivită. Clarissa Meldrew, fiica lordului Meldrew. Genul potrivit de fată, care avea să-i dăruiască lui Miles un moştenitor aristocrat. Aşa stătea treaba cu mica nobilime: viitorii moştenitori le dominau vieţile şi destinele.

Un gând îi trecu brusc prin minte, şi Cecily se opri. După o clipă, o luă la stânga şi se îndreptă spre grădina de trandafiri. Avea nevoie de câteva clipe să reflecteze, şi, oricum, era prea devreme pentru întâlnirea pe care o avea.

Câteva secunde după aceea, trase de uşa grea de stejar să o deschidă şi coborî treptele. Această grădină bătrână înconjurată de ziduri era un loc parfumat, plin de mireasma trandafirilor târzii. Pe când se aşeză într-un scaun din fier forjat, respiră mirosul îmbătător. Locul acesta fusese întotdeauna un refugiu al păcii şi al frumuseţii.

Rămase complet nemişcată, închise ochii, întrebându-se de ce acceptase să facă asta – să-l ajute pe Miles să organizeze evenimentele planificate de conte pentru reuniunea de familie. Fusese, probabil, cea mai mare prostie pe care o făcuse vreodată în viaţa ei.

„Tocmai fiindcă eşti proastă", îşi spuse. „Evident că mătuşa Charlotte crede că eşti capabilă să te descurci într-o situaţie dificilă, altfel nu ţi-ar fi cerut ajutorul."

Glasul mătuşii îi răsună în minte când rememoră discuţia pe care o avuseseră cu o săptămână în urmă. Îşi amintea foarte bine vorbele mătuşii ei: „Doar Lady Daphne ar mai fi în stare să organizeze weekendul cu Miles, dar ea are atâtea de făcut, cu administrarea conacului Cavendon şi cu cinci copii pe cap. Eu, una, aş aprecia dacă l-ai ajuta tu, Ceci."

Ideea nu îi surâsese deloc, şi acum se gândi la cum încercase să se fofileze. Bolborosise ceva despre cum una dintre surorile ei ar fi fost mai bună la aşa ceva. Dar mătuşa ei îi respinsese obiecţiile cu o mişcare nepăsătoare din mână. „Ar putea să apară dificultăţi, Ceci, şi avem nevoie de cineva puternic ca tine. De cineva care poate fi tare, dacă e nevoie."

Ei bine, ea putea să fie tare, ştia asta. Dar, mai ales, trebuia să fie tare cu ea însăşi. Şi cu Miles Ingham.

Nu mai purtase nici o conversaţie cu el în ultimii şase ani. Vorbiseră când dăduseră întâmplător unul peste altul, aici, la Cavendon, sau îşi făcuseră cu mâna, dar atâta tot. În urmă cu şase ani, ea jurase să nu-l mai lase să se apropie de ea, şi mătuşa ei dăduse din cap aprobator când i se confesase.

„O să rămân singură şi o să mă dedic carierei de creatoare de modă", zisese Cecily, şi Charlotte păruse mulţumită şi uşurată. Acum, pe neaşteptate, Charlotte o rugase să-l ajute pe Miles, şi asta o zăpăcise pe Cecily. Practic, n-avea de ales.

Cecily oftă şi îşi îndreptă spatele. Îi datora totul lui Charlotte Swann. Era mătuşa ei, care o sprijinise în afacerea ei de modă, îi dăruise primul ei magazin în Burlington Arcade, îi făcuse cariera posibilă. Şi banii lui Charlotte finanţaseră iniţial întreprinderea. Deveniseră partenere de afaceri, încă mai erau, şi lucrau extrem de bine împreună.

„Are încredere în mine că fac ce trebuie", își zise Cecily. „Știe că n-am să cedez farmecelor lui, că n-am să mă implic la nivel personal. Înțelege că durerea pe care mi-a provocat-o el a fost mult prea profundă. În plus, e pe deplin conștientă că sunt devotată afacerii mele, că asta e viața mea."

Cecily se ridică în picioare, ieși din grădina de trandafiri și continuă să urce dealul spre casă. Se simțea mai bine. Ar fi putut să se descurce cu Miles Ingham. Nu se temea de el. Nu se temea de nimeni, la drept vorbind. În ultimii șase ani, învățase să fie cu adevărat independentă, să stea pe propriile picioare și să ia propriile decizii. Mai mult decât atât, avea un mare succes. Femeilor le plăceau la nebunie hainele ei; le cumpărau cu carul. Și nu numai în Londra, ci și în America. Deja făcuse două călătorii la New York, și numele ei era bine-cunoscut de ambele coaste ale Atlanticului.

Miles avea problemele lui. Și la fel și Cavendon.

Viitorul ei era plin de strălucire și de provocare, și – cu un strop de noroc – chiar de mai mult succes. Miles Ingham făcea parte din trecut. Ochii ei erau concentrați asupra viitorului.

Avea să-l ajute în acel weekend, apoi se va întoarce la Londra să-și vadă de munca ei, lăsându-l pe Miles în plata Domnului. În viața ei nu era loc pentru el. Nu avea să uite niciodată acea zi, din urmă cu șase ani, când îi spusese că se însura cu altă femeie. Îi frânsese inima, și n-avea să-l ierte niciodată.

capitolul 2

Miles Ingham se aplecă, luă bucățelele de plută și le puse pe polița șemineului, lângă ceasornic. Numai domnișoara Charlotte știa cum să le înțepenească în spatele celor două tablouri ecvestre de George Stubbs,

ca să nu alunece. O făcea de ani întregi, şi nimeni altcineva nu reuşise să stăpânească tehnica.

Întorcându-se, se îndreptă spre biroul tatălui său şi se aşeză, uitându-se la lista pe care o făcuse mai devreme. Toate erau aspecte pe care voia să le rezolve cu Cecily, cu privire la următoarele câteva zile.

Cecily Swann.

Îi era dor să o vadă, să stea de vorbă cu ea, s-o aibă, pur şi simplu, în preajmă. Şi totuşi, în acelaşi timp, se temea. Ani de-a rândul ea fusese doar politicoasă cu el, ori de câte ori dăduseră unul peste altul, aici, la Cavendon.

Atitudinea ei fusese atât de distantă, atât de rece, că lui îi fusese imposibil să găsească o breşă în zidurile alea de gheaţă pe care le ridicase în jurul ei. Îl exclusese din viaţa ei, iar el înţelegea pe deplin de ce. O rănise incomensurabil, iar durerea nu se vindecase niciodată. Era o rană deschisă.

Asta era acum o problemă, din moment ce trebuia să fie cordiali unul cu altul timp de mai multe zile, ca să o scoată la capăt cu reuniunea asta neobişnuită de familie. Îşi dăduse seama, cu o zi înainte, că trebuia să vină cu un *modus operandi*, şi că trebuia să fie unul pe care ea să-l găsească acceptabil.

Oftând, sări în picioare, dintr-odată copleşit de sentimente.

Se plimbă de colo-colo prin bibliotecă, încercând să-şi ţină sub control emoţiile intense. Ea urma să sosească dintr-o clipă-n alta, şi el n-avea pregătit nici un discurs, nu formulase nimic în minte, n-avea nici un salut anume pentru ea. Era nedumerit în ceea ce privea zilele următoare şi la cum aveau ei să se descurce.

Existase un moment, cu o săptămână în urmă, când şi-ar fi dorit ca tatăl lui să nu fi decis să invite familia acasă pentru o vizită de weekend.

Pe de altă parte, la Cavendon nu se mai ţinuse de mult nici o petrecere şi nici o reuniune. Nimic de sărbătorit, având în vedere problemele financiare ale familiei, pierderea în Marele Război a vieţii unor oameni care

le lucraseră pământul, scandalul din jurul mamei lui, pe care toți încercau să-l ignore. Și apoi mai era și depresia îngrijorătoare a lui DeLacy în legătură cu divorțul ei, la care se adăugau pierderile financiare uriașe ale lui Hugo la Bursa de Valori din New York.

Și ce harababură era propria lui viață! Miles era perfect conștient că n-avea, practic, o viață. Ajunsese să o deteste pe Clarissa, care, înțelesese el repede, era tâmpită mai presus de cuvinte, o cheltuitoare care vorbea doar despre haine, cosmetice și bijuterii. Toate astea îl plictiseau. Și era o bârfitoare. Îi plăcea la nebunie să vorbească despre prietenele ei, și nu întotdeauna frumos. O disprețuia pentru comentariile ei răutăcioase despre alte femei.

Ajunsese să-l displacă și pe tatăl ei, lordul Meldrew. Acesta era din cale-afară de îngăduitor cu singurul lui copil, oferindu-i Clarissei tot ce-i dorea inima. Asta în sine crease o ruptură între ei; el detesta femeile răsfățate, iar ea era deosebit de lacomă.

Miles acceptase de mult că era împovărat cu o nevastă inutilă; și, cel mai rău dintre toate, cu una care nu putea să procreeze.

Încă n-avea acel moștenitor mult așteptat. Nu numai că se dovedise a fi stearpă, dar, spre disperarea lui, începuse curând să aibă o aversiune față de Cavendon Hall, și nu voia să vină în Yorkshire.

– Nu sunt vreo fată de la țară, îl informase pe șleau la începutul căsniciei lor.

Ce căsnicie? se întrebă el acum îndreptându-se cu pași mari spre fereastră și privind afară spre parc.

Un moment mai târziu, încremeni. Cecily urca treptele terasei, și orice gând îi fugi din minte. Se simțea ca și cum ar fi avut o bandă strânsă în jurul pieptului și pentru o clipă abia putu să respire. Apoi înghiți, își stăpâni emoțiile și se duse să deschidă ușile terasei.

Când ea se îndrepta spre el, fu uimit de drăgălășenia ei: bogăția părului ei luxuriant cu reflexe roșcate, pielea

ei ca fildeșul, ochii ei ca lavanda, cenușii-fumurii, care spuneau lumii că era o adevărată Swann. Toți aveau acei ochi. Purta o rochie albă, cu bordură și cordon bleumarin, și totuși era lejeră, neprotocolară, cu fusta de mătase plutind în jurul picioarelor ei lungi. El își regăsi glasul și zise:

– Bună, Cecily. Inima îi bătea tare în piept, și fu cu adevărat surprins că nu-i tremura glasul. Spre ușurarea lui, suna destul de normal. Îți mulțumesc că ai venit.

Ea dădu simplu din cap și apucă mâna întinsă de el. O scuturâ, apoi o lăsă să cadă instantaneu și făcu un pas înapoi. Îi aruncă o privire rece și murmură:

– Sper ca vremea asta să dureze și următoarele câteva zile.

Glasul ei era blând și calm.

– Da, și eu, căzu el de acord, iar apoi, în mod neașteptat, se simți stânjenit.

O apucă de braț cu o mână, traversară împreună terasa, intrară în bibliotecă, și el închise ușa în urma lor. Cecily se îndreptă imediat spre șemineu, cum făcea, de obicei, aproape toată lumea. Încăperea aceea era întotdeauna răcoroasă, chiar și în lunile de vară.

– Vreau să-mi cer scuze, anunță Miles în timp ce traversa rapid încăperea în urma ei.

– Pentru ce? întrebă ea un pic tăios.

– Fiindcă am fost neglijent... Nu te-am felicitat niciodată în ultimii șase ani. Pentru succesul fantastic ca designer de modă, vreau să spun. Te-ai descurcat atât de bine, minunat de bine, și vreau să știi cât de încântat sunt de asta. Și sunt foarte mândru de tine. Miles își drese glasul și adăugă: Am încercat să-ți scriu, dar de fiecare dată când am început o scrisoare, am aruncat-o. N-am prea reușit să găsesc cuvintele potrivite. Și, oricum, am crezut că o scrisoare de la mine s-ar putea să te deranjeze.

– Da, ar fi putut, date fiind circumstanțele.

Cecily se așeză pe un scaun lângă foc. În timp ce se făcea comodă, îndreptându-și fusta rochiei, nu se putu

abţine să nu constate că Miles nu arăta bine. Slăbise şi arăta, în mod curios, vlăguit. Şi avea o aură de tristeţe. Asta se vedea mai ales în ochii lui albaştri, şi ea simţi că trecuse printr-o perioadă grea.

Urmând-o, se duse şi el la canapea şi se aşeză vizavi de ea. Cu un glas grav, zise:

– Am o listă cu lucrurile pe care mi-ar plăcea să le verific cu tine, pentru sâmbătă şi duminică, dar mai întâi trebuie să discutăm altceva.

Ochii lui Cecily erau concentraţi asupra lui. Încuviinţă din cap.

– Te rog, spune-mi la ce te gândeşti!

– La atitudinea noastră unul faţă de altul. Am fost politicoşi când ne-am întâlnit întâmplător de-a lungul anilor. Dar asta-i tot. Şi nu înţeleg de ce. Cu toate astea, o să fie un pic ciudat în următoarele câteva zile dacă o să fim neprietenoşi, mai ales în faţa familiei. Nu eşti de acord?

– Ba da. M-am gândit şi eu că ostilitatea mea faţă de tine s-ar putea să fie o problemă, şi presupun că trebuie să-mi revizuiesc comportamentul.

– Şi eu la fel, Cecily. Pe buze îi miji un zâmbet slab, şi adăugă: Ieri mi-am dat dintr-odată seama că am putea să ne întoarcem în trecut; poate am putea să ne purtăm ca atunci. Ne-am distrat, am fost fericiţi. Când ea rămase tăcută, el zise: Păi, chiar ne-am distrat şi am fost fericiţi.

– E adevărat, dar sper că nu crezi că am de gând să merg în poduri cu tine şi să vizitez iar „cuibuşorul dragostei" noastre, cum obişnuiai să-i spui.

Zise asta atât de solemn, cu o expresie atât de gravă, că Miles izbucni în râs, surprinzându-se singur; era prima oară când râdea de luni întregi.

– Sigur că nu, îngăimă el. După o clipă, îşi înfrână veselia zgomotoasă. Eu vorbesc despre purtarea noastră, îi explică.

Cecily reuşi să-şi menţină impasibilă expresia feţei, cu toate că existase un moment în care aproape râsese

cu el. Dar n-avea de gând să-i cedeze nici un centimetru. Niciodată. Într-un sfârşit, răspunse:

– Eu cred că, dacă încercăm să ştergem ultimii câţiva ani şi să ne amintim prietenia din tinereţe, o să funcţioneze. O să mă străduiesc din greu, fiindcă trebuie să facem să fie o sărbătoare perfectă pentru lordul Mowbray.

– Îţi mulţumesc, Ceci. Am ştiut că o să vezi rostul încheierii unei înţelegeri.

– Mai mult un compromis, cred, Miles, răspunse ea înţepat.

El îi ignoră răceala, se foi uşor pe canapea şi continuă:

– Vreau să-ţi explic un singur lucru, ceva ce ar trebui să ştii.

Glasul i se schimbase, era acum extrem de grav, iar ea se uită repede la el. Cunoscându-l atât de intim, fu sigură că se pregătea să spună ceva foarte important.

– Spune-mi, atunci.

În timp ce se uita la el, privirea ei era cuminte, serioasă.

– Săptămâna viitoare mă duc la Londra. N-am mai fost de-o veşnicie, şi o să-i cer divorţul Clarissei.

Cecily nu anticipase nimic de genul acesta şi fu şocată. Înainte de a se putea controla, răbufni:

– Dar ce-o să spună contele?

– *Papa* ştie că n-a mers căsnicia. Nu suntem compatibili în nici o privinţă. Clarissa urăşte viaţa la ţară; mai mult, n-a rămas niciodată însărcinată. Nu mi-a dat un moştenitor, iar pe tata asta îl deranjează la fel de mult ca pe mine. Şi n-o să se întâmple acum, fiindcă trăim separaţi de ceva vreme. Cum ea nu răspundea nimic, el zise: Dar ştii asta. Fiindcă eşti o Swann, iar familia Swann ştie totul despre familia Ingham.

– Nu întotdeauna totul, remarcă ea. Dar da, e adevărat, ştiam că nu ai o căsnicie fericită, Miles. Mi-a spus mătuşa Charlotte. Îmi pare rău că n-a mers.

– Şi mie, mormăi el. Având în vedere sacrificiile pe care le-am făcut.

– Ştiu, fu tot ce spuse, gândindu-se la jertfele pe care şi ea fusese silită să le facă. Dar asta era mai bine să rămână nespus.

Miles continuă:

– Am să-i fac Clarissei o ofertă generoasă – pensie alimentară, casa din Kensington pe care ne-a dat-o tata ca dar de nuntă. Dar nu sunt deloc sigur că o să fie de acord cu un divorţ.

Cecily îşi împreună sprâncenele şi întrebă cu nedumerire în glas:

– Dar de ce nu? E destul de tânără şi drăguţă; ar putea să se recăsătorească. Şi gândeşte-te ce ar aduce într-o nouă căsnicie. Pensie alimentară şi o casă frumoasă.

– Pensia alimentară ar înceta dacă s-ar recăsători, dar ar păstra casa. Cu toate astea, vezi tu, există o problemă.

– Care?

– Vrea să aibă un titlu, vrea să fie contesă, aşa că va încerca să nu se lase. Anul trecut, când tata a suferit un atac de cord, au fost momente când am crezut că aştepta cu bucurie, cu înfrigurare, ca el să-şi dea duhul şi să elibereze calea pentru mine. Şi pentru ea, desigur.

– Dar cât de îngrozitor e asta, Miles! Oribil!

Cecily părea speriată.

– Mie-mi spui?! A fost absurd, mai ales că ne-am separat de atunci. Dar o să câştig, sunt foarte sigur. *Papa* a vorbit cu avocatul lui, şi soluţia pentru mine e să-mi asum vina, să furnizez dovezi de adulter, astfel încât să mă poată da ea în judecată pentru divorţ. Dacă n-o să fie de acord cu asta, aş putea foarte bine să divorţez eu de ea. În opinia domnului Paulson, avocatul lui *papa*, am motive. Nu adulter, ci abandon. Vezi tu, şi-a împachetat toate lucrurile, şi pe mine m-a lăsat aici, la Cavendon. Cu alte cuvinte, a părăsit domiciliul conjugal.

Cecily se lăsă pe spate în scaun, gândindu-se la ultimii şase ani. Pentru Miles, aceştia fuseseră irosiţi. Dar pentru ea fuseseră productivi, fiindcă demarase afacerea cu moda, şi era înfloritoare, aducea bani.

– Un bănuț pentru gândurile tale, zise Miles liniștit, urmărind-o cu atenție.

– Mă gândeam la toți anii pe care i-ai pierdut, murmură ea, onestă ca de obicei.

– Știu. Pe de altă parte, am învățat multe despre agricultură, despre efectivele de animale, despre pământ, despre terenul unde se vânează cocoșii-de-mesteacăn, despre administrarea moșiei. Și continui să învăț. Se aplecă în față și se uită la ea cu atenție. Când o să fiu în sfârșit liber, divorțat de Clarissa, ar exista vreo șansă pentru mine?

– Ce vrei să spui mai exact? întrebă ea, cu gura dintr-odată uscată, cuprinsă de un sentiment de panică.

– Știi foarte bine ce vreau să spun. Dar o să precizez, ca să clarific asta. Există vreo șansă pentru mine de a fi cu tine, Ceci?

Cecily nu era surprinsă de această întrebare, fiindcă știa că el încă o iubea, la fel cum și ea îl iubea pe el. Nimic n-avea să le schimbe vreodată sentimentele. N-avea să fie niciodată nimeni altcineva pentru ea, și știa că și el simțea la fel. Dar el era diferit într-o singură privință. El era moștenitorul unui titlu de conte, și tatăl lui va dori cât se poate de ferm tot o aristocrată ca noră.

Nu o fată de rând ca ea. DeLacy subliniase asta cu șase ani în urmă, când ei îi scăpase că Miles se logodea cu o aristocrată. „El n-o să poată niciodată să se însoare cu o fată de rând ca tine", afirmase DeLacy, și ea nu uitase niciodată acele vorbe.

– Nu-mi răspunzi, zise Miles cu ochii lui albaștri dintr-odată plini de dragoste pentru ea.

Acea tristețe îngrozitoare era acum alungată. Felul în care se uita la ea, chipul lui plin de dor o mișcă profund. Expresia lui îi spunea atât de mult și reflecta ce simțise ea de ani întregi. Zise încet:

– Când aveam doisprezece ani, m-ai cerut, și am acceptat. Dar eram prea tineri. Când aveam optsprezece ani, m-ai cerut din nou, și eu am acceptat. Cu toate

astea, te-ai însurat cu altă femeie. Ce îmi spui acum, Miles? A treia oară e cu noroc?

O sprânceană se ridică zeflemitor. El aprobă din cap şi un zâmbet îşi făcu loc pe faţa lui serioasă.

– Da, a treia oară chiar e cu noroc! Deci te căsătoreşti cu mine după ce divorţez?

Părea încântat, iar vocea îi era mai lipsită de griji, dintr-odată mai tânără.

– Nu ştiu, răspunse ea. De fapt, nu cred. M-am schimbat sub multe aspecte, şi tu la fel. Se opri şi respiră adânc. Dar situaţia nu s-a schimbat. Tot o fată de rând sunt. Nu pot să-mi iau genul ăsta de angajament faţă de tine acum, Miles, şi nici tu n-ar trebui să-ţi iei faţă de mine.

– Încă mă iubeşti, Cecily Swann. La fel de mult cât te iubesc şi eu. Niciodată n-am încetat să te iubesc, şi tu ştii asta. Se lăsă pe spate, cu un aer gânditor pe chip, şi apoi zise cu un glas grav, tandru: Ne aparţinem unul altuia, şi asta de când eram copii.

Ea tăcu, cu chipul lipsit de orice expresie. Dar inima i se strânse în piept. Voia să-i spună „da", să-i spună că-i aparţinea, dar nu îndrăzni. Nu putea să se expună în faţa lui. Pentru că tatăl lui, contele de Mowbray, avea să aibă în cele din urmă ultimul cuvânt, nu Miles. Aproape ca şi cum i-ar fi citit gândurile, Miles anunţă:

– Să începem cu ce e mai important, Ceci. Trebuie să-mi recapăt libertatea, şi apoi o să vorbim din nou şi o să punem totul la punct. Eşti de acord?

Cecily reuşi doar să aprobe din cap.

– Acum, zise Miles, hai să trecem la evenimentele de peste câteva zile! Asta m-am gândit că ar trebui să facem sâmbătă seară.

Începu să contureze planurile de început, dar în sinea lui zâmbea. Avea să o aibă pe Cecily pentru el, indiferent ce credea ea. Bărbaţii Ingham şi femeile Swann erau irezistibili unii pentru alţii, şi nici el, nici ea nu erau deloc o excepţie. Aşa era hărăzit să fie.

capitolul 3

Era o minune grădina asta, cu gardurile ei vii scunde în faţa valurilor înalte de flori splendide. Atât de frumoasă, că i se tăie respiraţia.

Un zâmbet de plăcere apăru pe chipul lui Charlotte Swann, şi se simţi năpădită de mândrie. Nepotul ei, Harry, crease acest efect fantezist în salonul verde pal din aripa de sud.

Îi amintea de grădina interioară pe care o proiectase ea însăşi pentru aceeaşi cameră, cu nişte ani mai înainte. Treisprezece ani, mai exact. Şi ea o realizase pentru evenimentul principal din vara acelui an, supeul dansant anual, la care era invitată aristocraţia comitatului.

Seara fusese memorabilă sub toate aspectele, şi Lady Daphne uimise pe toată lumea cu frumuseţea ei incomparabilă, purtând o rochie din mărgele sclipitoare albastre-verzi, de culoarea mării. Toată lumea vorbise despre asta săptămâni la rând, şi Charlotte nu uitase niciodată cum arătase.

Încă avându-l pe Harry în minte, Charlotte se gândi brusc ce păcat era că el se răzgândise. Era un grădinar atât de talentat, cu un ochi grozav pentru formă şi culoare, iar grădinile lui exterioare erau opere de artă, în opinia ei.

Din nefericire, el îşi pierduse interesul de a fi peisagist. În schimb, voia să fie administrator de moşie, încântat de ideea de a lucra cu Miles şi învăţând de la Alex Cope, care, cu doi ani în urmă, îl înlocuise pe Jim Waters ca administrator al moşiei Cavendon.

Răzvrătirea lui Harry avusese loc la începutul anului şi îl zdruncinase pe tatăl lui, Walter, care se simţise trădat când descoperise că fiul lui se gândea să părăsească domeniul Cavendon.

Mama lui, Alice, nu fusese chiar atât de surprinsă. Ea ştiuse din momentul în care Harry se întorsese din Marele Război că el se schimbase considerabil, afectat de brutalitatea şi de masacrul la care fusese martor pe front.

Toţi soldaţii întorşi fuseseră afectaţi de experienţele lor, chiar şi soţul ei. În timp ce Walter era mai contemplativ, fiul ei dobândise o atitudine independentă, devenise destul de ambiţios; simţea că societatea îi datora ceva.

Cecily îi ceruse lui Charlotte să intervină, ceea ce ea făcuse. Fusese nevoie doar să schimbe câteva vorbe cu lordul Mowbray, şi apoi cu Alex Cope, ca ei să-l ajute pe Harry să urce în ierarhia de la Cavendon.

– E bine, atunci?

Charlotte tresări, speriată de sunetul vocii lui Harry. Întoarse capul. El se rezema nonşalant de tocul uşii, cu o expresie întrebătoare pe chip.

– Mai mult decât bine, răspunse ea. E frumos. Harry, te-ai întrecut pe tine însuţi.

– Cred că am moştenit un pic de talent de la tine, mătuşă Charlotte.

– O, tu eşti un grădinar mult mai bun decât mine, un adevărat profesionist, şi ai făcut bine să nu te grăbeşti şi să te străduieşti să creezi asta. Îţi mulţumesc, Harry.

– A fost plăcerea mea şi felul meu de a-ţi mulţumi că m-ai ajutat să rezolv treburile cu tata, răspunse el şi intră în încăpere. Aş vrea să vă întreb ceva...

Se opri, ezită, ca şi cum s-ar fi răzgândit. Lăsă fraza neterminată, rămase tăcut lângă scaunul ei, evident nedumerit. Ea ridică privirea la el, gândindu-se ce tânăr chipeş era. La douăzeci şi opt de ani, era înalt, ca tatăl lui, şi moştenise înfăţişarea frapantă a celor din familia Swann, cu trăsături cizelate, cu părul des de aceeaşi nuanţă de şaten-roşcat ca a ei. Avea chiar şi ochii ei cenuşii, cu acea tentă ciudată de lavandă caracteristică familiei Swann.

– S-a întâmplat ceva, Harry? întrebă ea. Pari îngrijorat.

– Nu e îngrijorare, doar curiozitate, presupun. Mă întrebam de ce i-ai cerut lui Ceci să-l ajute pe Miles? Cu evenimentele de mâine şi de duminică. Nu putea să-l ajute una dintre surorile lui?

Ea clătină din cap.

– Daphne e prea ocupată, Dulcie e prea tânără, DeLacy e prea deprimată. Cât despre Diedre, ea e mult prea intelectuală pentru chestiuni lumești precum organizarea unei reuniuni de familie. Ceci a fost singura mea opțiune, pentru că eu cred că el are nevoie de ajutor.

– Bietul Miles! Îmi pare rău pentru el că trebuie să lucreze cu soră-mea. O să se aleagă cu degerături.

Charlotte râse și clătină din cap. În tonul lui Harry era o urmă de milă, dar el avea tot timpul o replică potrivită pe vârful limbii.

– Am mai avut un motiv, zise Charlotte.

– M-am gândit eu, răspunse Harry. E atât de extenuat și de acrit. Miles are nevoie de puțină bunătate. Și Ceci o să fie bună cu el, chiar dacă știu că în adâncul sufletului ei e încă supărată.

Charlotte se uită la Harry, gândindu-se cât de perspicace era uneori. Dar el își cunoștea sora bine, iar el și Miles fuseseră prieteni din copilărie, crescuseră aici.

– Mi-a trecut prin minte că s-ar putea să fie un joc periculos dacă-i aduc împreună, zise ea. Însă mi-am dat seama că amândoi sunt adulți. Suficient de maturi să se descurce și să-și rezolve problemele.

– Sunt de acord. Se duse să se uite la straturile de flori, luă un boboc uscat și îl puse în buzunar. Fără să se uite la mătușa lui, murmură: Te aștepți la ceva probleme, nu?

– Ca să fiu sinceră, nu sunt sigură. O mulțime de bombăneli și de avertismente cumplite, probabil, nimic la care să nu putem să facem față. Pe de altă parte, m-am gândit că e mai bine să fii pregătit. Și nimeni nu e precum Cecily când vine vorba despre preluarea controlului asupra unei situații dificile. De asemenea, ea poate să fie nepărtinitoare și rațională, se pricepe să liniștească pe cineva. I-am tot spus că ar fi fost o bună diplomată – e o negociatoare foarte bună, să știi.

– Cine e o bună negociatoare? întrebă Lady Dulcie din ușă și intră în încăpere, arătând frumos într-o rochie de vară galbenă precum ciuboțica-cucului.

La optsprezece ani, nu se schimbase foarte mult faţă de cum era în copilărie: deschisă, cu o limbă ascuţită, directă. Nu se mai temea de Diedre, dar era precaută în preajma surorii ei mai mari şi automat prudentă. Încrezătoare în sine, sigură pe ea în societate, avea o inteligenţă superioară.

Pentru Dulcie, Charlotte era ca o mamă; ea o crescuse, împreună cu Nanny Clarice şi cu ajutorul lui Daphne. Aceste trei femei o influenţaseră cel mai mult în viaţă.

Mişcându-se uşor prin cameră, cu chipul tot un zâmbet, Dulcie se duse direct în braţele întinse ale lui Charlotte. Cele două se îmbrăţişară, apoi se desprinseră una de alta.

– E minunat să te văd, mă bucur că te-ai întors, zise Charlotte Mi-a fost dor de tine. A fost frumos la Londra, nu-i aşa?

– A fost, domnişoară Charlotte, şi mi-a plăcut să stau cu mătuşa Vanessa. M-a ajutat mult cu studiile mele de istoria artei, dar sunt foarte fericită să fiu acasă. Privindu-l pe Harry, ai cărui ochi n-o părăsiseră nici o clipă, ea roşi uşor în timp ce zise: Bună, Harry, mă bucur să te văd.

El îşi înclină capul, cu o expresie la fel de încântată pe chip.

– Bine-ai venit, Lady Dulcie, a fost tot ce reuşi să bâiguie.

Inevitabil, rămânea fără cuvinte în prezenţa mezinei contelui. Era atât de frumoasă, că se lumina ori de câte ori se afla în compania ei. O adora, tânjind în secret să o cunoască mai bine. Charlotte preluă iniţiativa.

– Ia uite ce grădină frumoasă a creat Harry, Lady Dulcie. Pentru cina de mâine-seară. E superbă, nu-i aşa?

– N-am mai văzut niciodată aşa ceva, răspunse Dulcie. Întorcându-se spre Harry, adăugă: Felicitări, eşti un adevărat artist. Apoi râse. Îmi amintesc acum, am văzut ceva asemănător cu ani în urmă, când aveam vreo cinci ani. Am dat buzna aici, murdară toată de ciocolată, chiar când era pe cale să înceapă marele dans.

Charlotte zâmbi, amintindu-şi şi ea de acest incident. Nu fusese prezentă, dar a doua zi auzise, bineînţeles, totul despre asta.

– Se pare că nici una dintre doamne n-a fost în stare să se apropie de tine, din moment ce erai acoperită de ciocolată. Cel puţin aşa mi s-a spus. S-au temut că o să le murdăreşti rochiile cu ciocolată.

Dulcie zâmbi, apoi întrebă:

– Unde e Daphne? Ştii cumva, domnişoară Charlotte? N-am reuşit să o găsesc.

– Sunt sigură că s-a întors în seră de-acum. Mi-a spus că se duce acolo să-şi verifice toate planurile de relaxare.

– Atunci mă duc acolo. După ce îmi spui cine e buna negociatoare.

– Păi, Cecily, desigur, răspunse Charlotte.

capitolul 4

– Bine ai revenit, draga mea, zise Daphne când Dulcie traversă sera în grabă şi îşi îmbrăţişă sora preferată. Mi-a fost dor de tine, adăugă, apoi o îndepărtă pe Dulcie, uitându-se la ea cu atenţie. Mai frumoasă ca niciodată, se pronunţă ea.

– Nu, nu, nu, tu eşti frumuseţea renumită a familiei! exclamă Dulcie, şi continuă repede: Abia aşteptam să ajung aici, am atâtea să-ţi povestesc. Mai ales despre Felicity.

Daphne aprobă din cap şi o ghidă pe Dulcie spre canapeaua din răchită, unde se aşezară. Încă de când mama lor părăsise Cavendonul, Dulcie o numea de fiecare dată doar Felicity, niciodată *mama*, când se referea la ea. Uneori, chiar se referea la ea ca la „femeia aia care m-a abandonat" şi folosea un şir de porecle ridicole şi destul de răutăcioase.

Daphne înţelegea de ce. Felicity fusese prea preocupată de boala fatală a surorii ei şi de propriile probleme

ca să-i acorde prea multă atenţie lui Dulcie când era mică, iar copila n-o iertase niciodată. Şi acum, că era o femeie tânără, acea ostilitate încă nu dispăruse.

Daphne se aşeză pe canapea şi zise:

– Aşa, spune-mi totul, sunt numai ochi şi urechi.

– Am fost informată că Felicity vrea să se descotorosească de Lawrence Pierce, vraciul ăla maniac înarmat cu bisturiu – şi, de altfel, ăsta nu e singurul lucru pe care-l mânuieşte. Din câte am înţeles, e destul de afemeiat, şi îşi mânuieşte bărbăţia peste tot.

Dulcie se lăsă pe spate lângă sora ei şi aşteptă o reacţie, fixând-o cu privirea pe Daphne. Aceasta izbucni în râs, ca întotdeauna extrem de amuzată de felul ciudat de a se exprima al lui Dulcie. Tatăl lor zicea adesea că aceasta folosea cuvintele într-un mod unic şi că ar trebui să se facă scriitoare, şi Daphne credea la fel.

– Cine ţi-a spus asta?

– Mama lui Margaret Atholl, răspunse Dulcie. Lady Dunham. A mai zis şi că circulă un zvon că mariajul e nefericit, iar Felicity intenţionează să se întoarcă la Cavendon. N-o să vină înapoi, nu, Daphers? N-aş suporta să o am aici pe creatura aia lacomă, devoratoare de bărbaţi. Tata s-ar îndrăgosti de ea din nou, nu?

Daphne clătină din cap, râse şi răspunse:

– Nici măcar n-o să încerce. Şi, cu siguranţă, tata nu e interesat de ea nici o iotă. Ce-ai auzit tu e doar bârfă fără temei. Cu toate astea, o să se descotorosească, probabil, de chirurg. Şi eu am auzit poveşti despre purtarea lui.

– Un desfrânat notoriu şi foarte versat, care se crede Don Juanul Don Juanilor, căruia îţi e imposibil să-i rezişti. Şi foarte fudul în legătură cu... farmecele lui ascunse, trebuie să spunem?

Din nou Daphne nu se putu abţine să nu râdă şi, în cele din urmă, reuşi să spună:

– Toţi chirurgii se cred Dumnezeu, în opinia lui Diedre. Probabil fiindcă salvează vieţi.

– Sau le distrug, ripostă Dulcie. Urmă un moment de tăcere, apoi Dulcie se trase mai aproape şi zise: Cred

că e posibil ca mătușa Vanessa să se mărite cu prietenul ei artist. E teribil de drăguț, de altfel, face parte dintr-o foarte bună familie, Barnard, are legături bune din punct de vedere social. A fost foarte amabil cu mine, m-a ajutat la cursul de istoria artei.

Daphne fu luată prin surprindere și se uită cu mare atenție la Dulcie.

– Ești sigură că plutește o logodnă în aer?

– Nu sunt absolut sigură, dar așa mi se pare. El locuiește, practic, în casa ei, și sunt de nedespărțit. Par... topiți unul după altul.

– *Papa* nu știe. Mi-ar fi spus. Dar, pe de altă parte, mătușa Vanessa nu trebuie să-i dea lui raportul, din moment ce are patruzeci de ani și poate să facă ce vrea.

– Doamne, aș fi vrut să nu aștepte atât de mult să se mărite! E prea bătrână ca să mai aibă copii, nu crezi, Daphers?

– Poate, răspunse Daphne.

Dulcie, care stătea cu fața la ușă, sări în sus când îl văzu pe tatăl ei stând acolo. Părea furios, și ea se întrebă dacă era supărat pe ea fiindcă nu se dusese să-l vadă pe el mai întâi. Îl zări și Daphne la intrarea în seră, și își dădu imediat seama că se întâmplase ceva. Înțelese din atitudinea furioasă. Ce-l supărase? El era de obicei relaxat, blând. Se crispă în sinea ei, rugându-se să nu fie ceva care avea de-a face cu evenimentele planificate pentru următoarele două zile.

– Bună, *papa*, zise Dulcie de îndată ce tatăl lor se opri lângă ele. Abia am sosit, explică ea repede. Tocmai voiam să vin să te salut, *papa*.

Pe chipul lui Charles Ingham licări un zâmbet, care dispăru imediat. O trase pe mezina lui în brațe și o sărută pe obraz.

– Bine ai venit acasă, draga mea. Mă bucur că te-ai întors mai devreme. Se opri, îi dădu drumul din brațe și întrebă: A mai sosit vreuna dintre surorile tale?

– Nu, din câte știu eu, cred că eu sunt prima. Am vrut să ajung aici la timp pentru ceaiul de după-amiază.

El încuviinţă din cap, apoi îşi îndreptă atenţia spre Daphne, care se ridicase de pe canapea.

– Trebuie să vorbesc ceva cu tine. Între patru ochi. Şi e destul de urgent. Se uită la Dulcie. Vrei să ne scuzi, Dulcie, te rog?

– Da, sigur, *papa*. Trebuie să urc în camera mea. L-am lăsat pe Layton să-mi despacheteze bagajele.

De îndată ce rămaseră singuri, Daphne îi aruncă tatălui ei o privire întrebătoare.

– *Papa*, ce s-a întâmplat? Văd că eşti supărat.

Era încordată, îngrijorată, cu toate că încerca să ascundă asta.

– Sunt furios, supărat – şi complet derutat. Am coborât la tainiţele de jos ca să iau ceva dintr-unul dintre seifuri, şi am descoperit că lipsesc nişte bijuterii.

Daphne nu reuşi să-şi ascundă şocul.

– Dar cum aşa? Numai tu ai cheia!

– E adevărat, şi era la locul ei. Am luat-o, am deschis tainiţa principală, m-am dus la un seif, am scos o casetă şi am descoperit că lipsea o pereche de cercei. Cerceii cu diamante. M-am uitat în alte câteva casete, şi erau goale. Am fost şocat, Daphne. Nu mi-am putut crede ochilor.

– Te rog, *papa*, hai să mergem imediat acolo jos! Şi să verificăm mai bine toate casetele de bijuterii. Nu eşti de acord?

– Ba da, sigur. Am fost atât de supărat, că m-am repezit încoace fără să fac asta.

– Crezi că cineva a ştiut unde era cheia? A luat-o, s-a dus acolo jos – să spunem, în timpul nopţii – şi a luat bijuteriile?

– Cum să spun? Cine să fi ştiut unde e păstrată cheia principală?

– Ai vorbit despre asta cu Hanson?

Contele clătină din cap.

– Am venit direct aici, să te caut pe tine. Hai să mergem, Daphne, şi ia o bucată de hârtie şi un creion cu tine. Ar fi bine să întocmim o listă cu tot ce lipseşte. Ce

ghinion să descopăr asta acum, cu tot ce avem de făcut în următoarele zile!

Deşi exista o tainiţă pentru argint în podeaua bucătăriei, care conţinea piesele folosite tot timpul, mai existau şi altele, tainiţele mai vechi, în podeaua de dedesubt, în pivniţele inferioare. Aceste tainiţe fuseseră construite de Humphrey Ingham, primul conte de Mowbray. El le proiectase cu arhitecţii, când fusese construită casa în anii 1700. Erau cavernoase şi nu adăposteau numai o colecţie imensă de bijuterii, ci şi cele mai importante şi mai valoroase obiecte din argint confecţionate de marii meşteri argintari din secolul al XVIII-lea.

În timp ce coborau în grabă scara, Daphne întrebă:

– Când ai fost ultima dată în tainiţele cu bijuterii, *papa?*

– Nu recent, cu siguranţă. N-am mai dat petreceri, deci nu s-a gândit nimeni să poarte bijuterii. Sunt nedumerit, chiar sunt, dar trebuie să rezolvăm misterul şi să ne recăpătăm piesele. Tata, bunicul şi străbunicul au considerat întotdeauna tainiţele astea ca fiind plasa noastră de siguranţă. Obiectele au fost cumpărate în scopuri de investiţii, precum şi pentru a fi purtate şi etalate. Multe au fost cumpărate de către primul conte, pe când era negustor în Indiile de Vest şi în Antile. A cumpărat diamante din faimoasele mine Golconda, iar piesele astea sunt unice.

Când ajunseră la uşa de fier, Charles descuie, păşi în interiorul tainiţei uriaşe şi aprinse lumina.

– Ce bine că tata a tras curent electric aici jos, altfel ce ne-am fi făcut astăzi?

– Am fi tras noi, murmură Daphne şi îl urmă pe tatăl ei spre unul dintre seifurile mai mari; era aşezat pe un perete, în capătul îndepărtat al încăperii.

Charles deschise seiful şi luă o casetă din piele roşie, uzată.

– În asta erau cerceii cu diamante. De la Cartier. După cum vezi, e goală. În cealaltă era un singur şirag de diamante, tot de la Cartier.

Daphne încuviinţă din cap şi căută şi ea în seif. Degetele i se strânseră în jurul unei cutii din piele albastră, tivită cu aur, şi în timp ce o luă, zise:

– Asta e broşa pe care am purtat-o la nunta mea, tată.

– Mă tem că nu, dragă, şi asta e goală.

– Nu-mi vine să cred! strigă ea ridicând capacul. E goală, şi era una dintre bijuteriile mele preferate. Am purtat-o la rochia de mireasă, şi apoi, mai târziu, mama a purtat-o la cina din ianuarie 1914, după ce s-a născut Alicia... Daphne se opri, se întoarse cu faţa spre tatăl ei şi strigă: Ştiu cine a luat bijuteriile.

Charles se uită la ea, încruntându-se.

– Te pregăteşti să arăţi cu degetul spre mama ta?

– Sunt cât se poate de sigură, tată! Ea a fost ultima persoană văzută purtând broşa în formă de fundă, cu diamante.

Daphne puse caseta de bijuterii goală pe masa din mijlocul încăperii, căută din nou în seif şi mai scoase încă două casete.

– Aici ar trebui să fie o mică tiară cu diamante şi rubine, iar în asta o brăţară cu diamante şi rubine.

Când le deschise, aprobă din cap.

– *Papa*, ea a luat bijuteriile astea, ştiu că ea le-a luat. Erau preferatele ei, împreună cu perlele Marmaduke. Perlele sunt în celălalt seif, nu?

– Aşa e. Mai bine ne-am uita să vedem ce lipseşte de acolo.

Perlele, care datau din secolul al XVIII-lea, erau extrem de valoroase şi se aflau de mulţi ani în posesia familiei Ingham. Erau mari, fuseseră atent asamblate şi formau un colier lung şi elegant. Şiragul unic era atât de preţios, încât era greu de evaluat. Daphne ajunsese să creadă că, dacă ar fi fost scoase la licitaţie, perlele ar fi valorat o grămadă de bani. Cutia era grea, iar ea îşi dădu imediat seama că perlele erau în siguranţă, că erau înăuntru. Când săltă capacul, încuviinţă din cap şi zâmbi uşurată.

– Cel puţin n-a pus mâna pe astea, *papa*.

– Eram sigur că sunt aici. Perlele trebuie scoase din când în când, un fel... mă rog, trebuie să li se permită să respire. Şi de asta am luat cutia sus frecvent, explică Charles.

– Ştiu doar că mama a luat celelalte bijuterii. Ştia unde e cheia, nimeni altcineva nu mai ştia, în afară de mine şi de Miles. Şi noi nu le-am fura. Ea a făcut-o. Fosta ta soţie şi mama mea. Şi am de gând să iau înapoi fiecare piesă de la ea. Cu mine şi-a găsit un adversar pe măsură. N-o să-mi găsesc odihna până când bijuteriile Ingham nu sunt din nou la locul lor.

– Cum ai de gând să faci asta, Daphne? Şi cum ai de gând să dovedeşti că ea a luat bijuteriile? Mama ta n-o să admită că a luat de la Cavendon ceva ce n-ar fi trebuit.

Daphne rămase tăcută câteva clipe, apoi mărturisi:

– Am un aliat. Cineva care o să mă ajute. Ştiu asta cu o certitudine absolută, *papa*.

El se încruntă, şi în ochii lui albaştri apăru brusc îngrijorarea.

– Şi cine e? Cine o să te ajute?

– Mă tem că nu pot să-ţi spun, *papa*. Nu că n-am încredere în tine, pentru că, evident, am. Cu toate astea, pur şi simplu nu pot să-ţi spun. Cel puţin nu acum. Când o să termin şi o să-ţi aduc bijuteriile înapoi, o să-ţi explic totul.

Charles oftă adânc.

– Când ai de gând să te confrunţi cu Felicity?

– În următoarele câteva săptămâni, când o să fii tu plecat. Şi o s-o oblig să le restituie. Evident, nu putem să luăm nici o măsură deocamdată. Cu toate astea, nu-mi fac griji. Nu poate să le vândă niciodată.

– Aşa e. Am afla imediat dacă ar apărea pe piaţă.

– Deci hai să încuiem seifurile astea şi să uităm de bijuteriile lipsă în următoarele câteva zile. Iar săptămâna viitoare promit să fac lista şi să verific fiecare cutie din toate seifurile.

– E un pic îngrijorător, murmură Charles şi închise uşa de la seif.

– Știu că e, *papa*, dar nu trebuie să lăsăm problema asta să afecteze... reuniunea de familie. N-ar fi corect, nu-i așa?

– Nu. Ca de obicei, ai perfectă dreptate, Daphne. Oare ce m-aș face fără tine?

capitolul 5

În mintea lui Daphne nu era nici o îndoială că, în momentul în care tatăl ei văzuse casetele goale, știuse pe dată cine luase bijuteriile. Dar așteptase ca ea să facă acea conexiune atât de evidentă.

În seră, Daphne se rezemă de spătarul scaunului, gândindu-se la mama ei, o femeie care se schimbase atât de drastic, încât părea o străină. Daphne îl blamă pe Lawrence Pierce. Era numai vina lui. El avusese o influență negativă asupra lui Felicity și, fără îndoială, încă mai avea.

Oftă. Nici unul dintre ei nu putea să facă nimic în legătură cu mama lor. Era măritată cu Pierce și, se pare, el ținea frâiele, cum pe bună dreptate, zicea Miles. Mama ei stârnise un scandal când fugise cu chirurgul din Londra. Dar cumva tatăl și familia ei reușiseră să treacă prin asta cu bine fără ca statutul lor să aibă de suferit.

Oricum, aproape fiecare familie pe care o cunoșteau avea o problemă sau alta, fie maritală, fie financiară.

Ei i se părea aproape de neconceput ca mama lor să pună pur și simplu în buzunar bijuteriile, ca și cum ar fi fost ale ei, și să plece la Londra să i se alăture amantului ei, fără să se gândească. Nici la bijuteriile pe care le lua, care nu erau ale ei, ca să le ia, nici la copiii pe care îi lăsa în urmă. Asta se întâmplase în urmă cu doisprezece ani.

Micuța Dulcie avea doar șase ani, iar bebelușa Alicia, singurul nepot al mamei ei, nici măcar un an.

Dar copiii lui Felicity se descurcaseră. Nu numai că se avuseseră unul pe altul, ci îl avuseseră și pe extraordinarul

lor tată, un om foarte iubitor, personificarea decenței. Iar ea îl avusese și pe dragul ei Hugo și pe primul lor copil. Și toată familia Swann. Ce s-ar fi făcut ei toți fără familia Swann? Mai ales fără Charlotte.

În mod normal, Daphne ar fi alergat direct la Charlotte astăzi, să-i spună despre bijuteriile dispărute și să-i ceară ajutorul. Dar nu putuse să facă asta. Charlotte avea destule pe cap și n-avea nevoie să-și mai facă griji și pentru asta.

Daphne închise ochii și se întrebă ce-ar fi putut să facă. Îi spusese tatălui ei că avea un plan, dar nu prea avea. Singurul ei gând era să se ducă la Londra să o înfrunte pe Felicity. Oare mama ei va nega că luase bijuteriile?

Evident că doar asta avea să facă Felicity. Și cum ar fi putut Daphne să dovedească contrariul, fără să caute prin casa mamei ei? Asta nu era o posibilitate, sub nici o formă. Avea un aliat, așa cum îi spusese tatălui ei. Cel puțin asta era adevărat. Dar ce-ar putea să facă aliatul?

Avea mare nevoie de un motiv ca să se invite la ceai la mama ei. Dar trebuia să fie un motiv cu adevărat bun, deoarece ei o evitaseră cu toții, cu mici excepții, de-a lungul anilor.

– Aici erai, draga mea, zise Hugo, întrerupându-i vârtejul de gânduri, intrând cu pași mari în seră, la fel de chipeș ca de obicei, la cei patruzeci și cinci de ani ai lui.

Daphne se răsuci în scaun, bucuroasă să-l vadă. Aplecându-se, soțul ei o sărută pe obraz și se așeză.

– Te-am căutat peste tot, zise el. În sfârșit, veşti bune de la New York! Tocmai am vorbit cu Paul Drummond, și a reușit să vândă în cele din urmă atelierele alea vechi pe care le-am cumpărat în centrul Manhattanului, în apropiere de zona abatoarelor. Și cu un preț excelent. Banii vor putea să fie bine folosiți aici, la Cavendon.

– O, ce veste minunată, Hugo! exclamă Daphne privindu-l drăgăstos.

El făcea tot posibilul să ajute la menținerea pe linia de plutire a Cavendonului, care era sufocat de taxe și de alte probleme. Ea și Hugo erau alături de tatăl ei,

punând umărul să-l susţină. Era foarte fericită că în acea după-amiază încordarea dispăruse de pe faţa lui.

– *Papa* o să fie recunoscător, zise ea, şi aşa sunt şi eu. Faci atât de multe, că n-o să reuşim să-ţi mulţumim niciodată îndeajuns. Se opri o clipă, apoi adaugă încet: Asta o să-i îmbunătăţească, fără îndoială, lui *papa* starea de spirit. A descoperit ceva de-a dreptul îngrozitor azi.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Hugo.

Ea era cuprinsă de un soi de nelinişte, care nu-i era deloc caracteristică. De obicei, era exuberantă şi optimistă, indiferent de problemele cu care se confrunta.

– *Papa* a coborât în tainiţa cea mare, să ia ceva, şi a descoperit că dispăruseră câteva bijuterii. Evident, şi-a dat seama imediat că le-a luat mama...

– Cine altcineva? o întrerupse Hugo cu siguranţă în glas. Numai o contesă de Mowbray cunoaşte ascunzătoarea cheii. Dacă îmi amintesc bine, astea sunt reguli vechi, urmate de familia Ingham de generaţii.

– Da. Şi majordomul ştie mereu unde e cheia. Dar te asigur că nu Hanson a furat cerceii cu diamante ca să-i dea drăguţei lui.

– Are vreuna? întrebă Hugo, şi nu se putu abţine să nu râdă, în ciuda gravităţii problemei.

Daphne râse cu el, şi apoi continuă:

– I-am spus lui *papa* să nu-şi facă griji pentru piesele lipsă; că o să le recuperez până se întoarce el.

– Şi cum ai de gând să faci asta? întrebă Hugo ridicând dintr-o sprânceană. Ai de gând să te duci la Felicity şi să-i ceri să le înapoieze? Clătină din cap, înainte să spună pe un ton scăzut: Ştii, ai acuza-o de furt, din moment ce sunt, practic, proprietatea contelui de Mowbray, fostul ei soţ. Nu cred că mama ta o să răspundă prea amabil la genul ăsta de acuzaţie, draga mea.

– Ai perfectă dreptate, Hugo, nu o s-o facă, sunt perfect conştientă. Dar trebuie să o înfrunt. N-am de ales. Şi chiar am un aliat.

– Cu aliat sau nu, vin şi eu cu tine la Londra. N-o să te las, cu siguranţă, să pleci singură în condiţiile de faţă.

Nu acasă la Felicity. S-ar putea foarte bine ca Lawrence Pierce să fie acolo, şi nu vreau să ajungi să te lupţi cu el. O privi lung şi gânditor. Şi cine e aliatul tău, dacă nu te superi?

– Îţi spun, Hugo, dar e confidenţial. Lui *papa* nu i-am spus.

– Buzele mele sunt pecetluite, promit!

– E Wilson.

Pe chipul lui Hugo apăru o expresie de înţelegere, şi încuviinţă din cap.

– Sigur că Wilson. Olive are o mare slăbiciune pentru tine. Mereu a avut, şi nu cred că mama ta se numără în prezent printre persoanele ei preferate. Pe de altă parte, mama ta o plăteşte extrem de bine, aşa că de ce şi-ar pune slujba în pericol?

– Fiindcă în curând o să lucreze pentru mine, o să fie camerista mea. În câteva luni. Ea găseşte inacceptabilă situaţia din Charles Street şi mi-a mărturisit că avea de gând să-i dea mamei de ştire. Şi aşa a făcut. I-a spus mamei că vrea să se pensioneze. Felicity a făcut un mare tam-tam, n-a vrut să o lase să plece, dar Olive a fost de neclintit, foarte hotărâtă. Ideea e că, atunci când mi s-a destăinuit, am rugat-o să vină la Cavendon de îndată ce va fi disponibilă.

– Înţeleg, murmură Hugo şi se lăsă pe spate în scaun, întrebându-se ce salariu o fi având Wilson.

Ca şi cum i-ar fi citit gândurile, Daphne zise repede:

– Nu e cazul să-ţi faci griji cu privire la bani, Hugo. Am să o plătesc eu pe Wilson. Am banii mei şi intenţionez să folosesc o parte din ei ca să-i plătesc ei salariul.

– Când intenţionează Wilson să se pensioneze, ca să spunem aşa? Şi apoi să vină încoace? întrebă el, gândindu-se că lui Felicity n-avea să-i placă acea turnură a evenimentelor.

– Nu înainte de septembrie. Deci am suficient timp să rezolv treburile cu mama în ceea ce priveşte bijuteriile.

– Orice ar spune mama ta, ştiu că Wilson o să-ţi spună adevărul. De-asta o numeşti aliata ta, nu?

– Da, Hugo. Wilson o ajută în fiecare zi pe mama să se îmbrace. Ea este responsabilă cu hainele ei şi, probabil, cu bijuteriile. Se uită la el şi adăugă repede: Ştiu ce înseamnă expresia de pe faţa ta, Hugo. Crezi că Wilson ar fi trebuit să-mi fi spus mai înainte... despre bijuterii. Dar, vezi tu, Olive Wilson nu ştie că nu sunt ale mamei, că nu sunt bunurile ei personale.

– N-are nici o idee că sunt moşteniri de familie? întrebă el sceptic.

– De unde să ştie? Bunicul a fost un industriaş bogat, şi sunt destul de sigură că Wilson crede că mama are bijuteriile de la el. Sau de la tata. N-are de unde să ştie că bijuteriile pe care le poartă ea trebuie să rămână în posesia actualului conte, că nu sunt, de fapt, ale ei de tot, ci poate numai să le împrumute.

– Pare logic ce zici, draga mea, murmură Hugo şi se ridică în picioare. Mai bine m-aş duce puţin în anexă. Ne vedem la ora ceaiului.

– O, nu, nu, Hugo, trebuie să vii la mica adunare pe care o ţine *papa* în bibliotecă, la trei şi jumătate. Doar fetele, Miles şi tu. Ştiu că prezenţa ta e importantă pentru el. N-ai uitat, nu?

– Mi-a ieşit din minte, dar o să fiu acolo, răspunse el şi se duse să o sărute pe obraz.

Ea mişcă uşor capul, şi, când el se aplecă, chipul ei era scăldat de lumina soarelui care se revărsa pe fereastră. Fu instantaneu şocat de drăgălăşenia ei din acea după-amiază. La treizeci de ani, Daphne era la apogeul frumuseţii. Treisprezece ani, se gândi el. Nu părea posibil să fi fost căsătoriţi atât de mult timp.

În timp ce buzele lui îi atinseră obrazul şi o strânse de umăr cu afecţiune, el se gândi la copiii lor. Profeţia Genevrei se împlinise... Ţigăncuşa prezisese că Daphne avea să nască cinci copii. Şi aşa se întâmplase. Ei erau bucăţică ruptă din familia Ingham, fete frumoase şi băieţi chipeşi. El îi iubea foarte mult şi îi răsfăţa cumplit. Şi de ce nu?

Ei şi Daphne erau viaţa lui.

*

Mergând spre anexă, gândurile lui Hugo erau încă la Daphne. Ce femeie cu adevărat minunată devenise de-a lungul anilor; îşi ajuta tatăl să administreze Cavendonul, şi o făcea bine. Zâmbi când şi-o imagină pe soţia lui ca fiind „generalul responsabil", cum singură îşi spunea. Grozav general, într-adevăr!

Era încă frumoasă, realmente fermecătoare, cu părul ei des auriu ca un nimb în jurul chipului ei minunat. Nici o tunsoare şic a anilor 1920 pentru ea; şi acei ochi splendizi erau mai albaştri ca niciodată, iar pielea era luminoasă şi perfectă. „Am avut noroc, atât de mult noroc", îşi reaminti el. „Amândoi suntem sănătoşi şi încă îndrăgostiţi unul de altul. Miraculos."

capitolul 6

Diedre stătea în mijlocul dormitorului ei, întorcându-se încet şi zăbovind cu privirea pe unele dintre obiectele ei preferate.

Pe masă se afla oglinda de argint mare şi veche, dăruită de mama ei când era mică, pe pat era colecţia de perne cu feţe din dantelă, făcută pentru ea de doamna Alice, şi periile din carapace de ţestoasă şi argint, şi setul de pieptene şi oglindă, un cadou de la tatăl ei când împlinise şaisprezece ani.

Toate erau lucruri dragi, la fel ca şi această cameră, care fusese dintotdeauna a ei. Pentru ea, era unul dintre locurile cele mai speciale din lume. Îi fusese dor de el, şi în timp ce se ducea să se aşeze la micul birou georgian, simţi cum o podidesc lacrimile.

Nimeni n-o ţinuse departe de Cavendon; pur şi simplu nu mai venise, şi asta de bunăvoie. Nu se întorsese acasă fiindcă o lungă perioadă fusese foarte supărată şi nu dorise s-o vadă nimeni în starea aceea. Supărarea pentru

persoana pe care o iubise cel mai mult în viaţă era extrem de personală şi, prin urmare, absolut privată.

Şi, din moment ce nu era în stare să vorbească despre asta, cel puţin nu coerent, nimeni nu putea să o facă să se simtă mai bine. Cu excepţia, poate, a tatălui ei, care era cel mai plin de compasiune şi empatic om.

Ştergându-şi lacrimile, Diedre se aşeză la biroul de mahon, şi imediat se simţi cu adevărat în largul ei. Surorii ei, DeLacy, îi plăceau la nebunie dormitoarele de lux, pline de volănaşe, în timp ce ea punea, de obicei, ochii pe cele mai bune birouri de la Cavendon. De multe ori scotocise în poduri, în căutare de comori ascunse, mai ales de antichităţi delicate.

Acesta era un birou ales de ea cu ani în urmă, şi devenise favoritul ei, cu numeroasele lui sertare, cu micuţele compartimente şi pielea verde de deasupra.

În mod neaşteptat, o năpădi un val de amintiri minunate şi, preţ de câteva minute, fu înconjurată de trecut. Primul jurnal pe care-l ţinuse când era mică fusese scris aici, şi prima ei scrisoare de dragoste. Îşi făcuse temele la acest birou, mereu silitoare când era vorba de aşa ceva; felicitările pentru familia ei fuseseră scrise în acest loc, la fel şi felicitările de Crăciun şi cele cu ocazia zilelor de naştere.

Ciudat cum îi plăcuseră birourile atât de mult când era mai tânără!

Încă îi mai plăceau. Avea trei în apartamentul ei din Kensington. Acela era un alt refugiu sigur. Din fericire, putea să şi-l permită, datorită rentei de la bunicul Malcolm Wallace. Numai ei şi lui Daphne le fuseseră oferite aceste rente, fiindcă bunicul Wallace, tatăl mamei lor, murise înainte ca surorile celelalte să se fi născut.

Lăsându-se pe spate în scaun, Diedre îşi lăsă ochii să-i rătăcească din nou prin cameră. Era luminoasă şi spaţioasă, şi avea un bovindou frumos, cu o băncuţă la fereastră. Pereţii gri lavandă pal şi draperiile asortate de mătase creau o senzaţie odihnitoare, iar ea se simţea atât de confortabil aici şi în siguranţă.

Acum își dorea să nu fi fost atât de prostuță și să fi venit mai des la Cavendon în ultimii ani. La urma urmei, aici crescuse. Iubea fiecare colțișor al casei și parcurile, ca să nu mai vorbim de grădini. Istoria acestei moșii era istoria familiei Ingham, și, prin urmare, parte din aceasta.

Tatăl ei se simțea un pic rănit că ea nu venise mai des acasă în ultimii ani. Își dăduse seama de asta mai devreme în acea zi, după ce ajunsese și se dusese să-l vadă în bibliotecă. O spusese cu blândețe, dar ea sesizase tristețea din vocea lui, care apoi trecuse. Era priceput să-și ascundă simțămintele, desigur. „Ar fi fost un actor bun", se gândise ea adesea.

Îi atrăsese atenția că îl văzuse des în casa din Grosvenor Square; el râsese, informând-o că nu era totuna. Fusese, evident, foarte fericit când o văzuse în acea după-amiază, extrem de amabil și de drăguț. Păi, era fiica lui cea mai mare, prima lui născută. Când să plece, el îi amintise că mai târziu, înainte de ceai, în bibliotecă urma să fie o mică adunare, și că trebuia să fie prezentă și ea.

Și avea să fie. Și la fel și la ceai. Diedre spera că putea să se ducă acasă la mătușa Gwendolyn, ca să stea de vorbă cu ea, să-i povestească despre problema ei. Îi scăpă un mic suspin și își mușcă buza. Brusc, problema care o îngrijora i se păru insurmontabilă când se gândi la ea din nou. Prietenul ei apropiat, Alfie Fennell, îi spusese recent că cineva avea să-i facă necazuri la Ministerul de Război. El nu știa cine era, nici de ce făcea asta.

Și nici ea. Lui Diedre îi plăcuse munca pe care o făcuse în timpul Marelui Război, și rămăsese în aceeași divizie după încheierea războiului. Începuse să lucreze acolo în 1914, când avea douăzeci și unu de ani. Acum, avea treizeci și trei, și slujba era viața ei. Fără asta, ar fi fost pierdută.

Veștile lui Alfie o zguduiseră, o șocaseră, le găsise greu de crezut. Nu voia să fie dată deoparte; simpla idee o înspăimânta. I-ar fi ruinat viața – ce mai rămăsese din ea, acum, că iubirea ei adevărată era moartă și îngropată.

Când, în cele din urmă, îl presase pe Alfie şi-i ceruse să-i spună tot ce ştia, el aşa făcuse. Şi se dovedise că nu era mare lucru.

Verişoara lui, Johanna Ellsworth, fusese prima persoană care auzise zvonul şi îi spusese imediat lui Alfie, sugerându-i să o alerteze pe Diedre, să o informeze despre o eventuală problemă. Johanna avea legături bune în cercurile politice.

– Dar e numai un zvon, zisese Alfie cu o săptămână în urmă. Zvonurile nu înseamnă mare lucru, nu?

Diedre credea că acestea chiar însemnau ceva şi îi spusese că, la fel ca mulţi oameni, era de părere că nu iese fum fără foc.

Acum, ea se concentră asupra cuvântului zvon. Cine îl lansase? Şi de ce? Îi purta cineva pică? Un concurent? Avea un duşman în Ministerul de Război? Era din interior? Sau din afară? Era cineva care încerca să o sperie? Dacă da, de ce? O parte din munca ei era să pună întrebări, iar acum şi le punea sieşi, storcându-şi creierii. Alfie sugerase că făcuse o eroare gravă de judecată.

Un lucru îl ştia bine. Toţi superiorii ierarhici, oameni importanţi, erau cu adevărat mulţumiţi de munca ei. Dacă se isca un zvon la Ministerul de Război, acesta venea, evident, de la o persoană de rang inferior.

Diedre era sigură că mătuşa ei avea să fie în măsură să o ajute datorită relaţiilor pe care le avea în guvernul britanic. Ea cunoştea pe toată lumea, indiferent de rang, şi mulţi o considerau o prietenă adevărată, prin urmare, dacă cineva putea să dea de cap acestei probleme, aceea era Lady Gwendolyn. De asemenea, o mulţime de oameni îi erau datori.

Pe lângă asta, ea şi mătuşa ei semănau foarte mult şi erau neobişnuit de apropiate. Mătuşa Gwendolyn era dispusă oricând să o asculte şi să-şi spună părerea chibzuită, precum şi să-i dea un sfat bun. Diedre abia aştepta să i se destăinuiască. Avea să fie o mare uşurare fie şi numai să se descarce.

capitolul 7

Henry Hanson stătea în biroul lui de la parterul conacului Cavendon Hall. Rezemat în scaunul confortabil, majordomul reciti meniul pentru cina de sâmbătă seară. Acesta fusese alcătuit, ca de obicei, de Lady Daphne, şi era perfect, în opinia lui. Dar, mă rog, ea nu prea avea cum să dea greş, credea el; era de multă vreme favorita lui.

Lady Daphne alesese în deschidere *vichyssoise*[1], iar după supa rece avea să urmeze limbă-de-mare cu sos de capere şi pătrunjel.

Felul principal era constituit din coaste de miel, mazăre verde proaspătă din grădina lor de legume şi *rösti*. Acesta din urmă era preparat din cartofi sfărâmaţi prăjiţi în ulei fierbinte până când deveneau o plăcintă de cartofi crocantă, un fel de mâncare elveţiană care plăcea tuturor, introdusă în gospodărie de către domnul Hugo.

Se uită pe lista de vinuri, întocmită de Excelenţa Sa mai devreme în acea zi. Zâmbi. Ca de obicei, lordul Mowbray alesese preferatele sale, dar Pouilly-Fuissé era o bună alegere pentru peşte, iar Pomerol avea să fie perfect cu felul principal.

Contele făcuse o însemnare pe foaie, sugerând ca Hanson să selecteze el însuşi şampania. Aceasta avea să fie servită la desert, iar el se gândi imediat la Dom Pérignon, dar avea să se ducă mai târziu în cramă. Poate îi cădeau ochii pe altceva.

Hanson se ridică, se duse la fereastră şi se uită la cerul senin. Era o zi frumoasă, cu mult soare, şi el spera ca vremea bună să dureze şi în următoarele zile. Dar, dacă se gândea mai bine, ploaia n-ar fi făcut nici un rău, decise el. Fericirea nu e diluată de ploaie.

Hanson era încântat că Excelenţa Sa se hotărâse să organizeze reuniunea asta de familie, prima în ultimii şase ani, şi se bucura că acesta alesese mijlocul lui iulie.

[1] Supă cu cartofi, praz şi smântână, servită, de obicei, rece (n.tr.)

Îi amintea de vremurile de demult, când totul era bine în lume şi ei ţineau serate dansante estivale, întotdeauna apreciate de oamenii din comitat. Dar nu comitatul era invitat a doua zi, ci doar familia.

Ultima petrecere fusese cu ocazia căsătoriei lui Miles cu Clarissa Meldrew, o poveste frumoasă, dar mai târziu totul mersese aiurea pentru cei doi. Îi părea tare rău pentru Miles, care nu merita tratamentul pe care i-l aplica domnişoara Meldrew.

„Aristocrată pe naiba", se gândi el, cu o străfulgerare de snobism amestecat cu furie. „*Nouveau riche*", murmură el pentru sine, titlul foarte nou, atribuit pentru ceva merite ce ţineau de afaceri.

O partidă deloc potrivită pentru moştenitorul titlului de conte de Mowbray, vechi de secole, creat la mijlocul anilor 1770. Miles avea pedigriul în oase şi era născut într-o familie bună, credea Hanson, iar ea era un nimeni. Cu siguranţă, ea arătase asta lumii. Cu surle şi trâmbiţe. Uneori se întreba ce avea să mai facă tânăra asta ca să-l supere pe Miles.

Henry Hanson, care avea acum şaizeci şi patru de ani, lucra la Cavendon Hall de treizeci şi opt de ani. Reşedinţa impunătoare şi familia Ingham erau obsesia lui dintotdeauna şi le era devotat.

Sosise aici în 1888, când avea douăzeci şi şase de ani, angajat de celebrul majordom Geoffrey Swann, care văzuse un mare potenţial în el. Începuse ca ajutor de lacheu şi avansase în ierarhie, pregătit bine de mentorul său.

Zece ani mai târziu, în 1898, când Geoffrey Swann murise pe neaşteptate, al cincilea conte, David Ingham, îi ceruse să devină majordom. El făcuse asta cu mare râvnă şi nu privise niciodată înapoi. Al cincilea conte avusese, la rândul lui, încredere în el, şi la fel şi fiul său, Charles Ingham, al şaselea conte. El îşi demonstrase de multe ori loialitatea.

Atât de mult, încât, recent, contele avusese încredere să-i mărturisească motivul real pentru reuniunea asta

cu copiii săi şi cu restul familiei. Hanson jurase să păstreze secretul şi să nu spună nimănui, aşa cum contele ştia prea bine că o să facă.

Hanson era conştient de faptul că Lady Daphne şi domnul Hugo ştiau şi ei ce era cu reuniunea asta, şi, fără îndoială, la fel şi familia Swann. De obicei, ei ştiau tot, şi aşa fusese dintotdeauna... de pe vremea lui James Swann, un om credincios de-al lui Humphrey Ingham, care devenise primul conte de Mowbray şi construise Cavendon Hall.

Familia Swann era absolut loială, în opinia lui Hanson, iar el îi simpatiza foarte mult. Şi ce s-ar fi făcut familia Ingham fără ei? Numai Dumnezeu ştie. Personal, le era recunoscător că existau.

Plecând de la fereastră, Hanson decise să se ducă în cramă, să arunce o privire la diferitele soiuri de şampanie. Totuşi, Dom Pérignon era, fără îndoială, cel mai bun. Avea să treacă şi pe la bucătăreasă, să o liniştească în legătură cu cina de sâmbătă. Era o bucătăreasă minunată. Moştenise talentele culinare de la mătuşa ei, Nell Jackson. A doua zi aveau să fie nouăsprezece oameni la cină, şi ea ştia că trebuia să fie tot timpul îndemânatică, promptă, rapidă şi concentrată. Era o tânără capabilă, dar îi spusese cu o săptămână în urmă că era îngrijorată în legătură cu marea cină. Ştia că ea avea să se descurce, să o scoată la capăt, dar acum trebuia să se ducă să o încurajeze.

Hanson ieşi din birou, gândindu-se la Nell, mătuşa lui Susie. Îi păruse rău să vadă că se pensionează, dar după ce stătuse ore în şir, zi de zi, în picioare pe podeaua de piatră a bucătăriei, gătind pentru familia Ingham în cea mai bună parte a vieţii, începuse să aibă probleme cu picioarele. Erau tot timpul umflate, roşii şi o dureau, la fel şi spatele o chinuia mult.

Până la urmă, pensionarea fusese singura soluţie, dar ea încă locuia în satul Little Skell şi păstrase legătura cu ei.

La Cavendon se bucurau încă de talentul lui Nell Jackson datorită lui Susie. Nepoata îi semăna în toate privinţele, nu numai în ceea ce priveşte gătitul; deşi era mai înaltă decât mătuşa ei şi mai solidă, era nostimă uneori, făcându-i pe toţi să râdă.

– Domnule Hanson! Bună ziua! exclamă ea un moment mai târziu, când el intră cu paşi mari în bucătărie. Ai sosit la ţanc pentru o ceaşcă de ceai. Şi ce spui de nişte biscuiţi?

– Mulţumesc, domnişoară, n-aş spune nu, murmură el şi se aşeză. Voiam doar să-ţi spun să nu-ţi mai faci griji pentru mâine-seară. O să te descurci foarte bine. N-am nici o îndoială în ceea ce te priveşte, Susie. Şi ştii că lacheii şi slujnicele sunt bine pregătiţi, o să te ajute cât se poate de mult.

Ea râse şi turnă ceai în două cesti.

– Aşa a zis şi mătuşa Nell de dimineaţă. M-am dus în sat să schimb o vorbă cu ea, şi m-a liniştit foarte mult. Susie îi zâmbi şi adăugă: Poţi să crezi? A zis că eu sunt o bucătăreasă mult mai bună decât a fost ea vreodată. Că sunt un adevărat maestru bucătar şi că, dacă m-aş duce la Londra, aş obţine cu uşurinţă un loc de muncă la Ritz.

– Cred că are dreptate, răspunse Hanson cu sinceritate.

Nell fusese o bucătăreasă bună, cu multă experienţă, dar Susie era mult mai inventivă şi mai creativă cu mâncarea, ceea ce o plasa într-o cu totul altă categorie.

Sorbiră din ceai şi mâncară biscuiţi în tăcere preţ de câteva secunde, apoi Susie îi aruncă lui Hanson o privire întrebătoare.

– Nu căutăm nici o slujnică, nu, domnule Hanson?

Se holbă la ea, încruntându-se.

– De ce întrebi?

– Fiindcă prietena mea, Meg Chalmers, tocmai şi-a pierdut slujba. A fost slujnică la conacul Fullerton destul de mulţi ani. Acum familia închide conacul, pune cearşafuri pe mobilă şi zăvoreşte casa. Pe o perioadă nedeterminată. O să locuiască la reşedinţa lor din

Londra. Au concediat personalul, şi toată lumea e deprimată şi caută cu disperare de lucru.

Hanson se simţi ca şi cum tocmai ar fi fost lovit în stomac cu un baros. Auzise că familia Fullerton o ducea prost, dar nu ştiuse cât de rău. „Încă o familie de aristocraţi în impas, ajunsă la sapă de lemn", se gândi el.

– Nu, nu angajăm momentan, domnişoară bucătăreasă, zise el încet.

Şi se limită la asta.

Indiferent ce ar fi crezut alţii, el ştia că Cavendon era încă în siguranţă. Lady Daphne îl asigurase de asta. Totuşi, el îşi făcea multe griji, chiar dacă ştia că ea nu l-ar fi minţit. În ultima vreme existase multă austeritate şi se făcuseră economii, şi Lady Daphne descoperise o nouă expresie: „Ne încadrăm în buget, Hanson".

Când auzea vorbele astea, se crispa.

Dar Lady Daphne şi domnul Hugo erau inteligenţi şi acum, că erau implicaţi în administrarea moşiei Cavendon, se observa eficienţa. Nu că lordul ar fi fost ineficient, dar atacul de cord pe care-l suferise cu un an în urmă îl încetinise. Domnul Hugo insistase să se ocupe de această problemă, şi la fel şi Miles. Lucrau bine împreună, făceau o echipă bună.

Cu un an în urmă, Miles îi ceruse sfatul, iar el îi explicase bucuros anumite aspecte legate de reşedinţă. De fapt, îi ţinuse ceea ce se dovedise a fi un curs scurt despre reşedinţă şi despre numeroasele bunuri de valoare din aceasta. Toate erau extrem de preţioase, de la tablouri şi argintărie la magnificele antichităţi.

Printre tablourile din Galeria Lungă se aflau nişte capodopere extraordinare, cum ar fi lucrări de Constable, Gainsborough şi Lely. Aceşti trei mari portretişti îi pictaseră pe strămoşii Ingham, şi mai erau şi Canaletto, Van Dyke şi Rembrandt.

– O altă plasă de siguranţă pe care ne-a oferit-o familia Ingham pe vremuri, îi zisese Lady Daphne lui Miles într-o după-amiază din săptămâna precedentă.

El se uitase chiorâş la ea.

– Am vinde vreunul vreodată? întrebă el, uşor speriat.

Hanson îşi aminti ce îi răspunsese cu voce gravă:

– Dacă n-o să avem încotro, o s-o facem.

El tresări şi exclamase:

– N-o să se ajungă niciodată la asta, cu siguranţă nu, Lady Daphne.

Şi o fulgerase cu privirea. Înţelegându-l pe loc, ea îi zâmbise fratelui ei şi murmurase:

– Totuşi, situaţia se îmbunătăţeşte, şi Hugo a vândut o parte din investiţiile noastre de pe Wall Street, aşa că avem bani în bancă. Apoi se întorsese spre Hanson şi zisese: Hai să continuăm micul nostru tur al reşedinţei, să urcăm în poduri, iar Miles o să vadă antichităţile rare depozitate acolo.

– În legătură cu dejunul de duminică, zise Susie, trezindu-l pe Hanson din reverie.

El dădu din cap şi răspunse prompt:

– Bufet, cum am decis, domnişoară bucătăreasă. Întotdeauna am servit aşa mâncarea când am avut serbări estivale. Ce seri minunate au fost! Aşa, să nu divagăm. Meniul lui Lady Daphne este un ghid bun pentru tine, dar poţi să adaugi şi alte feluri de mâncare, dacă vrei. Poate somon înăbuşit, sparanghel şi somon afumat, feluri de genul ăsta.

Mai vorbiră câteva momente, apoi Hanson plecă, în cele din urmă, din bucătărie, îndreptându-se spre pivniţa de vinuri, ca să aleagă şampania pentru cina de a doua zi. Categoric, Dom Pérignon.

capitolul 8

Bătăile uşoare o făcură pe Diedre să-şi îndrepte spatele la birou. Strigă: „Intră" şi se uită la uşă aşteptând.

La intrarea în dormitor îşi făcu apariţia Dulcie, şi pentru o clipă Diedre fu uimită de înfăţişarea ei. Fata semăna foarte mult cu Daphne la optsprezece ani – era,

practic, bucăţică ruptă. Cu păr blond-auriu şi cu ochi albaştri... mă rog, toţi aveau ochi albaştri, desigur. Dar ea era cea mai frumoasă fată pe care o văzuse vreodată, cu excepţia surorii ei, Daphne, la aceeaşi vârstă.

Zâmbind larg, Diedre se ridică şi traversă încăperea să o îmbrăţişeze pe Dulcie; o strânse şi o ţinu aproape de ea o clipă, apoi se îndepărtă. Dulcie rămase uimită de acest gest al surorii ei, care o speria de moarte când era mică. Diedre îi zâmbi din nou şi zise:

– Nu te-am văzut de aproape doi ani; ai devenit o adevărată frumuseţe, Dulcie. Semeni atât de mult cu Daphne când era de vârsta ta! E de-a dreptul uimitor.

Şi mai uluită, Dulcie nu reuşi decât să dea din cap. După o fracţiune de secundă, îşi recăpătă glasul. Uitându-se lung la sora ei mai mare, zise:

– Ce-i cu tine, Diedre? Tu ai fost tot timpul sora cea rea, care spune chestii urâte despre mine. Chestii răutăcioase. Ai luat pastile de îmbunare?

Diedre se uită lung la ea, apoi începu să râdă.

– Vorbeşti ca mătuşa Gwendolyn...

– Nu, ca tine! ripostă Dulcie întrerupând-o. Categoric ca tine... Nimic nu se compară cu învăţătura primită de la un maestru, nu?

– Foarte adevărat, răspunse Diedre cu o urmă de râs încă în glas.

Cu ani în urmă, s-ar fi simţit ofensată de atitudinea şi de comentariile lui Dulcie. Nu şi acum. Moartea iubitului o schimbase, o făcuse să aibă o abordare diferită asupra vieţii. Era mult mai blândă şi mai plăcută. Durerea intensă o învăţase multe despre oameni şi despre ea însăşi. Moartea o înmuiase; pierderea o învăţase ce e compasiunea.

Apoi Diedre zise:

– Se pare că am fost rea cu tine când erai mică. Am fost, nu-i aşa?

– Aşa aş zice! răspunse Dulcie tăios, intrând în dormitor şi aşezându-se pe un scaun de lângă bovindou. Orice aş fi făcut, tot rău era, după părerea ta. Erai nesuferită,

îmi ziceai nişte chestii de-a dreptul dezgustătoare. Bunăoară, îmi spuneai micuţă madam.

Diedre clătină din cap, şocată să audă asta.

– Ce urât! Ce îngrozitor din partea mea! Pesemne treceam eu însămi prin vreo fază ciudată.

– Mă îndoiesc, fiindcă erai tot timpul aşa. Cu adevărat răutăcioasă. Cel puţin cu mine. Dar, cumva, m-ai călit, şi asta mi-a prins bine, răspunse Dulcie în felul ei direct. Totuşi, n-ai avut nici o scuză să fii atât de crudă. Aveam doar cinci ani. Eram doar o fetiţă, încheie ea pe un ton aspru.

– Îmi pare tare, tare rău, Dulcie, zise Diedre cu sinceritate în glas în timp ce se aşează la birou şi se uită la sora ei. Nu mă împac cu gândul că m-am purtat urât cu tine. Că am fost rea, nedreaptă. Te rog să-mi accepţi scuzele. Putem să fim prietene?

– Cred că da. Totul depinde de cum mă tratezi acum, să ştii. N-o să mă leg de nici una dintre prostiile vechi.

Lui Diedre îi veni să râdă, dar înghiţi în sec şi spuse:

– Promit că n-o să te abuzez verbal. Nici să te supăr în vreun fel.

– Bine. Dulcie îi aruncă o privire incisivă. De ce eşti aşa drăguţă cu mine?

– Pentru că te plac. Nu, te iubesc. Eşti sora mea, la urma urmei, şi noi, toate, ar trebui să rămânem împreună, să fim apropiate. Mai apropiate decât am fost în trecut.

Dulcie încă se întreba despre ce era de fapt vorba.

– Ciudat să spui aşa ceva! exclamă ea. Înainte te purtai cu mine de parcă aş fi fost un şarpe veninos.

Chipul lui Diedre se întunecă, şi simţi cum i se strânge inima. Cum fusese posibil să se poarte atât de îngrozitor cu sora ei mai mică? Dintr-odată, asta i se păru de neînţeles. Şi apoi îşi dădu seama. Fusese nefericită la vremea respectivă, nu se înţelegea cu ai ei şi se răzbunase pe o copilă. Ruşinea o copleşi şi o făcu să tacă. Se părea că fusese rea, şi asta o întristă.

După o clipă, Dulcie afirmă:

– Pari morocănoasă. Ce e? Ce s-a întâmplat, Diedre?

Era atâta îngrijorare în glasul surorii ei, că Diedre se simți și mai rău, și nu răspunse. După un scurt moment de tăcere, în cele din urmă zise:

– Mi-e foarte rușine că te-am tratat așa... La urma urmei, erai doar o copilă, cum tocmai mi-ai amintit.

– Poate că ai fost un pic geloasă fiindcă tata mă răsfăța și îmi făcea toate poftele.

– E posibil să ai dreptate, căzu de acord Diedre.

Cu treisprezece ani în urmă, se confruntase cu multe probleme în familie; gelozia era una dintre ele.

– Am fost favorita lui și încă mai sunt, anunță Dulcie acum, uitându-se aspru la Diedre.

Diedre răspunse cu un zâmbet slab:

– Dragul nostru tată e înțelept, mereu a fost așa. Le face pe fiecare dintre cele patru fiice ale lui să se simtă speciale – că fiecare e favorita lui și cea pe care o iubește cel mai mult. Și, de fapt, el ne iubește pe toate la fel.

– Adevărat. Ceea ce nu pot să spun despre Felicity. Ea nu mi-a fost niciodată mamă. E o mamă ciudată. Toată lumea spune că asta din cauză că e sub influența cuțitarului de Lawrence Pierce... faptul că e atât de ciudată zilele astea, vreau să zic. Tu ce crezi? Și chiar e un Adonis blond, cu înfățișarea strălucitoare a unui idol de matineu care țopăie pe vreo scenă din West End?

Diedre izbucni în râs.

– Doamne, ce limbaj colorat ai, Dulcie. Tu ești, clar, bucățică ruptă din mine și din mătușa Gwendolyn.

– Ar trebui să iau asta ca pe un compliment? întrebă Dulcie ridicând dintr-o sprânceană blondă.

– Mătușa noastră așa ar crede. Am senzația că e destul de mândră de cum mânuiește cuvintele, chiar dacă e nițel cam acidă câteodată. Cum sunt și eu de multe ori.

– Așa să fie. Te-ai întâlnit vreodată cu micul tovarăș de joacă al lui Felicity?

– O dată sau de două ori, la începutul relației lor, chiar după ce a izbucnit războiul. Și da, arată foarte bine, fermecător, dar plin de sine. E un chirurg genial, așa zice toată lumea. Dar medicii ca el, care salvează

vieţi şi fac minuni de genul acesta, sunt narcisişti. Consideră că trebuie cazi în genunchi în faţa lor.

– Am mai auzit asta, şi citatul despre faptul că ar fi Dumnezeu îţi este întotdeauna atribuit ţie, Diedre, dacă vrei să ştii.

– Nu vreau, şi tu ai fost o copilă neglijată, după părerea mea – cel puţin ai fost neglijată de Felicity. Alţii te-au iubit foarte mult şi au avut grijă de tine în absenţa ei. Cu toate astea, mama se purta ciudat pe vremea aia, era cu mintea în altă parte.

– Ştiu eu precis unde era. La doctorul bisturiu fericit. Şi la o anumită parte a anatomiei lui.

Diedre se uită lung la ea, îşi reţinu un chicotit şi întrebă:

– Te-ai gândit vreodată să te faci scriitoare, Dulcie?

– Când şi când, dar studiez istoria artei... Îmi plac tablourile şi din când în când mă gândesc că aş putea să-mi deschid o galerie de artă, când o să fiu mare.

– Eu cred că eşti mare de-acum. Şi e o idee grozavă. Oare a sosit DeLacy între timp?

– Da, am auzit-o plângând puţin mai devreme. M-am dus în camera ei şi am alinat-o. Cred că suferă din cauza divorţului, dar i-am spus să se remonteze şi să se pregătească. Aşa că s-a adunat şi a zis că se bucură să fie aici, cu noi toţi... „în mijlocul clanului Ingham", după cum s-a exprimat.

– Să mă duc la ea? E bine, nu?

– Da, sunt sigură că e. Când am plecat din camera ei, încerca să se decidă ce să poarte, aşa că nu e cazul să te duci la ea.

– Şi de ce-ai venit să mă vezi? Din moment ce m-am purtat atât de oribil cu tine?

Dulcie se apropie de Diedre şi se opri în faţa ei.

– Am vrut să văd dacă încă mă mai sperii. Am fost uşurată să descopăr că nu. Şi uite, putem să fim prietene acum. La urma urmei, suntem surori... Lăsă propoziţia neterminată şi se îndreptă spre uşă. Mă duc să mă pregătesc.

– La fel o să fac şi eu, Dulcie. Ne vedem jos, răspunse Diedre, simţindu-se mai bine ca niciodată după o lungă perioadă.

Discuţia cu Dulcie lămurise situaţia.

De asemenea, fusese încântată s-o vadă pe sora ei mai mică, mezina familiei. Aceasta fusese o copilă drăguţă şi ajunsese o adevărată frumuseţe. Era fascinantă, cu părul blond revărsat până la nivelul umerilor. Avea un chip dulce; gura plină, pometii înalţi şi sprâncenele arcuite o făceau să semene foarte bine cu Daphne la vârsta ei.

„Are tot ce-i trebuie", se gândi Diedre ducându-se la şifonier să scoată o rochie. „Micuţa noastră Dulcie o să ajungă departe."

capitolul 9

Furia luă locul lacrimilor lui DeLacy, care respingea rochie după rochie, aruncându-le pe pat cu o expresie de dezgust pe chip. Nu-i plăcea nimic din garderoba ei de aici, de la Cavendon; în cea mai mare parte erau rochii vechi, demodate, şi care nu-i stăteau la fel de bine ca înainte, era sigură de asta. Stătea şi se uita la cum erau împrăştiate pe pat, când auzi o bătaie în uşă. Înainte să apuce să zică ceva, intră Miles.

– Am venit să văd ce faci. Doamne, DeLacy, nici măcar nu eşti gata! exclamă el uşor iritat.

– Asta fiindcă n-am cu ce să mă îmbrac, se plânse ea uitându-se la fratele ei. Am adus nişte ţinute de seară, dar nu mi-am bătut capul cu îmbrăcămintea de zi...

Glasul i se stinse de neajutorare. Miles se apropie de pat şi începu să examineze rochiile. În cele din urmă, alese una de mătase gri-deschis cu alb, cu o fustă largă, decolteu pătrat şi mâneci largi de la cot în jos.

– Asta pare destul de elegantă. În locul tău, aş purta-o.

– Amuzant să spui asta, Miles, din moment ce tu eşti bărbat. Dar, fără îndoială, îţi place fiindcă e o rochie veche Cecily Swann.

El aprobă din cap şi zâmbi atotştiutor.

– Normal; stilul ei este inimitabil. De-asta are azi succesul pe care îl are.

El observă cum gura lui DeLacy se strânge şi ştiu motivul. Cecily şi DeLacy nu mai erau prietene, şi nu mai erau de ani întregi. Se uită la ceas.

– Hai, îmbracă asta! E chiar frumoasă, Lacy, şi, cu siguranţă, nu pare demodată. Nişte bijuterii o să arate altfel. Elegantă.

DeLacy oftă.

– Cred că n-am de ales. Bine, o s-o port pe asta. Dar n-am timp să sun după Pam şi să o aştept să vină. Va trebui să mă ajuţi tu. În timp ce vorbea, DeLacy luă rochia şi intră repede în baie. Aşteaptă-mă, Miles, te rog, nu pleca!

– O să fiu aici, promise el.

Se duse la fereastră şi se uită afară. În depărtare, se vedea lacul şi cele două lebede plutind pe apă. Strămoşul lui, Humphrey Ingham, fusese cel care decretase să fie întotdeauna lebede la Cavendon, în semn de recunoştinţă faţă de James Swann[1], care în toţi acei ani nu numai că îi fusese loial, ci şi cel mai bun prieten pe care îl avusese vreodată. Şi de atunci, chiar fuseseră mereu lebede aici, reflectă Miles. De mai bine de o sută şaptezeci de ani...

– Uite-mă! strigă DeLacy, părând mai veselă şi învârtindu-se. Încheie-mi nasturii, te rog, Miles! Apoi nu mai trebuie decât să-mi pun un şirag de perle şi nişte cercei, şi sunt gata.

El făcu ce-l rugase, zicând în acelaşi timp:

– Eşti frumoasă, iar rochia e adorabilă. Apropo, cred că tu şi Cecily ar trebui să vă împăcaţi, să fiţi din nou prietene.

[1] În limba engleză, *swan* înseamnă „lebădă"

– Eu am încercat. De multe ori; chiar am rugat-o pe mătușa ei, Dorothy, să-mi dea voie să-mi cumpăr haine de acolo. Dar am fost respinsă de fiecare dată. Pur și simplu nu cedează nici un milimetru.

– Poate că Ceci o s-o lase mai moale dacă o rog eu, murmură Miles încheind ultimul nasture. O să vorbesc cu ea astăzi mai târziu.

– E aici! exclamă DeLacy întorcându-se cu fața spre el și privindu-l surprinsă. Și vorbește cu tine?

DeLacy era uimită.

– Da, vorbește, răspunse Miles cu grijă.

– Nu pot să cred! Am crezut că n-o să mai vorbească niciodată cu tine. De ce nu mi-ai spus că o să fie aici?

Miles oftă.

– Am fost mult prea ocupat; n-am ținut secret. Dar, te rog, Lacy, grăbește-te! Nu trebuie să-l lăsăm pe *papa* să aștepte.

– Doar o secundă, și apoi o să coborâm împreună. Lipsesc o clipă.

În timp ce vorbea, DeLacy se duse în grabă spre măsuța de toaletă, scoase un șirag de perle, le puse la gât și începu să caute cerceii asortați.

– O să vorbesc cu Cecily mai târziu în după-amiaza asta și probabil o să reușesc să o conving să o lase mai moale, acum, că au trecut șase ani. Poate că o să fie de acord cu o apropiere. Vrei?

– Da, Miles, cât timp nu există reproșuri sau altceva de genul ăsta... Vreau să spun învinuiri. Am fost acuzată destul în ultima vreme.

– De către Simon, vrei să spui? întrebă fratele ei uitându-se la ea.

– O, da, da, da! Cu mult timp în urmă, am descoperit că-i place să se vaite. Și o s-o facă acum, oftând și suspinând că tot din vina mea am eșuat în căsnicie.

– E adevărat? întrebă el.

DeLacy se răsuci cu fața spre el, clătinând din cap.

– Poate. Sau poate din a lui... Ca să spun drept, nu e vina nimănui. S-a întâmplat pur și simplu... Așa a fost

să fie. Şi ştiu că nu pot să mă recăsătoresc cu el, cum ar vrea. Pur şi simplu nu pot, Miles.

– Nu e nevoie să insişti. Ştiu exact ce vrei să spui. Când o relaţie nu merge, e iadul pe pământ.

Deşi îi spusese lui DeLacy că arată bine, Miles îşi făcea griji pentru ea. Ea era mult mai subţire şi părea slăbită. Da, încă avea un chip delicat, frumos proporţionat, dar tunsoarea scurtă nu prea i se potrivea. El nu se prea dădea în vânt după tunsoarea asta scurtă, dreaptă; o considera masculină. Se gândea că ar fi putut să o facă pe Cecily să se reîmprietenească cu Lacy, şi că aceasta avea să o influenţeze pe sora lui.

În timp ce coborau împreună, se gândi cum să o ajute pe DeLacy în perioada asta dificilă a vieţii ei. Deşi fragilă în acest moment, el ştia că era puternică. La urma urmei, era o Ingham.

capitolul 10

Uşa bibliotecii era închisă, dar Hanson o deschise, fără ca măcar să bată, şi intră. Contele îl aştepta.

Charles Ingham stătea la birou. Ridică privirea şi dădu din cap când îl văzu pe majordom.

– Presupun că fiicele şi surorile mele au sosit, Hanson?

– Aşa e, milord, răspunse Hanson înaintând. Tinerele doamne sunt în camerele lor, şi am vorbit cu Lady Gwendolyn. I-am spus că ceaiul o să fie astăzi la patru şi jumătate, şi i-am dat aceleaşi informaţii şi lui Lady Vanessa, cum aţi cerut. Aceasta este, de asemenea, în apartamentul său. Se pare că Lady Lavinia era la Lady Gwendolyn când am telefonat, şi mesajul i-a fost transmis, Excelenţă.

– Mulţumesc, Hanson. După cum ţi-am spus mai devreme, nu vreau să mai fiu deranjat odată ce copiii mei coboară.

– Înţeleg, Lord Mowbray. Hanson se opri un moment, apoi murmură cu o uşoară sclipire în ochi: Aş putea să stau de pază afară, milord, dacă doriţi.

Charles izbucni în râs.

– Nu cred că o să fie necesar, dar mulţumesc că te-ai oferit.

Majordomul înclină capul şi se retrase. Charles se ridică şi se îndreptă spre şemineu, unde se aşeză cu spatele la foc, gândindu-se la copiii lui. Nu avea îndoieli în legătură cu ce voia să le spună. Era destul de sigur că aveau să înţeleagă; planurile lui erau rezonabile. Fiicele lui erau inteligente; le păsa de bunăstarea lui şi aveau încredere în judecata lui.

Miles ştia deja, şi la fel şi Daphne. Cât despre restul lumii, de mult îşi dăduse seama de faptul că nu-i păsa ce credeau străinii.

Daphne şi soţul ei sosiră primii. Când i se alătură lângă foc, ea zise:

– I-am spus lui Hugo că lipsesc bijuteriile, *papa*.

Charles se întoarse când uşa se deschise larg.

– Iată-mă, *papa!* strigă Dulcie în obişnuitul ei stil flamboaiant, plutind spre tatăl ei într-un nor de mătase bleu pal.

Charles o îmbrăţişă.

– Şi tu eşti frumoasă, ca şi Daphne, Dulcie. Un zâmbet îi apăru pe buze. Amândouă sunteţi îmbrăcate în albastru. Şi aţi riscat enorm. Mătuşa Gwendolyn o să vă tachineze fără milă fiindcă purtaţi rochii care vi se asortează cu ochii.

– Aşa o să facă, fu de acord Dulcie. Dar nu ne pasă, nu-i aşa, Daphers? Nouă ne place albastrul, ne stă bine – şi, oricum, şi ea poartă albastru. Fiindcă şi ea are tot ochi albaştri. E o trăsătură de familie.

Daphne râse şi se duse să se aşeze pe canapea, iar Hugo i se alătură. O clipă mai târziu, uşa se deschise din nou larg, şi Diedre, DeLacy şi Miles dădură buzna.

– Sper că n-am întârziat, *papa*.

Diedre înaintă grăbită, cu DeLacy chiar în spatele ei; Miles închise uşa şi li se alătură surorilor sale.

Charles îi salută, şi se simţi uşurat să vadă că Diedre alesese rozul, iar DeLacy purta o rochie cenuşiu pal. Fără îndoială că-şi aminteau cum mătuşa lor le lua mereu peste picior. Chiar dacă acum avea în jur de optzeci şi cinci de ani, era plină de viaţă şi nebunatică.

Charles îşi odihni o clipă privirea asupra copiilor săi, cu admiraţie, apoi le zâmbi cu căldură.

– E de-a dreptul minunat să vă am aici împreună... Trebuia să fi făcut asta mai devreme, să ţinem o reuniune de familie. Dar, după cum ştiţi, am fost ocupaţi până peste cap să păstrăm Cavendonul pe linia de plutire. Şi, apropo, e în siguranţă, datorită unei bune administrări, a sfaturilor înţelepte ale lui Hugo şi a inovaţiilor lui Miles. Precum şi datorită felului prudent al lui Daphne de a se ocupa de casă. Oricum, sunt convins că o să petrecem câteva zile cu adevărat fericite împreună... Charles se opri, se îndepărtă de şemineu şi se aşeză pe un scaun. Se rezemă de spătar şi continuă: Am câteva lucruri să vă spun. Dar, mai întâi, daţi-mi voie să vă anunţ că mă simt bine, mi-am revenit complet după atacul de cord de anul trecut. Doctorul Laird mi-a dat un prognostic foarte bun. Susţine că sunt în formă şi că pot să duc o viaţă normală. Ceea ce este o veste extraordinară.

– Chiar aşa, *papa!*

Dulcie începu să bată din palme, se uită în jur, iar fratele şi surorile ei i se alăturară, aplaudând şi râzând împreună cu ea. Îşi iubeau tatăl, care fusese adevărata constantă din vieţile lor.

Charles încă avea un zâmbet pe faţă când continuă:

– Duminică după-amiază, după masa de prânz, o să plec de la Cavendon. Am decis că e momentul potrivit pentru o vacanţă. Doar câteva săptămâni, dar va fi un bine-venit respiro...

– Ce idee minunată! interveni DeLacy. O să-ţi prindă bine, *papa*...

– Unde te duci? întrebă Dulcie întrerupându-şi sora. Într-un loc minunat, sper.

– Mă duc în Elveţia, spuse Charles cu privirea pătrunzătoare rătăcind din nou peste ei. La Zürich, mai exact. Hugo a fost foarte amabil să-mi pună la dispoziţie vila lui cât timp doresc.

– Ce răsfăţ! Diedre îi zâmbi tatălui ei cu dragoste, apoi, dintr-odată, îi veni o idee. O să fii singur şi s-ar putea să te simţi stingher, *papa*. Ai vrea să te însoţească una dintre noi?

Charles clătină din cap.

– Mulţumesc, Diedre, pentru un astfel de gând bun. Aş dori ca toţi să ştiţi că n-o să fiu singur. Vedeţi voi, mă însor. Vacanţa e, de fapt, luna de miere.

Trei perechi de ochi albaştri măriţi de şoc se holbară la el. Timp de câteva secunde, Diedre, DeLacy şi Dulcie rămaseră mute, incapabile să spună ceva, complet luate prin surprindere. Daphne se ridică în picioare şi zise:

– Cred că e cazul să-l felicităm, nu?

Se uită la surorile ei cu faţa numai zâmbete de bucurie pentru tatăl ei.

– Felicitări, rostiră toţi la unison.

– Nu ne-ai spus cine e mireasa, *papa*. Diedre se uită lung la tatăl ei, cu o expresie întrebătoare pe chip. O cunoaştem?

– Sigur că da, zise Miles ducându-se lângă Daphne, în faţa focului. Chiar foarte bine.

Charles se ridică şi el.

– Este Charlotte. O să mă însor cu Charlotte Swann. Pe care o iubesc şi o preţuiesc, şi cu care doresc să-mi petrec restul vieţii.

Brusc, toţi se repeziră încântaţi spre el. Ca de obicei, Dulcie fu prima care ţâşni în braţele lui, urmată de DeLacy şi de Diedre. În câteva secunde, trei dintre fiicele lui îl îmbrăţişau atât de tare, că aproape îl doborâră la pământ.

– Doamne! strigă Charles. Asta e o aprobare cu adevărat sinceră, cum n-am mai văzut în viaţa mea.

– A fost ca o mamă pentru noi, *papa*, şi a ţinut, cu siguranţă, familia asta laolaltă ani întregi, exclamă Deidre. Sunt tare, tare fericită pentru voi.

– Şi eu la fel, zise DeLacy, vorbind la fel de serios ca Diedre.

– Sunt atât de fericită pentru tine şi pentru Charlotte, *papa*. Nu ştiu ce m-aş fi făcut fără ea când eram mică, rosti Dulcie. Mi-a oferit atât de multă dragoste maternă!

– Ştiu, dragă, murmură Charles. A fost întotdeauna loială şi ne-a oferit iubire fiecăruia dintre noi.

După câteva minute, când totul se calmă, Diedre se uită la Daphne şi apoi la Miles.

– Voi doi aţi ştiut, nu? întrebă el cu blândeţe.

Cei doi aprobară din cap, iar Miles explică:

– N-aveam cum să nu ştiu, fiindcă eu sunt moştenitorul şi trebuie să înţeleg toate acţiunile lui tata. Lui Daphne a trebuit să i se spună, fiindcă ea urma să se ocupe de organizarea nunţii.

– Înţeleg, zise Diedre cu glas calm, fără să se simtă geloasă sau lăsată pe dinafară fiindcă doi dintre fraţii ei mai mici aflaseră înaintea ei.

Era pe deplin conştientă că, din păcate, fusese absentă ceva timp de la Cavendon, aşa că nu prea ştiuse ce se întâmplase de-a lungul anilor.

– Când te căsătoreşti, *papa*? întrebă Dulcie în timp ce venea să i se alăture lângă foc.

– Duminică dimineaţă, răspunse el. Mâine-seară va fi... petrecerea noastră de logodnă... Făcu o pauză, apoi încheie: Duminică dimineaţa, eu şi Charlotte o să ne căsătorim în biserica de aici, de pe moşie. O să fie un bufet la prânz pentru familiile Ingham şi Swann, apoi o să plecăm la Londra, şi de acolo la Zürich.

– *Papa*, mătuşa Gwendolyn ştie? întrebă DeLacy. Dar mătuşa Lavinia şi mătuşa Vanessa? Le-ai spus?

Charles clătină din cap.

– Ele nu ştiu încă. O să le spun în scurt timp, când o să luăm ceaiul. Vedeţi voi, mi s-a părut că e corect să le

explic totul mai întâi copiilor mei. Dar, cu toată sinceritatea, n-am nevoie de aprobarea nimănui, după cum bine știți. Sunt un bărbat matur, de cincizeci și șapte de ani, și pot să fac ce vreau. V-am spus vouă prima dată, fiindcă aveți dreptul să știți. Și o să le spun și lor în semn de curtoazie.

Diedre zise calm:

– Mătușa Gwendolyn s-ar putea să spună că ți-ai abandonat clasa socială, și...

– Nu-mi pasă ce crede ea – sau oricine altcineva! Charles o întrerupse cumva categoric. E viața mea și o s-o trăiesc așa cum mi se pare de cuviință. Înfloresc când sunt cu Charlotte. Mă usuc când nu sunt cu ea. Vreau să fiu fericit în ultimii mei ani de viață.

– Lumea s-a schimbat, Diedre! exclamă Miles. Din păcate, multe familii aristocrate suferă din cauza taxelor mari impuse asupra noastră de guvern. Și din multe alte motive. Nu cred că vreuna dintre cunoștințele noastre va da prea multă atenție la ce faci, *papa*, cu tot respectul. Toți sunt ocupați cu propriile probleme îngrozitoare, încercând să supraviețuiască în cel mai bun mod cu putință.

– Bine spus, căzu de acord Hugo. Nimeni nu poate să-și trăiască viața cum crede lumea. Charles trebuie să facă așa cum dorește.

– Pot să fiu domnișoară de onoare? întrebă Dulcie aruncându-i tatălui ei o privire cuceritoare.

El zâmbi, apoi se uită la Daphne, cu o sprânceană ridicată. Daphne se adresă surorilor ei și spuse:

– Da, Dulcie, poți, și tu la fel, DeLacy, și tu, Diedre. Eu o să fiu doamnă de onoare, din moment ce sunt măritată. Și o s-o rog pe Alicia să fie și ea domnișoară de onoare.

– N-avem rochii de domnișoare de onoare, murmură Dulcie bosumflându-se.

– M-am gândit că voi trei ați putea să purtați ceva drăguț de vară, zise Daphne. Cât despre mine, o să port albastru.

Surorile ei începură să râdă, și Diedre zise:

– Şi noi la fel. Nici uneia dintre noi nu-i lipsesc rochiile albastre, aşa că cel puţin o să ne asortăm. O, cât de minunat... o nuntă la Cavendon!

capitolul 11

După ce coti pe drumul de pământ, Cecily o văzu pe Genevra stând în locul ei obişnuit, pe zidul din piatră de râu. Îi făcu semn cu mâna.

Ţiganca îi răspunse la fel, sări de pe zid şi o aşteptă în picioare.

Cecily observă imediat că Genevra purta una dintre rochiile ei vechi, şi nu putu să nu se gândească ce bine îi venea. N-o mai văzuse pe ţigancă de o lungă perioadă, iar acum îşi dădu seama că înflorise, că era, de fapt, de-a dreptul frumoasă, într-un mod exotic.

– Iote, domniţa mi-a dat-o, explică Genevra atingând gulerul alb al rochiei de bumbac. Pentru un moment, o studie pe Cecily cu capul într-o parte, înainte să adauge: Îi preferata mea.

– Mă bucur că-ţi place. Cecily ezită o clipă înainte să întrebe: Câţi ani ai acum?

Fata zâmbi.

– Douăzeci şi şapte. La fel precum conaşul Miles. Genevra se uită spre casa mare ce se înălţa deasupra lor în vârful dealului. Mare întâmplare colo sus, aşa-i, Cecily?

– Au venit toate fetele să-l viziteze pe lordul Mowbray.

– Mai ai bucăţâca aia de os de am sculptat-o păntru tine?

Cecily aprobă din cap.

– Da. Dar de ce mă întrebi despre asta acum?

– Aduce noroc. O amuletă. Făcu un semn cu degetul la Cecily. N-o perde.

– Bineînţeles că n-o s-o pierd, Genevra. O păstrez cu grijă, răspunse Cecily vorbind serios.

Oarecum superstiţioasă de fel, ea credea că ţigăncuşa avea darul previziunii, aşa cum tot pretinsese de-a lungul anilor. Unii oameni de pe moşie râdeau de Genevra pe la spate şi o subestimau, dar Cecily înţelegea cât de inteligentă era, de fapt, şi era mândră de ea.

– Don'şoara Charlotte o ţâne? întrebă ţiganca.

– Sunt sigură că a pus-o deoparte cu grijă.

Apropiindu-se de Cecily, Genevra deschise mâna încleştată, arătându-i o bucată nouă de os sculptat.

– Ia-o, don'şoară Cecily. E o amuletă. Am făcut-o păntru conaşul Miles. Dă-i-o lu' Miles! Haida, ia-o!

Cecily întinse mâna după os, uitându-se la el. Pe el erau sculptate şase cruciuliţe şi două inimi şi avea benzi mici de panglici stacojii şi albastre legate la un capăt.

– E ca a mea.

– Nu, nu îi.

– Vreau să spun panglicile.

– Adăvărat. Zâ-i lui Miles că îi norocos. Apără pă Miles, micuţă Ceci. Ţâne-l lângă tine.

– Aşa o să fac, răspunse Cecily, ştiind foarte bine că aşa avea să facă. Nu avea de ales. La urma urmei, când era doar o fetiţă, făcuse jurământul Swann: Să protejeze familia Ingham.

În timp ce urca dealul, Cecily se opri la un moment dat şi privi peste câmpuri. În depărtare, zări silueta Genevrei, şi la orizontul îndepărtat, căruţele de romi. Erau trei acum; familia se mărise.

Charlotte Swann îi povestise de ce al şaselea conte le permisese să trăiască pe pământul lui. Cu mulţi ani în urmă, pe vremea când cel de-al cincilea conte era capul familiei Ingham, străbunicul Genevrei, Gervaise, îi făcuse numeroase servicii. Unul fusese descoperirea şi prinderea braconierilor care vânau pe terenurile familiei Ingham. Drept recompensă, lui Gervaise şi urmaşilor lui le fusese acordat dreptul de a locui definitiv în zona din apropierea pădurii cu clopoţei. Al şaselea conte doar ţinuse acea promisiune.

Căruţele cu coviltir erau o privelişte comună pe drumurile şi în pădurile din regiunile rurale ale Angliei, şi asta de mulţi ani. Cecily le considerase întotdeauna pitoreşti. Unii dintre ţigani rătăceau din sat în sat, în timp ce alţii alegeau o anumită zonă şi rămâneau, dacă li se permitea. Evitau lumea, ca să nu provoace necazuri.

Cecily nu putu să nu se gândească la avertismentele Genevrei de a-l proteja pe Miles. Îşi dori acum să o fi întrebat ce văzuse în viitor, cu toate că interogarea fetei rome n-ar fi făcut-o pe aceasta să vorbească. Genevra fusese întotdeauna precaută în emiterea de predicţii. Cine să fi vrut să-i facă rău lui Miles? Clarissa, soţia de care se separase? Puternicul tată al Clarissei, Lord Meldrew? Cineva necunoscut? Cecily nu reuşi să identifice pe nimeni în timp ce se îndrepta în grabă spre terasa lungă de la Cavendon, unde o aştepta Miles. Alungă gândurile îngrijorătoare.

Miles aştepta în capul de sus al treptelor, sprijinindu-se de balustradă, şi ea îşi zise imediat că nu arăta prea grozav. Purta un costum bleumarin de in, care îi era mult prea mare; înota în el. Proastă alegere, se gândi Cecily când el o sărută repede pe obraz, şi apoi o conduse de-a lungul terasei. La un moment dat, avea să trebuiască să se ocupe de el, să facă ceva în legătură cu hainele astea îngrozitoare. Inul nu era ţesătura ei preferată. Se şifona imediat.

– Ce s-a întâmplat? întrebă ea când se aşezară la masa din fier forjat din mijlocul terasei.

– A mers foarte bine. Diedre, Dulcie şi DeLacy au fost cât se poate de încântate în legătură cu *papa* şi Charlotte, deci nici o problemă în privinţa asta.

– Nici n-am crezut că o să fie. La urma urmei, mătuşa mea practic le-a crescut.

Cecily se lăsă pe spate în scaun, băgă mâna în buzunar şi scoase bucata de os, apoi îi spuse repede lui Miles despre întâlnirea cu Genevra.

După ce examină osul, răsucindu-l pe toate părțile, el întrebă:

– Ce înseamnă micile gravuri?

– Nu știu. Ea nu explică niciodată. Am și eu un os, și la fel și Charlotte, și i-a făcut unul și lui Daphne, cu ani în urmă. Când Hugo a plecat să lupte în Marele Război, Daphne a rugat-o să-i explice sculpturile. Solidară cu îngrijorările lui Daphne, Genevra a cedat în cele din urmă. I-a spus lui Daphne că o să aibă cinci copii. Și așa s-a întâmplat!

– Bucățelele de panglică le înțeleg pe deplin. Reprezintă Casa Ingham. Stacojiul și azuriul sunt culorile noastre.

Cecily aprobă simplu din cap.

– Și tu o crezi pe Genevra când pretinde că poate să prevadă viitorul, nu? vru să știe Miles.

– Mereu am crezut. Știu că e ciudat, că unii spun că e nebună, dar eu cred că e doar diferită. Și înzestrată cu un har special. Cecily ridică din umeri. Trebuie să păstrezi osul în siguranță. E o amuletă, potrivit spuselor țigăncușei noastre.

Miles puse darul Genevrei în buzunarul hainei și murmură:

– Când mai dai peste ea, mulțumește-i din partea mea. Dacă o văd, o să fac asta chiar eu.

– Îți vrea binele, Miles. Și eu îți vreau binele dacă îți spun să nu mai porți niciodată costumul ăsta. Se mototolește repede. Ți-e prea mare. Și nu-ți stă bine în bleumarin.

Miles începu să râdă.

– Deci sunt important pentru tine, domnișoară Swann? zise el și ridică dintr-o sprânceană.

Cecily simți căldura de pe gât și își dădu seama că roșea.

– Hainele sunt viața mea, răspunse ea, și spun oricui dacă o haină nu i se potrivește.

– A, deci sunt un oarecare, hmm?

– N-aș spune asta. Îmi pasă cum arăți.

– De ce?

– Fiindcă eşti prietenul meu.

– Mulţumesc, Ceci, că eşti prietena mea. Şi ştii că şi eu simt la fel în ceea ce te priveşte.

– Ştiu. Şi cred că o să reuşim să facem treaba din weekend dacă suntem cordiali unul cu altul, cum am căzut de acord mai devreme.

El îi zâmbi şi se ridică în picioare.

– Cred că am face mai bine să intrăm; e ora ceaiului, şi *papa* te aşteaptă să ni te alături.

capitolul 12

– Te însori! exclamă Lavinia vizibil neîncrezătoare, holbându-se la fratele ei.

– Aşa fac, da, răspunse Charles lăsându-se pe spate în scaun.

– Cu cine? întrebă Lavinia. Şi când?

– Mă însor cu Charlotte, desigur, şi apoi...

– Slavă Cerului! îl întrerupse instantaneu mătuşa Gwendolyn, detectând o nuanţă critică în glasul Laviniei şi dorind să evite orice neplăcere. Era şi timpul. Eu, una, sunt încântată să-i urez lui Charlotte bun venit în familia asta.

– Şi eu, Charles, anunţă sora lui mai mică, Vanessa, zâmbindu-i. Se uită direct la mătuşa ei, apoi adăugă: Dar Charlotte a făcut, de fapt, parte din familie de când eram toţi copii, am crescut împreună.

– S-ar putea să devii subiect de bârfă, să ştii, interveni Lavinia uitându-se ţintă la fratele ei. Te însori cu cineva din afara clasei tale sociale, în primul rând, şi ai cincizeci şi şapte de ani, Charles. De ce să te însori? De ce nu continui pur şi simplu în aceeaşi situaţie? Cred că s-ar putea ca acţiunile tale să le pară nepotrivite multora, în special prietenilor tăi. Ştii cât deteşti ca scandalul să atingă familia.

Salonul galben deveni neobişnuit de tăcut. Nu se auzea nici un sunet. Nimeni nu scoase un cuvânt. Nimeni nu se mişcă, nici măcar puţin. Liniştea era copleşitoare.

Miles se uită la tatăl lui şi văzu de îndată cât de şocat părea Charles. Se pregătea să se ridice, dar Dulcie i-o luă înainte. Sora lui sări în picioare, străbătu repede încăperea şi se postă în spatele scaunului tatălui ei, cu o mână pe umărul lui. Zise cu glas tăios:

– Cu tot respectul, mătuşă Lavinia, nu cred că *papa* îţi cerea voie. Nu e treaba ta ce vrea el să facă... nu e treaba nimănui, de fapt. A fost însă politicos. A vrut să ne anunţe că se însoară cu Charlotte şi să discute despre evenimentele din weekend...

– Iar eu sunt responsabil cu acestea! exclamă şi Miles sărind şi el în picioare, preluând de la Dulcie şi profitând de ocazia de a schimba direcţia conversaţiei. Zise cu un glas puternic, hotărât: Cecily m-a ajutat să planific totul. Aşa că daţi-mi voie să continui: În seara asta va fi obişnuita cină liniştită în familie, doar pentru familia Ingham. Dar mâine-seară va fi ceva cu totul diferit, o petrecere de logodnă – o gală, într-un fel, cum sunt de obicei dineurile de logodnă. Harry, Cecily, doamna Alice şi Walter i se vor alătura lui *papa* şi lui Charlotte, şi, de asemenea...

Lavinia îl întrerupse pe Miles într-un mod nepoliticos şi se adresă fratelui ei:

– Presupun că n-ai invitat pe nici unul dintre prietenii tăi, Charles. Şi poate că aşa e cel mai bine.

– De fapt, eu şi Charlotte am redus totul la strictul necesar. Ne-am dorit o mică nuntă în familie, cu doar câţiva prieteni apropiaţi. Dar o să dăm o petrecere când ne întoarcem din luna de miere, încheie el cu ochii albaştri glaciali. Charles îşi întoarse privirea de la sora lui şi îi spuse lui Miles pe un ton mai moale: Te rog să continui, Miles! Scuze că ai fost întrerupt.

– Mulţumesc, *papa*. Duminică dimineaţă, Charlotte şi *papa* o să se cunune în biserica de pe moşie. După serviciul religios, eu şi Cecily o să găzduim un prânz. Va fi

stil bufet, cum am avut la serbările trecute. După-amiaza, mireasa și mirele au să plece în luna de miere. Desigur, va fi invitată toată familia Swann, precum și familia Ingham.

– Cele patru De-uri și Alicia o să fie domnișoare de onoare, spuse Dulcie. Mă rog, trei dintre noi. În mod firesc, Daphne va fi doamnă de onoare.

Daphne, ușurată că Miles și Dulcie o opriseră pe Lavinia din pălăvrăgeala stupidă, se ridică și se plimbă prin încăpere. Îi zise lui Charles:

– Cred că ar trebui să-i spun lui Hanson că de-acum suntem pregătiți pentru ceai, *papa*.

– Ce idee bună! răspunse Charles.

Era mândru de cum copiii lui preluaseră controlul și îi închiseseră cu o așa pricepere gura Laviniei, care fusese neobișnuit de nepoliticoasă. Depășise limita, iar mai târziu el avea să o pună la locul ei. Ajungând la ușă, Daphne o deschise brusc, spre surprinderea lui Hanson, care stătea de pază afară.

– Doamne, Lady Daphne, chiar m-ați făcut să tresar.

– Îmi pare foarte rău, Hanson. Poți să te liniștești acum. Excelența Sa le-a dat vestea surorilor sale și lui Lady Gwendolyn.

– Cum au primit-o, Lady Daphne?

– Trebuie să admit că mătușa Lavinia a părut cu totul luată prin surprindere, dar nu și mătușa Vanessa, care a fost minunată în privința asta. Cât despre Lady Gwendolyn, ea părea de-a dreptul în culmea fericirii.

– O, da, așa e, milady. Ea o admiră pe Charlotte. Țineți minte, ea a fost întotdeauna de partea familiei Swann, foarte părtinitoare cu ei.

Daphne se uită la majordom încruntându-se.

– Ce cuvânt ciudat folosești, Hanson... părtinitoare.

– Am vrut să spun că îi place, milady, dar, la urma urmei, noi toți îi plăcem. Acum, o să vă rog să mă scuzați. O să aduc imediat ceaiul.

– Mulțumesc, Hanson, răspunse Daphne și se uită după el cum se grăbea să coboare să-și strunească trupele.

Ea se întoarse în salonul galben şi evită ostentativ să se uite la Lavinia, care fusese atât de snoabă şi ciudat de ostilă.

Daphne se bucură să audă zumzetul vesel de conversaţie, întrucât cei din familie stăteau de vorbă unii cu alţii. Se aşeză la locul ei pe canapea, lângă Hugo. El era stânca ei – şi stânca tuturor, în acele zile. Se descurca minunat să păstreze pozitivă starea de spirit a tuturor şi îl ajutase mult pe tatăl ei să menţină moşia Cavendon în siguranţă. Tatăl ei se recuperase după atacul de cord, dar erau momente când ea credea că el nu mai era aşa de puternic cum părea.

Luând-o de mână şi strângând-o, Hugo zise *sotto voce*:

– Destul de urât spectacolul dat de Lavinia. Am fost consternat de atitudinea ei. Şi i-a vorbit atât de nepoliticos lui Charles, care a fost întotdeauna foarte bun cu ea! Mă bucur că Charlotte n-a fost de faţă.

– Şi eu la fel, dragul meu. Dar Cecily e aici, şi cu toate că faţa ei a rămas impasibilă, sunt sigură că s-a simţit un pic jignită. Şi nimeni n-o poate învinui pentru asta. Nu uita, tata i-a însărcinat pe ea şi pe Miles, fiindcă n-a vrut să aibă de-a face cu nici o problemă sau nici un necaz. El crede că Miles şi Cecily pot să se ocupe de orice, să păstreze totul pe linia de plutire.

– Sunt pe deplin conştient de asta, şi împreună pot fi extrem de tari. Din păcate, tatăl tău a avut parte de un pic de şoc cu câteva minute în urmă. Lavinia a fost rău intenţionată şi în afara vremurilor.

– A fost oribilă. Dar n-a mai fost drăguţă cu nimeni de când a murit unchiul Jack. Suferă după el, probabil.

– Mă îndoiesc. Nu cred că s-a omorât după el. Jack o adora, şi n-a primit în schimb decât nefericire. Cu carul, zice Miles.

– Miles?

– Da, Miles. Au fost destul de apropiaţi. El a fost preferatul lui Jack – cu siguranţă n-ai uitat asta, Daphne, nu? Îl trata pe Miles ca pe fiul pe care nu l-a avut

niciodată. De-asta Jack l-a menționat în testament. Nu i-a lăsat prea mult, totuși.

– Ce proastă sunt, Hugo. Sigur, îmi amintesc acum. Tata mi-a spus că Lavinia n-a fost prea bucuroasă de moștenirea pe care i-a lăsat-o lui Miles, dar a fost foarte solidă din punct de vedere legal. Lavinia n-a putut să facă nimic.

Daphne se întoarse și se uită la ușa care se deschidea. Când Hanson intră în salonul galben, în fruntea echipei sale, se produse brusc agitație.

Chiar în spatele lui venea Gordon Lane, acum lacheu senior, însoțit de Ian Melrose, al doilea lacheu, și de Jessie Phelps, șefa servitoarelor. Cei trei împingeau cărucioare de ceai încărcate cu sendvișuri micuțe, biscuiți, gem de căpșune și smântână groasă, și toate chiflele și prăjiturile sofisticate obișnuite.

– O încântare, murmură Hugo. Am fost atât de ocupat azi, că mi-am cam stârnit apetitul.

– Știu, și eu la fel. Dar aș vrea mai ales o ceașcă de ceai bun, zise Daphne.

Miles, care stătuse de vorbă cu Lady Gwendolyn, se duse acum să i se alăture lui Diedre, care stătea cu Cecily.

– Îmi pare rău pentru asta, Ceci, zise el calm. Sper că nu te-ai supărat.

– Nu. Dar mătușa ta m-a alertat. Și sper că și pe tine. Va trebui să ne asigurăm că nu face nimic să-i supere pe Charlotte și pe tatăl tău la cina de mâine – sau, chiar mai rău, că nu face vreo scenă duminică, în biserică.

– Chiar așa. N-o s-o scăpăm din ochi.

– E absurd, ca să nu mai vorbim cât e de prostesc, spuse Deidre. Ce Dumnezeu o face să creadă că ar putea să obțină cu comentariile astea îngrozitoare?

– Hai să lăsăm asta acum, și să-i spunem prostie, zise Miles. Ea a fost întotdeauna cam proastă, după părerea mea.

– Așa e, căzu de acord Diedre și se ridică. Mă duc să stau cu mătușa Gwendolyn. Vreau să vorbesc cu ea despre ceva. Vă rog să mă scuzați!

Odată rămaşi singuri, Miles apucă mâna lui Cecily; spre surpriza şi plăcerea lui, ea nu şi-o retrase. Pur şi simplu se uită la el, cu o privire interogativă.

– Trebuie să te întreb ceva, zise el şi se opri, neştiind prea bine cum să continue.

Cecily rămase tăcută, sperând că el n-avea să vorbească despre ceva personal... despre ei şi relaţia lor. După o clipă, Miles luă taurul de coarne.

– Uite, DeLacy vrea tare mult ca voi două să redeveniţi prietene. I-a fost dor de tine de-a lungul anilor, Ceci. Şi e gata să-şi ceară scuze.

Cecily nu răspunse la început, apoi, în cele din urmă, zise:

– Sigur că putem să fim prietene din nou. E o prostie să ţii ranchiună, şi sigur că o să-i accept scuzele. Dar mai e ceva, Miles... Eu lucrez. Ore lungi, din greu. Doar câtă vreme înţelege asta şi faptul că n-o să fiu disponibilă tot timpul.

– Sunt sigur c-o să înţeleagă. O să mă asigur de asta.

Îi strânse mâna şi apoi îi dădu drumul. Pe chipul ei se citi brusc un disconfort, şi el îşi dădu seama că n-avea să fie simplu să o readucă pe Ceci în braţele lui. O clipă mai târziu, Dulcie veni şi se lăsă să cadă pe scaunul de lângă canapea. Se strâmbă.

– Dacă mătuşa Lavinia îndrăzneşte să mai facă vreun comentariu dezgustător, promit să pun mâna pe prima prăjitură cu cremă pe care o văd şi să i-o îndes pe gât. Dacă nici asta nu-i închide gura, nu ştiu ce altceva ar face-o.

Cecily începu să râdă, şi la fel şi Miles. Uitându-se la Cecily, el spuse:

– Să nu crezi că Dulcie glumeşte, fiindcă nu e aşa.

– Sigur că nu glumesc, îi asigură Dulcie încruntându-se, mirată că ar fi putut cineva să creadă asta.

Ea făcea întotdeauna ce zicea că are de gând să facă. Era o Ingham, la urma urmei. Şi femeile Ingham, mai ales, nu se lăsau cu una, cu două.

capitolul 13

În casă era liniște. Atât de liniște, că Cecily se alarmă. Stătea în micul foaier de la intrare, cu capul înclinat, ciulind urechea după un semn de viață.

Nimic nu se mișca. Asta o îngrijora. Charlotte nu arăta bine mai devreme; era destul de obosită, extenuată, de fapt. Spera că mătușa ei nu se prăbușise, că nu se îmbolnăvise.

Cecily venise la ea acasă să o ajute să facă ultima probă la hainele pe care i le adusese de la Londra. Ajustarea rochiilor și ținutelor era o treabă epuizantă, iar ea spera ca Charlotte să fie în formă.

Cecily se îndrepta spre salon, când auzi zgomote la etajul de sus și se opri.

– Ești acolo, mătușă Charlotte? strigă și începu pe dată să urce scările.

Charlotte apăru pe palier, uitându-se la nepoata ei.

– Cecily! Te așteptam abia mai târziu.

Când Cecily ajunse pe palier, se îmbrățișară, apoi intrară împreună în dormitorul lui Charlotte. Cecily observă imediat fotografia în ramă de argint. Era David Ingham, al cincilea conte, pentru care Charlotte lucrase de la vârsta de șaptesprezece ani până la moartea lui. Fusese asistenta lui personală.

De-a lungul anilor, relația lor devenise mult mai personală, cu toate că fuseseră atât de discreți, că nimeni nu știa sigur dacă fuseseră amanți sau nu. Cu excepția familiei Swann, care era conștientă de tot ce se petrecea la Cavendon.

Rama de pe pat se afla lângă câteva agende legate în piele și un teanc de documente juridice. Și Charlotte observă instantaneu ceva ciudat pe chipul lui Cecily și-i urmări privirea. Întrebă:

– De ce ești așa de interesată de fotografia lui David?

– Mă întrebam de ce o ții în dormitor? La urma urmei, logodnicului tău s-ar putea să i se pară ciudat să vadă imaginea tatălui său uitându-se tot timpul la el.

Charlotte izbucni în râs. După o clipă, când veselia i se potoli, zise:

– De obicei e închisă într-un sertar. Dar am făcut o listă specială pentru tine, şi numărul de cod pentru seiful meu principal se află pe spatele fotografiei lui. De asta e aici.

În timp ce vorbea, Charlotte scoase fotografia din ramă şi-i arătă lui Cecily numărul scris frumos pe spate.

– Asta e combinaţia pentru seiful mare, unde îmi păstrez bijuteriile şi documentele astea. Întinse mâna după lista de pe noptieră şi i-o dădu lui Cecily. Tocmai am trecut numărul aici. Şi, apropo, astea sunt unele dintre registre. Le păstrez, împreună cu multe altele, în al doilea seif. Le-am reorganizat, le-am pus în ordine.

Cecily aprobă din cap şi se uită pe listă.

– Şi ce e cu celelalte numere?

– O să-ţi explic mai târziu. Vreau să-ţi spun altceva acum. După moartea mea, tu o să-mi iei locul şi o să păstrezi registrele. Până la moartea ta. Înainte ca asta să se întâmple, trebuie să desemnezi persoana care să păstreze registrele în locul tău.

Dintr-odată tulburată, Cecily întrebă:

– Ce s-a întâmplat, mătuşă Charlotte? Eşti bolnavă?

– Nu, nu sunt, nu fi prostuţă!

– Atunci de ce vorbeşti despre testamente şi despre moarte, când eşti pe cale să te măriţi?

– Tu ar trebui să ştii mai bine decât oricine cât de pragmatică sunt. Vreau să-mi las afacerile în ordine înainte să mă mărit cu Charles. În plus, plecăm în străinătate, o să călătorim, şi am cincizeci şi opt de ani. Aşa că, pentru orice eventualitate...

– Pentru orice eventualitate ce? o întrerupse Cecily brusc.

– Nu te înfuria, dragă Ceci. Mă simt foarte bine şi în formă, şi sunt în toate minţile. Cu toate astea, am destule bunuri, cum ar fi casa, bijuteriile pe care mi le-a cumpărat David de-a lungul anilor, anumite investiţii pe care le-a făcut pentru mine. Vreau ca totul să fie cât

se poate de clar. N-am de gând să mor prea curând, îţi promit!

– Să faci bine să te ţii de cuvânt.

– N-o să te dezamăgesc. Nimeni nu ştie ce se poate întâmpla de la o zi la alta. N-avem nici un control asupra vieţii. Viaţa ne controlează. Trebuie să ne ocupăm în cel mai bun mod posibil de ceea ce ne rezervă soarta. Şi să sperăm şi să ne rugăm că în cele din urmă o să iasă bine. Nu uita asta, Ceci!

– Eu iau în serios ce spui. Chiar te ascult, o linişti Cecily.

Charlotte ridică una dintre agende, o deschise la o anumită pagină şi i-o întinse lui Cecily.

– Citeşte, te rog, însemnarea asta specială.

Holbându-se la pagină, Cecily citi cuvintele înşirate cu un frumos scris de mână cu arabescuri.

Scris de mâna mea. Iulie 1876.

Iubesc pe doamna mea. Mai presus de orice.
Lebăda se potriveşte ca o mănuşă cu Ingham.
M-am culcat cu ea. E a mea.
Îmi dă totul. Am lăsat-o însărcinată.
Of, bucuria noastră. Pruncul a murit în pântecele ei.
Ne-a distrus. Ea m-a părăsit.
S-a întors la mine.
Nopţile mele sunt ale ei din nou.
Până în ziua morţii mele.

M. Swann

Încă ţinând în mână agenda, Cecily se uită la mătuşa ei.

– E atât de trist... au pierdut un copil. Glasul i se îngroşă de emoţie. Ştii despre cine e vorba? Cine a scris asta? Cine e Swann?

Era intrigată, curioasă şi mişcată.

– Cred că da, dar numai din cauza datei. Cred că a scris-o Mark Swann, tatăl lui Percy şi al lui Walter. El

era capul familiei la acel moment. Evident că n-am nici o idee cine era femeia Ingham. Din motive evidente, el nu i-a scris numele în agendă. A protejat-o. Cel puțin eu așa cred.

– De ce mi-ai arătat însemnarea asta?

– Din același motiv pentru care, în urmă cu câțiva ani, i-am spus lui Charles despre asta. Am vrut ca el să înțeleagă că există ceva misterios, dar inevitabil, în relațiile dintre bărbații Ingham și femeile Swann. Am vrut ca și tu să înțelegi asta.

Sprâncenele întunecate ale lui Cecily se încruntară.

– Nu sunt sigură că înțeleg. Ce vrei să spui?

– Am fost implicată în relații cu doi bărbați Ingham. Unul a murit. Cu celălalt sunt pe cale să mă mărit. Cu tine și Miles care-i treaba? Charlotte se opri o secundă și o sfredeli pe Cecily cu privirea. Tu și Miles ați fost extrem de apropiați de când erați mici. Și știu că vă iubiți.

– Da, e adevărat, recunoscu Cecily, după ce negase ani de-a rândul.

– Și n-a mai fost alt bărbat în viața ta, corect?

– Nu. Sunt mult prea ocupată cu munca. N-am timp.

Charlotte își reținu un zâmbet.

– Ești îndrăgostită de Miles, zise ea din nou. Nu te interesează alți bărbați, nu te atrag. Cum Cecily tăcu, Charlotte o întrebă: N-am dreptate?

– Ba da, răspunse Cecily cu un glas grav.

– Și el e îndrăgostit de tine. Cred că e unul dintre motivele pentru care căsnicia lui a eșuat. Clarissa a jucat un rol, desigur. N-a fost o soție bună. Și n-a rămas niciodată însărcinată. Oricum, asta e ideea... El o să vină după tine, Ceci. Fii pregătită! Așa sunt bărbații Ingham. Cu noi. Pur și simplu nu-ți dau drumul.

Cecily oftă.

– Mi-a spus de dimineață că o să ceară divorțul. A zis că speră că vom putea să fim împreună de îndată ce va fi liber, fiindcă mă iubește.

– Și tu ce i-ai răspuns?

– I-am spus că nu ştiu cum m-aş simţi. Chiar am vorbit serios, mătuşă Charlotte. Nu cred că pot să mă întorc la el. Niciodată. M-a făcut să sufăr atât de mult. Nu pot să-l iert. Sau să-i uit vreodată trădarea.

– Of, draga mea, n-a fost trădare, zise Charlotte blând, durând-o sufletul pentru Cecily, fiindcă ştia cât suferise. A trebuit să-şi facă datoria de moştenitor. Indiferent de sentimentele lui pentru tine, a trebuit să le lase deoparte. N-a avut de ales.

– Îi iei apărarea!

Cecily îşi ţuguie buzele şi-i aruncă mătuşii ei o privire dură şi atotştiutoare.

– Nu, îţi explic prin ce a trecut Miles Ingham. Era de datoria lui, sublinie ea din nou. A trebuit să se însoare cu ea, să aibă un moştenitor.

– Şi, de îndată ce o să fie liber, va trebui să-şi facă datoria din nou! Să se însoare cu o aristocrată, să zămislească un moştenitor aristocrat. Contele o să aibă grijă de asta, ripostă vehement Cecily.

– Nu, nu, asta n-o să se întâmple, răspunse Charlotte. Îţi promit! Foarte recent, i-am amintit lui Charles despre însemnarea pe care tocmai ai citit-o, care ilustrează pe deplin de cât timp durează aceste legături. Peste o sută de ani. I-am spus că trebuie să fie de acord ca Miles să ceară divorţul. Ăsta e un imperativ. I-am explicat şi că el nu poate să intervină în relaţia pe care Miles o s-o aibă, probabil, cu tine mai târziu. Şi lumea s-a schimbat radical, ceea ce Charles acceptă.

De-a dreptul surprinsă de această declaraţie, Cecily rămase pur şi simplu acolo, uitându-se cu gura căscată la Charlotte preţ de câteva momente. Şi apoi înţelese brusc.

– Tu ai făcut asta, nu-i aşa? Tu ne-ai adus împreună weekendul ăsta. Tu i-ai spus contelui că eu şi Miles lucrăm bine împreună, că ar trebui să ne ocupăm noi de tot. De evenimente. De orice probleme sau necazuri ar putea apărea. Tu ai fost, mătuşă Charlotte! Tu ne-ai manipulat pe toţi!

Charlotte clătină din cap.

– Nu. N-am făcut decât să aranjez ca tu şi Miles să puteţi să ne fiţi de ajutor dacă ceva merge prost. Şi, în acelaşi timp, am ştiut că asta o să vă dea amândurora o şansă de a relua legătura.

– Despici firul în patru.

– Poate. Dar l-am urmărit pe Miles în nefericirea lui îngrozitoare timp de şase ani. Ceva tare dureros la care să fii martor. Şi am văzut cum tu munceşti şi munceşti, şi munceşti. Ca să contracarezi propria tristeţe şi singurătate. Amândoi sunteţi distruşi. Am sperat să pot să fiu de folos şi să vă repar pe amândoi cumva. Cum Cecily rămase tăcută, Charlotte continuă calm: Mă rog, presupun că sunt vinovată. Cu toate astea, Miles nu are scăpare pentru că trebuie să producă un moştenitor pentru Cavendon. Iar singura femeie pe care o vrea în patul lui eşti tu. Şi cu asta basta!

– M-ai pus într-o poziţie îngrozitoare! protestă Cecily.

– Ba nu. Şi, de fapt, deţii toate cărţile, dacă te gândeşti mai bine. Chiar cred că ai mâna câştigătoare. Cu toate astea, hai să mergem mai departe! Trebuie să continui să-ţi explic ce e cu testamentul meu. Tu eşti principala moştenitoare. Doar Harry îmi mai e moştenitor. Am avut grijă de el, deci n-ai de ce să-ţi faci griji. V-am lăsat casa amândurora. Cu toate astea, ţi-am lăsat ţie şi toate acţiunile mele la Cecily Swann Couture. E afacerea ta, şi ar trebui să o deţii pe deplin.

– Mulţumesc! Mulţumesc foarte mult, mătuşă Charlotte. Dar mătuşa Dorothy? Şi ea are nişte acţiuni.

– Nu multe. Am de gând să i le cumpăr. O să fie fericită să le vândă. Tu n-ai nevoie de nici un partener. Să ţii minte asta mereu. Oricum, pe termen lung sunt o pacoste.

– Tu n-ai fost niciodată o pacoste, sublinie Cecily blând, după ce-şi recăpătă calmul.

– Îţi mulţumesc că spui asta. Am încercat să rămân discretă.

Urmă un moment de tăcere, apoi Cecily zise:

– Ştii că ai nişte rochii de probat.

– Hai să punem bine registrele şi documentele, după care o să mă concentrez asupra trusoului, îţi promit!

capitolul 14

Diedre se bucura de plimbarea matinală spre conacul Little Skell, care o ducea prin parc la Cavendon, pe lângă lacul unde cele două lebede albe ca zăpada pluteau împreună mulţumite. Se opri o clipă, privind lebedele şi amintindu-şi că acestea fac pereche pe viaţă. Măcar să fi fost şi ea în stare să facă asta... Respinse gândurile triste şi merse de-a lungul potecii într-un ritm constant. „Lasă trecutul în urmă", îşi zise.

La un moment dat, înălţă capul şi se uită în sus, spre cer. Era albastru şi senin în acea sâmbătă dimineaţă însorită, şi ea spera ca vremea bună să dureze. Îşi dorea ca ziua următoare să fie perfectă pentru cununia tatălui ei cu Charlotte.

Cât de bucuroasă fusese că el făcuse, în sfârşit, acest pas. Nu exista nici o îndoială în mintea ei că Charlotte avea să fie o soţie minunată... de fapt, exact asta fusese ea de mai mulţi ani, fără a beneficia de un document legal.

Noaptea trecută, la cina de familie, Diedre simţise căldura şi dragostea tatălui ei, a lui Miles şi a surorilor ei. Fusese ca pe vremuri, şi ea îşi dăduse seama cât de dor îi fusese de toţi.

„Ciudat cum ne lăsăm furaţi atât de mult de faptele de zi cu zi, devoraţi de grijile şi problemele noastre", reflectă ea acum. „De-a dreptul egoişti, fără să ne gândim la alţii."

Ea voia să facă schimbări, să păstreze legătura cu surorile ei, mai ales cu DeLacy. O şocase noaptea trecută cât de fragilă era DeLacy – nervoasă, iritată. La un moment dat, după cină, îl întrebase pe Miles dacă sora lor era bine. Miles îi zisese că DeLacy era nefericită din cauza

divorțului, dar că nu putea să trăiască cu Simon. Căsnicia lor fusese plină de certuri cumplite și violențe care, inevitabil, îi făcuseră să se despartă, în cele din urmă.

Diedre se concentră asupra lui Miles, care și el avusese ghinion în dragoste. Asta dacă o iubise vreodată pe Clarissa. Datoria fusese motivul.

Ce ghinion că Clarissa nu produsese un moștenitor! Pe de altă parte, poate că era mai bine așa. Miles îi mărturisise că avea de gând să ceară divorțul. Mult mai bine, în aceste condiții, că nu erau implicați copii.

Daphne fusese cea mai norocoasă, își zise Diedre, gândindu-se la copiii frumoși și adorabili ai surorii ei. „Cât despre Dulcie, ea are viața înainte. O să o iau sub aripa mea; sunt hotărâtă să mă revanșez pentru felul în care am tratat-o când era mică", mormăi ea pentru sine. În adâncul sufletului ei, încă îi era rușine de modul cum se comportase.

În timp ce mergea pe poteca din grădină spre casa mătușii Gwendolyn, Diedre reuși să-și golească mintea de toate aceste gânduri și încercă să se concentreze asupra a ceea ce trebuia să spună.

Știa un lucru: nu putea să irosească timpul mătușii ei. Aceasta n-avea să zăbovească la palavre, întotdeauna voia să ajungă în miezul problemei. Și asta imediat. Gwendolyn Ingham Baildon fusese binecuvântată cu o mare inteligență și cu un caracter practic.

Diedre credea că ea era cea mai înțeleaptă din familie.

Ridicând ciocănelul de alamă de pe ușa din față, lovi o dată cu el. Aproape instantaneu, ușa se deschise dezvăluind-o pe doamna Pine, menajera lui Lady Gwendolyn.

Zâmbitoare, doamna Pine o salută cu căldură și o conduse prin holul din față în salon. Această încăpere plăcută, plină cu antichități gingașe, cu canapele și scaune confortabile, avea două mari ferestre cu menouri cu vedere spre grădini. Grădinile erau frumoase; fuseseră cultivate cu dragoste de Harry Swann, înainte să devină mâna dreaptă a lui Miles, învățând împreună cu acesta să administreze moșia.

Mătuşa ei stătea pe o canapea, aşteptând-o.

– Iată-te, draga mea! exclamă Lady Gwendolyn. Punctuală ca de obicei. Îmi place calitatea asta la oameni. Cei care ajung cu întârziere sunt neatenţi. Fură din timpul cuiva, ştii cum e.

Diedre aprobă din cap.

– Aşa e. Şi îţi mulţumesc că ai acceptat să ne întâlnim în dimineaţa asta.

Se aplecă şi o sărută pe mătuşă pe obraz.

– Mă bucur să am parte de o mică vizită din partea ta, Diedre. Stai jos, draga mea, nu te sfii!

Diedre se aşeză într-un scaun de lângă canapea şi zise:

– Am fost informată de un prieten foarte bun, un prieten de încredere, că am un duşman la Ministerul de Război. Am fost şocată când am auzit asta. Munca mea a fost excelentă şi am fost promovată de-a lungul anilor. Prietenul meu a zis că acest duşman s-ar putea dovedi periculos pentru mine.

Lady Gwendolyn se îndreptă pe canapea şi îi aruncă lui Diedre o privire pătrunzătoare, cu ochii uşor mijiţi.

– Nu-mi place cuvântul „periculos", Diedre. Periculos în ce fel?

– Nu sunt sigură. Cred că oricine e împotriva mea vrea să fiu concediată – dată afară, cu alte cuvinte.

– Ce anume faci tu la Ministerul de Război? Nimeni nu pare să ştie, şi tu ai fost foarte discretă când a venit vorba despre asta de-a lungul anilor. Ceea ce mă face să presupun că lucrezi la Serviciul militar de informaţii. Aşa e?

Diedre se aplecă uşor în faţă şi zise cu glas grav:

– N-am voie să discut despre munca mea, mătuşă. Dar dă-mi voie să spun că nu ştiu ca tu să fi greşit vreodată în legătură cu ceva, mai ales în presupunerile tale.

Un zâmbet uşor apăru pe chipul lui Lady Gwendolyn, şi ea aprobă din cap.

– Aşa, şi ai vreun indiciu cine ar putea să fie duşmanul ăsta? Ţi s-a dat un nume? Sau suspectezi pe cineva că ar vrea să-ţi facă rău?

– Răspunsul este un nu răspicat la toate întrebările. Am fost mai curând stupefiată, de fapt, când mi s-a spus că am un dușman, cineva care e gata să-mi facă probleme. Mi-am stors creierii și n-am fost în stare să reperez pe nimeni.

– Pot să întreb cine te-a informat?

– Un foarte vechi prieten, Alfie Fennell, răspunse Diedre. Și a fost atât de sincer, că l-am crezut.

– Este vreo legătură între el și Sir Hubert Fennell? întrebă Lady Gwendolyn.

– Da. E unchiul lui.

– Cum a ajuns tânărul Fennell să știe despre așa-zisul tău dușman? întrebă Lady Gwendolyn.

– Prin Johanna Ellsworth. Sunt veri. Nici unul nu are nimic de-a face cu Ministerul de Război. Alfie e avocat, iar Johanna nu lucrează. Ea are un venit secret.

– Se pare că prietena ta, Johanna, a știut despre asta prima și a spus mai departe.

– I-a spus lui Alfie că a auzit un zvon ciudat despre mine și a vrut ca el să mă alerteze, chiar dacă a zis că era doar un zvon.

– Cred că trebuie să aflăm cine i-a spus ei.

– Am făcut niște cercetări și știu întrebările potrivite. Am aflat că era pur și simplu... acolo.

Lady Gwendolyn rămase tăcută pentru o clipă înainte să remarce:

– Zici că nu poți să te gândești la cineva care ar vrea să-ți facă probleme. Dar poate că nu e cineva... foarte vizibil. Ai jignit vreodată pe cineva fără să-ți dai seama? Ai respins vreun pretendent fără să fi știut că era pretendent? E cineva în competiție cu tine?

– Nimic din toate astea. Cel puțin, nu din câte știu eu. Doar îmi fac treaba în fiecare zi și țin capul jos.

– I-ai spus vreunuia dintre colegii tăi de la Ministerul de Război despre zvonul ăsta?

– Nu. M-am gândit că e mai bine să nu suflu o vorbă nimănui în afară de tine. Evident, cunosc oameni acolo și avem o relație de prietenie colegială, dar n-am nici un

prieten apropiat. De fapt, sunt uimită de simpla idee de a avea un dușman.

– Cu ce pot să te ajut, Diedre?

– Nu știu. Faptul că am putut să vorbesc cu tine despre asta mă ajută mult, fiindcă acum nu mă mai confrunt singură cu această problemă. Diedre scăpă un mic oftat și clătină din cap. M-am gândit că s-ar putea să cunoști pe cineva la Ministerul de Război sau în guvern. Dar acum, când spun asta, știu că nu poți să începi pur și simplu să-i întrebi pe prietenii tăi cine ar putea să fie dușmanul meu, nu?

Diedre începu să râdă de propria absurditate, la fel și Lady Gwendolyn. După câteva clipe, Diedre adăugă:

– Presupun că nu pot decât să aștept să văd cine încearcă să-mi facă necazuri.

– Așa e, draga mea, până la un punct. Dar mi-e teamă că nu pot să o las așa. Dă-mi voie să mă gândesc la asta. Săptămâna viitoare mă duc în oraș. Am mai multe treburi de rezolvat și cine știe ce s-ar putea să aflu prin Mayfair și Westminster de la prietenii mei.

– Mulțumesc, mătușă Gwendolyn. Apreciez ajutorul. Îmi place foarte mult slujba mea... Diedre se întrerupse, căci glasul începuse să-i tremure în mod neașteptat. Era pe punctul de a izbucni în lacrimi. Înghiți, adunându-se prompt, și continuă: Ministerul de Război reprezintă o parte uriașă din viața mea, după cum știi. Sunt acolo de doisprezece ani și îmi place ce fac. Fără asta aș fi pierdută.

– Chiar înțeleg, murmură Lady Gwendolyn cu compătimire, conștientă de faptul că Diedre găsea o mare împlinire în munca ei și era dedicată vieții sale profesionale.

capitolul 15

Era o poveste stranie și dubioasă, în cel mai bun caz, și dacă altcineva i-ar fi spus-o, Lady Gwendolyn i-ar fi

pus la îndoială veridicitatea. Însă din moment ce i-o relatase Diedre, credea că era adevărată. Nepoata ei era onestă și de încredere, nu se lăsa pradă fanteziei.

Rezemându-se de spătarul scaunului de fier și admirând grădina de flori, se relaxă și își lăsă mintea să rătăcească.

Nu știa despre activitatea lui Diedre decât că era apreciată de autorități. Doar că în acea zi Diedre lăsase să se înțeleagă clar că lucra pentru Serviciul militar de informații, ceea ce Lady Gwendolyn bănuia de mult, dar nu spusese nimănui, niciodată. Fusese întotdeauna precaută când era vorba despre așa ceva.

Ca fiică a unuia dintre conții importanți din țară, cu un titlu care i se cuvenea de drept, nepoata ei făcea parte din cele mai bune cercuri, era cu adevărat populară și se afla pe listele de invitați ale tuturor persoanelor care contau din societatea londoneză.

Nu exista nici o bârfă despre Diedre... nici o șușoteală. Lady Gwendolyn își îndreptă spatele tresărind, încruntându-se, reamintindu-și dintr-odată de Maxine Lowe, una dintre cele mai apropiate prietene ale lui Diedre. Cu patru ani în urmă, aceasta fusese găsită moartă în condiții suspecte în casa ei din Mayfair.

La vremea respectivă, pe Lady Gwendolyn o supărase faptul că Diedre fusese intervievată de Scotland Yard. Însă îngrijorările îi dispăruseră pe dată când strănepoata ei îi spusese că toți prietenii lui Maxine fuseseră interogați de poliție.

Diedre îi explicase apoi că mahării de la Scotland Yard credeau că era posibil să aibă de-a face cu o crimă; unii erau de acord cu această teorie, alții se axau pe ideea de sinucidere.

Apoi medicul legist anunțase la proces un cu totul alt verdict. Maxine murise, într-adevăr, otrăvită, iar substanța ingerată fusese arsenic. Însă maniera morții fusese declarată nedeterminată. Când lași verdictul așa, în coadă de pește, însemna că lași cazul deschis speculațiilor; în cercurile în care se învârtise Maxine, se vorbise

mult despre moartea ei subită – mai ales în înalta societate și în lumea artistică. În cele din urmă, investigația poliției nu dusese la nici un rezultat.

Moartea ei rămăsese un mister până în ziua de azi.

Acum, Lady Gwendolyn se concentră la actuala problemă a lui Diedre, iar mintea ei brici îi spunea doar atât... zvonul că Diedre avea să fie dată afară din Ministerul de Război n-avea nimic de-a face cu viața ei personală. Ea credea că fusese lansat de un coleg care-i purta pică lui Diedre.

Nu avea cum să fie altceva. Evident că voia cineva să o îndepărteze pe Diedre din drum. Gelozie, invidie și ambiție. O combinație fatală. Ranchiună, își spuse ea. Toate astea sunt premeditate.

Dacă vrei să pedepsești pe cineva, singura modalitate de a o face fără să-i provoci vătămări corporale e să lovești în cine-i place sau în ce-i place cel mai mult. Să o lovești din greu în punctele vulnerabile.

Ar putea să fie o altă ființă umană, precum un soț, un copil, un părinte, frați. Sau un amant, poate. Cineva care ar putea să fie afectat fizic, poate chiar ucis. Respinse ideea unui amant. Diedre devenise o femeie de carieră. Dar era frumoasă, cu coafura ei șic și cu chipul frumos, ca să nu mai vorbim de ținutele ei elegante. Pe de altă parte, o carieră atacată fără încetare putea să fie în cele din urmă complet distrusă, fără să mai poată fi reparată.

Astea erau singurele două opțiuni, din câte își dădea ea seama. Să rănească pe cineva drag lui Diedre. Sau să-i distrugă cariera în totalitate.

Descoperirea identității dușmanului lui Diedre era imperativă.

Cât timp nu știau cine era, bâjbâiau în întuneric. Cui ar fi putut să-i ceară ajutorul Lady Gwendolyn? Care dintre prietenii ei era cu adevărat puternic? În cine avea încredere? Și cine ar fi fost, de fapt, dispus să scormonească pentru ea?

Răspunsul îi veni imediat. Numai cineva din lumea politică şi cineva cu acces la conducerea Ministerului de Război.

Privind în gol, se gândi la prietenii conectaţi cu politica. O cunoştea destul de bine pe Lucy Baldwin, fusese la nunta ei cu Stanley, în 1892. Dar nu prea putea să se ducă la soţia prim-ministrului cu asta.

Winston. Desigur! Nu numai că era un prieten bun, dar avea şi felul potrivit de a fi pentru a se implica. De fapt i-ar plăcea asta. Dar cum putea să-l întrebe în acest moment? Winston Churchill era din nou în mijlocul conflictului, încercând să rezolve greva minerilor pentru Baldwin. Poate...

– Scuzaţi-mă, Lady Gwendolyn, zise doamna Pine întrerupându-i gândurile lui Lady Gwendolyn, în timp ce cobora treptele în grădină. A venit Lady Lavinia. Îşi cere scuze că a ajuns mai devreme pentru prânz.

Ridicându-se în picioare, Lady Gwendolyn zise:

– Nu-i nici o problemă, doamnă Pine. Oricum mă pregăteam să vin înăuntru.

Lavinia o aştepta în salon; când se întoarse să-şi întâmpine mătuşa, Gwendolyn observă imediat oboseala de pe chipul nepoatei sale.

– Te simţi bine, Lavinia? o întrebă Lady Gwendolyn. Pari un pic indispusă, draga mea.

– Sunt obosită. N-am dormit bine azi-noapte. Un zâmbet slab persistă pe buzele ei, în timp ce îşi urma mătuşa prin încăpere. Lavinia se aşeză într-un scaun faţă-n faţă cu ea şi continuă: Mă tem că vestea neaşteptată că duminică o să particip la o nuntă – nunta fratelui meu – m-a cam surprins. Şi m-a şi supărat.

Lady Gwendolyn dădu simplu din cap, fără să facă nici un comentariu. Intenţionase, nici mai mult, nici mai puţin, să o pedepsească aspru pe nepoata ei la prânzul din acea zi, fiindcă fusese nepoliticoasă cu Charles cu o zi înainte. Dar acum se răzgândi.

În timp ce studia chipul Laviniei, își dădu seama că altceva era în mod radical în neregulă cu ea. De fapt, se gândi că nepoata ei ar putea să fie bolnavă. Era palidă, lividă, iar frumusețea ei blondă pălise oarecum. „Mai bine n-aș mustra-o în clipa asta", decise ea.

– Am fost surprinși cu toții, în afară de Miles și de Daphne, care au știut de la bun început. Dar eu mă bucur pentru Charles și sunt încântată că se însoară cu Charlotte.

Lavinia se uită lung la mătușa ei, ridică dintr-o sprânceană blondă și exclamă:

– Știu că ești! Și trebuie să recunosc că ieri m-ai luat prin surprindere, când ți-a exprimat părerea despre căsătoria asta regretabilă. Se însoară cu cineva din afara clasei lui sociale. O să fie ostracizat.

– Fii serioasă! strigă un glas din prag. Sora Laviniei intră în salon. Vanessa se apropie de mătușa ei și zise: N-am întârziat, nu, mătușă Gwendolyn? Salutare, Lavinia. Mă tem că va trebui să te alături mulțimii care aclamă de pe margine. Altfel, tu o să fii cea ostracizată... o să fii trimisă la Coventry.

Se aplecă spre mătușa ei, o sărută pe obraz, apoi se așeză pe o canapea din apropiere.

Vanessa nu putu să nu constate cât de elegantă și de distinsă arăta Lady Gwendolyn. Cu mult timp în urmă, părul ei blond și bogat devenise argintiu. Acum era alb pur, și frumos coafat, ca de obicei. Ochii ei albaștri străluceau viu în acea dimineață și n-ai fi zis că are optzeci și șase de ani. Arăta mult mai tânără și era ageră la minte și la trup.

Lady Gwendolyn îi zâmbi Vanessei și-i aruncă o privire Laviniei. Două surori cu totul diferite ca personalitate și caracter. Ea știa pe care o preferase întotdeauna: pe Vanessa, cea destupată la minte, gata să accepte oamenii așa cum erau și în pas cu vremurile în care trăiau. Din anii 1920, nu din anii 1800...

Lavinia îi aruncă surorii ei o privire de gheață și întrebă:

– Şi tu, Vanessa? Când o să auzim şi despre tine că te măriţi, în sfârşit?

Vanessa începu să râdă.

– A, nu ştiu, nu sunt sigură că sunt gata să fac asta deocamdată, răspunse ea cu nonşalanţă, încă râzând.

– Ai vreun tânăr chipeş în viaţa ta, dragă? întrebă Lady Gwendolyn. Şi dacă ai, cine e? Mi-ar plăcea foarte mult să ştiu.

– Îl cheamă Richard Bowers şi e foarte drăguţ. Iar data viitoare când vii la Londra o să luăm împreună cina sau prânzul – ce preferi, mătuşă Gwendolyn.

– O să fiu în oraş săptămâna viitoare. Trebuie să ne întâlnim. Ar fi minunat. E cumva rudă cu familia Barnard?

– Mama lui, Valerie, e o Barnard, răspunse Vanessa. Cred că o cunoşti, mătuşă.

– Într-adevăr. Ne cunoaştem, dar nu suntem prietene apropiate. E o femeie foarte drăguţă.

În timpul prânzului, Vanessa menţionă că Daphne îi arătase mai devreme lista de invitaţi la nuntă.

– M-am bucurat să văd că vine vărul lui Hugo, Mark Stanton, precum şi Paul Drummond. De asemenea, un număr de...

– Cine e Paul Drummond? o întrerupse Lavinia uitându-se peste masă la Vanessa. N-am auzit niciodată de el. Pesemne e un prieten nou.

– Nu, de fapt nu e. Paul Drummond e american. A lucrat cu Hugo timp de mai mulţi ani, îi explică Vanessa. Paul administrează afacerile de la New York ale lui Hugo şi, din moment ce se întâmplă să fie la Londra în acest moment, Charles şi-a dorit să vină şi el.

– Un american! Asta explică perfect treburile. Vă asigur că nici unul dintre prietenii apropiaţi ai lui Charles n-o să fie acolo. Cum ar putea să-i invite, când nu se însoară cu o aristocrată?

Vanessa, îngrozită de comentariul Laviniei, rosti rar, pe un ton ferm:

– N-o mai ține una și bună cu aristocrația. Aristocrația se prăbușește. Asta încă de la sfârșitul războiului. Din cauza taxelor ridicate impuse de guvern. Nu sunt oameni să cultive câmpul, să lucreze în fabrici sau să coboare în mine. Toți sunt morți pe câmpurile îmbibate în sânge din Franța – inclusiv nepotul nostru, Guy. Jumătate din prietenii lui Charles sunt ocupați, încercând să se mențină pe linia de plutire, să-și păstreze funcționale reședințele impunătoare, și mulți nu reușesc. Chiar crezi că îi preocupă noua soție a lui Charles? Nici o iotă! Ei încearcă să-și salveze propria piele. Așa că mai taci din gură cu căsătoria lui Charles în afara clasei lui sociale. Eu, una, cred că ești complet deplasată.

Lavinia se lăsă pe spate în scaun, holbându-se uimită la Vanessa. Măcar o dată în viața ei, rămăsese mută, zguduită de atacul verbal al surorii ei. Profitând de moment, Vanessa continuă:

– Toată lumea a zis că a fost războiul care a pus capăt tuturor războaielor. Dar, de fapt, Marele Război a însemnat sfârșitul Imperiului Britanic. Nimic nu mai e la fel. Anglia cea de piatră s-a sfărâmat. Mica nobilime deținătoare de proprietăți s-a diminuat. Muncitorul caută o înțelegere echitabilă. A fost grevă generală, în caz că n-ai observat, și greva minerilor. Țara se schimbă, iar discuția despre criză e constantă. Și tu o dai înainte cu clasa socială. Maturizează-te, Lavinia! Alătură-te lumii în care trăim astăzi!

Lavinia încă nu-și găsea cuvintele, chiar și mai șocată de atitudinea surorii ei și de vorbele ei furioase. Lady Gwendolyn o studie pe Vanessa și încuviință din cap.

– Bine spus, draga mea. Mă tem că trebuie să fiu de acord cu tine. Îndreptându-și atenția spre Lavinia, continuă: Nimănui nu-i place schimbarea. Cu siguranță, mie nu. Dar vremurile chiar s-au schimbat, Lavinia. Iar noi, toți, trebuie să ne schimbăm odată cu ele, să ținem pasul. Inclusiv tu.

Lavinia deveni mai palidă decât oricând, și răspunse cu glas grav, ușor nervos:

– De ce sunteţi atât de supărate amândouă pe mine? Ăsta e adevărul.

Urmă o tăcere scurtă. Nici una nu vorbi. Apoi, o clipă mai târziu, doamna Pine intră în sufragerie cu fata în casă şi serviră desertul. Vanessa, care voia să schimbe subiectul, îi zâmbi menajerei şi îi zise:

– Îmi place la nebunie crema de caramel, doamnă Pine. E preferata mea.

Menajera se mulţumi să zâmbească şi să dea din cap.

De îndată ce rămaseră din nou singure, Lady Gwendolyn se îndreptă în scaun şi se uită la Vanessa, apoi la Lavinia. Amândouă ştiau că avea să se pronunţe şi stătură perfect nemişcate, fără un cuvânt şi fără să se atingă de mâncare. După un lung moment, Lady Gwendolyn zise cu un glas de oţel, care era, în acelaşi timp, la fel de plăcut ca mătasea:

– Cum eu sunt stăpâna acestei familii, cel mai vârstnic şi cel mai marcant membru al său, pot să încalc regulile şi să fac regulile. Se opri, luă o gură de apă şi se foi uşor în scaun. Glasul îi deveni un pic mai puţin de oţel şi mai mult de mătase, când explică: Instaurez o regulă nouă. Din moment ce aprob întru totul alegerea nepotului meu, asta va fi ultima oară când se va rosti vreun cuvânt depreciativ despre Charlotte. Vreodată. De către oricine. Duminică, ea o să devină contesă de Mowbray. O să fie tratată cu respectul pe care îl merită şi pe care şi l-a câştigat, de fapt, printr-o viaţă de devotament faţă de familia asta. Charlotte a fost o binefacere pentru noi, toţi. Şi, sincer, fratele vostru ar fi fost mort până acum, dacă n-ar fi fost ea.

Surorile tot nu ziseră nimic. Lady Gwendolyn era pe deplin conştientă că se făcuse înţeleasă în faţa lor. Vanessa era în largul ei, în timp ce Lavinia părea agitată. Lady Gwendolyn luă linguriţa, gustă crema de caramel, apoi zise calm, scrutând-o pe Lavinia:

– Te simţi bine, draga mea? Sper că vorbele mele nu te-au supărat prea tare.

– Nu, deloc, mătuşă Gwendolyn, răspunse Lavinia cu glas încă grav, dar ferm. Şi îmi pare rău dacă te-am ofensat, mătuşă. N-o să se mai întâmple. Ştii, cu siguranţă, că-mi iubesc fratele şi că vreau doar ce e mai bun pentru Charles. Lavinia se opri, respiră adânc şi încheie: Sunt pe deplin conştientă că Charlotte îi e devotată, şi că îi datorăm foarte mult.

Lady Gwendolyn îi oferi Laviniei un zâmbet cald.

– Sunt foarte bucuroasă să aud aceste cuvinte.

„Oho!" se gândi Vanessa abţinându-se să nu râdă. „O-ho-ho! N-am crezut să aud aşa ceva din gura Laviniei. Ea a fost mereu geloasă pe Charlotte, încă de când eram mici şi am crescut împreună. Era constant îmbufnată, fiindcă Charles o considera pe Charlotte cea mai bună prietenă a lui. Şi nu putea să sufere când se strigau unul pe altul Charlie."

capitolul 16

Stabiliseră să se întâlnească la chioşcul situat la jumătatea distanţei dintre conacul Little Skell şi casa lui Charlotte, care se afla în capătul satului. După masa de prânz, de cum plecară Vanessa şi Lavinia, Lady Gwendolyn se duse la întâlnire. Mergea încet pe potecă, dorind, ca de obicei, să savureze frumuseţea Cavendonului. Pentru ea, era singurul loc potrivit de pe această planetă, locul unde se simţea cea mai fericită şi mai mulţumită.

Gwendolyn Ingham Baildon se născuse şi crescuse la Cavendon. La douăzeci de ani, se măritase cu Paul Baildon în bisericuţa de pe moşie. Ea şi Paul trăiseră împreună zece ani minunaţi, apoi el murise, destul de brusc, după o operaţie de apendicită nereuşită.

N-ar fi trebuit să se întâmple aşa. Fusese mult prea tânăr ca să moară, iar ea fusese devastată de pierdere, la fel ca toţi ceilalţi. Rămăsese văduvă la treizeci de ani

şi fusese văduvă cincizeci şi şase de ani. Paul fusese înmormântat în cimitir, alături de strămoşii ei, cu atât de mult timp în urmă de-acum.

Nu fuseseră destul de norocoşi să aibă copii, dar ea păstra amintirile, să le rememoreze după placul inimii şi să cugete la ele... erau aproape ca nişte fiinţe vii, atât de intense în mintea şi în inima ei.

Gwendolyn se uită în jur în timp ce mergea. Parcul de la Cavendon fusese întotdeauna frumos, indiferent de perioada din an, dar în acea zi era spectaculos. Era o după-amiază perfectă de iulie, soarele strălucea pe cerul albastru-deschis, totul era verde şi proaspăt. Stejarii grandioşi erau santinele vechi de-a lungul potecii, cu ramurile lor groase care formau deasupra bolţi de frunze închise la culoare, oferind umbră răcoroasă pe vremea asta caldă.

În câteva minute, văzu chioşcul în faţă. Charlotte o aştepta în picioare pe trepte. Charlotte Swann. O femeie remarcabilă. O ştia din ziua în care se născuse, în urmă cu cincizeci şi opt de ani, şi între ele fusese o anumită apropiere şi prietenie; se simţeau bine împreună, şi asta fiindcă Charlotte nu sărise niciodată calul, nu fusese niciodată nelalocul ei, iar Gwendolyn avusese o minte deschisă şi fără strop de snobism în caracter.

Charlotte zise, cu chipul tot un zâmbet:

– Bună ziua, milady.

– Bună, Charlotte, draga mea.

Lady Gwendolyn luă mâna oferită şi urcă cele câteva trepte. După ce o aşeză pe un scaun alb de răchită, Charlotte zise:

– Mă bucur că aţi sugerat să ne întâlnim aici. Cecily şi Miles încă rezolvă detaliile pentru weekend, iar doamna Alice îmi termină de făcut bagajul. Mă tem că acasă e un pic aglomerat.

– Mai degrabă m-am gândit că o să fie o grămadă de activitate în jurul tău, iar ăsta părea cel mai potrivit loc în care să ne întâlnim pentru o discuţie în linişte. N-o să fim deranjate.

Charlotte se aşeză la masă.

– Ce doriţi să vorbiţi cu mine, Lady Gwendolyn?

– Sunt sigură că Charles ţi-a spus deja ce încântată am fost să aud veştile de ieri, de la ceai. Însă am vrut să-ţi spun asta eu însămi şi să te felicit. Sunt foarte fericită că te măriţi cu Charles, Charlotte. Vreau să-ţi ofer ceva.

Lady Gwendolyn deschise poşeta şi scoase un pachet învelit în mătase albastră şi legat cu panglică albă. Îl puse în faţa lui Charlotte.

O clipă mai târziu, Charlotte se pomeni că ţine în mâini o broşă. Era făcută din aur, în formă de lebădă. Aurul fusese gravat să arate ca penele de pe un corp rotofei, şi în jurul gâtului lung al lebedei era o bandă îngustă de diamante. Ochii lebedei erau făcuţi din două safire micuţe, iar ciocul era format din aşchii de sidef şi de abanos.

– E frumoasă, Lady Gwendolyn! exclamă Charlotte. Mulţumesc foarte mult. Se vede că e veche.

– Foarte veche, de fapt, răspunse Lady Gwendolyn. Cutia uzată este, evident, străveche. Nu există nici o marcă sau nume pe broşă sau pe cutie, dar e atât de frumos meşteşugită că provine, pesemne, dintr-un magazin bun.

Charlotte aprobă din cap, mişcată de acest gest din partea lui Lady Gwendolyn. Ochii i se umplură de lacrimi. După o clipă, îşi drese glasul şi zise:

– Am să o preţuiesc întotdeauna. Coborî privirea la broşă. Pot să întreb de la cine o aveţi?

– De la mama, răspunse Lady Gwendolyn fără ezitare. Broşa a fost transmisă din generaţie în generaţie de-a lungul anilor. Eu am decis că ar trebui să ţi-o dau ţie. Eşti pe cale să devii o Ingham, şi eşti o Swann. Un simbol potrivit de la o bătrână care crede mult în tine.

Charlotte se simţi din nou copleşită de emoţie. După o clipă, zise:

– Aţi fost tot timpul atât de amabilă cu mine, Lady Gwendolyn, şi nu m-aţi judecat niciodată.

Lady Gwendolyn se uită lung la ea, se încruntă şi o întrebă:

– Din cauza dragostei tale faţă de fratele meu? La asta te referi?

– Da.

– De ce te-aş judeca? L-ai făcut fericit pe David, i-ai dat un nou rost în viaţă. Şi te-a iubit, Charlotte.

– El m-a ajutat să ajung cine sunt. M-a învăţat atât de multe şi mi-a oferit o viaţă minunată. Charlotte râse. În secret, desigur.

– Am ştiut despre voi doi, murmură Lady Gwendolyn. N-am spus nimănui o vorbă, niciodată.

– Mulţumesc pentru asta.

– Nu-mi mai mulţumi, Charlotte. Eu ar trebui să-ţi mulţumesc ţie pentru tot ce ai făcut pentru noi. Şi vreau să mai adaug doar atât... bun venit în familia Ingham în mod oficial!

Întorcându-se pe jos la conacul Little Skell, Lady Gwendolyn avu mustrări de conştiinţă că nu-i spusese lui Charlotte adevărul despre broşă. Îşi pierduse brusc curajul, dacă e să spunem drept. „Dar trebuie să ştie mai mult din poveste", murmură ea. „Şi o să-i spun când o să se întoarcă din luna de miere. Dacă nu mor până atunci." Gândul o făcu să chicotească. „N-am nici o intenţie să mor încă. Am prea multe ghiduşii de făcut şi trebuie să o ajut pe Diedre să-şi descopere duşmanul şi să o scap de necaz.

capitolul 17

Daphne stătea la biroul ei din seră, o încăpere care de-a lungul anilor devenise a ei. Nimeni altcineva n-o folosea vreodată. Făcea o ultimă verificare a listei de invitaţi la cina de logodnă din acea seară şi examina plasarea fiecăruia la cele două mese.

Dădu din cap şi îşi zise că nu putea fi îmbunătăţită, apoi se lăsă pe spate în scaun, oftă, relaxându-se în sfârşit. Fusese o zi extrem de aglomerată, şi era uşurată că-i ceruse tatălui ei să anuleze ceaiul de după-amiază. Personalul era şi-aşa împovărat, şi Hanson fusese întru totul de acord. Din fericire, tatăl ei înţelesese.

Auzi sunet de paşi pe pardoseala din gresie de teracotă şi se întoarse în scaun; chipul i se lumină când o văzu pe Peggy Swift venind spre ea cu o tavă cu ceai. Era Peggy Lane acum, după ce se măritase după război cu Gordon Lane, şi mama unei fetiţe botezate Daphne, după ea.

– M-am gândit că s-ar putea să aveţi nevoie de o ceaşcă de ceai, Lady Daphne, zise Peggy lăsând tava pe masa de lângă canapea. Nu v-aţi oprit o clipă astăzi, aşa mi-a spus Hanson.

– Am fost ocupată, Peggy, şi, apropo, trebuie să-ţi mulţumesc că ţi-ai făcut apariţia după-amiază, să ne ajuţi. Chiar aveam nevoie de tine. Ce face doamna Thwaites?

– E bine, milady. Se odihneşte în camera ei. Hanson mi-a spus că nu e prima oară când leşină în ultima perioadă. S-a mai întâmplat şi înainte. E tare dedicată muncii ei. Hanson zice că e, probabil, doar oboseala, nimic grav. Dar el i-a spus că luni trebuie să se ducă la doctor.

Daphne se ridică şi se îndreptă spre canapea.

– Mă bucur că Hanson a insistat în privinţa asta. Mă tem că nu întinereşte.

– Nici Hanson, milady.

Daphne se uită repede la ea.

– Ai observat ceva ce mie mi-a scăpat, Peggy? întrebă ea cu îngrijorare în glas.

– Nu, nu, doar ziceam şi eu, milady. Apropo, am încercat deja de două ori să dau de Olive Wilson, dar tot nu răspunde nimeni acasă la Lady Felicity – vreau să spun acasă la doamna Pierce.

– Mulţumesc, Peggy. Te rog să încerci să suni din nou mai târziu. Apoi sprâncenele blonde ale lui Daphne se încruntară. De fapt, nu sunt sigură că e cineva acasă. Mama se duce de obicei la Monte Carlo, vara.

– O să încerc din nou, oricum, murmură Peggy. Să vă torn o ceaşcă de ceai, Lady Daphne?

– Mulţumesc, Peggy.

– Cu siguranţă, trebuie să fi lăsat un membru al personalului acolo, nu credeţi, milady?

– Ba da. Menajera.

– Aşa e, milady, o casă ca aceea n-ar fi lăsată fără un îngrijitor, spuse Peggy.

Daphne o privi cum iese în grabă, gândindu-se ce femeie adorabilă devenise. Căsnicia ei cu Gordon, acum lacheu senior, era reuşită, şi erau, în mod evident, fericiţi împreună.

El promovase la Cavendon după război, şi era un foarte bun şef al lacheilor, dar şi mâna dreaptă a lui Hanson. Ea se baza pe Gordon în multe privinţe, iar el era dispus să muncească serios, fiind priceput la o mulţime de treburi.

„Mă bucur că le-am dat cea mai mare cabană din sat, când s-a eliberat", se gândi Daphne acum, în timp ce sorbi o dată din ceai. „Şi că am încălcat regulile şi i-am permis lui Gordon să doarmă în propria casă. Aranjamentul a mers bine. Se pare că schimbarea vremurilor are şi beneficii."

Gândurile lui Daphne se îndreptară din nou spre mama ei şi bijuteriile lipsă. Avea să le ia înapoi cu orice preţ. Ştia că tatăl ei era îngrijorat din cauza pieselor furate. Dar ea subliniase faptul că mama ei nu putea să le vândă. Toţi bijutierii din Londra ar fi aflat dacă ar fi ajuns pe piaţă. Colecţia Ingham era faimoasă şi bazată pe documente clare.

Se auzi o tuse uşoară şi un târşâit de picioare. Când Daphne ridică privirea, o văzu în prag pe fiica ei, Alicia, părând nemulţumită.

– Draga mea, ce e cu faţa asta lungă? Şi intră, nu sta acolo.

Daphne îi zâmbi în semn de bun venit, uimită de chipul ei strălucitor în ciuda expresiei ursuze. Reuşea să vadă femeia în copil, şi înţelegea încă o dată că fiica

ei avea să fie uimitoare, o adevărată frumuseţe. Fata de doisprezece ani, înaltă pentru vârsta ei, blondă cu ochi albaştri, intră în fugă şi se opri în faţa mamei sale. Întrebă cu un glas oarecum plângăcios:

– O să fiu domnişoară de onoare sau nu, mamă?

– Sigur că da, draga mea, ţi-am spus aseară, şi deja am ales o rochiţă albastră pentru tine. Daphne îi aruncă o privire nedumerită. De ce eşti aşa supărată?

– Charlie zice că nu-i adevărat... că o să fiu domnişoară de onoare. Zice că doar mătuşile sunt, şi că nici tu n-o să fii domnişoară de onoare.

– Eu n-o să fiu, e drept. Eu o să fiu doamnă de onoare, înţelegi, fiindcă sunt măritată şi nu mai sunt domnişoară. Daphne clătină din cap. Fratele ăsta al tău e o pramatie. Îi place lui să te necăjească.

Daphne se ridică în picioare, o luă pe Alicia în braţe şi o strânse.

– Tu o să fii cea mai frumoasă dintre noi toate. Sunt sigură.

Alicia, care îşi adora mama, se agăţă de ea încă puţin, apoi se îndepărtă uşor şi se uită lung la ea.

– Nu, tu o să fii cea mai frumoasă, mamă. Toată lumea zice că tu eşti marea frumuseţe a familiei Ingham.

– Ei, sunt doar prejudecăţi, draga mea, râse Daphne.

Expresia morocănoasă dispăruse de pe chipul Aliciei. Curioasă, întrebă:

– Să-i spun lui Nanny că poate să calce rochia?

– De ce nu, Alicia? Ne vedem în curând... Deocamdată trebuie să-mi continui treaba.

Zâmbind, Alicia ţopăi prin încăpere, în mod evident din nou bine dispusă. Daphne se uită lung după ea şi simţi că i se umple inima de bucurie. Copila se dovedea perfectă. Nu, aproape perfectă, se corectă. „Vreau să fie umană, dar şi un pic obraznică." Nu prea era, trebui să recunoască. Era o fată bună, dar sensibilă la vârsta asta, iar fratelui ei îi plăcea să o necăjească – prea mult uneori.

Revenind la biroul ei de lângă fereastră, Daphne luă lista de invitaţi, apoi o puse jos din nou. Aproape imediat, mintea îi fugi la mama ei. Ultima dată când vorbise cu Olive Wilson, slujnica mamei ei îi spusese că Felicity era nefericită în căsnicie.

Când Daphne o întrebase ce mergea anapoda, Olive devenise tăcută, scuturând mohorâtă din cap, şi schimbase subiectul.

– Nu te deranjăm, nu? întrebă Miles din uşă, unde apăruse dintr-odată împreună cu Cecily.

– Ba da, răspunse Daphne. Dar veniţi oricum. Le zâmbi şi continuă: Cecily, arăţi minunat! Ce rochie modernă! Dar ştii asta. Tu ai creat modelul. Eu o să port una de-a ta în seara asta, cea din şifonul ăla adorabil turcoaz cu verde pe care mi-ai făcut-o în mai.

– Chiar ţi se potriveşte, Lady Daphne, iar culorile îţi vin minunat.

– Mulţumesc, Cecily. Aşa zice şi soţul meu.

– Pot să arunc o privire pe lista de invitaţi? întrebă Miles practic ca de obicei.

– Sigur. Daphne i-o întinse, apoi i se adresă din nou lui Cecily: Spune-mi, cum reuşeşti să stai liniştită şi calmă, cu atâtea câte se întâmplă în jurul tău? Cavendon a fost toată ziua un vacarm.

Cecily, care se aşezase pe un scaun, îi zâmbi lui Daphne.

– Le ignor. Mă concentrez asupra proiectului la care lucrez. Nu permit să-mi distragă nimic atenţia.

– Ăsta e, probabil, unul dintre secretele marelui tău succes în afaceri, remarcă Daphne pe un ton serios.

– Poţi să fii sigură de asta! exclamă Miles. Concentrarea, hotărârea şi dorinţa de a face treaba cum trebuie. Asta a fost întotdeauna regula lui Ceci, chiar şi când era mică.

Era atâta admiraţie în glasul lui, încât Cecily fu luată prin surprindere de această laudă neaşteptată şi se uită la el. Cât de obosit şi de epuizat era! Îi păru rău pentru el. Începu să înţeleagă cât de mult suferise în ultimii

ani. Harry îi povestise multe cu o noapte în urmă, şi ea ştia că fratele ei spunea adevărul.

Miles se duse la Daphne şi se aşeză pe un scaun de lângă ea, studiind lista.

– Cine e tipul ăsta, Richard Bowers? Numele îmi sună cunoscut.

Gura lui Daphne schiţă un zâmbet misterios.

– E actualul iubit al mătuşii Vanessa. E treabă serioasă. Ea i-a spus lui *papa* că în curând o să anunţe logodna. Se pare că avusese intenţia să-i spună lui *papa* despre el în weekend, aşa că a întrebat dacă ar putea să-l invite la nuntă, să-l cunoască pe *papa* înainte ca el să plece în luna de miere. Tata a fost de acord. Ce altceva putea să facă?

– Deci o să mai fie o nuntă? zise Miles.

– Aşa se pare, dar ascultaţi, ceea ce tocmai v-am spus e confidenţial. Vanessa nu vrea să anunţe încă logodna. El e din familia Barnard sau mai degrabă mama lui este, şi mătuşa Gwendolyn o cunoaşte.

– Cred că-l cunosc, zise Miles. Lucrează în Ministerul de Externe, diplomat.

– Nu, ăla e fratele lui, Clive. Dulcie mi-a spus că Richard lucrează în domeniul artelor. Nu ştiu sigur ce face.

Miles încuviinţă din cap, apoi murmură:

– A, văd că vin Mark Stanton şi, de asemenea, Paul Drummond. Mă bucur că o să mai fie câţiva bărbaţi. Am putea să dansăm.

– Să dansăm? Ce vrei să spui? întrebă Daphne ridicând alarmată vocea.

– Am angajat un cvartet să cânte după cină.

– Miles, nu se poate! Asta e foarte scump! protestă Daphne.

– E-n regulă, Daphers. Achit eu factura. Este... mă rog, într-un fel, darul meu de nuntă pentru *papa* şi Charlotte, iar Cecily s-a oferit să plătească pentru artificii.

Daphne se uită uimită la fratele ei.

– Nu se poate să vorbeşti serios, îngăimă ea. Brusc, i se simţi îngrijorarea în glas. *Papa* şi Charlotte au vrut o

nuntă mică, foarte liniştită, fără tam-tam. Sunt sigură că vestea asta o să-i supere.

– Nu, n-o să-i supere, o să vezi, o asigură Miles părând încrezător. Am fost inspirat de atitudinea nesuferită a mătuşii Lavinia. Eu şi Cecily am decis că trebuie să dăm un mic impuls cinei de logodnă.

– O să-i provoace mătuşii Lavinia un mic şoc! exclamă Daphne şi izbucni în râs când văzu expresia de pe chipul fratelui ei.

– O să creadă, cu siguranţă, că un foc de artificii e vulgar.

– Dar e mai plăcut decât să ai o prăjitură cu crema îndesată în gură, nu? zise Dulcie intrând în seră.

– O să facă apoplexie când o să înceapă focurile de artificii, zise Miles.

Se uită de la surorile sale la Cecily cu o sclipire răutăcioasă în ochii albaştri.

Mai târziu în acea după-amiază, când Daphne îi spuse lui Hugo despre cvartet şi focurile de artificii, acesta izbucni în râs. Ea fu atât de surprinsă de veselia lui, încât nu putu să facă altceva decât să se holbeze la el. Când el încetă, îl întrebă:

– De ce râzi? Lui *papa* şi lui Charlotte n-o să le placă: dans şi focuri de artificii, şi tot tam-tamul. Ei au vrut o nuntă liniştită.

– Da, ştiu. Nu-ţi face griji, dragă. Cred că tatăl tău cunoaşte planurile lui Miles.

Daphne se încruntă.

– Crezi că Miles i-a spus lui *papa*?

Hugo încuviinţă din cap.

– Alaltăieri Charles a făcut o remarcă ciudată, cum că ar fi un pic ruginit pentru ringul de dans. Apoi a continuat să spună ceva despre sătenii care o să vină în parc sâmbătă seară. Înainte să apuc să-l întreb ceva, am fost întreruptţi de un apel foarte important de la New York. Apoi am uitat de asta. Ştii cum sunt când se interpun afacerile.

Daphne clătină din cap.

– Mă întreb de ce *papa* nu mi-a pomenit despre asta? De obicei se consultă cu mine în toate privinţele.

– Poate crede că eşti prea ocupată. Ai o mulţime de treburi de făcut, Daphne. Se instală o mică pauză, înainte ca Hugo să adauge: Miles n-ar face nimic nesăbuit. I-ar cere întotdeauna sfatul tatălui tău. Hugo râse. N-ai observat că joacă întotdeauna după reguli? Căsnicia lui dezastruoasă cu Clarissa e un bun exemplu în sensul ăsta. Cum ea rămase tăcută, Hugo continuă: Miles pare mai vesel, fără îndoială fiindcă e Cecily cu el. Şi, sincer, cred că se bucură să aibă parte de puţină distracţie cu nunta.

– Da, ai dreptate, căzu de acord Daphne, dându-şi seama că ce spunea Hugo era logic.

Ea ştia că Miles îl venera pe tatăl lor, şi, desigur, n-ar fi vrut să-l supere în vreun fel.

– Cred că-mi fac prea multe griji, murmură Daphne în cele din urmă şi-i zâmbi soţului ei. Şi, la fel ca Miles, şi eu am de gând să mă distrez în seara asta.

– Şi eu la fel. Îmi promiţi primul dans?

– Da. Toate dansurile, pentru tot restul vieţii mele.

capitolul 18

În toţi anii de când lucra la Cavendon Hall, Hanson nu mai auzise un aşa zgomot venind din camera servitorilor. Multe râsete, voci ridicate. Zarva zarvelor.

Merse iute, cu paşi uşori, pe coridor şi se opri chiar înainte să ajungă la uşă. Era întredeschisă, iar el auzi totul clar. Niciodată în viaţa lui nu trăsese, practic, cu urechea, dar o făcea acum. Trebuia să ştie despre ce era vorba. Râsul încetase. Răsună un glas de femeie.

– Şi Vanessa era pe bună dreptate supărată şi i-a zis Laviniei să înceteze să mai vorbească despre clasa socială. Lavinia e împotriva acestei căsătorii, vă spun precis. Cât

despre Lady Gwendolyn, ea e întru totul pentru. Nu înțeleg de ce. Adică Charlotte Swann e o nimeni și...

Hanson fierbea în sinea lui. Se repezi, deschise larg ușa și intră cu pași mari. Cei care se aflau acolo rămaseră fără grai la sosirea lui neașteptată. Se lăsă o tăcere totală. Toți se uitară la el cu uimire. Erau, în același timp, temători.

Supărarea lui deveni tot mai evidentă pe măsură ce cuprinse cu privirea grupul adunat laolaltă. Acesta era compus din Ian Melrose, al doilea lacheu, Tim Hartley, șoferul contelui, șefa servitoarelor, Jessie Phelps, și celelalte două slujnice, Pam Willis și Connie Layton.

Toți stăteau la masa lungă de stejar, luând ceaiul. Iar în cealaltă parte a mesei ședea Adelaide Pine, menajera lui Lady Gwendolyn, care fusese angajată de doamna Thwaites, înainte ca aceasta să se îmbolnăvească, ca s-o ajute în seara respectivă.

– Văd că te-ai acomodat, doamnă Pine. Că te întreții cu lumea pe-aici. Și că te trezești vorbind, mi se pare, zise Hanson scurt, cu glasul înghețat, uitându-se la ea.

Ea tresări sub privirea lui înnegurată și furioasă, dar nu scoase o vorbă, știind că era mai bine să tacă. Hanson mătură din nou încăperea cu privirea și continuă:

– Niciodată, în treizeci și opt de ani, cât am lucrat aici, n-am auzit o așa hărmălaie venind din camera servitorilor. Se uită la doamna Pine. Și comportamentul dumitale e scandalos, doamnă. Nimeni, absolut nimeni nu bârfește familia pe care o servesc eu. Cu atât mai puțin sub nasul lor, în propria lor casă. În frumoasa lor reședință, una dintre cele mai frumoase și mai impunătoare reședințe din întreaga Anglie. N-o să permit așa ceva! Mă auzi, doamnă Pine? Și asta e cât se poate de valabil și pentru voi, ceilalți. Dacă vreunul dintre voi rostește vreodată un singur cuvânt de bârfă despre această familie pe care o servim, va fi concediat pe loc și fără să primească referințe. Acum, voi, toți, terminați-vă ceaiul și dați zor, pregătiți-vă să vă îndepliniți sarcinile de seară. O să fie o noapte plină.

Făcându-se mici pe scaune, unii dintre ei bombănind-o în barbă pe doamna Pine, personalul rămase tăcut, neîndrăznind să mişte un muşchi. Cât despre doamna Pine, ea era neobişnuit de palidă. Hanson îi aruncă o privire ucigătoare şi îi zise cu acelaşi glas îngheţat:

– Vino cu mine, doamnă Pine. O să vorbim în biroul meu.

Fără alt cuvânt, se răsuci şi ieşi din încăpere. După o clipă de ezitare, doamna Pine se ridică şi ieşi, urmându-l pe Hanson pe coridor, tremurând. Când ajunse la biroul său, Hanson deschise uşa larg şi zise:

– Înăuntru, te rog!

Se dădu la o parte, astfel ca ea să intre prima. Hanson închise uşa în urma lui şi se sprijini de ea pentru o clipă, uitându-se la femeia care îi adusese un aşa afront. Se uita şi ea la el, un tic nervos făcându-i gura să zvâcnească. Ştia că dăduse de necaz.

– N-o să tolerez bârfa în casa asta, zise el. Ai depăşit măsura, aşa că îşi strângi lucrurile şi pleci imediat. Nu poţi să lucrezi aici în seara asta.

Se duse la birou şi se postă în spatele acestuia, încruntându-se.

Doamna Pine încuviinţă din cap şi porni spre uşă.

– N-o să-i spui nimic lui Lady Gwendolyn, nu, Hanson? zise ea.

– Nu, nu acum. Dar după căsătoria contelui chiar o să vorbesc cu Excelenţa Sa. Trebuie să ştie ce s-a întâmplat astăzi aici, doamnă Pine. E de datoria mea să o informez. Trăieşti şi munceşti în casa ei. E decizia ei ce-o să facă.

– Dar n-am vrut să fac nici un rău... începu ea.

Hanson o întrerupse brusc:

– Bârfa poate fi foarte dăunătoare. Se ştiu cazuri când a distrus oameni. Iar bârfitorii sunt extrem de periculoşi, după părerea mea. Le fac doar probleme altora. Dar nu aici – nicăieri aici, la Cavendon. Locul ăsta e sacru şi se află sub ochiul meu vigilent. Făcu o pauză. Dacă aş fi în locul dumitale, aş demisiona.

Fără să mai spună o vorbă, Adelaide Pine se năpusti pe uşă afară şi o trânti după ea.

Hanson se uită lung la uşă şi scutură din cap, apoi se grăbi să se întoarcă în camera servitorilor, să preia comanda. Era linişte când intră. Observă că şoferul dispăruse, la fel şi al doilea lacheu. Cele trei slujnice spălau vasele. Hanson zise, adresându-se şefei servitoarelor:

– Jessie, vino aici o clipă! Trebuie să vorbim.

– Da, domnule Hanson, răspunse ea cu glasul liniştit.

Se aşeză alături de majordom la masa de stejar.

– Cum de ai permis să se întâmple asta, Jessie? zise el.

– Ce vrei să spui? întrebă ea încruntându-se, neînţelegând la început.

– De ce n-ai oprit-o pe femeia aia să împroaşte aşa? Să bârfească despre căsătoria contelui cu domnişoara Charlotte. N-a fost o idee bună, Jessie. N-a vorbit frumos despre ei, nu?

– A zis mult mai multe înainte să dai dumneata buzna aici. Şi chiar am încercat să o opresc, domnule Hanson. A fost pur şi simplu de neoprit. Jessie ezită, apoi adaugă moale: Ca să fiu sinceră, m-am gândit că e un pic invidioasă, domnule Hanson.

– Da, este, din câte am auzit. Dar cum aţi putut să râdeţi? Am auzit râsete când veneam pe coridor.

– A, n-am râs la ceva ce a zis ea. Cu puţin înainte, Tim ne-a povestit despre nunta fratelui său, de acum câteva săptămâni, şi cum o grămadă de chestii au mers prost. E un adevărat comediant, ca dintr-un spectacol de varietăţi. El ne-a făcut să râdem, nu doamna Pine, domnule Hanson.

Hanson încuviinţă simplu din cap, în semn că înţelegea.

– După asta a început ea să vorbească din nou despre nuntă, despre nunta contelui adică, zise Jessie. A repetat ce auzise la prânz, şi noi doar am ascultat. Am fost cuviincioşi tot timpul.

Hanson se ridică în picioare.

– Ca şefă a servitoarelor, mă aştept să fii responsabilă de celelalte slujnice, Jessie. Să spui dacă se întâmplă ceva nepotrivit. Şi să pui piciorul în prag. Trebuie să ne păstrăm bună-cuviinţă tot timpul.

– Da, domnule, aşa o să fac.

– Mă duc sus, în aripa de sud, să supraveghez mesele pe care le aranjează Lane şi Peggy. La uşă se întoarse. Unde e Melrose?

– S-a dus să se schimbe pentru tura de seară, domnule Hanson.

– Cred că şi tu, şi celelalte slujnice trebuie să faceţi la fel, Jessie. Timpul zboară.

Supărarea lui Hanson se risipi în clipa în care intră în grabă în salonul verde pal din aripa de sud. Lady Daphne stătea acolo cu un zâmbet imens pe faţă, iar Gordon Lane şi Peggy erau cu ea, arătând şi ei mulţumiţi. Gândurile la doamna Pine îi fugiră din minte, fapta aceea urâtă fiind pe dată alungată.

– Hanson, vino şi uită-te la încăpere, acum, că Gordon şi Peggy au scos scăunelele şi câteva din canapelele mici. Nu-i aşa că e un loc perfect unde să se adune toată lumea diseară? Şi asta şi mulţumită grădinii lui Harry. În timp ce vorbea, arătă afară spre gardul viu şi florile care dădeau încăperii o senzaţie de vară şi de aer liber. E magic, nu-i aşa?

– Aveţi dreptate, milady, răspunse Hanson. Harry s-a întrecut pe sine... e pur şi simplu frumos.

– Vino cu mine în sala de mese roz, Hanson. Conduceţi-ne, Gordon şi Peggy, îi instrui Lady Daphne grăbindu-se să iasă.

Ceilalţi dădură buzna în sufrageria roz, unde Gordon şi Peggy aranjaseră deja cele două mese rotunde. Cristalul şi argintul sclipeau sub candelabru, în lumina strălucitoare, iar bolurile din argint cu flori colorate erau detalii perfecte pe mese. După ce dădu ocol ambelor mese, inspectându-le, Hanson încuviinţă din cap.

– Bună treabă aţi făcut voi doi, zise el uitându-se la Gordon şi Peggy şi zâmbindu-le. Perfecţiune, nimic nelalocul lui.

Chiar în acel moment, sosirea neaşteptată a lui Dulcie îi făcu pe toţi să se întoarcă, iar Daphne zise:

– Arăţi entuziastă. Ce s-a întâmplat, dragă?

– Veşti bune! Vanessa m-a rugat să vă spun că Richard Bowers vine sigur. O să ajungă la timp pentru cină. E deja în trenul de la Londra. Şi tocmai am dat peste Mark Stanton; Hugo îl conducea în camera lui. Se pare că a prins un tren mai devreme decât era planificat.

– Mă bucur să aud asta. Şi, de asemenea, că sosirea lui Richard Bowers e confirmată. Nu-i nevoie să rearanjezi masa, Hanson.

– Prea bine, milady.

Daphne se uită la Hanson şi apoi la familia Lane.

– Vă mulţumesc, zise ea. Pot să mă relaxez şi să las totul în seama voastră. Luă braţul lui Dulcie şi continuă: Trebuie să am o vorbă cu tine. Hai să mergem în seră!

– Mă scuzaţi, Lady Daphne, dar ar trebui să-i dau domnului Bowers dormitorul chinezesc? întrebă Hanson.

– Ce idee bună! Sunt sigură că o să se simtă confortabil acolo.

Daphne şi Dulcie părăsiră sufrageria roz şi, în timp ce ieşeau din aripa de sud, Daphne întrebă:

– Cum e? Richard Bowers, vreau să zic. Ai spus că l-ai întâlnit de mai multe ori. Sunt foarte îndrăgostiţi unul de altul?

– Da. E minunat, şi are un farmec discret, răspunse Dulcie. Şi e arătos, însă nu arătos să sară în ochi. Mai normal – un pic ca *papa* cumva.

Daphne zâmbi.

– Sper că e la fel de drăguţ ca *papa*. Cred că trebuie să fie, fiindcă Vanessa e un bun judecător de caractere. E ceva serios între ei?

– Aşa cred. Dulcie rămase pe gânduri, apoi adăugă: Sunt sigură că acum e... e ceva, dacă-l aduce să-l cunoască pe *papa*.

capitolul 19

Se aşteptase să se întâmple, şi se întâmplase. Strânseseră rândurile împotriva ei; o excluseseră din cercul familiei.

Nu era evitată – n-o trimiteau chiar la Coventry, cum se spusese. De fapt, fuseseră politicoşi şi o salutaseră când intrase în salonul verde pal, sâmbătă seară. Dar dispăruse căldura familială, acel sentiment de incluziune, senzaţia internă împărtăşită că erau un clan special, diferit, un trib unic. Erau familia Ingham, şi nu mai era nimeni ca ei în întreaga lume. Gheaţa din ochii albaştri spunea totul.

Lavinia era perfect conştientă că făcuse o gafă, făcuse o greşeală gravă vorbindu-i aşa lui Charles. Fratele ei era al şaselea conte de Mowbray, capul familiei, unul dintre conţii importanţi ai Angliei, şi ea îl criticase, îi pusese judecata sub semnul întrebării. Cel mai rău dintre toate, o înjosise verbal pe femeia pe care el o adora şi cu care voia să se însoare. O femeie cumsecade, care îşi dedicase viaţa acestei familii. Inima i se strânse, şi, în timp ce străbătea încăperea, simţi o durere în capul pieptului; era pe deplin conştientă că n-avea să existe o răsturnare de situaţie, să mai fie vreodată acceptată în cercul familiei. Nu ea. Fusese proastă şi regreta, dar nu mai putea face nimic. Era în ţara nimănui. Şi acolo avea să rămână.

Lavinia stătea în picioare şi admira grădina extraordinară care fusese făcută lângă ferestre, calmându-se, când deveni brusc conştientă că stătea cineva în spatele ei. Uitându-se peste umăr, văzu că era Mark Stanton. Era vărul lui Hugo, dar acesta îl privea mai mult ca pe un frate.

– Bună seara, Lady Lavinia, zise el zâmbind, apoi înaintă şi adăugă: Ce cantitate enormă de talent a fost investită în crearea acestei... opere de artă. Fiindcă asta este. Cu siguranţă, cineva cu un ochi fantastic pentru culoare şi flori a avut mână bună în realizarea sa.

Uşurată că era Mark, şi nu un Ingham, Lavinia îi zâmbi, şi farmecul ei natural ieşi la suprafaţă.

– Harry Swann a făcut-o. El a avut întotdeauna un fler minunat pentru grădinărit, dar acum învaţă despre cum se administrează o proprietate, ştii. Are idei bune, şi cred că el chiar poate să ajute la modernizarea conducerii moşiei.

– Aşa mi-a spus şi Hugo recent...

Mark se întrerupse. În apropierea uşii se produse o agitaţie bruscă, şi atât el, cât şi Lavinia se uitară de-a lungul încăperii. Era acolo Vanessa, înaltă, graţioasă şi elegantă, la braţul unui bărbat chipeş. Toată lumea din încăpere le zâmbea, în timp ce Vanessa îl conducea pe Richard Bowers să-l prezinte familiei sale. Miles, Cecily şi Dulcie se traseră înapoi, permiţându-le celorlalţi să-l cunoască ei mai întâi.

– Mă simt atât de prost, zise Dulcie. Am crezut că Richard e artist sau deţine o galerie de artă, sau ceva de genul ăsta, mai ales fiindcă ştia atât de multe despre artă. Dar am înţeles complet greşit. Arta e pur şi simplu hobby-ul său. Coborând vocea, Dulcie adăugă: N-o să ghiciţi niciodată cu ce se ocupă.

– Păi, spune-ne, nu ne ţine în suspans, zise Miles.

– E poliţist... Imaginaţi-vă, avem un poliţai de lux în mijlocul nostru – şi, cine ştie, poate pentru totdeauna.

– Cine e poliţai de lux? întrebă atunci Diedre alăturându-li-se şi uitându-se la Dulcie cu interes.

– Richard Bowers, noul prieten al mătuşii Vanessa. Mi-a spus *papa* mai devreme că e de la Scotland Yard.

Diedre se uită uimită la sora ei, fără să scoată o vorbă. Orice menţionare a Scotland Yardului îi reamintea imediat de moartea prematură a lui Maxine. Îşi păstră calmul, alungând gândurile cumplite ale acelui eveniment tragic. Tremură în sinea ei.

– Mă întreb de ce nu mi-a spus Vanessa când am stat la ea, mormăi Dulcie pentru sine, uluită, cum fusese şi mai devreme în acea zi.

Miles, căruia nu-i scăpa nimic, observă reacţia curioasă a lui Diedre, văzu că era supărată pentru un motiv oarecare şi interveni imediat:

– Haideţi să nu stăm aici şi să ne uităm prosteşte la bietul om. Haideţi să mergem să-i urăm bun venit la Cavendon. În clipa asta suntem teribil de nepoliticoşi, holbându-ne la el atât de ostentativ.

Traversară tuspatru încăperea, chiar în clipa când Vanessa îl conducea pe Richard să o cunoască pe Lady Gwendolyn. Fără să fie descurajat, Miles le însoţi pe Cecily, Dulcie şi Diedre să se alăture grupului. Daphne şi Hugo, care îi făcuseră cunoştinţă lui Richard Bowers cu Charles cu puţin timp în urmă, se aşezară pe canapea. Daphne, cu ochii rătăcind de colo-colo, zise:

– Încă lipsesc câteva persoane... DeLacy, întârzie ca de obicei, iar Paul Drummond n-a sosit încă, Hugo. A, şi *papa*, şi Charlotte.

– Uite-l pe Paul! Tatăl tău mi-a spus că aşteaptă până vin toţi ceilalţi, înainte să ni se alăture. Dar mai bine mă duc să-l prezint pe Paul membrilor familiei cu care n-a făcut cunoştinţă până acum.

Hugo se ridică, atingând cu drag umărul lui Daphne, şi se duse să-şi salute colegul şi prietenul din New York.

Daphne încuviinţă din cap şi se rezemă de pernele canapelei, încercând să se relaxeze. Îl căută din ochi pe Miles. El văzu că se uită la el şi ridică o mână în semn de salut, semnalizând că era acolo şi se ocupa să fie totul în regulă.

Dintr-odată, Daphne o reperă pe doamna Alice, şi se ridică imediat, grăbindu-se să i se alăture. Alice îi salvase viaţa şi onoarea, şi se asigurase că era în siguranţă într-o perioadă extrem de dificilă. Pentru Daphne, nimeni nu se compara cu Alice Swann; o iubea din suflet, îi era dedicată.

După ce o salută cu căldură pe Alice, Daphne vorbi cu Dorothy Swann, care era măritată cu Howard Pinkerton, un detectiv de la Scotland Yard. Cei doi veniseră în Yorkshire special pentru nunta lui Charlotte; Charlotte

era verişoara lui Dorothy, iar Dorothy îi administra afacerile lui Cecily.

După ce îi fu prezentat lui Richard Bowers, Miles o prinse pe Cecily de cot şi o ghidă afară din mulţime. Se opriră lângă uşă, în holul de la intrarea în aripa de sud.

– Diedre s-a întristat când a aflat că Richard Bowers lucrează la Scotland Yard, zise el cu glas grav. Fără îndoială că din cauza morţii ciudate a lui Maxine şi a faptului că a fost interogată de Scotland Yard. Dar, mă rog, toţi prietenii lui Maxine au fost.

– Am văzut-o şi eu cum se crispează. Mă întreb dacă el îl cunoaşte pe unchiul Howard, soţul lui Dorothy, zise Cecily cu o expresie gânditoare pe chip.

– Poate. Bowers mi se pare că e printre ştabi. În conducere. Nu poliţai care bate străzile cu piciorul. Clar nu e vreun sticlete local.

Cecily râse, cu ochii plini de veselie.

Dintr-odată DeLacy apăru grăbită la intrarea în hol, cu o privire nesigură pe chip. Încetini când îi văzu şi apoi se opri, ezitând. Cecily, înţelegând pe deplin prudenţa ei subită, făcu un pas în faţă şi îi apucă mâinile lui DeLacy în ale sale. Zise cu căldură în glas:

– Este minunat să te văd, Lacy. Hai să fim prietene din nou, vrei? Eu chiar vreau.

Ochii lui DeLacy se umplură de lacrimi. Înaintă şi o îmbrăţişă pe Cecily.

– Mi-a fost atât de dor de tine, Ceci, zise DeLacy. Chiar mi-a fost dor de tine, şi n-am mai avut altă prietenă ca tine.

– Nici eu, răspunse Cecily.

Se trase deoparte, se uită la DeLacy şi zâmbi cu drag. Pe măsură ce ochii ei o cercetau pe aceasta din cap până-n picioare, zise cu blândeţe:

– Cred că ai face bine să vii la atelier săptămâna viitoare. Asta-i o rochie veche, pe care i-am făcut-o lui Daphne. Acum doi ani. Tu ai nevoie de ceva nou.

DeLacy începu să râdă, la fel şi Miles, care îi zise surorii lui:

– Ceci are să-ţi facă haine potrivite, băbuţo.

– Ştiu. DeLacy zise cu un mic zâmbet: N-am vrut să fiu singura de aici, în seara asta care nu poartă o creaţie de-a ta. Aşa că am rugat-o pe Daphne să-mi împrumute ceva.

– Ai ales-o pe cea care ţi se potriveşte, răspunse Cecily şi, încolăcindu-şi braţul în jurul lui DeLacy, porni împreună cu ea spre salonul verde pal. Se gândi că Lacy era prea slabă şi că avea ochii plini de tristeţe.

Miles se simţi uşurat. Aveau să se reîmprietenească repede, cum fuseseră în copilărie. DeLacy avea nevoie de forţa lui Cecily, la fel ca el. DeLacy nu mai era ea însăşi de ceva timp. El credea că suferea de depresie.

Se opriră tustrei la intrarea în salon, iar Miles zise încet:

– Mătuşa Lavinia e conştientă că nu mai face parte din cercul nostru apropiat, Lacy.

Cecily încuviinţă din cap, iar DeLacy zise în şoaptă:

– Ar fi trebuit să se gândească mai bine. Să nu fi zis ce a zis.

Aplecându-se spre Cecily, Miles zise în părul ei:

– Trebuie să vorbesc cu tine mai târziu. Între patru ochi.

– Despre ce? Spune-mi acum, insistă ea.

– Nu pot. A, *papa* şi Charlotte vin pe hol!

În timp ce vorbea, le trase pe Cecily şi pe sora lui din uşă şi le conduse în încăpere.

O clipă mai târziu, contele şi Charlotte Swann intrară împreună, zâmbind şi dând din cap spre toată lumea, în timp ce înaintau, îndreptându-se spre grădina interioară. Cât timp cuplul traversă încăperea, se lăsă o tăcere totală. Miles se gândi că nu-l mai văzuse pe tatăl lui arătând mai sănătos sau mai fericit ca acum, iar Charlotte era incredibil de frumoasă.

– E superbă, zise Miles în şoaptă. Şi rochia e senzaţională.

Cecily îi zâmbi cunoscătoare.

Rochia de seară, făcută din crep de China, era de un mov delicat. Era extrem de simplă, dar croită în stil prinţesă, şi era eleganţa personificată. Avea un decolteu

rotund şi mânecile înguste luau formă de clopot de la cot în jos. Rochia era lungă până deasupra gleznei, lăsând să se vadă pantofii eleganţi din satin mov, pentru a se asorta cu rochia. Ca în cazul tuturor hainelor lui Cecily, croiala spunea totul: *couture* de cea mai bună calitate.

Charlotte purta faimoasele perle Marmaduke. Acestea erau perle mari din Marea Sudului, de un alb lucios, fiecare dintre ele asamblate cu atenţie. Era un singur şirag lung, care se aranja perfect pe rochie. Cerceii erau din perle şi diamante.

Cecily se simţi mândră şi mulţumită când văzu cum se uitau la Charlotte restul oaspeţilor. „Cu uimire", îşi zise; „toţi o privesc cu uimire". Era ca şi cum n-o mai văzuseră pe mătuşa ei până atunci. Şi, într-un fel, n-o văzuseră. Cu siguranţă, nu arătând aşa, cu părul lucios, luxuriant, tuns după ultima modă, cu tenul ei perfect strălucind în lumina artificială. Cecily ştia că movul rochiei scotea în evidenţă uşoara tentă de lavandă din ochii fumurii, gri-albaştri ai lui Charlotte.

Ea o să fie următoarea contesă de Mowbray, îşi reaminti Cecily. Şi arată a contesă din cap până-n picioare. Elegantă, încrezătoare şi distinsă. Cumva, Cecily ştiu că toţi ceilalţi din încăpere se gândeau la exact acelaşi lucru.

capitolul 20

Daphne era agitată. Chiar dacă totul mergea bine, se simţea un pic nervoasă.

Uitându-se prin sufrageria roz din aripa de sud, văzu cât de frumoasă era şi se mustră în tăcere că era prostuţă. Disperare anticipativă, îşi aminti: trebuie evitată cu orice preţ.

În lumina lumânărilor, încăperea părea să strălucească şi crea un sentiment de căldură şi intimitate. Cele două mese erau, fără discuţie, frumoase, la fel ca şi suporturile cu flori din mijlocul meselor.

Mâncăruri delicioase şi vinuri excelente erau servite cu precizie şi eleganţă de Hanson şi lacheii lui, iar ea vedea cât de mulţumit părea tatăl ei. Cât despre Charlotte, radia; avea un chip senin, şi era de un calm care îi reflecta siguranţa de sine şi încrederea.

Daphne plasase ea însăşi oaspeţii, iar acum se întrebă dacă făcuse vreo greşeală. „Nu", se certă singură, „n-am făcut." Era evident că toată lumea se simţea bine şi se înţelegea cu partenerii de cină.

Atunci, Daphne îşi dădu brusc seama că, probabil, asta era una dintre probleme. Doi dintre bărbaţi păreau cât se poate de prietenoşi cu două dintre femei. Sora ei, Diedre, aşezată la masa ei, părea relaxată cu chipeşul blond Paul Drummond alături.

Privirea i se mută la cealaltă masă. Mark Stanton părea pe cale să fie devorat de mătuşa ei, Lavinia; o femeie mai în vârstă, o văduvă care îşi pierdea frumuseţea blondă. Ce-ar fi putut să vadă Mark la ea? se întrebă. Pe măsură ce Daphne continuă să se uite la ei, văzu că nu aveau ochi pentru ceilalţi, captivaţi unul de celălalt. Ei, ei, ei, se gândi ea. Gusturile nu se discută. Cine ar fi crezut că Lavinia încă mai avea în ea ceva care să atragă un bărbat ca Mark?

Acum, atenţia lui Daphne se îndreptă spre sora Laviniei, mătuşa Vanessa, favorita ei. Vanessa era realmente superbă în acea seară, într-o rochie de şifon roz, evident creaţia lui Cecily. Strălucirea din ochii ei albaştri spunea totul. Vanessa era îndrăgostită. Şi, desigur, era ceva serios, se gândi Daphne – şi cum ar fi putut să fie altfel decât serios cu un bărbat ca Richard Bowers? Arăta bine, un gentleman perfect şi, evident, cu mintea la fel de deschisă ca Vanessa. În momentul în care îl văzuse pe Howard Pinkerton în salonul verde pal, Richard se dusese să discute cu el şi să-i strângă mâna. Cei doi stătuseră de vorbă câteva minute, şi Howard, evident, se simţise extrem de flatat.

Tatăl ei îi spusese că Richard Bowers avea o slujbă importantă la Scotland Yard şi că studiase la Eton şi

Cambridge. Deşi avea o diplomă în Drept şi ar fi putut să fie avocat, îşi dorise să lucreze la Scotland Yard, iar acum ocupa o poziţie de conducere acolo.

„Dar nu e un poliţai care patrulează, cum a arătat Miles mai devreme", se gândi zâmbind în sinea ei. Se uită la fratele ei, care stătea între Vanessa şi Diedre, şi observă că el avea ochi numai pentru Cecily, care stătea de cealaltă parte a mesei.

„Îmi doresc ca Miles să fie fericit, se gândi Daphne deodată. Chiar îmi doresc. Ei doi trebuie să fie împreună, şi *papa* va înţelege asta, cu siguranţă. La urma urmei, el e pe cale să se însoare cu Charlotte... să încalce el însuşi reguli vechi, stabilind cumva un precedent. Şi vremurile s-au schimbat."

Însă exista cu adevărat un obstacol. Daphne era conştientă de asta. Clarissa. Miles îi spusese că avea de gând să divorţeze, însă ea şi Hugo erau de părere că Clarissa avea să îngreuneze totul. Şi nu era atât de uşor de manipulat cum credea Miles. Era posibil ca divorţul să nu se încheie cu anii. Asta dacă se încheia vreodată.

Howard Pinkerton, care stătea lângă Daphne, zise:

– Am fost surprins să-l văd pe domnul Bowers aici, Lady Daphne. Voiam doar să spun că noi, toţi, îl privim cu consideraţie la Scotland Yard. E genul acela de om, ştii, un adevărat lider. Inspiră oamenii şi e cunoscut pentru integritatea sa.

– E minunat să ştim asta, răspunse Daphne, şi se uită brusc la Miles, care tocmai se ridica. Observă şi că Hanson stătea în pragul uşii, flancat de cei doi lachei.

– Aş dori ca toată lumea să vină afară, pe terasă, anunţă Miles. Pentru un pic de divertisment.

Nici unul dintre oaspeţi nu se aştepta să vadă un foc de artificii, şi fură toţi fascinaţi când cerul nopţii explodă cu roţi de foc, erupţii solare şi culorile curcubeului. Era magic. Fuseseră invitaţi toţi sătenii să vină în parc, iar ei aclamau şi aplaudau pe potecile de sub terasă, când

modelele fanteziste erupeau deasupra capetelor lor. Era un spectacol care devenea mai fascinant cu fiecare minut.

Numai Daphne observă cele două cupluri care plecară pe furiș. Diedre și Paul Drummond dispărură primii, urmați la câteva minute de Lavinia și Mark Stanton. Punându-și brațul pe după al lui Hugo, Daphne îl conduse pe terasă. Odată rămași singuri, ea șopti:

– Se pare că aici înmuguresc două povești de dragoste.

Hugo se uită la ea încruntându-se:

– Ce vrei să spui?

– Paul pare să fie captivat de Diedre, în timp ce mătușa Lavinia îl devorează pe vărul tău, Mark.

Râsetele umplură văzduhul, și apoi Hugo îngăimă:

– Doar nu vorbești serios, dragă. Haide, zău, spune-mi că e o glumă!

– E adevărat. Și, apropo, Howard Pinkerton i-a făcut o prezentare grozavă lui Richard Bowers. A zis că toți oamenii de la Scotland Yard îl privesc cu considerație.

Hugo încuviință din cap.

– Să știi că e genul ăla de om. Am văzut imediat. A făcut chestii bune. Genul pe care știi că poți să te bizui într-un moment de criză sau într-un dezastru.

– Deci marți mă duc, cu siguranță, la Londra, zise Miles uitându-se în ochii lui Cecily. Intenționez să mă mișc repede. Vreau s-o văd pe Clarissa și să stabilim termenii divorțului.

– Sper să fie de acord, răspunse Cecily uitându-se la el. Știi că nu se grăbește să-ți redea libertatea.

– Trebuie să o fac, Ceci. Chiar trebuie. Ideea e, o să iei cina cu mine la Londra? O să rămân în oraș câteva zile.

După o clipă de ezitare, Cecily zise:

– Da, Miles.

De bucurie, o apucă și o trase spre el. Îi zise lângă obraz:

– O să fie ca pe vremuri.

Cecily Swann nu răspunse. Amuți la acest gând... pe vremuri, într-adevăr. Oare ce avea să facă? N-avea nici un răspuns la asta. Nu știa decât că bariera se ridicase

din nou. Trebuia să se protejeze împotriva durerii sufletești. Miles n-avea nici un control asupra Clarissei. Sau asupra tatălui său. Statu quoul rămânea neschimbat, era conștientă de asta. Pe de altă parte, deținea controlul asupra propriei vieți, a propriului destin.

capitolul 21

Stăpâna familiei Ingham fu primul invitat care sosi. Charles trimisese mașina după ea, și când Hartley trase în fața bisericuței de pe moșie, Lady Gwendolyn îi văzu pe cei patru cavaleri în picioare pe trepte, fiecare cu un boboc de trandafir alb la butoniera de la rever și cu un zâmbet imens pe chip.

Hugo fu cel care făcu un pas înainte, deschise ușa mașinii și o ajută să coboare. După ce o salută cu căldură și o sărută pe obraz, o conduse pe mătușa lui pe cele câteva trepte.

Ceilalți cavaleri erau Harry Swann, Mark Stanton și Paul Drummond; în spatele lor stătea Miles, care urma să fie cavalerul de onoare al tatălui său. Fiecare dintre bărbați avu un cuvânt special de bun venit pentru ea, mai ales Harry.

„O, Doamne, atâta albastru", se gândi Lady Gwendolyn dintr-odată, când văzu domnișoarele de onoare așteptând la intrarea în biserică. Arătau cu adevărat frumoase, fiecare având în mâini bucheţele de trandafiri albi și roz.

Cele patru De-uri și fiica de doisprezece ani a lui Daphne, Alicia, purtau rochii elegante, fiecare în stilul ei, dar în același albastru *delphinium*, culoarea preferată a familiei Ingham. „Doamne, o, Doamne", și apoi râse în sinea ei, gândindu-se: „Mă rog, cui îi pasă? E o așa zi minunată!"

Lady Gwendolyn era încântată că un Ingham se căsătorea, în sfârşit, cu o Swann. Acest gând îi zăbovi în minte cât străbătu culoarul la braţul lui Hugo.

Cu toate că Lady Gwendolyn n-avea de unde să ştie, în acea clipă Charlotte Swann gândea exact la fel despre familiile Ingham şi Swann.

Charlotte era în dressingul ei redecorat de la Cavendon Hall, pe care nu-l mai folosise înainte, aşteptând răbdătoare ca şi Cecily să încheie cei douăzeci şi doi de nasturi de pe spatele rochiei de mireasă.

Se gândea doar la căsătoria ei cu Charles, care avea să aibă loc în foarte scurt timp. După atâţia ani de legături strânse între ei, pentru prima dată o Swann se căsătorea cu un Ingham. Ea ştia prea bine din registre că de peste un secol şi jumătate existaseră o mulţime de relaţii între cele două familii, dar niciodată o nuntă.

Charles o ceruse în căsătorie în ultimii cinci ani, înşirând constant toate motivele pentru care ar fi trebuit să facă acest pas. Se iubeau; el voia cu adevărat ca ea să-i fie soţie; simţea o mare nevoie să o ştie în siguranţă şi protejată din toate punctele de vedere, dacă ar fi trăit mai mult decât el.

Ea refuzase de fiecare dată, fiindcă înţelegea vechile reguli dintre aristocraţie şi celelalte clase sociale, şi era conştientă şi de numeroasele capcane pe care o astfel de uniune ar fi putut să le întindă. Doar după atacul de cord suferit de el cu un an în urmă ea cedase în cele din urmă discuţiilor interminabile pe tema căsătoriei lor.

El arătase succint, în termeni clari, că, dacă se îmbolnăvea din nou, şi, probabil, slăbea mintal, copiii lui ar fi devenit responsabili pentru el şi pentru viaţa lui. Adăugase că, dacă n-avea să mai poată să judece cu propriul cap, voia ca ea să aibă grijă de el. Şi nimeni altcineva. Apoi îi aminti că crescuseră împreună, se înţelegeau perfect şi aveau aceeaşi viziune despre viaţă. „Trebuie să devii soţia mea, trebuie să legalizăm asta", spusese el cu

glas mai hotărât, şi ea fusese de acord, în cele din urmă, că ar fi trebuit să se căsătorească.

Asta urma să se întâmple peste o jumătate de oră, iar apoi aveau să înceapă o viaţă nouă împreună. Erau amândoi trecuţi bine de cincizeci de ani, şi nu ştia cât de mult aveau să fie împreună. Nu conta. Se vor bucura din plin de fiecare zi, iar ea va avea grijă de Charles, şi va face tot ce-i stătea în putinţă să-l protejeze cât de bine.

Neliniştea lui constantă legată de Cavendon Hall, administrarea moşiei şi răspunderile financiare ale acesteia erau prezente constant şi uneori istovitoare. Ăsta era unul dintre motivele pentru care ea fusese bucuroasă că el acceptase să rămână în străinătate timp de trei luni, şi nu trei săptămâni, cum credea toată lumea.

Charlotte credea că îi va face bine să fie departe de presiunea afacerilor, de grijile îngrozitoare pentru DeLacy şi Miles şi vieţile lor nefericite şi de absenţa unui nepot care să moştenească titlul de la Miles şi să asigure continuarea liniei Ingham. Şi acum iată că apăruse neplăcuta problemă a dispariţiei bijuteriilor. Când îi mărturisise, vineri, Charles adăugase că Daphne intenţiona să se ocupe de Felicity, iar ei îi venise imediat inima la loc şi se simţise uşurată.

În ciuda frumuseţii ei extraordinare, a aparenţei de fragilitate şi feminitate, Daphne era puternică, avea o coloană vertebrală de oţel. Charlotte era absolut sigură că Daphne avea să câştige confruntarea cu mama ei. N-avea nici o îndoială...

– Gata! Ultimul nasture încheiat! exclamă Cecily întrerupându-i gândurile lui Charlotte. Şi acum capa.

– Pot să mă duc să mă uit în oglindă? întrebă Charlotte uitându-se la nepoata ei.

– Nu, nu, nu încă, răspunse Cecily cu glas ferm.

În clipa aceea, uşa dressingului se deschise, iar mama lui Cecily, Alice, intră şi se opri. Se uită lung la Charlotte, cu o expresie uimită pe chip.

– Dumnezeule! Nu te uita...

– Să nu scoţi o vorbă, mamă, o instrui Cecily uitându-se aspru la Alice. Vreau ca mătuşa Charlotte să fie la fel de surprinsă ca tine.

Alice încuviinţă din cap, înţelegând pe deplin ce voia să spună Cecily. Charlotte arăta extraordinar, atât de frumoasă în rochia de mireasă, încât Cecily voia ca mătuşa ei, Charlotte, să vadă ea însăşi transformarea.

Rochia era din crep de China de cel mai pal gri-albăstrui, şi, deşi era simplă ca stil, era o minunăţie. N-avea cusături laterale, ci doar o cusătură în josul spatelui, care avea să fie ascunsă de o pelerină. În esenţă, rochia era lungă, cu tăietură rotunjită care lăsa umerii goi, cu decolteu adânc şi mâneci înguste şi lungi până la încheietura mâinii.

Alice ştia că Cecily, dorind să fie sigură că rochia cădea cum trebuie, cususe în tiv mici granule de plumb. Acum, ea îşi dădu seama că micile greutăţi îşi făceau treaba perfect. Nici nu erau vizibile, căci rochia de crepdeşin era căptuşită cu mătase.

„E isteaţă", se gândi Alice, ca de obicei plină de mândrie pentru fiica ei, adesea uimită de talentul acesteia.

– Mamă, vino şi ajută-mă, te rog, spuse Cecily.

Zicând asta, aşeză pe umerii lui Charlotte o pelerină asortată, albastru pal, de crep de China.

– Sigur, răspunse Alice venind în grabă.

Nu era o pelerină obişnuită, largă şi curgătoare. Ci una foarte îngustă; Cecily o numea „subţirica". Era aşezată doar pe umeri; nu ajungea nici măcar până la oasele gâtului, şi abia dacă atingea mânecile. Partea din spate a pelerinei atârna drept şi era extrem de îngustă.

Cecily se uită la mama ei şi zise:

– Am folosit „moşi şi babe". Evident, „moşii" sunt pe interiorul pelerinei, iar „babele" pe umerii rochiei. Uite, aruncă o privire înainte să le închei.

Într-o secundă, pelerina fu ataşată, şi Cecily anunţă:

– Gata, mătuşă Charlotte! Eşti pregătită să te măriţi. Acum poţi să vii să te vezi. Şi, nu uita, când o să te mişti,

o să simţi micile greutăţile şi în pelerină, şi în rochie, dar n-o să se vadă, îţi promit.

– Am încredere absolută în tine, răspunse Charlotte zâmbindu-i lui Cecily, apoi se întoarse şi se îndreptă încet spre oglinda înaltă de la celălalt capăt al dressingului.

Charlotte rămase surprinsă când îşi văzu reflexia. Nu-i venea să creadă cum arăta cu rochia şi pelerina. Le probase pe ambele la Londra, şi se făcuseră mai multe ajustări, dar efectul final era extraordinar. Rochia strâmtă şi pelerina mai îngustă o făceau să arate mai zveltă şi mai înaltă, iar griul-albăstriu pal îi şedea foarte bine. Era *couture* de cea mai înaltă calitate, şi erau dovada că Cecily era un geniu.

În timp ce se privea lung, întrebându-se cine devenise dintr-odată, Charlotte îşi dădu seama că Cecily avusese dreptate să insiste să folosească produse cosmetice. Avea tenul luminos şi translucid; arăta mai tânără decât era şi avea mai puţine riduri. Dar rujul de pe buze şi rimelul de pe gene îi desăvârşeau chipul.

Cât despre păr, tunsoarea i se potrivea; era elegantă şi modernă. Singurele bijuterii pe care le purta erau o pereche de cercei cu şurub, cu mici diamante, în urechi şi inelul de logodnă cu safir pe care Charles i-l dăduse înainte de cina din seara precedentă.

– Nu zici nimic, zise Alice în cele din urmă. Nu-ţi place cum arăţi, Charlotte?

– Ba da, ba da. Sunt pur şi simplu uluită, răspunse Charlotte cu un mic râs în glas.

Cecily râse şi ea.

– Eşti frumoasă, mătuşă Charlotte. Şi acum e timpul să plecăm la biserică.

Walter Swann avea o expresie în care se amestecau uimirea şi încântarea. Mătuşa lui, care arăta ca şi cum avea jumătate din vârsta ei, era imaginea eleganţei şi a graţiei, şi el ştia că în biserică avea să facă toate capetele

să se întoarcă. Cât despre fiica lui, Cecily, ea își depășise minunatul talent.

Rochia de un albăstrui pal și pelerina erau neasemuite, iar mândria lui față de aceste două femei Swann nu cunoștea limite. După o singură privire aruncată spre chipul soțului ei, Alice înțelese exact ce gândea.

– Te-au lăsat fără grai amândouă, nu, Walter? zise asta cu o privire caldă, dar cunoscătoare. Cred că e o zi mare pentru familia Swann.

– Chiar așa, căzu el de acord, și se duse să o sărute pe Cecily pe obraz. Felicitări, te-ai întrecut pe tine! Întorcându-se spre Charlotte, continuă: Și tu, mătușă Charlotte, tu ești, fără îndoială, cea mai frumoasă contesă de Mowbray pe care am văzut-o vreodată. Felicitări și ție!

– Nu sunt contesă încă.

– O să fii, în scurt timp, și o să-i dai pe spate.

Cele trei femei râseră, și Cecily anunță:

– Trebuie să mergem!

Walter îi oferi brațul miresei.

– Sunt încântat să fiu eu cel care te conduce. Uitându-se la Cecily, adăugă: Acum înțeleg de ce ai vrut o prelată din capătul curții grajdului până la biserică. Ca să protejezi tivul rochiei și pantofii bleu.

Cecily încuviință din cap.

– Corect. Dar n-a fost, de fapt, ideea mea, tată. Miles s-a gândit la asta când i-am spus că mătușa Charlotte trebuie să meargă pe jos la biserică, fiindcă nu vrea să-și șifoneze rochia stând jos într-o mașină. Apoi, grăbindu-se pe marele hol de la intrare, unde le aștepta Walter, adăugă: Și acum e timpul să faci plimbarea aia. Haideți, haideți cu toții să mergem la biserică!

Bisericuța se înălța în spatele grajdurilor. Fusese construită odată cu Cavendon Hall și era făcută din același tip de piatră.

Charlotte era foarte conștientă de cât de importantă era pentru familiile Ingham și Swann, care se închinaseră

lui Dumnezeu aici, îşi botezaseră copiii, se cununaseră şi înmormântaseră rudele în acest loc sacru.

Stând în partea superioară a naosului, agăţată de braţul lui Walter, istoria veche părea să se înfăşoare în jurul ei, alinând-o. Trecutul era prezentul... imuabil. Cei de mult plecaţi făceau parte din ei, îi făcuseră cine erau, iar ea găsea liniştitoare descendenţa lor, modul în care erau legaţi împreună...

Se uită în sus, la tavanul înalt pe care se încrucişau grinzi închise la culoare, apoi ochii ei descoperiră minunatele ferestre cu vitralii, culorile lor strălucitoare ca nişte giuvaiere sclipind în lumina soarelui de iulie care se filtra prin ele. Erau pictaţi acolo membri ai familiei Ingham morţi de mult, magnifici în armurile lor, purtând scuturi. Bărbaţi mândri şi viteji.

Biserica avea o atemporalitate a sa. Ea ştia că aceasta avea să se păstreze pentru totdeauna, sfidând trecerea timpului, că acela avea să fie un loc de sfinţenie şi consolare şi pentru cei care aveau să se închine acolo în viitor, mult după ce ea n-avea să mai fie.

Dintr-odată, deveni conştientă de răcoare şi se înfioră, cum se întâmpla de obicei când se afla acolo. Apoi respiră adânc şi se linişti. Aerul mirosea a mucegai şi a praf. Dar în acea zi mucegăiala era acoperită de parfumul intens al florilor – toate soiurile de flori, se părea.

Privirea îi rătăci rapid în jur; observă vasele înalte cu flori de-a lungul fiecărui perete, pe fiecare latură a naosului. Altarul era o masă de trandafiri, în glastre înalte, şi îţi tăia respiraţia. Era sigură că era meritul lui Harry. Cu toate astea, în mintea ei nu exista nici o îndoială că în spatele acestei generoase etalări florale erau Miles şi Cecily. Ei doriseră atât de mult să facă acea zi specială pentru ea şi Charles.

Charlotte se pierdu timp de câteva secunde în gânduri. Mai devreme se privise în oglindă şi văzuse o altă femeie. Şi, de fapt, ea era exact aşa. În câteva minute, viaţa urma să i se schimbe. Avea să devină o femeie care

tocmai își lua enorme responsabilități ca soție a celui de-al șaselea conte.

Știa că era de datoria ei să-l ajute pe Charles să susțină onoarea numelui Ingham, să sprijine întreaga familie, să protejeze această grozavă reședință impunătoare, cele trei sate ale sale și pe sătenii care locuiau acolo, și să facă tot ce-i stătea în putință să asigure descendența Ingham. Nu se eschiva de la aceste îndatoriri, le saluta.

Walter o strânse ușor de mână, iar ea se uită la el. În aceeași clipă, deveni conștientă de niște zgomote de slabă intensitate... foșnet de haine, șoapte, voci precipitate, câteva ușoare accese de tuse, glasuri drese, murmurul domnișoarelor de onoare din spatele ei. Dintr-odată, doamna Parkington începu să cânte la orgă primele măsuri din marșul nupțial.

– E timpul, șopti Walter și începu să o conducă încet pe culoarul central.

Charlotte își potrivi pasul cu el. Evită cu grijă să se uite dintr-o parte în alta și să le zâmbească celor așezați în strane. În schimb, privi drept înainte, concentrându-se asupra lui Charles Ingham.

El stătea în picioare la altar cu Miles, așteptând-o, cu o expresie plină de speranță pe chip... chipul acela pe care ea îl cunoscuse și îl iubise toată viața. La fel de familiar pentru ea ca al său. Pe măsură ce se apropia, el începu să zâmbească, și încă zâmbea când Walter puse mâna ei într-a lui, apoi făcu un pas înapoi și se îndepărtă de altar.

Stăteau împreună în fața vicarului, care începu ceremonia. Lui Charlotte i se păru că vorbele se precipitau și că ea răspundea mecanic, la fel și Charles. Și apoi, destul de pe neașteptate, verighetele de aur fură puse pe degete, iar ei declarați soț și soție. Și Charles o ținea în brațe și-i spunea cât de mult o iubește.

Câteva secunde mai târziu, când străbătură culoarul împreună, braț la braț și agățându-se unul de altul, Charlotte se simți ușor ametită.

Când ieşiră din biserică în lumina soarelui, văzură o mare de chipuri zâmbitoare. Pajiştile de pe fiecare parte a potecii de piatră se umpluseră de săteni, care veniseră să-i felicite.

Aruncară cu confetti şi petale de trandafiri şi îi aclamară pe Charles şi Charlotte. Cineva începu să cânte „Iată, vine mireasa". Şi mulţi aclamară şi aplaudară din nou. Nimeni nu se îndoia de cât de mult îndrăgeau sătenii cuplul proaspăt căsătorit. Al şaselea conte nu făcuse nimic rău în ochii lor; îşi merita noua contesă.

Râzând în ploaia de petale de trandafiri, Charles şi Charlotte străbătură poteca acoperită cu prelată, până la terasă.

Dintr-odată, se treziră complet singuri în salonul verde pal din aripa de sud. Charles o luă în braţe şi o sărută, iar ea îi răspunse la sărut, şi apoi se retraseră şi pur şi simplu se priviră lung. Ambii păreau uşor uimiţi.

– S-a făcut, zise Charles în cele din urmă. Nu se mai poate schimba nimic acum. Eşti, în sfârşit, cu totul a mea. Apoi adăugă cu uimire în glas: Îţi mulţumesc că faci ca toate visurile mele să devină realitate, draga mea.

– Şi eu îţi mulţumesc, Charles, că faci la fel pentru mine. Eu...

Se întrerupse când Miles şi Cecily năvăliră în încăpere zâmbind, dar arătând în acelaşi timp foarte hotărâţi. După ce-i felicitară, Miles anunţă vioi:

– Mi-e teamă că trebuie să mergem acum în salonul galben, *papa*. Fotograful ne aşteaptă acolo. Pozele de nuntă trebuie făcute înainte de prânz. Chiar acum, de fapt.

– Sigur, zise Charles luând-o de mână pe Charlotte.

Charlotte era încântată că Cecily părea mai relaxată când era cu Miles, iar el devenise mai vesel, mai puţin încordat şi copleşit de griji. Şi ea credea că totul avea să fie bine, că urma să fie aşa cum spera ea. Că totul avea să fie bine pentru familia Ingham.

Greşea. Nu avea să fie bine. Nori de furtună se adunau peste Cavendon, şi necazurile se apropiau.

PARTEA A DOUA

Înșelătorii dezvăluite
Septembrie 1926

„Mă aștept să trec prin lumea asta o singură dată; prin urmare, dă-mi voie să fac acum orice faptă bună pe care pot să o fac sau orice favoare pe care pot să i-o fac semenului meu; dă-mi voie să nu amân sau să neglijez asta, căci n-am să mai străbat calea asta din nou."

Proverb cunoscut

„E dragostea ca raza după ploaie".[1]

William Shakespeare

[1] *Venus și Adonis*, trad. Dan Grigorescu, Shakespeare, vol. 9, Editura Univers, 1995, pg. 684 (n.red.)

capitolul 22

James Brentwood sări din taxi când acesta se opri, trânti portiera, îndesă mult prea mulţi bani în mâna şoferului şi se năpusti în hotelul Brown.

Întârziase la o întâlnire, fapt care îl irita. El se bucura de reputaţia că nu întârzia niciodată; nu-şi dorea nici să fie oprit de trecători dornici să-l felicite. Mulţi făcuseră asta deja în ultima săptămână. Nu era nemulţumit de manifestările de afecţiune din partea publicului - de fapt, se bucura să le audă laudele; dar în acea după-amiază pur şi simplu se grăbea.

James încetini pasul când traversă foaierul hotelului şi începu să meargă mai potolit. Zâmbete şi şoapte de felicitare veneau spre el de la diverşi membri ai personalului. El dădea din cap, zâmbea şi îşi murmura mulţumirile, plin de graţie ca întotdeauna, cu farmecul său natural ieşind la suprafaţă, ca de obicei. Era un bărbat binecuvântat cu o charismă enormă şi cu o înfăţişare plăcută.

James Brentwood, numit Jamie de familie şi de prietenii apropiaţi, era unul dintre cei mai renumiţi actori din Anglia, o legendă vie în vârstă de treizeci şi trei de ani, aclamat deopotrivă de critici şi de public.

Cu o săptămână înainte se anunţase că el primise cel mai prestigios premiu din partea Cercului Criticilor, un important grup din lumea teatrului clasic. De atunci, curgeau felicitările, şi articolele din presă nu mai conteneau.

Când ajunse în faţa elegantului salon oficial unde se servea ceaiul de după-amiază, James văzu că nu era prea aglomerat, şi asta îi plăcu. Se opri la intrare câteva secunde, uitându-se în jur cu ochii săi căprui-închis, căutându-şi agentul şi managerul.

Felix Lambert, aşezat într-un colţ discret, citind de pe o bucată de hârtie, ştiu imediat că James sosise.

În încăpere se aşternu tăcerea. Se făcu linişte deplină. Şi în aer plutea o senzaţie de entuziasm.

Ridicând privirea, Felix îl privi pe actor venind spre el şi observă că bărbaţii îi aruncă priviri curioase, iar femeile unele adoratoare. Zâmbi. Nu-i rău pentru fiul unui docher din East End, se gândi Felix, şi îi apăru instantaneu în minte o imagine de la prima întâlnire cu tânărul Jimmy Wood. Jimmy avea cincisprezece ani la momentul respectiv, deborda de talent şi avea o charismă extraordinară, chiar şi la acea vârstă fragedă.

Felix şi soţia lui, Constance, îl descoperiseră pe Jimmy la Şcoala de Teatru pentru Copii a lui Madame Adelifuseseer. Aflaţi constant în căutarea de noi tinere talente, se duceau întotdeauna la concertul estival anual al Adeliei.

Ce curaj, ce nerv şi ce încredere în sine arătase băiatul, se gândi Felix acum. Jimmy păşise pe scena goală, îmbrăcat doar în colanţi, cu vestă de piele şi o singură bucată de armură – un pieptar de metal. Stătuse acolo şi recitase unul dintre cele mai grozave discursuri shakespeariene din *Henric al IV-lea*, destul de solicitant pentru orice actor. Jimmy hipnotizase întreaga audienţă, care la sfârşit nu se mai oprise din aplauze.

În acea seară, Felix şi Constance îi spuseseră lui Jimmy că ei credeau că ar trebui ca el să urmeze Academia Regală de Artă Dramatică, şi îi explicaseră că erau siguri că puteau să-l ajute să fie acceptat.

Lui Jimmy îi plăcuse, în mod evident, ideea, dar subliniase rapid faptul că trebuia să vorbească cu cele trei surori ale lui, Ruby, Dolores şi Faye, care îi supervizau cariera – şi viaţa, de fapt.

Câteva zile mai târziu, se întâlniseră cu toţii. Cele trei surori n-avuseseră deloc nevoie să fie convinse, fiindcă înţelegeau că RADA[1] reprezenta un mare pas spre statutul de star al preaiubitului lor Jimmy, lumina ochilor lor. Că el avea să devină un star era o concluzie

[1] Acronim pentru Royal Academy of Dramatic Art (n.tr.)

la care familia Wood ajunsese dinainte. Felix înțelesese asta pe dată. Jimmy era eroul lor, salvatorul lor, aducătorul de noroc al micului lor clan.

– Arăți ciudat, zise James când ajunse la masă.

Felix se ridică, râzând în timp ce se îmbrățișară și spuse:

– Te-am urmărit cum traversai încăperea, arătând la toată lumea ce mare star ești, și mi-am amintit de micul Jimmy Wood de la docuri, în acea primă noapte în care l-am cunoscut, cu atâția ani în urmă.

– Mă gândesc de multe ori la noaptea aia și la cât de norocos am fost că tu și Constance ați fost acolo. Voi mi-ați schimbat viața, știi.

– S-ar fi întâmplat oricum. Erai foarte talentat, aveai tot ce-ți trebuie ca să urci pe o scenă și să o iei în stăpânire. Apropo, am comandat ceaiul cu tot tacâmul pentru amândoi. Am sărit peste masa de prânz, și tu mănânci mereu la vremea asta, înainte să te duci la muncă.

– Mulțumesc; și mie mi-e cam foame. James se lăsă pe spate în scaun și zise: Care e treaba cu musicalul de care se vorbește? Nu mi-a venit să-mi cred urechilor când m-ai sunat azi-dimineață.

– M-am gândit la asta alaltăieri, când am luat prânzul cu Mortimer Jackson. Tocmai s-a întors de la New York unde s-a întâlnit cu Jerome Kern. Acesta i-a spus că a încercat să cumpere un nou roman de-al scriitoarei Edna Ferber. Se numește *Spectacol pe vas*[1], și Kern crede că s-ar putea face după el un musical senzațional. El ar scrie muzica și ar reuși să-l convingă pe Oscar Hammerstein al II-lea să fie de acord să scrie libretul și versurile. Vor să-l producă pe Broadway cândva prin 1927, cam peste un an de acum încolo. Apoi l-ar aduce în West End. Atunci am intervenit și am sugerat să primești tu rolul principal când se va întâmpla asta.

[1] În original, *Show Boat*, roman de Edna Ferber publicat în anul 1926, după care s-a făcut un musical în 1927, de către Jerome Kern și Oscar Hammerstein al II-lea. (n.tr.)

– Dumnezeule mare, Felix, e mult până atunci! Ce-o să fac între timp? Știi că în curând o să-mi vină s-o iau din loc.

– Știu, și ți-au mai rămas doar câteva luni de *Hamlet* la Old Vic. Anul trecut a fost minunat pentru tine, Jamie, dar, sincer, sunt surprins că nu te-ai plictisit de *Hamlet* până acum.

– În unele zile sunt plictisit; apoi, când urc pe scenă, se întâmplă ceva extraordinar... Nu mă pot abține. Devin pur și simplu Hamlet din nou, mă cufund în rol. Îi zâmbi lui Felix. Ciudat, amice, nu? Da' n-am d-ales, adăugă revenind la accentul cockney.

Sosi un chelner cu ceainice, farfurii cu sendvișuri, chifle, gem de căpșune și smântână groasă, și cu toate celelalte accesorii ale ceaiului de după-amiază. Rămaseră tăcuți până când chelnerul turnă ceaiul și plecă.

– Poți să-i spui lui Mortimer Jackson că aș putea să fiu interesat să aflu când termină spectacolul și când joacă pe Broadway, zise James. Atunci o să mă duc la New York să-l văd și o să-i dau răspunsul meu.

Felix chicoti.

– Tare isteț, măi băiete, tare isteț!

James schiță un zâmbet și se uită din nou în jur, în timp ce mai multe persoane intrară. Atunci le văzu pe cele două femei care stăteau în celălalt colț. O recunoscu imediat pe Olive Wilson, camerista lui Felicity Pierce. Habar n-avea cine era cealaltă femeie, dar îi părea cunoscută. Se încruntă când se întoarse la Felix și întinse mâna după încă un sendviș cu castravete.

– Ai pus ochii pe frumoasa blondă, este? zise Felix.

– Nu chiar, cu toate că e foarte frumoasă. O cunosc pe cealaltă. Mă rog, n-o cunosc, de fapt, ci lucrează pentru Felicity Pierce. Am văzut-o când am fost acasă la Felicity, la petreceri. O cheamă Wilson și e camerista lui Felicity.

Felix se uită la Olive Wilson și încuviință din cap. Îl studie pe James o clipă, apoi zise:

– Sper că nu te prea vezi cu Lawrence Pierce. Are o reputaţie dubioasă, Jamie. Chiar le oferă prietenilor sala de sport a văduvei lui pentru întâlniri ilicite, apoi întreabă dacă poate să li se alăture şi el. Sau cel puţin să-i privească în timp ce sunt în acţiune.

James se uită uimit la Felix.

– Ce e sala de sport a văduvei, pentru numele lui Dumnezeu?

– N-ai mai auzit expresia până acum?

– Nu, mă tem că nu.

– Sala de sport a văduvei e apartamentul secret al unui bărbat sau un rând de camere unde îşi duce femeile. Văduve, celibatare, măritate, femei foarte tinere, uneori fete foarte tinere. Le duc la clasa lor de sport, spun ei. El e cunoscut şi pentru orgiile pe care le face. S-ar putea să fie mai bine să nu fi văzut prea des în compania lui, Jimmy băiete.

– Sunt de acord. De fapt, am auzit destul de multe chestii ciudate despre el, şi clar o să-l evit. N-a fost niciodată febleţea mea. De fapt, nu-mi place deloc de el. Nu pot să-mi dau seama de ce stă Felicity cu el. E o femeie bogată şi fără el, aşa mi s-a spus. Se poate descurca singură. Cred că e bogată de pe urma răposatului ei tată. El i-a lăsat o avere, spune Pierce. Am fost făcut să cred că, odată ce are o femeie, e a lui pe viaţă. Ceva cu privire la tehnica lui la pat şi la extaz.

Felix clătină din cap.

– Aminteşte-mi, dacă o să am vreodată nevoie de o intervenţie chirurgicală specială, să-l evit pe domnul Lawrence Pierce. E posibil să tragă din greu până noaptea târziu şi s-ar putea să-i tremure mâinile dimineaţa... mâini nu tocmai perfecte pentru o intervenţie chirurgicală.

– Mă bucur că mi-aţi telefonat miercuri, Lady Daphne, şi vă mulţumesc pentru invitaţia la ceai. Speram să primesc veşti de la dumneavoastră, chiar mă gândeam să vă caut eu, zise Olive Wilson.

– Pesemne a fost telepatie, răspunse Daphne cu căldură şi-i zâmbi. Cu siguranţă, m-am gândit foarte mult la tine.

O încruntare îngrijorată înnodă sprâncenele lui Olive, iar ea zise repede:

– Ştiu că am promis să vin la Cavendon până la sfârşitul lui septembrie, dar nu cred că pot, milady.

– Mama n-o să-ţi accepte demisia acum, aşa-i?

Olive clătină din cap.

– A, nu, a acceptat-o cu luni în urmă. Dar, cum v-am spus la telefon, nu se simte bine, Lady Daphne, şi aş vrea s-o văd pe picioare înainte să plec din Charles Street.

– Nu mi-am dat seama că e bolnavă. Ce s-a întâmplat?

Daphne se îngrijoră brusc, gândindu-se la zvonurile despre Lawrence Pierce.

– A răcit rău la Monte Carlo şi a dat-o în bronşită, explică Olive. Dar doctorul spune că face progrese după câteva zile petrecute în pat aici. Îmi pare rău că nu pot să vin încă, milady. Olive Wilson ezită şi apoi întrebă: De-asta m-aţi sunat, nu-i aşa?

– De fapt, nu. Am vrut să te întreb ceva destul de important, Wilson, şi să-ţi încredinţez o problemă. Aplecându-se înainte, Daphne murmură pe un ton scăzut: Ştiu că e posibil ca tu să te ocupi de bijuteriile mamei, şi mă întrebam dacă n-ai dat peste o tiară cu rubin şi diamant şi peste o brăţară cu rubin şi diamant, precum şi peste nişte cercei cu diamante Cartier şi peste o broşă în formă de fundă cu diamante.

– Ba da, desigur, lady Daphne. Nu poartă tiara în ultima vreme, doar broşa în formă de fundă şi cerceii cu diamant. Olive se uită la ea şi-i văzu preocuparea din ochii albaştri. Care-i problema, milady? Ştiu că e ceva în neregulă... teribil de în neregulă.

– Chiar aşa e. Acele bijuterii nu-i aparţin mamei. Fac parte din patrimoniul Ingham şi sunt date doar cu titlu de împrumut celei care este contesă la momentul respectiv. Daphne clătină din cap şi se strâmbă. Mama n-avea nici un drept să ia cu ea acele bijuterii când a plecat de la Cavendon.

– Știa asta? întrebă Olive, apoi exclamă: Ce proastă sunt, sigur că știa. Orice femeie nobilă are cunoștință de regulile familiei.

– Chiar așa! Și eu trebuie să le recuperez cât mai curând posibil. Mama n-o să vrea să le dea pe astea sau orice alte piese ar avea. Dar nu există alternativă.

– Poate că nu, cu toate că Lady Felicity a fost întotdeauna o persoană rezonabilă. Doar în ultima vreme a devenit dificilă, și asta fiindcă nu se simte niciodată cu adevărat bine...

– I-a făcut el rău? o întrerupse Daphne aruncându-i lui Wilson o privire tăioasă. Domnul Pierce, vreau să spun.

– Nu fizic, dacă la asta vă referiți, Lady Daphne. Dar poate fi rău, se joacă cu mintea ei, sugerează că există alte femei... Olive se opri și șopti: E un fel de tortură mentală, eu așa cred.

– E oribil. Nu înțeleg de ce nu-l dă pe ușă afară! exclamă Daphne dând frâu liber furiei.

– O, are mare putere asupra dumneaei, sunt sigură. Și dumneaei îl iubește de moare.

Daphne rămase tăcută, părând gânditoare, apoi zise:

– Când o să se simtă mai bine, o să vin la ceai și o să-i cer bijuteriile cu frumosul. O să insist că trebuie să le returneze ca o femeie onorabilă.

– Și dacă n-o să vrea? Dacă refuză? întrebă Olive cu voce tare.

– Am două variante. Pot să expun problema avocatului tatei, și el o să înceapă procedurile legale...

– N-o să-i placă asta! o întrerupse Olive. Și o să nege că a luat bijuteriile.

– Sau pot să le fur.

– Lady Daphne! N-ați îndrăzni! zise Olive îngrozită.

– Ba da. Și tu m-ai ajuta.

Olive Wilson păli.

– N-aș putea să fac așa ceva! strigă.

– Înțeleg că ești reticentă. Dar ai putea să-mi arăți dulapul sau, mă rog, locul unde le ține pe toate. Și, eventual, să-mi dai cheia?

Daphne ridică dintr-o sprânceană.

– Nu mi-ar da-o niciodată mie, milady. Şi eu habar n-am unde ţine cheia aia. Sincer!

Olive părea să se mai fi calmat, dar încă era palidă. Daphne încuviinţă din cap şi, după o clipă, pufni în râs. Aplecându-se spre Wilson din nou, zise şoptit:

– Eric Swann ştie tot felul de oameni. Unii drăguţi, alţii nu tocmai drăguţi. Îl rog să-mi găsească un hoţ şi o să-l aduc pe tip în Charles Street, şi el o să spargă încuietoarea dulapului. Scopul meu e să iau înapoi ce ne aparţine.

Olive rămase fără cuvinte. Se uită consternată la Daphne. Daphne avu bunăvoinţa să râdă şi exclamă:

– Dar nu cred că o să se ajungă la asta, Wilson, aşa că nu mai fi aşa de şocată. O, Doamne, James Brentwood, actorul, e acolo şi se uită la tine. Ei, poftim! Îţi zâmbeşte. Îl cunoşti?

– Nu chiar, milady. E prieten cu mama dumneavoastră şi cu domnul Pierce. M-a văzut acasă. O, Doamne, sper că n-are să le spună că ne-a văzut împreună... Asta i s-ar părea foarte ciudat lui Lady Felicity.

– Nu poţi să o mai numeşti aşa, Wilson. Acum e doamna Pierce. Îţi tot repet asta.

– Ştiu, milady. Dar vechile obiceiuri mor greu.

– Cred că ar fi mai bine să mă duc să vorbesc cu domnul Brentwood. O să-i cer să ne păstreze secretul, anunţă Daphne şi se ridică imediat în picioare.

– Nu, nu, milady! Nu puteţi să vă duceţi să vorbiţi cu el aşa, din senin. Nu se cuvine pentru o lady ca dumneavoastră! exclamă Wilson agitată.

Daphne îi zâmbi larg.

– Sigur că pot, Wilson. Pot să fac ce vreau. La urma urmei, sunt femeie măritată, şi asta îmi conferă destulă libertate.

Felix Lambert tocmai îşi întindea smântâna groasă pe biscuit, când zări cu coada ochiului o sclipire de ţesătură

de culoarea caisei şi pe frumoasa blondă din celălalt colţ al încăperii venind direct spre ei. Exclamă şoptit:

– Cea mai frumoasă femeie se îndreaptă spre tine, James, băiete. Ai face bine să te ridici în picioare, şi eu, la fel.

Luat prin surprindere pentru o clipă, James se holbă la Felix şi îl văzu că se ridică, aşa că îşi dădu seama că nu glumea. Când frumoasa blondă se opri în faţa lor, se ridică şi el în picioare.

– Îmi cer scuze pentru deranj, zise Daphne. Dar trebuie să vorbesc cu dumneata, domnule Brentwood. Întinse mâna. Sunt Daphne Ingham Stanton şi cred că o cunoşti pe mama mea, doamna Pierce.

James luă mâna şi i-o scuturã.

– Mă bucur să vă cunosc, Lady Daphne: Da, o cunosc pe mama dumneavoastră. Pot să vi-l prezint pe Felix Lambert?

– Îmi pare bine de cunoştinţă, zise Daphne luând mâna întinsă de Felix.

Felix îi zâmbi, preţuindu-i frumuseţea.

– Sunt onorat, Lady Daphne.

– Vă rog să staţi cu noi, zise James şi o conduse la un scaun. De îndată ce se aşezară toţi trei, o întrebă: Cu ce vă pot fi de ajutor?

– Olive Wilson, camerista mamei, şi-a dat seama că ai recunoscut-o. E speriată că a fost văzută cu mine, fiindcă eu şi mama nu suntem în relaţii bune. Wilson crede că mama o să se supere pe ea dacă descoperă că ne întâlnim din când în când. Înţelegi că Wilson îmi dă constant informaţii despre ce face mama. Deci pot să te rog să fii discret, domnule Brentwood?

– Desigur, Lady Daphne, răspunse James. E puţin probabil să mă văd cu domnul şi doamna Pierce. Muncesc în cea mai mare parte a timpului. Însă n-aş menţiona în nici un caz că am văzut-o pe domnişoara Wilson cu dumneavoastră.

– De fapt, ştiu, zise Daphne zâmbindu-i. Dar am vrut să o liniştesc pe Wilson, şi numai abordându-te puteam să o conving.

James se gândi că era cea mai frumoasă femeie pe care o văzuse de multă vreme. „Trandafirul e în floare", se gândi el: „O femeie fericită în floarea vârstei".

– Felicitări pentru Premiul Cercului Criticilor pe care l-ai primit, domnule Brentwood, zise Lady Daphne. Din întâmplare, eu şi soţul meu venim săptămâna viitoare să te vedem în *Hamlet*. Aşteptăm cu nerăbdare.

– Vă rog să veniţi în culise după reprezentaţie, zise James cu căldură, apoi întrebă: Când anume săptămâna viitoare?

– Marţi. Mulţumesc mult pentru invitaţie.

Daphne se ridică, şi la fel făcură şi cei doi bărbaţi. Le strânse mâna din nou şi se întoarse la masa ei din celălalt colţ al încăperii. Ambii bărbaţi o urmăriră în timp ce străbătea încăperea, şi apoi se aşezară şi se uitară unul la altul. James zise:

– Ce frumuseţe! Ce femeie fermecătoare!

– Şi măritată, se gândi să-i amintească Felix.

– Toate cele bune sunt, zise James clătinând din cap. Asta e problema.

– N-o să sufle o vorbă, o asigură Daphne pe Olive Wilson când se întoarse la masă. Nu m-am gândit că ar face-o, dar cred că n-am greşit cerându-i să fie discret.

– Mulţumesc, Lady Daphne, zise Wilson. Şi îmi cer scuze că v-am creat toate problemele astea... că a trebuit să vă duceţi să vorbiţi cu domnul Brentwood.

– Te rog să stai liniştită, Wilson! Explică-mi, te rog, unde e, de fapt, dulapul din Charles Street.

Olive îi spuse şi, după ce termină, se uită la Daphne, căreia îi era devotată, şi îi zise:

– Milady, sper că n-aţi vorbit serios când aţi spus că s-ar putea să angajaţi un hoţ să vă ajute.

Daphne îi zâmbi liniştitor.

– Sigur că nu, Wilson! Doar te necăjeam, aşa cum făceam când eram mică.

Olive ne rezemă uşurată de spătarul scaunului.

Daphne se gândi: „Trebuie să vorbesc cu Eric Swann de îndată ce ajung acasă. Sunt sigură că ştie pe cineva care poate să spargă o încuietoare".

capitolul 23

În timp ce se apropia de casă, pe Miles îl copleşi pe neaşteptate o senzaţie de nelinişte. Momentele petrecute acolo cu Clarissa nu fuseseră fericite, iar lui nu-i plăcuseră niciodată cu adevărat arhitectura şi decoraţiunile interioare ale casei. Nu erau genul lui. Dar ea tânjise după ea, aşa că tatăl lui le-o cumpărase, în cele din urmă, ca dar de nuntă, dar păstrase el actele de proprietate.

Deschise uşa doamna Kennet, menajera cu chip mohorât – altă alegere de-a Clarissei, o femeie pe care el n-o plăcuse din prima clipă. Şi continua să n-o placă. În timp ce intra în antreu, zise:

– Bună ziua, doamnă Kennet.

– Bună ziua, domnule, răspunse ea cu glas tăios şi încercă să-l conducă spre salon.

Ocolind-o rapid, el spune:

– Mă duc în bibliotecă, şi nu te deranja să mă însoţeşti, doamnă Kennet. Cunosc drumul. În caz că ai uitat, asta e casa mea.

Femeia se uită urât la el înainte să se răsucească pe călcâie şi să se îndrepte spre bucătărie fără să scoată o vorbă. „Ce primire călduroasă", se gândi el intrând cu paşi mari în biblioteca cu lambriuri de pin, o încăpere pe care sora lui, Daphne, îl ajutase să o decoreze.

Asta era singura încăpere din casă în care se simţea bine, micul lui refugiu personal, cu canapeaua Chesterfield din piele verde brad, fotolii şi draperii asortate din catifea verde şi covor oriental plin de culoare, roşu cu auriu, sub picioare.

După cum avea obiceiul, Miles se duse la rafturile care încadrau fereastra boltită şi se uită la colecţia sa de

cărți de istorie. Iubise istoria încă de pe vremea când era la școală și era foarte priceput la acest subiect. Îi căzu privirea pe cărțile sale favorite, legate în piele, despre viața lui Iulius Caesar, și luă una de pe raft. Era o carte mult iubită, familiară, și o ținu o clipă în mâini înainte să o pună la loc.

De un lucru era sigur: de decizia pe care o luase cu o săptămână în urmă. Hotărâse în cele din urmă ca majordomul lor din Londra, Eric Swann, să ambaleze cărțile și toate lucrurile lui personale și să le ducă în casa tatălui lui, în Grosvenor Square, casă pe care o administra Eric.

Era o ușurare să știe că Eric avea să aibă grijă de tot.

Acesta lucra pentru familie de treizeci de ani, de când avea șaisprezece ani, și era omul cel mai de încredere. Fusese pregătit de Hanson la Cavendon și era, practic, versiunea mai tânără a lui Hanson.

Miles auzi pași și ieși pe coridor. Se trase înapoi șocat când o văzu pe Clarissa venind spre el. Arăta neîngrijită și se îngrășase. I se puse un nod în stomac de groază. Ce bărbat s-ar uita vreodată la tânăra asta șleampătă, murdară, darămite să se mai și însoare cu ea? Instantaneu, își aminti că ea avea un tată bogat; fără îndoială, un stimulent destul de bun pentru ca unii să ignore cum arăta. Fără să-l salute, Clarissa zise:

– Am aranjat ca doamna Kennet să servească ceaiul de după-amiază în salon, așa că hai să mergem acolo, bine?

– Bine, și bună, Clarissa. Ce mai faci? întrebă el, gentleman ca întotdeauna.

– Foarte bine, mulțumesc, răspunse ea și porni înainte.

Miles merse în spatele ei și nu putu să nu se gândească la faptul că ea ajunsese cât un autobuz din Londra, cel puțin cât spatele acestuia. Din păcate, speranța ca soția de care se separase să aibă o relație romantică cu un bărbat eligibil și să dorească să se recăsătorească se risipi instantaneu. Îi părea și rău pentru ea, fiindcă era un bărbat cu inimă bună, iar ea fusese destul de drăguță odinioară.

Clarissa se așează pe canapeaua acoperită cu creton și își aranjă rochia de după-amiază din mătase cu model floral, și se lăsă pe spate, privindu-l pe Miles cu atenție.

Miles se întrebă absent de ce alesese rochia aia anume. Se asorta cu canapeaua. Își înăbuși nevoia subită de a-i vorbi despre greutatea ei; dar nu ăsta era motivul pentru care se afla acolo, așa că se abținu. Își reaminti și că, deși era atât de proastă în multe privințe, ea avea o oarecare subtilitate. Se avertiză să fie circumspect, să rămână tot timpul în alertă.

– Am fost surprinsă că ești la Londra, zise Clarissa când vorbi într-un final. Știu cât de legat ești de Cavendon. Călătoria la oraș pesemne că e o noutate.

– N-aș spune asta. Și da, sunt ocupat cu administrarea moșiei din Yorkshire. Mai ales zilele astea, când *papa* e în străinătate.

– A, da! Chiar! S-a căsătorit. Nu cred că a fost o chestie prea simandicoasă, în condițiile date. Vreau să spun, dacă iei în considerare cine e noua lui soție și originea ei.

– Nu e cazul să faci remarca asta nepoliticoasă, Clarissa, ripostă Miles rapid. Știu exact ce vrei să spui, și nu-ți permit să o vorbești de rău pe mama mea vitregă, care este acum contesă de Mowbray. Și, apropo, *papa* e minunat de sănătos. Așa că n-o să-i moștenesc titlul mult timp de-acum încolo, pot să te asigur de asta.

– Și eu n-o să fiu de acord cu un divorț, te asigur! exclamă ea.

Miles așteptase anunțul acesta încă de când sosise.

– Nu pricep de ce nu, zise el liniștit. Trăim separat. Nu e posibilă nici o șansă de împăcare, și nici tu nu vrei asta. Fii cinstită, Clarissa! Aplecându-se ușor în față, adăugă: Am vorbit cu avocatul nostru să ajungă la o înțelegere foarte favorabilă pentru tine și pentru avocatul tău.

– Nu vreau să divorțez, așa că nu mă mai bate la cap cu înțelegerea, răspunse ea cu răceală.

– Nu te înțeleg. Ce ai de câștigat dacă ești atât de încăpățânată? Stai singură în casa asta mare, ai o viață socială oarecum limitată, îți petreci timpul cu prietenele tale,

luaţi prânzul împreună, mergeţi la cumpărături. Mie mi se pare o existenţă inutilă.

Miles se holbă la ea. Părea nedumerit.

– Sunt fericită. Deci nu e cazul să-ţi faci griji pentru mine sau să încerci să mă înţelegi, cum spui, rosti ea repede.

– Ştiu că tata o să-ţi dea actele casei, Clarissa, şi o să-ţi plătesc o pensie alimentară corespunzătoare, până o să te recăsătoreşti, ceea ce sunt sigur că o să se întâmple.

Ea se uită la el uimită, apoi râse isteric, exclamând pe un ton oarecum strident:

– Ce bărbat o să se mai uite vreodată la mine? N-ai observat că m-am îngrăşat, Miles? Cu siguranţă nu eşti orb.

– Am observat, dar eşti tânără. Poţi să slăbeşti dacă ţii un regim.

Ea deschise gura, cu o replică ascuţită pe vârful limbii, apoi se opri. În acel moment, intră doamna Kennet cu fata în casă, care împingea căruciorul de ceai.

Clarissa rămase tăcută, cu înţelepciune, până turnară ceaiul şi împărţiră farfuriile cu sendvişuri. De îndată ce rămaseră singuri, ea zise cu glas îngheţat:

– N-avem ce să mai discutăm despre divorţ, Miles. N-o să fiu de acord să divorţăm. Nu-mi pasă de casă sau de pensia alimentară, din moment ce tata e foarte, foarte bogat. El o să aibă întotdeauna grijă de mine. Cum a făcut şi înainte să mă mărit cu tine.

– Sunt conştient că nu stimulentele financiare te-ar face să te răzgândeşti, remarcă el.

Miles se lăsă pe spate, ridică ceaşca, luă mai multe înghiţituri de ceai şi puse ceaşca înapoi pe farfurie, cu un zăngănit.

– Nu sunt duşmanul tău, zise el, şi presupun că nici tu nu eşti al meu. Mi se pare că putem să avem parte de un divorţ pe cale amiabilă, şi apoi să ne vedem fiecare de viaţa lui, ca persoane necăsătorite. Suntem amândoi destul de tineri pentru a o lua de la capăt.

Ea rămase tăcută, uitându-se lung la pandişpanul din care se scurgea frişcă groasă, salivând, cu dorinţa evidentă de a-l devora. Asta era, pesemne, ocupaţia ei principală în acele zile. Mâncatul. Şi apoi mai mult mâncat. Şi să se desfete orgiastic cu mâncarea consistentă preparată de doamna Kennet. Mâncare delicioasă, alinătoare.

Miles îşi drese glasul de câteva ori. Într-un final, Clarissa se uită la el.

– Vrei o bucată de prăjitură cu cremă? Sau preferi o tartă? O tartă cu cireşe, de fapt.

El clătină din cap, încruntându-se uşor, observând ceva ciudat în tonul ei.

– Sigur că nu vrei tarta asta. Ai mâncat-o deja pe a ta, şi i-ai înghiţit cireaşa cu ani în urmă, anunţă ea. De fapt, n-ai încetat să te îndopi cu cireşele ei. Ai făcut-o dinainte să ne căsătorim, şi ai continuat după. Încă o mai faci.

El făcu ochii mari de uimire. Se uită urât la ea, înţelegând imediat aluzia. Înainte ca el să poată să-i răspundă, Clarissa zise repede:

– Cu mult înainte să începi să mă curtezi tu, când eram în atenţia unei pleiade de tineri eligibili, tata m-a avertizat asupra celor de teapa ta. A zis că nu trebuie să uit niciodată că aristocraţii preferă fetele din clasa muncitoare, fiindcă sunt tarte suculente. Îndreptându-şi şi mai mult spatele pe canapea, ea suspină adânc: Şi asta a fost tot timpul tarta pe care ai iubit-o. Nu eu!

Miles se ridică şi părăsi salonul înainte ca ea să apuce să mai rostească alt cuvânt urât.

Odată ajuns afară, porni în grabă pe stradă, dorind să pună distanţă între el şi casa aceea – şi mai ales faţă de ocupanta ei nebună. Fiindcă nu exista nici o îndoială în mintea lui că ea era nebună. Se umpluse de furie şi dezgust, şi nu voia să mai dea niciodată ochii cu Clarissa.

În cele din urmă, încetini pasul, se sprijini de un zid de cărămidă şi reuşi să se calmeze. Fusese acuzat de ceva neadevărat. Asta îl înfuriase, mai ales când se gândea la ultimii şase ani: lipsa contactului cu Cecily; singurătatea şi durerea lui. Şi înţelese că totul se sfârşise acum. Se

numea Răzbunarea Clarissei. Cum se schimbase, şi din mai multe puncte de vedere. Fusese destul de frumoasă cu şase ani în urmă: trăsături fine, ochi mari şi luminoşi şi păr castaniu moale care îi încadra chipul drăguţ. Nu fusese răutăcioasă. De fapt, fusese plină de umor.

În timp ce Miles Ingham se întorcea acasă la tatăl său, inspectorul detectiv Howard Pinkerton, soţul lui Dorothy Swann, traversa Piccadilly, îndreptându-se spre Berkeley Square. Adorabilul parc plin de vegetaţie din centrul pieţei era un loc preferat al lui, o oază de calm în mijlocul cartierului Mayfair.

În parc nu era nimeni, cu excepţia unui cuplu de îndrăgostiţi care se strângeau în braţe, în cealaltă parte, şi el zâmbi când se aşeză pe o bancă. Spera că ei aveau să fie la fel de norocoşi în dragoste cum fusese el. El îşi găsise iubirea vieţii când o întâlnise pe Dorothy. Fuseseră amândoi în vârstă de douăzeci de ani şi se căsătoriseră după trei luni. Nu cu mult timp în urmă sărbătoriseră aniversarea a treizeci de ani de la nuntă, şi încă erau îndrăgostiţi.

Când se gândea la soţia lui, îl năpădea un mic val de căldură. Duminică ieşiseră cu automobilul lor nou-nouţ şi făcuseră o excursie mult aşteptată la Bath, ca să o viziteze pe verişoara lui, Patsy. Era o îmbunătăţire uriaşă faţă de primul lor automobil, şi erau încântaţi de această achiziţie specială.

Howard era un mare admirator al lui Henry Ford. Deşi recent ajunsese să înţeleagă că invenţia domnului Ford aglomerase traficul, situaţie cu care trebuia să se confrunte uneori pe drumuri în acele zile. Şi, fără îndoială, în curând cerul avea să fie plin de avioane, îşi zise el, gândindu-se la acei tineri aventuroşi care încercau să zboare peste Atlantic.

Lui Howard i se părea că 1926 era un an spectaculos, cu atât de multe lucruri noi şi diverse de experimentat şi de care să te bucuri, precum şi cu multe schimbări în societate. Furtunoşii ani '20, aşa i se spunea acum

acestei epoci. Şi aşa era – sau Epoca Jazzului, un alt nume pe care oamenii îl foloseau. Cluburi de noapte, cafenele şi petreceri. Tinere în fuste din ce în ce mai scurte, care deveneau independente şi relaxate din punct de vedere sexual. Fumau, beau şi conduceau automobile, şi chiar aveau o carieră. Lui îi plăceau schimbările şi noile denumiri pentru această epocă. Erau potrivite, şi el considera progresul important şi salutar. Se considera un om modern.

Howard îşi scoase agenda de buzunar şi întoarse paginile până ajunse la ziua respectivă, vineri, 3 septembrie. Pe pagină era doar o însemnare.

La ora şase avea în program să se întâlnească cu Lady Gwendolyn, ca să discute despre nepoata ei, Lady Diedre. După ce verifică din nou numărul exact al apartamentului din Mount Street, Howard puse agenda înapoi în buzunar. Putea să ajungă acolo în trei minute.

Howard plecase devreme de la Scotland Yard, ca să petreacă această jumătate de oră singur în parc. Îi oferea minutele de linişte de care avea nevoie ca să se gândească la viitoarea întâlnire cu stăpâna familiei Ingham.

O simpatiza pe Lady Gwendolyn. O considera deschisă şi prietenoasă, o femeie foarte prietenoasă, extrem de inteligentă. Aceste motive îl determinaseră să fie de acord să o ajute să rezolve problemele lui Lady Diedre; avea să facă o mică investigaţie în timpul lui liber, îi spusese. Descoperise o grămadă de lucruri; unele dintre cele pe care le aflase îl surprinseseră de-a dreptul. Era sigur că avea să o surprindă şi pe Lady Gwendolyn.

Dintr-odată, se întrebă cât de mult ar trebui să-i spună lui Lady Gwendolyn în acest moment. Încă mai trebuia să stea de vorbă cu câteva persoane şi voia şi să evalueze nişte dosare pe care le citise la Scotland Yard.

Erau legate de moartea prietenei lui Lady Diedre, Maxine Lowe. Fusese surprins să descopere că acele dosare erau inadecvate şi lipsite de informaţii. Era un caz care ajunsese într-un punct mort, cu nici o pistă. Cu

toate astea, cazul nu fusese închis; cu două zile în urmă considerase asta ciudat, şi încă mai gândea aşa.

Howard se aşează confortabil pe banca din fier şi închise ochii, concentrându-se la cazul Lowe, nedumerit de mai multe aspecte ale acestuia.

Howard Pinkerton era în elementul lui când făcea asta... când cerceta. Era considerat cel mai strălucit detectiv de la Scotland Yard şi de-a lungul anilor avansase foarte rapid în ierarhie.

Să lucreze la Scotland Yard fusese visul lui din copilărie. Se asigurase că-i cunoştea toată istoria şi înregistrase totul în memorie de pe vremea când avea zece ani. Fusese încurajat din plin de înţeleptul lui tată, care era mândru de copilul său talentat.

Dacă cineva îi punea lui Howard o întrebare despre Scotland Yard, când era în creştere, el ar fi explicat imediat că era sediul central al Departamentului de Investigaţii Penale al Forţelor Metropolitane de Poliţie din Londra. CID[1]. El chiar ar fi dezvăluit că fusese numit după strada scurtă pe care se afla clădirea, pe locul unui palat din secolul al XII-lea, mai cu seamă. Ar fi spus oricui ar fi ascultat că palatul fusese reşedinţa regilor Scoţiei când vizitau Londra cu secole înainte; că devenise centrul forţelor de poliţie în 1829, dar şaizeci şi unu de ani mai târziu, în 1890, pe Tamisa Embankment fuseseră construite noi cartiere pentru CID. Fusese numit Noul Scotland Yard, dar puţini foloseau vreodată acel nume, le-ar fi spus Howard.

Tatăl lui Howard, Lionel Pinkerton, fusese funcţionar la un celebru avocat cu cabinet în Gray Inn din cadrul Inns of Court[2]. Lionel era un om care se împăca cu toată lumea în afaceri. Era de părere că politeţea, farmecul şi întrajutorarea generală erau vitale şi că a fi

[1] Acronim în limba engleză pentru Criminal Investigation Department (n.tr.)

[2] Lincoln's Inn, Gray's Inn, The Inner Temple, The Middle Temple, cele patru şcoli de avocatură din Londra care acordă intrarea în barou (n.tr.)

serviabil, oferind în acelaşi timp o bogăţie de cunoştinţe, era o cale deschisă spre succes. Şi avusese dreptate. Când venise vremea ca iubitul său fiu să ajungă în Scotland Yard, făcuse asta cu uşurinţă.

Howard deschise ochii şi se ridică de pe bancă. Ceva despre moartea lui Maxine, care îl tulburase, era neaşteptat de clar. Părăsi parcul şi se îndreptă spre Mount Street. Se uită la ceas. Era doar şase.

Îşi îndreptă spatele, porni cu paşi mari şi se pregăti să o întâlnească pe Lady Gwendolyn, întrebându-se cum avea să reacţioneze aceasta la unele dintre informaţiile ciudate pe care era pe cale să i le comunice.

capitolul 24

– Nu te înţeleg, inspectore Pinkerton, zise Lady Gwendolyn uitându-se la Howard. Stătea vizavi de ea, în faţa focului, în salonul apartamentului ei din Mount Street. Spui că nu există nici un zvon?

– Nu, nu spun asta, Lady Gwendolyn, răspunse iute Howard. Există un zvon... că Lady Diedre s-ar putea să aibă probleme legate de slujbă la Ministerul de Război. Totuşi, aş numi asta mai mult o şoaptă. Îşi drese glasul şi adăugă: Cred că e posibil ca prietenul ei, domnul Fennell, să fi exagerat un pic.

– De ce naiba ar face asta? Pare destul de ciudat.

– Nu neapărat, milady. Cred că o şoaptă despre cineva poate să devină mai mult doar prin repetiţie. Unele lucruri sunt omise, altele sunt adăugate. M-am interesat doar la un nivel inferior în ierarhie. Sincer, prefer să nu atrag inutil atenţia asupra lui Lady Diedre.

– Îmi place cum gândeşti, inspectore, şi discreţia dumitale, răspunse Lady Gwendolyn şi se lăsă pe spate în scaun. Ai vreo idee cine ar fi iniţiat... şoapta asta, ca să-i spunem aşa?

– Nu. Am o părere, totuşi. Nu sunt atât de sigur că zvonul a pornit de la cineva care lucrează cu Lady Diedre.

– Sugerezi că zvonul a pornit de la cineva din viaţa ei privată?

Lady Gwendolyn ridică întrebătoare o sprânceană, părând surprinsă.

– Da. Colegul lui Lady Diedre cu care am vorbit s-a arătat nepăsător faţă de micul zvon, cum l-a numit el. A vorbit în termeni entuziasmanţi despre nepoata dumneavoastră, destăinuind că superiorii de la Ministerul de Război cred că munca ei este exemplară. Mă îndoiesc că are duşmani acolo, milady.

– E minunat să ştiu asta, răspunse Lady Gwendolyn, apoi se încruntă. Totuşi, e destul de înspăimântător să ne gândim că un prieten de-al lui Diedre încearcă poate să-i facă rău.

– Sunt de acord, răspunse Howard. Totuşi, cred că trebuie să luăm în considerare această posibilitate. Cunoaşteţi mulţi dintre prietenii săi, Lady Gwendolyn?

– Nu. M-am întâlnit doar o dată cu Maxine Lowe, care a murit în împrejurări foarte ciudate. Sunt sigură că ştii totul despre asta, inspectore Pinkerton.

– Da, răspunse el. Deşi n-a fost cazul meu.

După o clipă de gândire, Lady Gwendolyn zise:

– E posibil să ne izbim cu capetele de un zid de cărămidă, inspectore?

– Nu cred. Dacă mai zgândăresc un pic în jur, s-ar putea să aflu cine încearcă să o sperie pe Lady Diedre, fiindcă bănuiesc că despre asta e vorba.

– Atunci suntem de acord, murmură Lady Gwendolyn.

– Aţi întâlnit-o vreodată pe Laura Upton Palmer, milady?

– Nu. Nici n-am auzit vreodată de ea. E o prietenă de-a lui Diedre?

– Nu, nu mai e, mă tem. Din păcate, a murit acum vreo şase ani. A fost foarte tragic, era atât de tânără!

Şocată, Lady Gwendolyn se îndreptă brusc în scaun, holbându-se la Howard.

– Altă prietenă de-a nepoatei mele a murit! Of, Doamne! Sper că nu în împrejurări ciudate. Altfel cred că ar fi ceva de-a dreptul cumplit. Urmă o pauză scurtă, înainte ca Lady Gwendolyn să întrebe: Cum a ajuns să moară tânără?

– Doamna Palmer a murit de leucemie, milady.

– Înţeleg. De ce i-ai pomenit numele, inspectore?

– M-am gândit că s-ar putea să o fi cunoscut, milady. Maxine Lowe, Lady Diedre şi Laura Upton Palmer erau prietene bune, cele mai bune prietene. În 1914, chiar înainte de război, au plecat toate trei într-o călătorie în Europa, care s-a încheiat la Berlin. Erau un trio popular, bine cunoscut, mai mult sau mai puţin de aceeaşi vârstă şi origine socială. Maxine Lowe a fost cea care le-a invitat şi a plătit călătoria. După cum ştiţi, ea era o moştenitoare şi foarte generoasă cu prietenele ei. Aşa mi s-a dat de înţeles.

Lady Gwendolyn clătină din cap.

– Diedre nu mi-a vorbit niciodată despre Laura Upton Palmer, şi noi două suntem destul de apropiate. Ce ciudat că nu mi s-a destăinuit! Aş fi putut să o consolez. Of, Doamne, ce trist! Diedre a fost pesemne foarte supărată să piardă două prietene aşa apropiate, şi în doar câţiva ani.

– Sunt sigur că a fost, şi din informaţiile culese de mine, a fost îndurerată mai ales de moartea doamnei Palmer – şi cred că probabil încă mai este.

Lady Gwendolyn, pe care nimeni n-o prostea, îl studie pe Howard intens, iar după o clipă, întrebă:

– Există un subînţeles în spatele acestor cuvinte, inspectore Pinkerton?

Howard se foi uşor în scaun şi preţ de câteva secunde nu răspunse, întrebându-se cum să se exprime cu cât mai mult tact. Lady Gwendolyn mijì ochii.

– Sunt o femeie de o anumită vârstă, inspectore. Şi am văzut şi am auzit foarte multe în lunga mea viaţă. Nimic din ce-mi spui nu mai poate să mă şocheze.

El se uită lung la ea şi se gândi: „Ce pasăre bătrână şi şireată e!", apoi zise:

– Ştiu, milady. Inspiră adânc şi se avântă. Lady Diedre şi doamna Palmer au fost în cele din urmă mai mult decât prietene, s-au... implicat romantic.

– Vrei să spui că Lady Diedre şi doamna Palmer erau lesbiene şi iubite?

– Da.

Lady Gwendolyn nu răspunse imediat. În cele din urmă, rosti cu glas foarte sigur:

– Poate de asta nu mi-a vorbit nepoata mea niciodată de Laura sau nu mi-a prezentat-o. Totuşi, Laura nu era măritată?

– A fost măritată cu Ralph Palmer. Înţelegând că Lady Gwendolyn trecuse uşor peste asta, şi foarte calm, Howard decise să continue. Doamna Palmer şi-a părăsit soţul pentru Lady Diedre. La rândul său, Lady Diedre a rupt relaţia cu Austin Morgan. Sunt sigur că vă amintiţi că familia a crezut că avea să se logodească cu el.

Lady Gwendolyn stătea foarte calmă, amintindu-şi, într-adevăr, totul despre acea posibilă logodnă. Îl cunoştea pe tatăl lui Austin Morgan, care fusese unul dintre cei mai vechi prieteni ai ei. Şi unicul lui fiu fusese ucis în Marele Război, iar Rodney Morgan nu-şi revenise niciodată cu adevărat. Îl jelise pe Austin până în ziua morţii sale.

Acum, se uită la Howard cu o expresie de nedumerire în ochii albaştri şi întrebă:

– Presupun că trebuie să acceptăm că nepoata mea şi Laura pot fi considerate bisexuale. Nu-i aşa?

– Aşa e, Lady Gwendolyn.

– Aş spune că avem doi bărbaţi respinşi, furioşi, care caută să-i facă rău lui Diedre. Însă Austin Morgan a fost ucis în Marele Război. Ar putea fi răzbunarea lui Ralph Palmer?

– Şi el a murit în război, Lady Gwendolyn.

– Deci teoria asta nu e valabilă. Mi-aş dori să ajung la rădăcina problemei. Evident că Diedre n-are nici o idee

cine s-ar strădui să răspândească zvonuri ca să-i facă rău, deci n-are nici un rost să vorbesc cu ea. Ce crezi că ar trebui să facem, inspectore?

– Să continuăm să săpăm. Eu știu că doamna Palmer a avut o soră sau poate că era o verișoară, care a avut grijă de ea când s-a îmbolnăvit prima oară. Ar trebui să studiez legăturile de familie, Lady Gwendolyn. E posibil ca o rudă să aibă informații care să ne fie de folos.

– Ai dreptate, inspectore. De pildă, Laura a avut vreun frate? Cineva care să vrea să-i facă rău nepoatei mele? Sau poate familia lui Ralph vrea să o pedepsească pe Lady Diedre, probabil crezând că ea a distrus căsnicia lui Ralph.

– O să mă ocup de chestiunea asta în ziua mea liberă, săptămâna viitoare, milady. O să rezolvăm enigma asta. Aveți încredere în mine.

– Am, inspectore. Chiar am.

După ce inspectorul Howard Pinkerton plecă, Lady Gwendolyn intră în salonașul ce dădea spre dormitorul ei. Ridică imediat telefonul și formă numărul Vanessei, apoi se așeză la micul birou. După al treilea apel, cineva răspunse la telefon, și la celălalt capăt al firului era însăși Vanessa.

– Sunt mătușa Gwendolyn, zise cu cel mai cald glas al ei. Mă întrebam ce mai faci, draga mea, și dacă logodna ta oficială cu Richard e iminentă sau nu.

– Ce drăguț din partea ta să mă suni, mătușă Gwen. De fapt, eu și Richard avem de gând să o anunțăm săptămâna viitoare. În *The Times*, desigur.

– Ce veste minunată! Felicitări, draga mea! Aș dori să dau o petrecere de logodnă pentru tine, Vanessa, dacă nu cumva s-a oferit deja altcineva să o facă.

– O, Doamne, mătușă Gwen! Ce drăguț din partea ta, și știu că și Richard o să fie la fel încântat ca mine. Mulțumesc!

– Atunci, se face. Trebuie doar să ne întâlnim, şi atunci o să planificăm împreună petrecerea. Acum, spune-mi ce face Lavinia. Se simte mai bine?

– Da, din câte am văzut. Acea mică idilă care a început la nunta lui Charles continuă... Cu Mark Stanton, ştii.

– Da, da, îmi amintesc. Daphne mi-a atras atenţia. A mai zis şi că, în aceeaşi seară, Diedre şi Paul Drummond păreau oarecum atraşi unul de altul. Gwendolyn îşi reţinu un chicotit şi întrebă: Şi idila aia a înflorit?

– Am luat prânzul ieri cu Daphne, şi ea mi-a spus că Diedre a ieşit de mai multe ori cu Paul. Dar nu ştia dacă era mai mult decât o prietenie. Ar fi frumos ca Diedre să întâlnească, în sfârşit, bărbatul potrivit.

Mai vorbi puţin cu Vanessa înainte să închidă. Era mulţumită că avea toate informaţiile de care avea nevoie ca să înţeleagă ce se întâmpla în familie. Rămase la biroul ei franţuzesc, cu ochii pe fereastră, gândindu-se la Diedre. Ajunse la concluzia că trebuia să o facă pe Diedre să se mărite, cu orice preţ.

Asta ar fi fost salvarea lui Diedre şi i-ar fi protejat viitorul. Dar era Paul Drummond bărbatul potrivit?

Continuă să se gândească la nepoata pe care o iubise întotdeauna aproape ca pe o fiică. Semănau din mai multe puncte de vedere – în ceea ce priveşte înfăţişarea şi tenul şi, desigur, fiindcă Diedre avea acelaşi spirit acerb, era gata să-şi spună părerea cu acelaşi curaj cu care o făcea însăşi Lady Gwendolyn de obicei.

Cu toate că reuşise să-şi ascundă simţămintele, Gwendolyn fusese oarecum surprinsă de dezvăluirile lui Howard Pinkerton despre Diedre şi Laura Upton. Dar nu judeca, nu era preocupată de povestea de dragoste a lui Diedre cu Laura.

Pe ea o întrista că Diedre nu avusese destulă încredere în ea să i se destăinuie după moartea prematură a Laurei. La vremea respectivă, poate că avusese nevoie de iubire şi sprijin în durerea ei. Cât de izolată şi de singură trebuie să se fi simţit! Şi apoi din nou, după

moartea subită a lui Maxine şi împrejurările stranii în care era învăluită.

Gândurile lui Gwendolyn se mutară la Paul Drummond, care se ocupa de afacerile lui Hugo la New York. Îl mai întâlnise în trecut, cu Hugo şi Daphne. Era un bărbat drăguţ, simpatic şi plin de farmec. Cineva pe care Hugo îl preţuia atât de mult, cum era Paul, avea parte de simpatia ei.

Întinse mâna după telefon, cu impulsul brusc de a-i telefona lui Diedre, dar se răzgândi. Trebuia să lase lucrurile să-şi urmeze cursul natural. Între timp, începu să facă planuri pentru petrecerea de logodnă a Vanessei.

capitolul 25

Se aşezară împreună la o masă de lângă o fereastră cu vedere spre Tamisa. Sufrageria de la Savoy era aglomerată mai ales în acea zi de vineri, şi Miles se uită în jur şi văzu că toată lumea era îmbrăcată elegant; mai ales femeile, care purtau rochii elegante şi bijuterii. Era o seară foarte strălucitoare.

Dar pentru el nu era femeie în acea încăpere care s-ar fi putut compara cu Cecily. Ea era mai frumoasă ca niciodată în acea seară, cu tenul ei rozaliu perfect, cu părul negru lucios cu reflexe castanii. Purta o rochie de dantelă cenuşie, cu fire argintii în ţesătură, şi cercei picături de cristal, care străluceau ca ochii ei cenuşiu-lavandă. Era neasemuită.

– Miles, te holbezi la mine atât de tare, de parcă m-ai vedea pentru prima oară, murmură ea zâmbindu-i şi clătinând din cap.

– Ştiu... asta fiindcă nu cred că te-am mai văzut vreodată arătând atât de frumoasă. Ei, mi-ai părut întotdeauna frumoasă, am crezut asta chiar şi când eram mici. Dar niciodată n-ai fost aşa, serios! Arăţi radioasă.

Întinse mâna după a ei, o aduse la buze şi i-o sărută. Eşti o femeie perfectă.

În clipa aceea, chelnerul veni la masă şi le reumplu paharele de şampanie. Miles ridică paharul, şi la fel făcu şi Cecily.

– În sănătatea ta! Şi a mea. Şi a noastră, zise el ciocnind buza paharului de al ei.

Ea îi zâmbi şi luă o gură de şampanie.

Când văzu sfera lunii pline sus, pe cerul întunecat, chiar deasupra capului ei, el îşi ţinu respiraţia pentru o clipă. Nu putu să nu exclame:

– Cineva a pus luna pe cer pentru tine în seara asta, Ceci. Străluceşte chiar deasupra ta.

Cecily întoarse capul să se uite pe fereastră şi o văzu şi ea. Simţi cum o străbate un fior rece. Îşi aminti ce îi spusese Genevra odată, cu ani în urmă:

Luna plină străluceşte în geam.
Străluceşte pe apă.
Străluceşte asupra ta.

O întrebase de multe ori pe ţigăncuşă ce voise să spună, dar Genevra nu-i explicase niciodată.

Miles se uită la ea, întinse mâna şi i-o luă pe a ei. După o clipă, murmură:

– E atât de frumos să stăm aici pur şi simplu şi să-l ascultăm pe Carroll Gibbons şi muzica lui romantică... Aş putea să stau aici pe vecie.

Cecily se lăsă pe spate în scaun, studiindu-l şi gândindu-se că arăta mai puţin încordat. Era, cu siguranţă, relaxat în seara aceea, chiar dacă întâlnirea cu Clarissa mersese prost. Mai ales că el crezuse că soţia lui avea să fie de acord cu divorţul. Dintr-un motiv sau altul, ea crezuse contrariul. Bietul Miles, se gândi ea. Şase ani de iad, fără nici un rezultat. Cu un viitor sumbru înainte, lipsit de libertate.

Nu, nu trebuie să fie sumbru, se gândi ea dintr-odată. Mătuşa Charlotte avea dreptate. Şi-a făcut doar datoria

când s-a însurat cu Clarissa, a făcut ce i se pregătise încă dinainte de a se naște.

Chiar dacă Cecily fusese mai prietenoasă, mai caldă cu el, încă îi mai purta un pic de ranchiună. Acum, în mod neașteptat, aceasta dispăruse; chiar și durerea se evaporase. Se simțea mai ușoară, mai fericită și îl strânse mai tare de mână.

Miles se uită la ea.

– Ce e? La ce te gândești? Ai fost atât de tăcută!

– Mă întrebam ce cadou aș putea să-ți ofer, iar acum știu. O să-ți dau cărți! Pe cele legate în piele din apartamentul meu. Sunt genul de cărți de istorie care îți plac atât de mult.

Miles fu luat prin surprindere.

– Nu poți să mi le dai, Cecily. Valorează o avere.

– Ba pot! Pot! Sunt ale mele. Vreau să ți le dau ție. Spun totul despre Iulius Caesar... Îți sunt destinate ție.

Miles o invită pe Cecily la dans, iar ea acceptă. Apoi o conduse pe ring, ținând-o strâns, dar nu prea aproape de el. Se temea să n-o deranjeze dacă ar fi făcut asta. Nu voia să întreacă măsura.

Fusese cu mult mai relaxată cu el în ultima vreme, nu la fel de rece și distantă ca înainte. Iar în seara aceea era aproape la fel ca pe vremuri, încercând în mod evident să-l facă să se simtă mai bine. Trebuia ca el să mențină statu quoul.

– Îți mulțumesc că ești atât de drăguță, murmură în părul ei. Am petrecut o seară minunată cu tine, Ceci.

– Am vrut să fie distractiv, răspunse ea în șoaptă. Și aveai nevoie de o seară fericită. Și eu la fel.

Foxtrotul lent se termină, și ritmul muzicii se schimbă brusc. Dintr-odată, toată lumea dansa charleston, inclusiv Cecily.

Miles se uită lung la ea. Râdea, plină de veselie. Se simți atât de însuflețit, că preluă și el această recentă nebunie, mișcându-se îndemânatic în jurul lui Cecily, țopăind și legănându-se de parcă propria viață depindea de asta.

*

Mai târziu, când se întoarseră la masă, Cecily se aplecă în față și zise:

– Azi am primit niște vești minunate de la Dorothy. O să am cel mai bun an al meu în afaceri.

Un zâmbet imens se răspândi pe chipul lui Miles, și el exclamă:

– Felicitări! Dar de ce nu mi-ai spus mai devreme?

Ea ridică din umeri și râse.

– Am vrut doar să fiu... cu tine... să mă bucur că suntem împreună.

– Bravo, draga mea Ceci!

– Mulțumesc. Am fost surprinsă, fiindcă Dottie mi-a spus că am făcut o grămadă de bani din accesoriile pe care le-am creat în ultimii șase ani, dar mai mult ca un hobby.

Uitându-se în ochii ei, el murmură:

– Ești cea mai remarcabilă persoană pe care am cunoscut-o vreodată, Cecily Swann!

capitolul 26

El stătea în fața focului, în salon, ținând cartea în mână. Mai devreme pusese un chibrit pe hârtie și așchii de lemn în vatră, fiindcă se răcise, iar acum focul ardea viu, alungând frigul din aer.

Miles se lăsă pe spate pe pernele canapelei și în cele din urmă se uită la carte, mângâind cu mâna dreaptă coperta frumoasă din piele vișinie. Apoi o deschise și întoarse paginile. Era în perfectă stare, o carte valoroasă, iar el nu voise să o ia, mai ales că făcea parte dintr-o colecție. Știa că n-avea de ales. Ea s-ar fi simțit jignită dacă ar fi refuzat să o accepte.

I-o pusese în mână când se întorseseră în apartamentul ei din Chesterfield Street, după seara minunată petrecută de ei la Savoy.

Acum, ea era în bucătărie, făcea ceai. Lui îi dăduse un coniac de cum ajunseseră, fiindcă îi spusese că se simțea înghețat până la os. Întinse mâna după pahar, luă o înghițitură de brandy Napoleon, apoi îl puse la loc pe masa de lângă el.

Își dădu seama că ea îi dăruise cartea fiindcă voia ca el să aibă o amintire specială despre acea seară. Făcuseră asta adesea când erau copii. Și era o amintire plăcută după o zi proastă.

Seara fusese unică, îl făcuse să se simtă fericit, o emoție de mult absentă din viața lui tristă.

Netezi din nou cartea cu mâna, bucurându-se de textura ei mătăsoasă.

Era vorba despre copilăria lui Iulius Caesar, o copilărie pe care el o știa pe de rost. Dar ar fi citit-o din nou, fiindcă nu putea să se abțină. Istoria fusese materia lui preferată la Eton; în ultima vreme devenise un hobby, unul pe care-l împărtășea cu Harry. Și fratele lui Cecily găsea confort, alinare și înțelepciune în poveștile marilor oameni, morți de mult timp. Era o legătură între ei.

Auzindu-i pașii, se uită peste umăr. Își schimbase hainele, purta pantalonii largi de stradă pe care îi făcuse atât de populari în rândul femeilor din lumea întreagă, și bluză lejeră asortată, iar el înțelese de ce aceste articole de îmbrăcăminte aveau atâta căutare.

Confort, se gândi el.

– Iată-mă! exclamă ea. Și am adus felii de lămâie și un borcan cu miere pentru ceai. Știi ce predispus la răceli ești.

El zâmbi la comentariul ei, o poezie pe care ea o învățase de la doamna Jackson pe toată durata copilăriei lor. Bucătăreasa îl cocoloșise ca o cloșcă. Se părea că îi venise rândul lui Cecily să facă la fel.

Ea puse tava pe o masă rotundă de lângă fereastră, turnă ceai în cești, adăugă o linguriță de miere și aduse cestile lângă șemineu.

– E mai cald acum, cu focul, murmură ea și se lăsă pe spate în scaun. Ochii îi căzură pe carte. De fiecare dată

când cred că ai nevoie de un cadou care să te întreselească, o să-ți mai dau o carte. Sunt zece în colecție.

– Știu, Ceci, și de-asta n-am vrut să o iau pe asta. Sunt prea valoroase, serios. Trebuie să le păstrezi.

– Ei, na! Îți sunt destinate. Și, oricum, n-am dat mult pe ele.

– Fiindcă femeia probabil nu le-a știut adevărata valoare.

– Dar acum sunt ale mele, și pot să fac ce vreau cu ele.

Miles oftă, puse cartea pe masă și bău din ceai. După o clipă, întrebă:

– De ce ai cumpărat apartamentul ăsta de pe Chesterfield Street?

Ea păru nedumerită și se încruntă.

– Are mărimea potrivită pentru mine, cu patru dormitoare. Pot să-i aduc pe Harry și pe părinții mei să stea aici, și tot îmi mai rămâne un al patrulea dormitor, pe care îl folosesc ca birou. Nu-ți place?

– Ba da, foarte mult. E suficient de mare, ai dreptate, Ceci. Pe buze îi juca un mic zâmbet. Îmi amintesc cum tot ziceai că ai vrea să locuiești în Mayfair, când stăteai cu mătușa ta, Dorothy, în Kensington.

Ea râse.

– Și acum stau.

– Îmi amintesc și o noapte, cu ani în urmă, când m-am plimbat pe Curzon Street, morocănos, posomorât și gata să fug cât mă țin picioarele cât mai departe de Mayfair. Și, dintr-odată, am ajuns pe South Audley Street, și m-am trezit stând în fața magazinașului tău. Cred că m-am dus acolo intenționat, doar ca să-ți simt vibrațiile. Era noaptea târziu; știam că nu erai acolo. Dar am sperat că spiritul tău plutea în jur. Nu voiam decât să fiu aproape de tine. Era un anunț pe ușă. Scria „magazin de închiriat". Nu mi-a venit să cred. Am intrat în panică. Nu reușeam să-mi imaginez unde plecai. Am fost atât de îngrijorat pentru tine! Atunci am știut, fără nici cea mai mică îndoială, că aveam să-mi fac griji

pentru tine tot restul vieţii. Şi că o să te iubesc pentru tot restul vieţii...

Miles se întrerupse, se lăsă pe spate pe canapea, sufocat de o emoţie copleşitoare. Era incapabil să mai rostească o vorbă, căci noaptea aceea îngrozitoare îi reapăruse brusc în minte cu fiecare detaliu dureros.

Cecily, care stătea pe scaunul din faţa lui, rămase tăcută, înţelegându-i suferinţa. I se făcu milă de el. Orice urmă de suferinţă şi de supărare pe el i se risipise în ultimele câteva săptămâni. Acum nu avea pentru el decât iubire. Când crezu că el îşi revenise, întrebă:

– Şi ce-ai făcut atunci?

Lent, cu un glas aspru, el îi explică:

– La început, n-am făcut nimic. Am stat pur şi simplu acolo. Îngheţat. Am înţeles cu adevărat că eram blocat într-un loc din care nu puteam să mă desprind. Nu exista cale de scăpare. Şi, pe neaşteptate, m-am gândit la Caesar când a stat la Rubicon întrebându-se dacă ar trebui să traverseze râul şi să mărşăluiască spre Roma. El era roman, pe cale să ducă un război cu Senatul şi cu propriul oraş. A înţeles pe deplin că asta însemna trădare. Şi, pentru o clipă, a ezitat... Miles se opri, luă câteva înghiţituri mari de coniac şi rămase tăcut. Bău tacticos coniac, privi spre Cecily şi continuă: Caesar s-a uitat în spatele lui şi a văzut marea armată. Mii şi mii de oameni în armuri se puneau în mişcare să lupte pentru el. A ştiut că n-are de ales. „Zarurile au fost aruncate", i-a spus generalului de lângă el. Aşa că a pornit spre Roma. Şi aşa am fost şi eu, cu şase ani în urmă, prins într-o capcană. Şi m-am gândit în sinea mea: „Zarurile au fost aruncate". Cu alte cuvinte, decizia a fost luată şi e irevocabilă.

Scutură din cap, apoi puse coniacul pe masă.

– Am ştiut că trebuia să urmez drumul care mi-a fost impus. Uite unde m-a dus! Spre deosebire de Caesar, care a câştigat, eu n-am făcut-o. Te-am pierdut pe tine, şi aşa am pierdut tot ce era valoros în viaţa mea.

Miles îşi prinse capul în mâini şi începu să plângă, copleşit de sentimente.

Cecily avea şi ea lacrimi în ochi, se ridică şi se duse să se aşeze lângă el pe canapea. Întinse mâinile şi le aşeză încet pe faţa lui, îi şterse lacrimile de pe obraji cu vârful degetelor.

Zise calm, cu glasul plin de iubire:

– Gata, Miles, acum sunt aici. O să fiu cu tine pentru tot restul vieţii mele. Şi a tale. Indiferent ce se întâmplă, n-o să te mai părăsesc. Niciodată. Promit.

Pentru o fracţiune de secundă, Miles se gândi că nu auzise bine. Clipi, îşi îndreptă spatele şi o privi nedumerit. Şi, în acel moment, văzu dorul de pe chipul ei, iubirea şi dorinţa pentru el.

Miles o apucă pe dată, o trase în braţele lui şi o ţinu aproape de el. Îşi lipi buzele de părul ei şi zise:

– Doamne, te iubesc atât de mult, Ceci! Nu pot să trăiesc fără tine. Viaţa n-are nici o valoare dacă nu eşti cu mine.

– Şi eu simt la fel... trebuie să fim împreună acum, orice s-ar întâmpla, Miles. Nu trebuie să ne facem griji pentru restul lumii. Suntem doar noi doi acum.

Se desprinse şi se ridicară în picioare. Încă ţinându-se strâns, o luară pe coridor spre dormitorul lui Cecily. În lumina difuză, se luptară cu disperare să iasă din haine, apoi stătură, uitându-se unul la altul cu neîncredere.

Exact în acelaşi moment, se aruncară unul spre altul cu braţele întinse, iar dorinţa le inundă feţele. Se ţineau strâns unul de altul în mijlocul dormitorului.

Anii se şterseră, şi ei se simţeau în largul lor unul cu altul, cum fusese întotdeauna. Ştiau ce avea să se întâmple.

Abia aşteptau, stăpâniţi de gândul la plăcerea şi bucuria pe care aveau să le împărtăşească. Deja trupurile le erau în flăcări, în timp ce gândurile alergau într-o grozavă anticipare.

Cecily simţi că arde. Căldura pornea dintre picioare şi urca spre chipul ei.

Miles o aduse mai aproape de el, cu mâinile strânse pe fesele ei, şi ea îi simţi duritatea pe abdomen. Avea o

erecție enormă, și ea fu străbătută de un fior. Abia aștepta să-l țină în brațe, să-l iubească, să-l facă al ei.

Făcu un pas înapoi, îl apucă de mână și îl conduse la pat.

Se culcară împreună, întinși unul lângă altul. Miles murmură:

– Nu-mi vine să cred că suntem aici, împreună, Ceci. E un miracol.

– Un miracol făcut de Charlotte Swann. Iar eu, una, îi sunt recunoscătoare. Abia aștept, Miles. Vreau să facem dragoste. Acum! Te rog, atinge-mă! Te rog! Te vreau atât de mult!

Sprijinindu-se într-un cot, Miles se uită cu dragoste la ea.

– Și eu te doresc. Ard de dorință pentru tine, Ceci. Mă simt de parcă sunt cât pe ce să explodez. Dar mă și tem să te ating, să încep... fiindcă te-aș devora prea repede. Vreau să te iubesc, să-ți ofer plăcere și să te savurez. A trecut atât de mult, vreau ca iubirea noastră să dureze o vreme, nu să se termine în câteva minute.

Ea privi în ochii aceia albaștri pe care-i cunoștea și-i iubea de atâta vreme că nici nu-și mai amintea și zise:

– Când vrei, Miles. Știu că vreau să mă atingi peste tot, să-ți pui mâinile pe mine...

Glasul i se stinse.

El se întări și mai mult, se aplecă peste ea și o sărută cu patimă.

Își vârî limba în gura ei, împletindu-se cu a ei. Ea răspunse cu ardoare, iar el continuă să o sărute profund. Brațele ei îi înconjurau spatele, cu mâinile strânse pe omoplați.

Cecily tremura, pasiunea pentru el făcând-o să plutească.

Miles răspunse la fervoarea ei și îi sărută sânii și sfârcurile. Acestea se întăriră, excitând-o și mai mult și făcându-l pe el să palpite. De pe buzele ei scăpă un geamăt, și el știu de îndată că era pregătită, că voia să-l posede, că voia ca trupul lui să se unească cu al ei.

El rămase o clipă nemişcat, încercând să-şi controleze propria dorinţă clocotitoare. Apoi se abandonă; pur şi simplu nu mai putu să se abţină. Erau amândoi în culmea excitaţiei.

Încet, el începuse să-i atingă sânii, mişcându-şi mâna în jos peste abdomenul şi coapsele ei. Zăbovi acolo o clipă, apoi îi găsi feminitatea şi o atinse. Pe măsură ce mângâierile lui deveniră mai insistente, simţi începutul spasmelor ei. Ea ţipă de plăcere.

Miles se opri brusc. Îi mută picioarele, se rostogoli deasupra ei şi o pătrunse. Dorind să împărtăşească plăcerea cu ea, intră mai adânc, umplând-o. Mâinile îi alunecară sub fesele ei şi o ridică mai aproape de el. Apoi se opri din mişcare, dându-şi seama că era foarte aproape să termine.

– A mea, bolborosi el cu glasul îngroşat de dorinţă. A mea.

– Pentru totdeauna, şopti Cecily şi îşi împinse trupul într-al lui.

Îşi încolăci picioarele lungi în jurul şalelor lui şi se predă lui întru totul. Îi strângea puternic umerii între braţe, cu mâinile în părul lui.

– Asta vrei? întrebă ea cu glasul la fel de răguşit ca al lui.

– Da, o, da, gemu el.

Pasiunea lui răbufni, crescu în intensitate.

Se desfăta în căldura ei umedă, în moliciunea de catifea. Era femeia lui. Nu-i trebuia alta. Şi el era bărbatul ei, singurul care putea să o transforme în această amantă voluptuoasă, singurul bărbat care putea să-i ofere plăcere.

Cecily îi şoptea numele din nou şi din nou. Amândoi erau cuprinşi de aceeaşi pasiune arzătoare pe care o împărtăşiseră de nenumărate ori, conştienţi că era o contopire a trupurilor şi a sufletelor lor. Îşi aparţineau unul altuia. Valuri de plăcere intensă îi purtară spre extaz şi, când atinseră apogeul, deveniră o singură fiinţă, un singur suflet, completi.

*

Miles rămase peste Cecily, pentru o clipă incapabil să se mişte. Era slăbit de plăcere, de iubire şi de fericirea totală.

Dându-şi seama că era, probabil, prea greu, alunecă afară din ea, se încolăci în jurul trupului ei şi o sărută pe ceafă.

– Mi-ar plăcea să rămân peste noapte, Ceci. Pot?

– Nici nu mă gândeam că ar putea fi altcumva, răspunse ea zâmbind.

– Doamna Granger are liber până luni? întrebă el.

– Da.

– Stăm în pat tot weekendul, atunci? zise Miles zâmbind.

– Mă temeam că n-ai să mai sugerezi asta niciodată. Sigur. Şi avem o grămadă de mâncare, putem să ţinem picnicuri în pat.

– Şi să facem dragoste, adăugă Miles şi o trase în braţele lui. Începând chiar de acum.

capitolul 27

După ce termină convorbirea cu Miles, mâna lui Daphne rămase pe receptor, cu o expresie meditativă, gândindu-se la Cecily şi la Miles. El îşi petrecuse noaptea cu ea. Erau din nou împreună. Căutau necazul, era sigură de asta.

Îşi făcea griji pentru Miles. Ce se întâmpla dacă Cecily decidea că nu vrea să se mărite cu el? La urma urmei, ea avea o afacere uriaşă. Era posibil ca Cecily să-i frângă inima pe termen lung, respingându-l când devenea liber.

Daphne se lăsă pe spate în scaun, uitându-se prin bibliotecă. Nu putea să se abţină să nu se gândească, din nou, ce încăpere enormă era.

De fapt, toată casa era enormă. N-aveau nevoie de o casă aşa mare ca asta la Londra; familia rareori petrecea ceva timp acolo. „Am putea să vindem", se gândi ea, cu

mintea tot timpul la bani în acele zile. Dacă tatăl ei era de acord. Înainte să plece în luna de miere, el îi destăinuise că era foarte posibil să-şi petreacă mai mult timp la Londra acum, că era însurat cu Charlotte.

Daphne oftă şi sună după Eric Swann, majordomul; îl strigau pe numele de botez fiindcă erau atâţia Swann în jur.

Se îndreptă spre şemineu şi se aşeză cu spatele la acesta. Îi plăcea căldura flăcărilor. Era o zi rece pentru septembrie şi aşa era de câteva zile.

O clipă mai târziu se auzi o bătaie în uşă, şi Eric îşi făcu apariţia.

– Da, milady, aveţi nevoie de mine pentru ceva?

– Da, Eric. Închide, te rog, uşa şi intră. Am ceva de vorbit cu tine.

Majordomul încuviinţă din cap. Eric Swann semăna cu Walter Swann, tatăl lui Cecily. Cei doi erau veri primari, dar ar fi putut fi luaţi drept fraţi, aşa de mult semănau. Ambii erau remarcabili, înalţi şi se ţineau bine. Majordomul de la Londra era la fel de devotat familiei Ingham cum era Hanson în Yorkshire, în special lui Lady Daphne.

De îndată ce Eric ajunse în faţa ei lângă şemineu, Daphne zise în şoaptă:

– Trebuie să-ţi destăinui ceva, Eric. Ştiu că n-o să se audă mai departe.

– Am făcut jurământul, Lady Daphne, îi aminti Eric întinzând mâna încleştată. Loialitatea mă leagă.

Ea îşi puse pumnul încleştat deasupra lui şi repetă:

– Loialitatea mă leagă. O clipă mai târziu, se trase mai aproape şi murmură cu acelaşi glas scăzut: Poţi să-mi recomanzi pe cineva care poate să spargă o încuietoare?

Dacă fu surprins, majordomul n-o arătă.

– Depinde, milady. Dacă e o încuietoare simplă, pot să fac asta chiar eu, cu un mic instrument pe care-l am. Aveţi o problemă cu vreo încuietoare din casă, Lady Daphne?

Ea clătină din cap.

– Nu, n-am, şi mi-e teamă că nu e nici atât de simplă, Eric. De aceea te-am întrebat în secret. Lasă-mă să explic.

Eric ascultă cu atenţie în timp ce ea îi povesti despre bijuteriile lipsă, descoperire făcută în iulie, în ziua când contele se însurase; absenţa lui Felicity, aflată în vacanţă în Franţa, recenta ei întoarcere la Londra, şi acum necesitatea recuperării pieselor.

– A fost foarte frustrant să nu fiu în stare să fac nimic atât de mult timp, explică Daphne. Dar acum, că mama s-a întors, trebuie să mă duc la ea acasă şi să iau bijuteriile. Sunt într-un dulap încuiat. Wilson e aliata mea şi o să facă totul să mă ajute. Am nevoie doar de un plan.

– Wilson n-are cheia de la dulap, milady?

– Nu. Cheia e la mama. Şi Wilson n-are idee unde o ascunde.

Eric îi aruncă lui Daphne o privire lungă, gânditoare, înainte să zică:

– Dacă trebuie să luaţi bijuteriile dumneavoastră înşivă, de fapt să le furaţi, atunci, evident, credeţi că doamna Pierce nu vi le-ar da de bunăvoie. Aşa e, Lady Daphne?

– Da. Vezi tu, se va simţi umilită. Atât de jenată că a fost prinsă, încât va minţi. Va spune că nu le are. Şi mai există un motiv... Vrea să le păstreze.

– Înţeleg, răspunse Eric, şi chiar înţelegea.

N-o plăcuse niciodată pe contesă când fusese măritată cu contele; o considerase o femeie şireată, cu un fel de agendă proprie. Ani întregi fusese suspicios în privinţa ei.

După o clipă, Eric zise:

– Cu tot respectul, milady, dacă există vreo încuietoare de spart, o să fac eu asta, nu dumneavoastră. Totuşi, s-ar putea să nu fie necesar. Nu există nici o şansă ca Wilson să facă rost de cheie doar pentru câteva minute?

– Sincer, nu ştiu. De ce?

– Aş putea să-i dau nişte ceară moale, pe care ar trebui să o ţină tot timpul la ea, şi ar putea să preseze cheia pe aceasta şi să obţină o amprentă. Am un lăcătuş bun, care apoi ar putea să copieze cheia.

– Cred că ar putea să fie un pic prea complicat pentru Olive. E mai degrabă agitată în legătură cu situaţia.

– Există vreun motiv pentru care Excelenţa Sa lordul nu poate să se ducă să o viziteze când se întoarce? Şi să-i ceară pur şi simplu bijuteriile? N-ar fi cel mai bine aşa?

– Ştiu că tata ar fi dispus să facă asta, Eric, dar ştiu că ea o să nege. Oricum, nu vreau să-l tulbur. Ştii că nu s-a simţit prea bine. Ar fi groaznic dacă ar mai avea un atac de cord. Ea ar fi brutală cu el. Am auzit că a fost mai degrabă rea cu el... după căsătoria lui.

– Da, milady, răspunse Eric ştiind foarte bine despre ce vorbea. Cunosc nişte flăcăi, care cunosc alţi flăcăi, care ar putea să spargă încuietoarea în două secunde. Dar ar trebui, în mod evident, să facă treaba când domnul şi doamna Pierce sunt seara în oraş. Sau plecaţi în weekend.

– Înţeleg. Va trebui să o trimit pe Lady DeLacy să o vadă, fiindcă momentan eu nu sunt prea populară acolo. Trebuie să ne urmărim scopul, să ne străduim din greu – asta o să ne dea o şansă să-i aflăm planurile şi să aflăm cum putem să ne facem treaba.

– Ce treabă? întrebă Dulcie intrând în încăpere. Tot despre bijuterii vorbeşti?

Daphne încuviinţă din cap.

Dulcie se uită la majordom.

– Cred că ar trebui să ne ducem pur şi simplu şi să dăm uşa de perete, Eric. Sau să folosim un baton de dinamită.

Daphne izbucni în râs, şi nici chiar Eric nu reuşi să-şi înăbuşe un hohot.

– Prea mult zgomot, Lady Dulcie, zise el înghiţindu-şi veselia. Spargerea unei încuietori se face mai în linişte.

– Adevărat, încuviinţă Daphne din cap. În altă ordine de idei, îmi place ideea de cină rece, servită în stil bufet, Eric. Şi o să fim nouă cu toţii mâine-seară.

– Da, milady. Şi, între timp, o să încerc să găsesc o soluţie în ceea ce priveşte încuietoarea.

*

Surorile se aşezară lângă foc, şi Dulcie zise:

– E atâta linişte în casă. Unde e toată lumea?

– Bietul Charlie e răcit rău, după cum ştii, şi i-am spus să stea în pat azi. Săptămâna viitoare trebuie să se întoarcă la şcoala pregătitoare. Alicia şi gemenii s-au dus la grădina zoologică cu Pettigrew, iar bona a scos-o pe Annabel la plimbare. Daphne zâmbi, gândindu-se la adorabila ei fiică în vârstă de doi ani, şi se corectă. Sau, mai degrabă, bona a scos-o la plimbare în cărucior. Se întorc toţi la timp pentru ceai.

Dulcie râse.

– Admirabil. Ştii că toţi îmi sunt dragi. Şi Hugo unde e?

– A ieşit să ia prânzul cu Paul Drummond. Se gândesc mai bine la o investiţie pe care au făcut-o în America, iar Hugo vrea să disece asta cu el.

Preţ de un moment, Dulcie păru gânditoare, apoi întrebă:

– Crezi că Paul e serios în privinţa lui Diedre?

– Nu ştiu, răspunse Daphne repede. Soţia lui a murit acum vreo opt ani, şi între timp au mai existat câteva femei în viaţa lui. Ştiu că n-a fost nimic serios cu nici una dintre ele.

– Şi Diedre? S-ar putea să nu vrea să renunţe la Ministerul de Război. A fost dintotdeauna o femeie de carieră.

Daphne încuviinţă din cap.

– Aşa m-am gândit şi eu. Pe de altă parte, cred că Paul e o partidă foarte bună.

– Dar e cu cincisprezece ani mai mare decât ea, Daphers! Nu e o diferenţă de vârstă prea mare?

– E foarte sportiv, nu-şi arată vârsta şi e un bărbat implicat în societate şi în ceea ce se întâmplă în jurul lui. L-am invitat la cină mâine-seară.

– O să mă concentrez asupra lui, o să-l cântăresc şi o să-ţi dau verdictul mai târziu, anunţă Dulcie.

Daphne râse.

– Eşti de groază, Dulcie dragă. Serios!

– Nu mi-ai spus despre întâlnirea cu Wilson. Face pe ea de frică?

Daphne își reținu din nou un zâmbet și încuviință din cap.

– E un pic agitată... de încălcarea limitelor, presupun.

– Dar mi-ai spus că vine să lucreze pentru tine la Cavendon. Cred că ar trebui să plece pur și simplu din Charles Street și să termine cu asta.

– Așa vreau să facă, Dulcie. Dar nu înainte să aduc bijuteriile în siguranță înapoi la Cavendon. Ea e aliata mea dinăuntru.

– L-ai întrebat pe Eric despre spargerea încuietorii... nu crezi că un hoț ar fi o idee bună? Ar putea să intre pe fereastră în toiul nopții, să înhațe bijuteriile și să plece.

– Dulcie, imaginația ta e neprețuită. Cred că *papa* are dreptate. Chiar ar trebui să te gândești serios să te faci scriitoare.

– S-ar putea să fac și asta, dar am decis că, după ce termin cursul de istoria artei, vreau să mă ocup de artă și antichități. Aș putea chiar să deschid un magazin.

Daphne se uită uimită la ea.

– Un magazin! Dumnezeule mare, ce-o să-ți mai treacă apoi prin cap? Și parcă o aud pe mătușa Gwendolyn exclamând: „Un magazin! Noi nu suntem negustori." O să fie uluită.

Dulcie ridică nonșalant dintr-un umăr și zise:

– Se schimbă lumea, Daphers... sunt anii 1920, nu 1800. Vremurile se schimbă, și totul e altfel acum.

– Ai, cu siguranță, dreptate în privința asta.

– De ce dai petrecerea asta mâine-seară? întrebă Dulcie acum, aplecându-se în față și privindu-și sora cu interes. Spui mereu că duminica seara e seara ta liniștită cu Hugo.

– Așa e. Dar chiar vreau să păstrez familia laolaltă, și cinele astea nepretențioase sunt o modalitate bună de a face asta. La reuniunea de familie mi-am dat seama cât de dor mi-a fost de frați și de mătuși. Cred că e vital să rămânem apropiați, să ne împărtășim viețile unii cu alții. Pentru mine, familia este extrem de importantă.

– E un sentiment frumos, răspunse Dulcie şi se ridică, venind să stea lângă Daphne pe canapea. O luă de mână şi adăugă: Eşti cea mai bună soră din lume şi, practic, cea mai bună şi mai nobilă persoană din familia asta. Nici unul dintre noi n-ar şti ce să se facă fără tine. Tu eşti stânca noastră. A, vine şi Miles la cină?

– Cred că da. Încerc să-i port un pic de grijă, Dulcie. A avut nişte ani atât de grei!

– Deci e din nou cu Cecily?

– Nu sunt sigură...

Lăsă propoziţia neterminată.

capitolul 28

Diedre îşi termina de aranjat părul, când ţârâitul telefonului o făcu să se ridice în picioare.

Se repezi spre dormitor să răspundă şi zise cu răsuflarea întretăiată:

– Alo?

– Diedre, sunt mătuşa Gwendolyn. Ai o clipă, draga mea?

– Sigur, mătuşă Gwen. Ai veşti pentru mine? Aşa sper.

– Chiar am, da. M-am întâlnit cu Howard Pinkerton vineri seară, şi mi-a spus că a vorbit cu cineva de la Ministerul de Război. Spune că zvonul despre plecarea ta sau despre alungarea ta este mai degrabă o şoaptă decât un răcnet. Veşti bune, nu?

– Da. Dar nu pot să nu mă întreb de ce Alfie Fennell l-a făcut să pară aşa... imens, ca şi cum toată lumea flecărea despre mine.

Diedre părea derutată.

– M-am întrebat şi eu, şi am ajuns la concluzia că lucrurile tind să se amplifice când sunt repetate. Inspectorul a fost de acord. Cei mai mulţi oameni exagerează, a subliniat el.

– Ştii cu cine a vorbit, mătuşă?

– Nu știu nici un nume, dacă asta vrei să spui. Totuși, a zis că a vorbit cu cineva de la nivel mediu, nu cu vreunul dintre granzi.

– Aha, înțeleg. De ce n-a luat-o de sus? întrebă Diedre părând dezamăgită.

– Se pare că s-a gândit mai bine și a decis că ar fi mai înțelept să nu atragă deloc atenția asupra numelui tău. Tind să fiu de acord cu el în privința asta.

– A, da, da, cred că a procedat corect, mătușă Gwen. Și îți sunt recunoscătoare pentru ajutor.

– Inspectorul Pinkerton e de părere că zvonul a fost lansat de cineva din viața ta personală. Ai pe cineva în minte, Diedre?

– Nu. Ce prieten ar lansa un zvon așa urât despre munca mea la Ministerul de Război?

– Cineva care nu ți-e prieten, cred. Cineva care vrea să-ți facă rău. Sau să te înspăimânte, poate. Să-ți tragă o sperietură, asta vreau să spun.

Diedre strânse receptorul mai tare în mână și rămase tăcută o clipă.

Apoi zise:

– Cred că am, pesemne, un prieten care îmi e cu adevărat dușman. Dar habar n-am cine ar putea fi.

– Gândește-te la asta, draga mea – poate îți vine cineva în minte. Acum trebuie să închid. Ne vedem mai târziu, la cină. M-am gândit că e mai bine să vorbim despre problema asta în privat.

– Mulțumesc, mătușă Gwendolyn. Ne vedem la Daphne.

Diedre tocmai punea receptorul la loc în furcă, când telefonul începu să sune din nou.

– Alo? zise ea când răspunse.

– Diedre, sunt eu, zise Paul Drummond. Mă întrebam la ce oră ar trebui să vin să te iau?

– În circa douăzeci de minute, o jumătate de oră...

– Să zicem douăzeci de minute. Trebuie să vorbesc cu tine despre ceva.

– Ești bine? Pari... un pic concis, Paul.

El râse.

– Niciodată cu tine. O să ajung acolo în curând.

Închise, fără alt cuvânt.

Acela era modul lui de a fi: foarte decis, profesional în anumite privinţe, precis şi pragmatic. Gândeau la fel. Şi ea era la fel de eficientă ca el.

Diedre reveni la masa de toaletă, se aşeză şi termină să-şi perie părul, privindu-se în oglindă. Îşi ridică vârful onduleului tunsorii bob scurte pe partea stângă, apoi fixă deasupra urechii stângi clama din carapace de ţestoasă cu diamante.

Îi plăcea coafura asta nouă. O considera îndrăzneaţă, dar şic.

Se lăsă pe spate, se privi şi decise că linia subţire de creion albastru pe pleoape îi scotea în evidenţă chiar mai mult albăstrimea ochilor. Şi la fel şi rimelul negru. Îi plăcea să folosească farduri, să-şi creeze un look nou.

Ea şi Paul ieşiseră împreună încă de când se strecuraseră afară de la cina de nuntă de la Cavendon, cu ocazia căsătoriei tatălui ei cu Charlotte, în iulie.

Paul îi şoptise că voia să fie singur cu ea – undeva, oriunde – doar ca să stea de vorbă, să fie împreună între patru ochi. Ea refuzase să stea în casă, ştiind prea bine că personalul pândea peste tot când avea loc un mare eveniment.

Aşa că îl luase de mână şi îl dusese la foişorul din parc. Era o noapte senină, înstelată, cu o lună plină plutind deasupra lacului, şi lui îi plăcuse ideea de a sta afară, departe de ceilalţi.

Odată ajunşi în foişor, se aşezaseră pe două scaune de răchită, şi în câteva minute el avea braţul în jurul umerilor ei şi o săruta. Îl sărutase şi ea, şi în curând pasiunea lor izbucni, atracţia fizică dintre ei fiind evidentă.

Când el întinsese mâna să-i atingă pieptul, scaunul ei se clătină şi ea se trezi pe jos, apucându-l de braţ în cădere. Se răsturnă şi scaunul lui, şi el căzu peste ea. Erau o masă de braţe şi picioare încurcate, şi pe măsură ce se uitau unul la altul, şocaţi, începuseră să râdă. Ea

își amintea acum cum râsul lor devenise aproape isteric, și, desigur, dispoziția intens sexuală se risipise.

Dar nu pentru mult timp. Mai târziu, săptămâna următoare, la Londra, Paul o invitase să ia cina cu el. Fiind un gentleman perfect, venise să o iau, dar nu mai părăsiseră apartamentul. Anulaseră rezervarea și sfârșiseră făcând dragoste.

El fusese un amant înfocat. Pasional, senzual și viril. În acea seară, aici, în apartamentul ei, începuse relația lor de dragoste. Afecțiunea, atenția, căldura și interesul lui real pentru ea fuseseră de mare ajutor în calmarea sufletului ei tulburat. Durerea ei începuse să se risipească.

Acum, dintr-odată, după telefonul de adineauri al mătușii Gwendolyn, se simțea chiar mai liniștită în legătură cu slujba ei de la Ministerul de Război și cu zvonurile. Luă șiragul de perle pe care i-l dăruise Paul, și-l puse la gât și, când făcu asta, se uită la fotografia care-l înfățișa împreună cu fratele său vitreg, Timothy.

I-o dăduse când îi ceruse ea una. „Mă tem că asta e tot ce am", îi explicase el. „Tim m-a crescut după moartea tatălui nostru. E singura pe care o am cu mine."

Ea se uitase la imaginea lui Paul. Era bine făcut, cu un nas cizelat, cu trăsături fine și o frunte largă. Îi amintea de Colegiul American de Băieți. Păr blond, ochi limpezi de un cenușiu-deschis, un zâmbet sincer. Chiar și acum, la patruzeci și opt de ani, el încă mai avea aspectul acela tineresc, studențesc, așa i se părea ei.

Familia Drummond din New York și Connecticut era una de bancheri, parte din elita socială a orașului, și își trăgea rădăcinile din strămoși care trăiseră în Anglia și fuseseră pe *Mayflower*[1]. Mama lui Paul, Alexandra, era încă în viață și avea puțin peste șaptezeci de ani. Timothy,

[1] *Mayflower* a fost corabia care i-a transportat pe așa-zișii „părinți ai pelerinajului" (*Pilgrim fathers*) din centrul Angliei în America de Nord, pentru a începe o nouă viață pe acele meleaguri. Corabia a părăsit portul Plymouth pe 6 septembrie 1620 și a ajuns în Lumea Nouă pe 21 noiembrie 1620 (n.tr.)

fiul din primul mariaj al tatălui lor, conducea banca familiei, era căsătorit și avea doi fii gemeni și o fiică.

Paul îi vorbise despre familia lui în cele două luni de când se cunoscuseră, dar nu pomenise niciodată despre soția lui. Și Diedre, fiind bine-crescută, nu-i pusese nici o întrebare despre ea. Știa doar că soția lui murise.

Își desprinse ochii de la fotografia lui Paul și se uită la ceas. Sări imediat în picioare și se duse să-și ia rochia de pe umeraș. El avea să sosească în orice clipă, și ea, uite, visa cu ochii deschiși la el, în loc să se îmbrace.

Rochia ei creată de Cecily Swann era ajustată pe trup și elegantă, cu fusta largă. Lăsa să i se vadă picioarele și îi venea foarte bine. Avea un stil aparte; se gândi că arăta mai modernă și mai șic decât fraților ei. De ce nu? Ea era londoneză și o femeie de carieră.

Când încălță pantofii, se gândi la Paul Drummond, întrebându-se unde avea să ducă povestea asta a lor de iubire. N-avea nici o idee, dar se bucura de acele zile.

Râzând, se duse să aleagă o poșetă de seară. Nu se mai simțea ca mătușa celibatară care nu făcuse în viață decât să muncească.

capitolul 29

Daphne îl găsi pe Hugo în bibliotecă, stând pe un scaun lângă șemineu și părând preocupat.

– Pot să intru, dragul meu? întrebă ea din prag. Sau deranjez?

Când își văzu soția, pe fața lui apăru un zâmbet. Se ridică, se duse la ea, o luă de mână și o aduse înăuntru.

– Tu nu mă deranjezi niciodată. Mă bucur de fiecare dată când te văd, Daphne. Trebuia să știi asta până acum. Râse. Dacă aș putea, te-aș lua la birou cu mine. Și oriunde altundeva mă duc.

Râse și ea, și străbătură încăperea braț la braț. Se așezară pe canapea și se rezemară de perne.

– Trebuie să admit că am fost oarecum preocupat... cu gândurile la Paul Drummond, de fapt.

Daphne îi aruncă o privire rapidă şi ridică dintr-o sprânceană.

– De ce? E ceva în neregulă?

El clătină din cap.

– Nu, nu între noi. Sau cu munca lui. El e cel mai bun, ştii, şi un om cumsecade; foarte integru, are o etică a muncii extraordinară şi e de încredere. În ultima vreme, fratele lui vitreg, Timothy, a fost în spatele lui. El stă pe capul lui Paul să se întoarcă la New York. Mama lui nu se simte bine.

– O, Doamne, îmi pare rău să aud asta. Ce-i cu ea?

– Se pare că în ultimii câţiva ani a avut probleme cardiace. Aşa am înţeles. Dar duce o viaţă destul de normală.

– Şi Paul nu vrea să se ducă? Asta e?

– El ştie că trebuie să se ducă. Dar chiar avem ceva important de terminat înainte să plece. Şi pare şi îndrăgostit de Diedre.

– Mi-ai mai spus asta. Dar ea e foarte discretă. Nu se confesează. E secretoasă.

– Ştiu că el o place. Mult, Daphne. Dar habar n-am ce intenţii are.

– Eu, una, cred că e o adevărată partidă, zise Daphne.

Hugo se uită la ea clipind.

– Sper că ai crezut că şi eu am fost, şi că încă mai sunt.

– Cea mai bună partidă din toate timpurile, Hugo, dragul meu, declară Daphne cu emfază.

– Oricum, Diedre n-a părut niciodată interesată de căsătorie. Cum merge serviciul ei la Ministerul de Război? A însemnat întotdeauna atât de mult pentru ea!

Personal, Hugo credea că ea se îngropase în muncă fiindcă fusese singură. La fel cum făcuse şi Cecily Swann în toţi acei ani.

– O, aiurea! Nu ştiu de ce a rămas acolo. Nu e nici un război în clipa de faţă. Când ar trebui să plece Paul?

– Zicea că vrea să termine ce avem de făcut aici, să consolideze planurile noastre de viitor. Mama lui nu e

în pragul morții. Cred că doar nu e în apele ei. Mi-a cerut sfatul ieri, și am zis că eu cred că am putea termina în trei sau patru săptămâni, ceva de genul ăsta.

Daphne reflectă, apoi îl întrebă:

– Când s-ar întoarce la Londra? Știi?

– Cam în două luni. Cel puțin asta mi-ai spus la masa de prânz. S-ar putea să-i spună că e serios. Ține minte, asta e o presupunere de-a mea.

Daphne se lăsă din nou pe spate pe canapea, uitându-se în gol.

– Nu fac niciodată presupuneri, zise Daphne și se ridică în picioare.

Hugo se uită lung la ea.

– Ce lucru ciudat ai spus, draga mea.

Ea îi zâmbi, se aplecă în față și îl sărută pe obraz.

– Știu. De fapt, trebuie să te părăsesc puțin. Trebuie să mă văd cu Eric și cu Laura.

Hugo se uită la ceasornicul de pe cămin și exclamă:

– Dar e doar șapte și un sfert! N-o să vină nimeni pentru o vreme.

– O, ba da, mătușa Gwendolyn e obligată să ajungă aici prima, cu cel puțin douăzeci de minute mai devreme, dacă nu chiar mai curând. Îi place să stea singură de vorbă cu mine, îmi cere să-i spun ce e nou.

El râse urmărind-o cu privirea în timp ce ea se grăbi să iasă. Ce norocos fusese să o găsească pe ea, pe frumoasa lui Daphne!

Laura Swann, care avea acum treizeci și nouă de ani, era în serviciu la casa din Grosvenor Square a familiei Ingham de când avea paisprezece ani.

Începuse ca slujnică la bucătărie, avansase până la postul de șefă a slujnicelor, și cu doisprezece ani în urmă fusese numită menajeră. Daphne, la fel ca și tatăl ei, o considera pe Laura o comoară.

La rândul ei, Laura Swann credea că era un mare privilegiu să lucreze pentru o astfel de familie bună precum familia Ingham, care, în ochii ei, n-avea egal.

Stătea în picioare şi verifica masa pentru bufet pe care tocmai o terminase de aranjat. Aceasta se afla într-un capăt al sufrageriei, în zona ferestrei boltite, şi fusese adusă de la subsol pentru cină.

Fusese ideea fratelui ei, Eric, cel care sugerase să elimine trei blaturi din imensa masă de sufragerie. Astfel se făcea loc pentru bufet, şi, de asemenea, se crea o amplasare a locurilor mai intimă pentru cele nouă persoane de la cină.

– Ce privelişte splendidă, zise Daphne când intră în sufragerie. Se opri lângă Laura adăugând: Te-ai întrecut pe tine însăţi.

– Mulţumesc, milady. Mă bucur că vă place.

– Doamne, ce alegere minunată de feluri! Cum, Doamne, iartă-mă, te-ai descurcat?

Se întoarse să se uite la Laura, zâmbindu-i cu căldură, impresionată de faţa de masă albă scrobită, de aranjamentul floral şi de candelabre, precum şi de preparate.

– După cum ştiţi, păstrez întotdeauna câţiva pui în beci, milady, împreună cu alte produse din carne. Ieri, când l-aţi informat pe Eric despre cina din seara asta, m-am dus la magazinul Harte's din Knightsbridge. După cum ştiţi, ei au un minunat departament alimentar. Am luat tot somonul afumat, o plăcintă cu carne de vitel şi şuncă, o plăcintă cu vânat şi nişte plăcinţele cu carne de porc care ştiu că îi plac domnului Hugo. Am prăjit un pui, iar pe celălalt l-am folosit pentru preparatul meu de pui cu legume. La celălalt capăt al mesei mai e o şuncă pe care am făcut-o eu, Lady Daphne. M-am gândit că ar fi o idee bună să avem două-trei feluri de mâncare caldă, pentru oaspeţii cărora nu le place hrana rece. Şi Eric a sugerat să fac o tocană de legume Lancashire.

– Şi văd o roată de caşcaval Stilton, salată verde şi o grămadă de legume la abur. Cum, Doamne, iartă-mă, ai făcut toate astea de una singură, n-o să-mi dau seama niciodată, Laura.

– N-a fost aşa de mult de gătit, milady, fiindcă am cumpărat mâncare de-a gata de la Harte's. Doar cele două feluri de mâncare de pui, şunca, tocana şi legumele.

Laura se uită la una dintre slujnicele din salon, Bella, care tocmai intra în sufragerie împingând un cărucior pentru servit ceaiul.

– Bella a fost de mare ajutor, milady, şi uitaţi-o acum! A adus deserturile, pe care o să le plasez pe bufet.

Minunându-se în sinea ei, Daphne se duse să se uite la deserturi, în timp ce Laura le punea pe vastul bufet Chippendale de lângă peretele din spate.

– Totul arată delicios, se pronunţă ea.

– Avem întotdeauna cremă de ou, *blancmange* şi jeleuri în cămară pentru copii, milady.

– Da, ştiu, şi îţi mulţumesc, Laura, şi ţie, Bella. Şi pandişpanul arată absolut delicios!

O clipă mai târziu, Eric sosi în sala de mese, împingând un cărucior mare cu vin.

– Aici sunt selecţiile domnului Hugo, Lady Daphne, zise majordomul împingând căruciorul într-un colţ al sufrageriei. Voi servi de aici, şi, desigur, apa va fi deja turnată în pahare când toată lumea o să stea jos. Cele două slujnice o să servească pâinea... Eric se întrerupse şi zise: Asta e soneria de la intrare, milady. Probabil e Lady Gwendolyn.

– Sunt sigură că ea este, răspunse Daphne sec.

– Vă rog să mă scuzaţi, Lady Daphne! Trebuie să mă duc să-i deschid.

– Vrei să spui că le-ai dat drumul ambilor lachei? zise Lady Gwendolyn şi se uită atent la Daphne, încruntându-se. Aşa de prost stă treaba?

– Nu, nu stă prost cum zici, mătuşă Gwendolyn. Deloc. Cu Hugo, Miles şi Harry la datorie, totul merge foarte bine. Ei se descurcă foarte bine pe durata absenţei lui *papa*.

– E cu adevărat încurajator, trebuie să spun. O veste foarte bună, draga mea.

– Le-am dat drumul lacheilor fiindcă era o risipă de bani. Nu mai suntem aşa mulţi la Londra. Deidre are propriul apartament, la fel şi tu. DeLacy are apartamentul

ei în Alford Street. De fapt, doar noi stăm aici când ajungem în oraş - şi ocazional Miles, desigur.

- Înţeleg, Daphne. Nu critic, fii sigură. Sunt doar curioasă. Zâmbi cu subînţeles şi adăugă: Îmi dau seama că mă crezi neobişnuit de băgăcioasă, dar ştii că familia asta e tot ce am. Voi sunteţi viaţa mea.

- Draga mea, dragă mătuşă Gwen, nu mă deranjează întrebările tale. Deloc. Şi sfatul tău e bine-venit. Noi toţi te iubim, ar trebui să ştii asta până acum.

Daphne vorbea cu căldură şi multă sinceritate.

Lady Gwendolyn se întinse, apucă mâna lui Daphne şi i-o strânse.

- E reciproc, draga mea. Şi trebuie să spun, Daphne, că în seara asta ochii tăi par mai albaştri ca niciodată, şi nici măcar nu porţi albastru.

Daphne îi zâmbi mătuşii ei şi îi explică:

- Cecily mi-a făcut ţinuta la începutul anului, şi e un fel de cenuşiu, cu doar o uşoară tentă de albastru pal, pal de tot. Oricum, ea a prezis că o să-mi facă ochii să arate mai albaştri ca oricând, şi a avut dreptate. Cred că şi ea e la fel de sătulă ca tine de rochiile albastre pe care le avem toate.

- E foarte inteligentă - genială, de fapt - şi trebuie să spun că îmi plac la nebunie fusta şi sacoul pe care le porţi. Sunt atât de aparte, răspunse Lady Gwendolyn.

- Având în întregime stilul lui Ceci. Lejere şi casual, atât de confortabile. Şi fusta e, de fapt, o pereche de pantaloni largi pe care ea îi numeşte fustă, zise Daphne. Micul top de sus şi sacoul lung sunt numite set chimono. Are câte un nume pentru fiecare.

- Crezi că mie mi s-ar potrivi? întrebă Lady Gwendolyn şi apoi râse. Nu prea cred, la vârsta mea.

- Sigur că ţi s-ar potrivi! Daphne se ridică, se răsuci încet, etalând ţinuta şi spunând în timpul acesta: După cum se poate vedea, pantalonii largi chiar arată, de fapt, ca o fustă; bluza decupată este elegantă şi discretă, iar sacoul chimono e larg, lejer, cu mâneci largi minunate. Poţi să o întrebi ce crede. Vine la cină cu Miles.

Lady Gwendolyn ridică dintr-o sprânceană.

– Ei doi sunt mai prietenoși? Mi s-au părut de gheață la nunta tatălui tău. Parcă ar fi fost la Cercul Polar.

– Cred că ea s-a dezgheţat uimitor. Lui Cecily i s-a făcut milă de el. Sărăcuțul, a fost atât de trist și de singur în toți acești ani. Și ea chiar îl iubește. Se iubesc unul pe altul.

– Știu, murmură Lady Gwendolyn, și se gândi: „Ingham și Swann. Pur și simplu nu-și pot rezista unul altuia, ăsta e adevărul adevărat. Eu ar trebui să știu. Nu trebuie decât să mă gândesc la fratele meu și, la fel, la Charles ca să înțeleg atracția".

Daphne se așeză la loc pe scaun, se aplecă mai aproape de mătușa ei și îi zise în șoaptă:

– Miles s-a dus să se întâlnească cu Clarissa, ca să-i ceară divorțul. Ea l-a refuzat. Nu e de acord.

Lady Gwendolyn își îndreptă spatele și se uită la Daphne, apoi zise lent, cu glas scăzut:

– Nu-mi dau seama de ce Charles i-a permis lui Miles să se însoare cu fata aia oribilă. Cât despre tatăl ei, lordul Meldrew, cred că e o figură. Un parvenit. Nu putem să o cumpărăm? Sunt dispusă să arunc o grămadă de bani pe mâță. Oricât ar costa, merită.

În clipa aceea, în încăperea albastru cu alb în care stăteau de vorbă Daphne și Lady Gwendolyn intră Dulcie. Ca de obicei, prinse doar sfârșitul conversației și întrebă:

– Ce fel de mâță? Una care zice „miau"?

– Genul care înghite bani, răspunse Daphne. O grămadă de bani ca să o cumpărăm pe domnișoara Mucegai[1].

Dulcie râse.

– Îmi amintesc când obișnuiam să-i spunem toți așa. Și e de-a dreptul oribilă, mătușă Gwendolyn. O să adaug micile mele economii ca să ne mobilizăm împotriva mâței

[1] Joc de cuvinte în limba engleză. Numele de familie al Clarissei era Meldrew, asemănător ca sonoritate cu termenul pentru „mucegai" – *mildew*. (n.tr.)

ăleia. De fapt, am găsit o grămadă de tablouri superbe aici, în pod. Am putea să vindem câteva.

Cele două femei se uitară la ea îngrozite, şi Daphne zise:

– O să vorbim despre asta mai târziu. Între timp, uite-o pe Diedre cu încântătorul ei partener, Paul Drummond.

– O, trebuie să-l văd din nou, anunţă Lady Gwendolyn ridicându-se imediat şi ducându-se să întâmpine cuplul care intra împreună în încăpere.

După ce o salută pe Diedre cu un sărut pe obraz şi un zâmbet vesel, Lady Gwendolyn întinse mâna spre Paul Drummond.

El o luă într-a sa şi o scuturâ, cu un zâmbet la fel de larg ca al ei.

– Ce plăcere să vă întâlnesc din nou, Lady Gwendolyn, zise el. Dacă îmi amintesc bine, când ne-am întâlnit data trecută am purtat împreună o conversaţie foarte interesantă despre bijuterii. Plină de informaţii interesante pentru mine.

– Ai o memorie bună, domnule Drummond, răspunse ea şi, întorcându-se spre Diedre, adăugă: Trebuie să spun că eşti extrem de frumoasă în seara asta, draga mea. Îmi place culoarea... lavandă, nu-i aşa? Şi, fără îndoială, e o rochie Cecily Swann. Toată lumea pare să le poarte zilele astea. Prietenele mele sunt uimite că pot să obţin o programare la ea atât de repede. Lady Gwendolyn chicoti. Nu le spun că o cunosc încă dinainte să se fi născut. Le las să creadă că am un fel de atracţie specială.

Diedre şi Paul râseră.

– Are un talent uimitor, zise Paul, şi deşi au un aspect similar, rochiile sunt foarte diferite.

– Nici o rochie nu seamănă cu alta, punctă Diedre. Doar au un anumit semn distinctiv, care e un fel de... etichetă. Şi foloseşte cele mai neobişnuite culori, toate acele nuanţe pale. Şi apoi, la celălalt capăt al spectrului, nuanţe vii, care creează o impresie. Eu am o rochie purpurie pe care o admiră toată lumea.

– Succesul ei e fenomenal, şi nu pot să spun decât că mă bucur că ea şi Miles sunt din nou împreună. A fost

o cruzime să fie despărţiţi aşa. Dar aşa merge treaba în lumea noastră. Sau ar trebui să spun că aşa *a mers* treaba. În zilele noastre, orice e acceptat, presupun. Lady Gwendolyn ridică din umeri. Eu merg pur şi simplu în pas cu vremurile.

Dulcie veni să li se alăture, urmată de Daphne şi, o clipă mai târziu, DeLacy sosi la braţul lui Hugo, care dăduse peste ea pe hol.

Daphne se duse în grabă spre DeLacy şi o îmbrăţişă strâns.

– Sunt atât de fericită că arăţi mai bine, draga mea. Mi-am făcut griji pentru tine în ultima vreme. Ai părut prea fragilă şi tristă.

DeLacy îi zâmbi surorii ei mai mari.

– Întotdeauna ai fost mămica noastră şi nu te schimbi niciodată. Dar îţi mulţumesc că îmi porţi de grijă. Mă simt atât de bine cum nu m-am mai simţit de mult, Daphers.

Rămaseră împreună, până când sosiră Miles şi Cecily. Ei erau ultimii. După ce schimbară câteva cuvinte, Daphne se duse după Eric în sufragerie şi îl rugă să anunţe cina.

Câteva minute mai târziu, el făcu întocmai, şi dădură cu toţii buzna în încăpere, mirându-se cât de primitoare arăta sufrageria în lumina focului şi cu lumânările care pâlpâiau pe masă. Când văzură masa-bufet, Dulcie fu prima care declară că acolo era un adevărat festin.

capitolul 30

Daphne era entuziasmată că toată lumea se bucurase de seară şi de mâncare. Se duseseră cu toţii la masa încărcată, unde fuseseră serviţi de Eric şi de Laura.

Fuseseră complimentate în repetate rânduri diverse feluri de mâncare servite; mai târziu, bărbaţii în special mâncaseră cu poftă evidentă plăcinta cu carne de la Harte's, tocăniţa Lancashire şi preparatul cu pui.

– Admirabilă mâncare pentru bărbaţi, îi şoptise Miles în timp ce supravegheau împreună masa-bufet. O să iau o plăcintă cu carne de porc.

– I-am spus Laurei să se asigure că pregăteşte ceva uşor de servit pentru ei. Şi cred că a fost o mişcare genială să se ducă la Harte's pentru anumite preparate, precum somon afumat, plăcinte cu vânat şi plăcinte cu carne.

Fratele ei se declară de acord.

– Mereu a fost rapidă şi inventivă, îi aminti el lui Daphne. Ai avut dreptate să renunţi la bucătar aici.

Servitul de la masa-bufet era rapid, şi aproape toată lumea dori încă o porţie, după care urmă desertul.

Apoi veni timpul ca bărbaţii să treacă în bibliotecă pentru trabucuri şi coniac; Daphne invită femeile în salonul albastru cu alb, pentru cafea, ceai şi lichioruri, dacă cineva voia ceva din toate astea. De asemenea, planificase să discute mai târziu cu surorile ei despre bijuteriile lipsă.

Daphne se ridică, îşi drese glasul şi zise:

– Ne retragem? Se uită la Hugo, aflat în capătul opus al mesei, şi continuă: O să conduc doamnele în camera albastră, astfel ca tu, Miles şi Paul să staţi un pic la taifas ca între bărbaţi în bibliotecă.

Hugo încuviinţă din cap şi îi zâmbi afectuos:

– Haideţi, băieţi, să îi urmăm sfatul şi să lăsăm doamnele cu treburile lor. Pentru scurt timp.

În timp ce vorbea, împinse scaunul în spate şi se pregăti să plece, urmat de cumnatul lui şi de Paul.

Lady Gwendolyn se ridică instantaneu şi traversă sufrageria cât de repede o ţineau picioarele, şi o luă de braţ pe Diedre. Străbătură împreună holul.

– Trebuie să vorbim despre Paul, murmură Lady Gwendolyn. Să ne aşezăm acolo, draga mea, vreau să-ţi împărtăşesc nişte gânduri.

Diedre se uită la ea.

– Sper că îl placi, mătuşa Gwendolyn. Cred că e special.

– Aşa cred şi eu, răspunse mătuşa ei. Şi, ca stăpână a acestei familii, aş fi, cu siguranţă, fericită să-l primesc în mijlocul ei, te asigur.

Diedre îi adresă un zâmbet imens.

Cele două se aşezară într-un colţ al încăperii, lângă fereastra boltită. Lady Gwendolyn zise:

– Nu mi-ai spus că a mai fost căsătorit. Şi că e văduv.

– N-am avut prea multe ocazii să vorbim despre el, mătuşă Gwendolyn, sublinie Diedre adresându-i mătuşii ei un zâmbet vag. Abia am ajuns să-l cunosc eu însămi.

– Ştiu. Nu-ţi cer socoteală, draga mea. Doar zic şi eu. Când a murit? Şi din ce cauză? întrebă încet Lady Gwendolyn.

– Nu mi-a spus nimic. Paul abia dacă a zis că e văduv. Şi înainte să... mă rog, înainte să începem relaţia, nu ştiam nimic. Fiindcă eu n-am fost aproape deloc la Cavendon.

– Din păcate. Mi-a fost dor de tine. Şi nici Paul n-a fost acolo. Avea grijă de afacerile americane ale lui Hugo şi locuia la New York. Chiar înţeleg asta.

Lady Gwendolyn se opri şi se lăsă pe spate în scaun. Rămase pe gânduri câteva clipe. În cele din urmă, se aplecă în faţă, ca să fie mai aproape de nepoata ei, şi zise blând:

– Ţi-a pus întrebări? Despre relaţiile tale anterioare?

Diedre se uită lung la mătuşa ei şi clătină din cap.

– M-a întrebat dacă am fost măritată vreodată, şi am spus că nu. Am adăugat că am avut câteva relaţii şi cu asta basta.

– Nu ţi-a pus întrebări despre alţi bărbaţi?

– Nu, murmură Diedre încruntându-se la mătuşa ei.

– Deştept bărbat! Şi tu ai fost deşteaptă să nu-i spui nimic din proprie iniţiativă, Diedre. Cel puţin aşa presupun. Nu i-ai spus, nu?

– Ca să fiu sinceră, mătuşă Gwendolyn, nu sunt prea multe de spus. Şi am început relaţia atât de pe neaşteptate, că nu m-am gândit să-l întreb despre răposata lui soţie. N-am vrut să ştiu despre ea. Şi sunt sigur că şi el a simţit la fel.

Lady Gwendolyn se lăsă pe spate, zâmbindu-i uşurată lui Diedre.

– E ceva serios?

– Nu știu. E prea devreme, zise Diedre evaziv.

Urmă un scurt moment de tăcere.

Diedre se uită prin încăpere și văzu că Cecily și DeLacy stăteau împreună pe canapea. Era bucuroasă că cele două prietene vechi se împăcaseră. Cecily avusese o influență bună asupra lui DeLacy. Diedre își iubea sora mai mică, dar știa că aceasta încă era supărată din cauza divorțului și că avea nevoie de sprijinul unei prietene iubitoare și adevărate cum era Ceci Swann. Pălăvrăgeau fericite, ca și cum nu se despărțiseră niciodată.

Dulcie apăru în ușa încăperii, și când privirea ei o prinse pe a lui Diedre, zâmbi, flutură din mână și se duse spre aceasta. Acum o iubea pe Diedre, și fusese întotdeauna de părere că mătușa Gwendolyn era foarte specială; se bucura de compania lor.

– Îmi place, de fapt, ideea ca femeile să-și petreacă timp împreună după cină, vouă nu? Dulcie râse și îi făcu cu ochiul mătușii Gwendolyn. Putem să vorbim despre chestii pe care bărbații nu le prea înțeleg. Ei sunt atât de obtuzi din anumite puncte de vedere.

– N-ai zis niciodată ceva mai adevărat, Dulcie. Totuși, sunt și oarecum drăguți și, cu siguranță, indispensabili, nu crezi?

Lady Gwendolyn îi aruncă o privire cu înțeles și îi făcu, la rândul ei, cu ochiul.

Dulcie izbucni în râs.

– Ești așa o desfătare, mătușă Gwen! Nimeni nu se compară cu tine. O, uite-o pe Daphne, și pare foarte serioasă. Mi-a spus că are ceva special să ne zică.

Daphne închise bine ușa după ea și se îndreptă spre șemineu, unde rămase uitându-se la femeile din familie adunate acolo. Fuseseră servite cu cafea, ceai și apă, iar unele chiar cu lichioruri. Arătau liniștite și relaxate, ceea ce o încântă.

Daphne zise:

– Suntem pe deplin conștiente că lipsesc unele dintre bijuteriile Ingham și știm prea bine cine e de vină. I-am promis lui *papa* că o să le recuperez. Și așa o să fac.

Fără nici un alt preambul, le puse la curent cu privire la întoarcerea lui Felicity la Londra, cu discuţia pe care o avusese vineri, la ceai, cu Olive Wilson şi cu planul ei de a fura bijuteriile cu ajutorul lui Wilson. Şi, poate, a unui hoţ, dacă nu îi erau date de bunăvoie.

Surorile ei râseră când le spuse că trebuia spartă încuietoarea unui dulap, în timp ce mătuşa Gwendolyn se uită chiorâş când Daphne adăugă că Eric căuta un hoţ cu experienţă să le ajute.

– Trebuie să te confrunţi cu mama ta înainte ca Wilson să plece! exclamă Cecily. Ai nevoie de ea. E cel mai bun martor pe care îl ai. Ea poate să confirme ce spui.

Daphne încuviinţă din cap, întrebându-se dacă Wilson avea să rămână puternică sau avea să-şi piardă curajul.

– Cred că Cecily are dreptate, zise Lady Gwendolyn. Wilson este elementul vital în chestiunea asta. Şi mai cred şi că ar trebui să fii înarmată cu un document legal de la avocaţii noştri. O cerere pentru returnarea „bijuteriilor împrumutate", să zicem? Astfel ca Felicity să-şi poată salva imaginea.

– De ce nu încercaţi mai întâi cu vorba bună? sugeră Cecily uitându-se prin încăpere şi fixându-şi în cele din urmă ochii asupra lui Daphne. Mi-ai spus că tu şi mama ta sunteţi certate, aşa că poate trebuie să facă cineva o deschidere, să se ducă să o vadă şi...

– Am luat eu ceaiul cu *mama* ieri, anunţă DeLacy luând pe toată lumea prin surprindere, inclusiv pe Cecily.

– De ce nu ne-ai spus că te-ai văzut cu femeia aia monstruoasă? strigă Dulcie.

– N-am avut ocazia, protestă DeLacy. Părea îndurerată şi se uită lung la Daphne. Am încercat să-ţi telefonez de dimineaţă şi după-amiază. Telefonul tău suna tot timpul ocupat.

– Lasă, DeLacy, am înţeles, răspunse Daphne cu blândeţe.

– Deci spune-ne, te rog, cum a fost cu ceaiul ăsta. Şi descrie-ne-o pe *mama* şi ce se întâmplă pe Charles Street.

*

Cum DeLacy rămase tăcută, uitându-se în jur cu nervozitate şi frământându-şi mâinile în poală, Daphne traversă încăperea şi se aşeză într-un scaun din apropiere. DeLacy fusese întotdeauna sensibilă şi fragilă de la natură; de la divorţ, devenise agitată şi se enerva repede.

Se întinse să ia mâna lui DeLacy şi zise:

– Ia-o încet, draga mea. Nimeni nu se grăbeşte sau e gata de plecare. Stai calmă şi spune-ne!

DeLacy încuviinţă din cap şi îi oferi surorii ei un mic zâmbet. Fusese apropiată de Daphne încă din copilărie şi îi era dedicată, înţelegea cât de bună şi de plină de compasiune era. Avea încredere deplină în Daphne.

DeLacy inspiră adânc şi începu:

– Uitaţi cum s-a întâmplat totul. Acum câteva săptămâni m-am simţit singură şi foarte tristă, şi m-am gândit brusc la *mama*. Mi-am dat seama că din când în când de-a lungul anilor mi-a fost dor de ea. Ştiu că s-a purtat urât... DeLacy se opri şi îşi drese glasul. A fugit cu alt bărbat şi, mă rog, şi-a abandonat copiii. Pe noi toţi. Totuşi, am simţit o dorinţă neaşteptată să o văd, să vorbesc cu ea. Făcu o pauză. Apoi începu să vorbească din nou. La început m-am gândit să-i telefonez. Dar cumva, mă rog, mi-am pierdut curajul, presupun. Aşa că i-am scris, spunându-i că aş vrea să o văd, să luăm ceaiul împreună. Scrisoarea a fost scurtă şi simplă, dar prietenoasă. N-am primit răspuns.

– Te-ai dus să o vezi? întrebă Dulcie uitându-se cu severitate la DeLacy, nu tocmai fericită să afle că surorii ei îi slăbise hotărârea şi încălcase promisiunea pe care şi-o făcuseră una alteia cu ani în urmă: că aveau să-şi limiteze relaţia cu mama lor.

Dar DeLacy părea dezorientată şi pierdută de la destrămarea căsniciei sale, se gândi acum Dulcie, şi zise repede:

– Povesteşte-ne, te rog, despre ea, DeLacy. Îmi cer mii de scuze că te-am întrerupt.

– Sâmbătă dimineaţă târziu am primit din senin un telefon, explică DeLacy. Era Lawrence, mă invita la ceai în acea zi...

– Lawrence! exclamă Diedre. Vrei să spui înfiorătorul ei soţ? Îi spui Lawrence?

DeLacy încuviinţă simplu din cap şi se închise din nou în sine, observând tonul furios al lui Diedre. Îşi dori dintr-odată să nu le fi spus.

Daphne era pe deplin conştientă de asta şi de nervozitatea în creştere a lui DeLacy şi zise oarecum aspru:

– Vă rog să o lăsaţi pe DeLacy să vorbească fără să o mai întrerupeţi. Asta o tulbură şi mai tare. Şi pentru mine e foarte important să aud ce ştie. Hai, draga mea, continuă!

În timp ce vorbea, Daphne se întinse din nou şi luă mâna lui DeLacy în a ei, oferindu-i un zâmbet încurajator.

– Lawrence Pierce părea foarte cordial la telefon şi a zis că dacă după-amiaza respectivă nu era convenabilă, aş fi putut să mă duc la ceai duminică. Am ales să mă duc sâmbătă, fiindcă în seara asta veneam la cină. Şi am încercat să dau de tine, Daphne, să-ţi spun.

– Îmi amintesc că telefonul a fost ocupat mult... L-a folosit Hugo, şi la fel şi eu. Dar nu te critică nimeni, draga mea.

– Ştiu. Aşa că m-am dus la ceai. *Mama* a fost minunată. Avea bronşită şi părea oarecum... fragilă. Ăsta e cuvântul. Era încă frumoasă, ştiţi voi. I-am spus că am divorţat de Simon, şi ea şi Lawrence au fost foarte drăguţi şi înţelegători. Mai târziu, au vorbit despre vacanţa lor la Monte Carlo. Asta a fost, mai mult sau mai puţin. Mama a întrebat de toată lumea, dar n-am dezvăluit prea mult. A, şi a fost foarte drăguţă în legătură cu succesul tău, Ceci.

– Pun pariu că de mine n-a întrebat! exclamă Dulcie. Şi, spune-ne, cum e în carne şi oase nebunul de chirurg cuţitar?

Toată lumea râse, inclusiv DeLacy, care zise:

– E plăcut şi are un anumit farmec. Foarte chipeş. Nimeni n-a exagerat în legătură cu asta. Dar are ceva ce n-am prea putut să înţeleg.

– Ce vrei să spui, DeLacy? Lady Gwendolyn păru brusc perturbată. N-are o reputaţie prea bună. Aşa mi s-a dat de înţeles.

O studie cu atenţie pe DeLacy.

– Nu e nimic de genul ăsta, nimic ciudat. Sau urât. Presupun că e distras. Cred că ăsta e cel mai bun mod de a-i descrie purtarea. Ca şi cum ar fi extrem de preocupat, şi mintea i-ar sta la altceva.

Diedre remarcă, cu ochii mijiţi:

– Din experienţa mea, oricine vădeşte aceste trăsături e extrem de implicat în ceva, se axează pe acel ceva şi doar atât. Trupul e acolo, dar mintea e absentă. Înţelegi ce vreau să spun, DeLacy?

– Înţeleg. Şi l-ai descris perfect. Era absent mental. Asta e.

– Cum o trata pe mama ta? o chestionă Lady Gwendolyn.

– E drăguţ cu ea, politicos, mătuşă Gwendolyn. Dar...

Glasul lui DeLacy se stinse, şi ea îşi muşcă buza.

Aplecându-se spre ea, Cecily zise:

– Mai e şi altceva, nu-i aşa, DeLacy? Ceva ce nu spui.

DeLacy se uită la Cecily, apoi îşi mută privirea la Daphne, întristându-se brusc.

– Nu pare interesat de ea ca femeie. Ea e foarte afectuoasă cu el, iubitoare de fapt, dar el nu e aşa cu ea.

– Sunt sigură că Felicity încă are sentimente romantice, încă e îndrăgostită de el, zise Lady Gwendolyn. Totuşi, e foarte posibil ca el să nu mai aibă aceleaşi sentimente.

Pentru o clipă, nici una nu scoase o vorbă. În cele din urmă, Daphne rupse tăcerea.

– Se pare că şi-a pierdut interesul pentru ea. Din punct de vedere sexual. Şi probabil că preocuparea pe care ai menţionat-o, DeLacy, e pentru o altă femeie.

– Ce zici de femei, la plural? Am auzit că e un adevărat vânător de fuste! exclamă Dulcie şi râse. Ştiţi cum se spune... răzbunarea e un fel de mâncare pe care cel mai bine îl serveşti rece. Şi dacă are altă femeie şi nu-şi mai iubeşte soţia, atunci asta e clipa răzbunării mele. M-a abandonat

când aveam şase ani, şi am aşteptat mult clipa asta. Răzbunarea servită rece poate fi şi foarte dulce.

capitolul 31

DeLacy stătea la micul birou din dormitorul ei, scrindu-i tatălui ei. Îi era dor de el şi avea să fie mult mai fericită când el se va întoarce în Anglia. Fusese plecat mult prea mult pentru gustul ei. El era stânca vieţii ei, aşa cum era pentru toţi copiii lui. Într-un fel, ea se simţea mai în siguranţă când el se afla acolo. Mai protejată.

Se rezemă de spătar, gândindu-se dintr-odată la mama ei.

Felicity fusese atât de caldă şi de afectuoasă la ceai! Ea fusese destul de surprinsă, dar răspunsese la rândul ei cu căldură.

Se strâmbă. Acum, ea avea să fie pionul din planul recuperării bijuteriilor, iar gândul o înspăimânta. Avea să o facă totuşi, fiindcă Felicity era vinovată. Şi ea era de partea moşiei Ingham; la urma urmei, era o Ingham născută şi crescută, şi avea să protejeze interesele familiei.

Ţârâitul telefonului o dezmetici; întinse mâna după acesta şi zise „Alo?" cu un glas calm.

– Pot să vorbesc cu Lady DeLacy, vă rog?

Era un glas bărbătesc, şi ea ştiu imediat că era Lawrence Pierce. Oare ce voia?

– Aici e Lady DeLacy, zise ea. Eşti Lawrence, nu-i aşa?

– Da, răspunse el părând mulţumit că ea îi recunoscuse glasul.

– Ce mai faci? întrebă DeLacy politicoasă şi adăugă repede: A fost foarte drăguţ să iau ceaiul cu *mama* şi cu tine.

– Da, şi ei, nouă ne-a făcut plăcere. Mama ta a fost încântată că ai căutat-o, DeLacy. De fapt, motivul pentru care am sunat are de-a face cu mama ta. Am încercat să mă gândesc la un cadou pentru ea, ceva care să fie o

adevărată surpriză. Şi mi-a venit o idee minunată, după părerea mea. Însă te implică şi pe tine.

– O, răspunse ea părând surprinsă. Ce anume?

– Un portret al tău, DeLacy. Care să fie pictat de Travers Merton. Ai auzit de el?

– E foarte faimos. Un artist fantastic. Dar de ce eu? De ce nu una dintre surorile mele?

– Tu eşti cea mai apropiată de ea, din multe puncte de vedere, DeLacy. Presupun că eşti conştientă de asta.

– Nu, nu sunt.

– Diedre e oarecum distantă. Daphne e... posesiunea tatălui tău, într-un anumit sens. Şi a fost mereu. Şi la vremea când a avut-o pe Dulcie m-a întâlnit pe mine...

Lăsă cu şiretenie glasul să i se stingă şi nu mai zise nimic.

– Poate că ai dreptate, şi dacă tu crezi că mama ar vrea un portret de-al meu, aş fi dispusă să pozez pentru el.

– Mulţumesc, DeLacy, mă bucur. Evident, trebuie să iau acum legătura cu Merton şi să-i comand portretul. Sunt sigur că o să fie încântat. Îi place să picteze femei frumoase. Nu uita că e un secret, aşa că mama ta nu trebuie să afle. Altfel n-are să mai fie o surpriză.

– Înţeleg. Doar o întrebare, Lawrence. Dacă domnul Merton e de acord să mă picteze, se va întâmpla imediat? A, şi unde o s-o facă?

– Dacă e disponibil, o să-l rog să înceapă cât mai curând posibil, şi îmi imaginez că o să trebuiască să te duci la studioul lui să pozezi. Asta e procedura obişnuită.

– Înţeleg.

– O să fii în oraş o vreme, nu-i aşa, DeLacy?

– Da.

– Asta e bine, iar până la sfârşitul săptămânii o să fiu la curent cu situaţia.

Dulcie stătea în biroul lui Cecily din magazinul principal de pe Burlington Arcade.

– Motivul pentru care vreau să lucrez aici un timp e că într-o zi vreau să-mi deschid propriul magazin.

O luase prin surprindere pe Cecily, care exclamă:

– Propriul magazin? Ce să vinzi?

– Ar fi o galerie adevărată, și aș oferi tablouri, obiecte de artă și anumite piese de mobilier vechi.

– Abia ți-ai încheiat cursul de istoria artei. Atunci de ce vrei să intri în negustorie? întrebă Cecily.

– Fiindcă vreau să lucrez. Nu vreau să duc o viață de indolență și plictiseală socială. Și vreau să fac bani, să mă întrețin singură.

Dulcie rosti cuvintele cu un glas atât de ferm și păru atât de decisă, încât câștigă întreaga atenție a lui Cecily.

– E cât se poate de admirabil din partea ta, dar ce-o să spună tatăl tău?

– Nu știu. Când i-am spus lui Daphne, a fost un pic șocată și m-a avertizat că mătușa Gwendolyn o să fie îngrozită. Dulcie râse și făcu o grimasă. Nu sunt chiar atât de sigură că Daphers are dreptate. Cred că mătușa Gwendolyn ar putea foarte bine să aprobe – e o tipă de treabă. Lui Dulcie îi scăpă un mic suspin și adăugă: Cavendon e un hoț, să știi. Îi fură lui Hugo banii din investițiile familiale. Așa că vreau să ajut.

Cecily digeră aceste remarci și rămase tăcută pentru o clipă.

Știa de mult că lucrurile nu mai erau la fel la Cavendon Hall și că erau puțini bani. Atât de multe aspecte diferite epuizaseră finanțele! În cele din urmă, zise cu grijă:

– Vrei să spui că acum Cavendon are cu adevărat probleme?

– Nu, nu. Dar sunt o grămadă de cheltuieli. De asta tot face Daphne economii. Știi, a renunțat la cei doi lachei și la bucătarul de la Grosvenor Square. Și-i tot spune lui Hanson că ne încadrăm în buget. Și că ne descurcăm. Vreau doar să fiu de folos, să ajut dacă pot.

– Înțeleg. Cum o să găsești marfa? Tablourile și mobilierul? S-ar putea să fie dificil, și o să ai nevoie de un fel de inventar, zise Cecily.

Dulcie se aplecă în față și explică:

– Podurile de aici, din Londra – şi de la Cavendon Hall – sunt ticsite de tablouri, de alte obiecte şi antichităţi. O să le folosesc pentru galerie şi o să găsesc altele pe parcurs.

– O să-ţi dea voie tatăl tău?

– Am de gând să-l conving. Şi pot să fiu foarte convingătoare.

Cecily se întoarse şi se uită la uşa care se deschise; era Dorothy.

– N-o să ghiceşti cine tocmai a sosit, zise ea părând foarte mulţumită.

– Nu mă pune să ghicesc.

– Lady Diedre, cu Paul Drummond după ea. Vor să te vadă. Să-i trimit sus?

– Sigur! Cecily se ridică şi se duse în mijlocul încăperii. O privi pe Dulcie şi întrebă: E o relaţie serioasă?

– Nimeni nu pare să ştie. Diedre e secretoasă şi nu se confesează deloc. Poate fiindcă nu ştie nici ea ce i se întâmplă.

O clipă mai târziu, Diedre şi Paul intrară în cameră, şi Cecily îi salută, o sărută pe Diedre pe obraz şi îi strânse mâna lui Paul.

– Mă bucur să vă văd, zise ea.

– Paul îţi admiră aşa de mult rochiile! zise Diedre. Vrea să-mi facă una cadou. Putem să vedem câteva?

– Ce minunat! spuse Cecily. Haideţi jos, la celălalt etaj, şi o să vă arătăm colecţia de iarnă. Ştiu că acolo sunt lucruri care o să-ţi placă şi care o să ţi se potrivească.

Diedre îi zâmbi ei, şi apoi lui Paul.

– Ce răsfăţ! îi zise lui.

Dulcie o apucă pe Cecily de braţ şi şopti:

– Pot să lucrez aici o vreme? Ca să învăţ stratagemele?

Cecily îşi puse afectuoasă un braţ în jurul umerilor lui Dulcie.

– Poţi să începi chiar acum, răspunse ea. Vino cu mine!

Travers Merton se uita lung la Lawrence Pierce, care tocmai sosise în studioul lui din Chelsea.

– Evident, azi nu ciopârțești pe nimeni, zise el rânjind la prietenul lui cel mai apropiat. Deci ce te aduce aici? Doar o vizită de curtoazie, Pierce? Sau ce? Cum te cunosc ca pe mine însumi, am senzația clară că s-ar putea să fie vorba despre o femeie.

Lawrence Pierce nu răspunse. Traversă studioul și se sprijini de șemineu cu o expresie neutră. Studioul era o cameră spațioasă, cu ferestre mari la un capăt, cu lumină perfectă. Exact genul de lumină de care avea nevoie un pictor, care n-ar putea să lucreze cum trebuie fără ea.

În cele din urmă, Pierce zise:

– Am o comandă pentru tine, Merton. Dacă te interesează.

– Depinde ce e, bătrâne. Sper că nu e un alt nud al vreuneia dintre femeile tale. M-am cam săturat de astea, și unde naiba vrei să le păstrezi? M-am întrebat de multe ori.

Travers Merton rosti vorbele cu un glas atât de ciudat, încât Lawrence Pierce nu putu să nu se amuze. Zâmbi.

– Ai făcut bani buni cu mine. Și ce fac eu cu tablourile nu e treaba ta.

– Ce zici de un strop de șampanie ca să pecetluim afacerea? propuse Travers.

– De ce nu? Mâine n-am nici o operație. Mă gândeam la o noapte în oraș. Ești liber? Vrei să vii cu mine să ne facem de cap? Am putea să ne afundăm în niște stabilimente pe care le știm bine amândoi, să găsim niște femei moderne să ne încălzească mădularele.

Travers Merton izbucni în râs.

– Chiar că folosești cele mai ciudate expresii. Între timp, lasă-mă să aduc o sticlă de șampanie să ne ridice moralul pe drum. Știi că vin cu tine. Îmi place să particip la escapadele tale.

Lângă studioul imens se afla un mic apartament, și Travers intră în bucătărie, deschise o sticlă de Dom Pérignon și umplu două pahare de șampanie. „Doar ce-i mai bun, pentru Lawrence Pierce", se gândi el. „Indiferent că e vorba despre vin, femei sau scuze..." chicoti el.

O secundă sau două mai târziu, îi înmâna paharul de şampanie celebrului chirurg, şi nu putu să nu observe ce mâini frumoase avea. Le observase şi mai înainte, dar azi păreau neobişnuit de elegante. Perfecte pentru a ţine un bisturiu, şi, de asemenea, pentru a fi pictate. Îi veni brusc ideea de a face asta: mâinile palide împreunate, odihnindu-se pe catifea neagră. Avea să facă asta şi să-i dea tabloul prietenului său. Travers ştia că îi va face plăcere lui Pierce, care avea un ego foarte mare.

Cei doi bărbaţi ciocniră paharele, rostiră urări şi luară o înghiţitură. Lawrence Pierce arăta gânditor când zise:

– Vreau să faci o pictură pentru mine, Merton. A fiicei soţiei mele, Lady DeLacy Ingham.

Travers îl privi repede:

– Nu e un nud, atunci?

Pierce nu zise nimic şi luă o înghiţitură mare de şampanie.

– Nu, nu un nud, răspunse în cele din urmă. Un portret. Pentru Felicity. Un cadou-surpriză de Crăciun, dacă poţi să-l termini până atunci.

Pictorul încuviinţă din cap, intrigat, şi întrebă:

– Cum arată Lady DeLacy? Seamănă cu Felicity?

– Nu. Nici una dintre fiicele ei nu seamănă. Toate sunt nişte Ingham, în cele mai mici detalii. Şi DeLacy e cea mai frumoasă femeie pe care am văzut-o în viaţa mea. Superbă. Păr auriu, cei mai adânci ochi albaştri şi un ten perfect. Are în ea ceva tare... ameţitor. Aşteaptă să dai ochii cu ea, Merton. Ai să fii surprins. O să rămâi trăsnit.

Lawrence se întoarse cu faţa la artist şi chicoti.

Travers se uită la Lawrence.

– Asta ţi s-a întâmplat ţie din cauza ei, bătrâne? Ai rămas trăsnit? De asta o aduci aici? La mine? Să o pregătesc pentru tine? Cum am făcut de atâtea ori în trecut? Să o învăţ câteva trucuri? Fiindcă o să fiu încântat să mă hârjonesc cu ea. Şi să o şi pictez.

– Nimic de genul ăsta, Travers. Doar să-i faci portretul. Vezi tu, asta e interzisă. Mi-e fiică vitregă, pentru numele lui Dumnezeu!

– Ai scrupule? Tu? Nu mai spune, băiete! N-aș avea încredere în tine să te las singur cu nici o femeie, nicăieri. Tu ești nesățios.

– Nu asta, Travers. Înțelegi? Se uită la artist, și apoi un zâmbet i se răspândi lent pe chip. Dar poți să contezi pe Lucy, dacă vrei. Între noi s-a terminat totul, și știu că a fost plină de zel cu tine mult timp.

– De unde știi?

– Mi-a spus ea. De multe ori.

– Atunci ce-ar fi să mergem să o vedem mai târziu?

Lawrence Pierce clătină din cap.

– Vreau să ies în oraș în seara asta. Și dacă te gândești mai bine, și tu la fel.

– Trebuie să recunosc că ai dreptate, zise Travers Merton zâmbind în anticipare.

capitolul 32

Lady Gwendolyn își dădu seama, pe neașteptate, că avea să fie tare ocupată în acea zi. Începând cu sfârșitul după-amiezii precedente, primise telefoane de la două dintre nepoatele ei și de la Mark Stanton, toți cerându-i să se întâlnească în ziua respectivă. Și apoi, în acea dimineață, foarte devreme, sunase inspectorul Pinkerton să-i spună că avea informații noi.

Și că trebuia să vorbească cu ea personal.

Lady Gwendolyn se uită în oglinda de pe masa de toaletă în timp ce-și puse cerceii cu perlă și își agăță broșa cu perlă pe sacoul bleumarin, apoi dădu din cap aprobator. Arăta hotărâtă, totuși fără să pară prea severă, iar asta o mulțumi.

Se ridică și intră în salonașul unde prefera să primească vizitatori.

Lady Gwendolyn, care nu se lăsa ușor păcălită, înțelegea foarte bine că nepoatele ei alergau la ea pentru anumite sfaturi fiindcă Charles era încă la Zürich. Altfel l-ar

fi căutat pe tatăl lor. Totuşi, era mulţumită că veneau la ea, stăpâna familiei. Şi aştepta cu nerăbdare să le vadă.

Cât despre Mark Stanton, fără îndoială că el voia să-i vorbească despre Lavinia. Nu putu să nu se întrebe cât de serioasă era relaţia aceea. Şi era curioasă şi în legătură cu vizita lui Howard Pinkerton, stabilită pentru mai târziu în acea după-amiază, dornică să afle ce descoperise acesta.

Se uită prin încăpere şi se declară încântată să vadă că menajera făcuse focul în şemineu şi pusese flori proaspete în vaze. Salonul era încăperea ei preferată. Erau acolo un frumos birou georgian, rafturi înţesate de cărţi şi canapele şi scaune tapiţate şi confortabile. O încăpere discretă, cu piesele sale vechi aşezate de-a lungul pereţilor de un trandafiriu intens; aceasta era culoarea dominantă, reprodusă în draperiile grele din brocart de la ferestrele înalte şi în materialele folosite pentru canapele şi scaune.

Fiindcă era o zi mohorâtă, înnorată, Lady Gwendolyn aprinse lămpile cu abajururi de mătase de un trandafiriu pal, apoi se aşeză să o aştepte pe Dulcie, care de obicei nu întârzia. Când ceasornicul de pe poliţa şemineului bătu de zece, auzi soneria de la intrare.

Câteva clipe mai târziu, Dulcie năvăli în salon cu un zâmbet imens pe faţă.

– Bună dimineaţa, mătuşă Gwendolyn! strigă ea sărutându-şi mătuşa pe obraz.

– Bună, draga mea. Salonul e foarte confortabil în dimineaţa asta mohorâtă. Doamna Fontaine o să aducă ceaiul într-o clipă. Sau ai prefera cafea?

– Ceai e bine, mulţumesc, răspunse Dulcie. Se aşeză pe canapeaua din faţa femeii şi zise: Am venit să văd în ce ape te scalzi, mătuşă Gwendolyn. Înainte să vorbesc cu *papa*. Nu vreau să fac mare tam-tam cu un proiect al meu, şi apoi să văd că m-am aventurat într-o mlaştină, ca un taur orb, şi că mă scufund rapid.

Lady Gwendolyn clătină din cap.

– Doamne, Dulcie, limbajul tău e uneori atât de colorat! Deci despre ce vrei să discutăm?

Dulcie se aplecă în faţă, îşi împreună mâinile, îşi înfipse privirea în cea a mătuşii ei şi zise:

– O să-mi închei cursul de istoria artei la sfârşitul lui noiembrie, şi ştiu ce aş vrea să fac. Dar am vrut să-ţi spun ţie mai întâi, fiindcă Daphne zice că n-o să fii de acord. Ceea ce înseamnă că s-ar putea ca nici *papa* să nu fie.

– Şi ce vrei să faci, draga mea?

– Vreau să deschid un magazin. O, hm, Cecily a zis că n-ar trebui să-l numesc aşa. Dă-mi voie să rectific. Vreau să deschid o galerie de artă. Ce crezi?

– Cecily are dreptate. Cu siguranţă, e mai bine să-i spui aşa. Magazin aminteşte de negustori, nu crezi?

– Acum da.

Lady Gwendolyn vru să spună că ea credea că Dulcie era un pic prea tânără să înceapă o afacere, apoi se răzgândi. Fusese întotdeauna o greşeală să spui că un Ingham e prea tânăr să facă ceva. Ei erau nu numai încăpăţânaţi, ci perseverenţi.

Oricum, Dulcie urma să împlinească în curând nouăsprezece ani.

– Ai un partener de afaceri? o întrebă. Cineva care să administreze galeria asta cu tine?

– Am un partener financiar. Pe Ceci. Ea vine cu o grămadă de bani şi o să mă sfătuiască.

– Admirabil din partea ei! Şi ea chiar are un cap bun pe umeri. Pesemne că ea crede că poţi să faci asta.

– Pot. Dar am nevoie să mă ajuţi cu *papa*. Vezi tu, cred că o să se opună la un alt aspect al proiectului meu.

– La care?

– Vreau să vând o mulţime de tablouri, antichităţi şi obiecte de artă depozitate în podurile din Cavendon Hall şi Grosvenor Square. Totul ar fi pe inventarul meu.

– Dumnezeule mare, Dulcie, e o propunere mai degrabă uimitoare! Nu ştiu ce să-ţi spun. Nu pot să anticipez ce o să zică Charles. Se opri şi clătină din cap. Presimt că n-o să te lase să faci asta.

– Cred că din punct de vedere economic nu e practic să stochezi toate lucrurile alea pe care nu le folosește sau de care nu are nimeni nevoie, când ar putea să fie vândute. Aș vrea să mă întrețin singură, dar aș vrea și să o ajut pe Daphne. Ea trage din greu să mențină Cavendon pe linia de plutire.

– Știu, și îmi dau seama și de ce mare ajutor e Hugo. Și Paul Drummond. Miles învață și el rapid și dă o mână de ajutor ca să pună moșia pe picioare.

– Cecily mi-a spus că moșia Cavendon ar trebui administrată ca o afacere, și nu doar ca o reședință familială.

Dulcie se rezemă, așteptând explozia.

Lady Gwendolyn păru speriată și exclamă:

– Ce naiba vrea să spună? E o reședință familială. A noastră.

– Da, și ea nu vrea să spună că n-ar trebui să fie așa. Totuși, crede că Cavendon ar trebui să se poată susține singură.

– Cum? Ce altceva a mai zis?

– Ca să răspund la prima întrebare, ea crede că galeria mea ar fi un bun început, fiindcă am scăpa de toate lucrurile depozitate. Și ar mai fi ceva. Ea a auzit că unele familii aristocrate se gândesc să-și deschidă publicului reședințele impunătoare. Știi, să invite lumea să facă un tur al casei și să perceapă o taxă de intrare...

Dulcie se opri brusc când văzu expresia șocată de pe chipul mătușii ei.

După o clipă, Lady Gwendolyn rosti cu un glas oarecum tremurător:

– Să permitem publicului să hoinărească prin Cavendon Hall? Asta e scandalos, Dulcie! Și dacă fură ceva?

– Nu prea pot să care o masă Hepplewhite, nu? veni răspunsul rapid al lui Dulcie.

– Sunt tot felul de obiecte mici de valoare pe masă, cum ar fi colecția Fabergé de tabachere pentru tutun de prizat, lucruri de genul ăsta, sublinie Lady Gwendolyn îngrijorată.

Pălise și își ținea mâinile împreunate strâns.

– Da, știu, și am discutat despre asta. Cecily zice că anumite zone, mai ales camerele unde familia locuiește efectiv, ar trebui închise. Și alte zone mai generale ar putea fi securizate cu frânghii, dar ușor de văzut. Avem atâtea comori! Cred că alți oameni s-ar bucura să le vadă. Ar învăța despre istoria noastră, istoria Cavendon.

– Înțeleg. Totuși, mă tem că va trebui să-mi lași timp să mă obișnuiesc cu ideea străinilor hălăduind prin Cavendon Hall și Cavendon Park. E mai degrabă coplești-tor, Dulcie.

– Știu. Totuși, Cecily a sugerat că publicul trebuie să fie însoțit de un ghid, o persoană care să prezinte casa, să vorbească despre tablouri, despre portretele de familie făcute de artiști celebri precum Gainsborough, Lely și alții. Vor fi conduși într-un tur cu ghid. Dulcie se opri o clipă și în cele din urmă încheie: Știu că te-a șocat, mătușă. Dar chiar cred că trebuie să privim înainte, spre viitor. În anii următori vor apărea taxe de moștenire și alte taxe, precum și costuri de întreținere și reparații ale casei.

Lady Gwendolyn oftă, știind că Dulcie spunea adevărul.

Încercă să se împace cu gândul de a permite publicului să vină la Cavendon. Camerele în care locuiau Charles și familia lui erau sacrosancte, private. Totuși, în adâncul sufletului ei, era cu adevărat convinsă că Cecily Swann era cea mai strălucită femeie pe care o cunoscuse vreodată. Extraordinarul ei talent și succes în afaceri dovediseră asta.

După un moment de tăcere, Lady Gwendolyn rupse tăcerea.

– Lasă-mă să mă gândesc la sugestia asta, Dulcie. Poate că apoi o să pot să te ajut cu tatăl tău. Mai întâi trebuie să o câștigi pe Charlotte de partea ta. Ea are cea mai mare influență asupra lui, și a avut întotdeauna.

– Deci crezi că e o idee bună?

Dulcie ridică întrebător dintr-o sprânceană blondă.

– Poate. Dar trebuie să mă obișnuiesc cu ea. Și, bineînțeles, va trebui convins tatăl tău. Apropo, străinii o să rătăcească prin parc?

– Cecily s-a gândit și la asta. Zice că ar trebui să folosim o parte dintre lucrătorii de afară ca pe un fel de... custozi. Așa i-a numit ea. Zice că ar trebui să poarte o uniformă și o insignă pe care să scrie „Cavendon Hall". Mi-a spus și o idee pe care a avut-o Harry. Cred că și asta e genială.

Lady Gwendolyn ciuli urechile când auzi numele favoritului ei.

– Care e ideea lui Harry? întrebă ea îndreptându-și și mai tare spatele.

– După cum bine știi, la Cavendon avem un atelier de tâmplărie. Ei fac multe lucruri, cum ar fi ghivece pentru plante și flori, scaune de grădină, găleți pentru bușteni și o varietate de mărunțișuri. Harry crede că s-ar putea ca lumea să vrea să comande unele dintre obiectele astea. Dacă ar exista un magazin care să le vândă. Dulcie zâmbi. Harry e teribil de inteligent, nu crezi, mătușă Gwendolyn?

– Așa e. Și e un grădinar cu adevărat talentat. Mi-e dor de el, zise Lady Gwendolyn. Deci ar fi un magazin adevărat? Pentru publicul larg?

– Nu știu sigur. Cecily zice că Ted Swann, cel care e responsabil cu tâmplăria și întreținerea la Cavendon, după cum știi, ar putea să preia comenzile și să execute lucrările. Zi ceva, mătușă! Arăți din nou de parcă ești gata să faci atac cerebral.

– Nu atât șocată, cât impresionată. Cum se spune pe-aici: Ce s-ar face familia Ingham fără familia Swann? Să recunoaștem, sunt neprețuiți.

Dulcie observă că vorbele fuseseră rostite cu o inimă mult mai ușoară, și simți cu certitudine că mătușa ei avea să-i fie, în cele din urmă, aliată.

Se rugă să fie așa. Apoi zise:

– A, și, apropo, Cecily a fost de acord să mă lase să lucrez la magazinul principal de pe Burlington

Arcade. Doar ca să învăţ stratagemele şi să înţeleg cum e să interacţionezi cu publicul. Sper că nu te superi, nu, mătuşă Gwen?

– Dimpotrivă, cred că e de-a dreptul remarcabil – lăudabil din partea ta, Dulcie. Devotamentul tău faţă de Cavendon şi de viitorul său e cât se poate de impresionant.

Lady Gwendolyn se ridică şi se duse să stea lângă nepoata ei, luând-o de mână.

– Sunt foarte mândră de tine şi de iniţiativa ta. Femeile Ingham dinainte de tine, şi dinainte de mine, de fapt, au fost întotdeauna demne. Cum ai fost şi tu în ochii mei azi. În ceea ce o priveşte pe Cecily Swann, o să-i telefonez şi o să-i mulţumesc personal pentru loialitatea ei imensă faţă de familia asta.

– Mulţumesc pentru cuvintele minunate, murmură Dulcie, întinzându-se şi sărutând-o pe mătuşa ei pe obraz. Ceci o să fie atât de fericită! Şi ea te iubeşte.

Puţin mai târziu, doamna Fontaine aduse tava cu ceai şi plecă. Lui Lady Gwendolyn îi plăcea să toarne personal ceaiul.

– Mark Stanton vine să mă vadă nu peste mult timp, şi bănuiesc de ce. Ai auzit ceva despre Lavinia? Sau despre ei? Vreun zvon printre ai noştri?

– Nimic. Dar ea s-a rupt de noi. Ştii asta. Din cauza felului în care a vorbit despre Charlotte. Toată lumea a fost furioasă pe ea. Nu mai e membră a cercului familiei.

– Dar nu e îndepărtată din familie, afirmă Lady Gwendolyn.

– Este adevărat. Pe de altă parte, poate că a decis că-i e mai bine fără noi.

capitolul 33

Lady Gwendolyn era plină de admiraţie pentru Dulcie, impresionată de hotărârea ei de a lucra şi de a ajuta

astfel Cavendonul. Nepoata ei îi dăduse foarte mult de gândit, la un nivel foarte serios.

Se aşeză în faţa focului, gândindu-se la podurile din conacul Little Skell din Cavendon Park, unde locuia ea. Erau pline de lucruri aruncate, toate valoroase, care ar fi putut fi vândute. Avea să le sorteze când se întorcea în Yorkshire. Ceva îi spunea că Dulcie chiar va avea propria galerie de artă, şi asta într-un viitor nu prea îndepărtat.

Se ridică şi se duse la biroul georgian, se aşeză şi îşi scoase agenda, notând în ea câteva chestiuni importante pe care trebuia să le facă.

Lady Gwendolyn ştia acum că trebuia să-şi schimbe testamentul, şi ca să facă asta trebuia să se ducă să se întâlnească cu avocatul ei, în săptămâna care urma. Trebuia şi să-i telefoneze lui Charlotte la Zürich, ca să o întrebe când se întorc acasă ea şi Charles. Şi trebuia să o viziteze pe Cecily la magazinul ei din Burlington Arcade, nu numai ca să-i mulţumească personal pentru sfaturile bune pe care i le dăduse lui Dulcie, ci şi ca să cumpere setul cu chimono pe care îl admirase atât la Daphne. Cecily avea să-i spună adevărul... fie că avea să-i convină, fie că nu. Ceci Swann. Loială. Avea încredere în Cecily ca în ea însăşi.

O clipă mai târziu, se auzi soneria de la intrare, care anunţa că sosise Mark Stanton. Doamna Fontaine îl conduse în salon chiar când ea traversa încăperea să-l întâmpine.

– Să mergem să stăm aici, lângă foc, îi sugeră Lady Gwendolyn zâmbindu-i. Îl plăcea pe Mark, întotdeauna îl plăcuse; îi amintea de Hugo, nu numai în ceea ce priveşte aspectul fizic, ci şi felul de a fi. Îi văzuse pe cei doi veri crescând împreună.

– E o zi bună pentru foc, Lady Gwendolyn, zise Mark. E tare mohorât afară, şi mă tem că mai târziu o să plouă.

Cei doi se aşezară faţă-n faţă pe canapele.

Mark începu să vorbească imediat, ştiind că lui Lady Gwendolyn îi plăcea să ajungă direct la subiect, şi asta numaidecât.

– Presupun că aţi ghicit că am venit în legătură cu Lavinia.

– Da, răspunse Lady Gwendolyn. N-am mai văzut-o de la nunta din iulie. Ce mai face?

– Face foarte bine, de fapt. Motivul pentru care sunt aici e că aş vrea să vă cer sfatul. Şi aş vrea să interveniţi într-o situaţie anume. Deci e o rugăminte dublă.

– O să fac tot ce pot să te ajut, Mark; am fost foarte mândră de tine ani în şir. Şi, desigur, o iubesc pe Lavinia. Te rog, spune-mi ce ai în minte. Trebuie să recunosc, arăţi îngrijorat – şi un pic obosit, aş putea să adaug.

Mark încuviinţă din cap, lăsându-se pe spate pe canapea. Zise calm:

– Vreau să ştiţi că sunt îndrăgostit de Lavinia de mulţi ani. Dar ea era măritată cu Jack, şi n-aveam cum s-o abordez, oricât de mult ţineam la ea. Nu e stilul meu.

– Deci ai iubit-o în tăcere, şi ea nu te-a observat. Am dreptate?

Lady Gwendolyn îl privi gânditoare.

Surprins de vorbele ei, Mark exclamă:

– De unde aţi ştiut asta?

– Tocmai am făcut o presupunere. Aşa e de multe ori în viaţă. Cineva poate iubi de la distanţă, sperând şi rugându-se ca într-o zi obiectul dorinţei lui să-l observe şi să vadă totul foarte clar.

– Ceva de genul ăsta a fost. Şi apoi Jack a murit. Nu doresc nimănui să se îmbolnăvească şi mi-a părut rău că a murit. A fost un om bun, foarte simpatic. Totuşi, oricât de mult am iubit-o, mi s-a părut că ar fi nepotrivit să o abordez în vreun fel. Lavinia era în doliu. Aşa că doar mi-am văzut de treabă, sperând.

– Înţeleg, murmură Lady Gwendolyn. Zi mai departe!

– La nunta din iulie am decis în cele din urmă că a sosit momentul potrivit. Am văzut-o stând singură, admirând grădina interioară pe care a făcut-o Harry Swann, şi mi-am luat pur şi simplu inima-n dinţi şi m-am dus la ea. A părut fericită să mă vadă, să stea de vorbă cu mine. Am petrecut seara împreună. Şi am ştiut

că aveam să umblu după ea, indiferent ce s-ar fi întâmplat. Nimeni şi nimic n-avea să mă mai oprească acum. Şi exact asta am făcut.

Lady Gwendolyn îl studie câteva secunde.

– În noaptea aia a înţeles şi ţi-a cedat?

Mark clătină din cap.

– Nu chiar. Dar şi-a dat seama cât de mult o iubeam, fiindcă i-am mărturisit totul. Cât am tânjit după ea de-a lungul anilor; dorinţa pe care o simţeam de fiecare dată când o vedeam. Şi faptul că nu puteam să stau departe de Cavendon, când mă invita Hugo, ştiind că ea avea să fie acolo. I-am spus că de aceea nu m-am însurat niciodată. O iubesc din toată inima, înţelegeţi.

Lady Gwendolyn îl credea, îi vedea pasiunea şi sinceritatea.

– Lavinia te iubeşte la rândul ei, Mark?

– Da. Problema e că n-o să se mărite cu mine. Şi asta mă distruge. Vreau să trăiesc cu ea, să am grijă de ea, să o întreţin. Dar n-o să spună „da", n-o să cedeze.

– Asta e foarte ciudat, dacă ţine la tine. Lady Gwendolyn se încruntă. Îi aruncă lui Mark o privire pătrunzătoare şi îl întrebă: Vrei să te sfătuiesc. Dar crezi, pesemne, că pot să o conving să se mărite cu tine? Asta vrei cu adevărat. De ce?

– Fiindcă vă respectă. O să vă asculte.

Lady Gwendolyn clătină din cap.

– Pur şi simplu nu înţeleg ce o reţine. De ce nu e de acord să devină soţia ta?

Mark trase adânc aer în piept.

– Ea nu vrea ca vreun membru al familie să ştie asta, dar e bolnavă, Lady Gwen. Foarte bolnavă. Zice că nu vrea să fie o povară pentru mine.

– Ştiam eu! exclamă Lady Gwendolyn încordându-şi pieptul. Am ştiut, Mark, şi asta de la nunta lui Charles. Nu arată bine. Lavinia părea atât de istovită, şi am întrebat-o dacă se simte bine, dar ea tot spunea că da, că era doar obosită. Am simţit instinctiv că nu se simţea bine. Of, de ce nu i-am acordat mai multă atenţie?

În ochii lui Lady Gwendolyn străluceau lacrimile.

– Nu s-ar fi îmbunătăţit cu nimic situaţia; e foarte încăpăţânată şi teribil de independentă.

– E grav, nu-i aşa?

Lui Lady Gwendolyn îi tremură glasul când vorbi.

El încuviinţă din cap.

– Are o tumoare la plămâni. E mică. Cancerul a fost descoperit într-o fază incipientă. I-am găsit cei mai buni specialişti, cei mai buni doctori din lume. Şi cel mai bun tratament. Sper că o să se facă bine. Mă rog pentru ea. Dar ce credeţi că ar trebui să fac?

– Nu ştiu. Oricum, vrei să mă văd cu ea? E în spital? Sau acasă?

– Nu e în spital acum, cu toate că a fost. E acasă. Şi, de fapt, arată mult mai bine. Se aplecă în faţă şi se concentră la ea. Chiar dacă Lavinia mai are doar un an sau doi de trăit, îmi doresc să fiu cu ea... Glasul i se frânse. Se ridică, clipi şi se adună. O iubesc atât de mult, înţelegeţi!

– Şi e foarte norocoasă că e aşa, Mark. O să fac o mare încercare să vă fac pe voi doi să ajungeţi la altar. Zâmbetul îi era un pic tremurat, dar se stăpâni, îşi reţinu emoţiile ce stăteau să răbufnească. Zise: Ce altceva mai vrei să fac? Ziceai că e o rugăminte dublă?

– Vreau să vorbiţi cu familia. I-au frânt inima când au exclus-o din cercul familiei. Ea le-a cerut iertare tuturor, la acel moment, şi a încercat din greu să se împace. Dar n-a mers. Vă rog, Lady Gwendolyn, sunteţi stăpâna acestei familii. Spuneţi-le că trebuie să-i permită să se întoarcă. Nu mai are atât de mult de stat pe planeta asta. Ar fi atât de crud să o ţină la distanţă, aşa cum o fac!

– Ar fi, mai ales în condiţiile date. O să vorbesc cu ei, îţi promit. Dacă e necesar, o să-i telefonez lui Charles la Zürich. O să vorbesc cu Daphne mâine: în momentul ăsta ea e şefa, ca să spunem aşa, cât tatăl ei e plecat.

– Vă mulţumesc foarte mult, Lady Gwendolyn. Nu pot să spun cât de uşurat sunt că v-am destăinuit toate astea.

– Mai e ceva, Mark, zise Lady Gwendolyn clătinând din cap şi scăpând un mic oftat. Va trebui să le spun că e bolnavă, înţelegi tu. Altfel s-ar putea să nu fie de acord să o ierte şi să o primească înapoi.

Urmă o tăcere lungă.

– Așa să fie, zise el în cele din urmă.

– Vorbește cu Lavinia; spune-i că mi-ar plăcea să o văd, să fim prietene. O să o scot la un prânz sau ar putea să vină aici, cum preferă. Mark, te rog să-i spui că sunt cu totul alături de ea. Că o să mă rog pentru ea.

– Vă mulțumesc, răspunse Mark simțindu-se de parcă o greutate mare îi fusese luată de pe umeri, acum, că o avea pe stăpâna familiei Ingham de partea sa.

Lady Gwendolyn se încumetă:

– Mă gândeam dacă pot să te întreb ceva acum?

– Desigur, orice. Cu ce pot să vă fiu de ajutor?

– Am auzit ceva destul de ciudat... că unii aristocrați cu probleme financiare își deschid reședințele impunătoare publicului, oferind tururi cu ghid. Ai auzit de așa ceva?

– De fapt, da. Mă rog, un soi de zvon. Îl știu întru câtva pe John Bailey. E președintele National Trust, care a fost fondat în principal pentru a proteja spațiile deschise. Dar acum Trust vorbește despre o contribuție la conservarea reședințelor rurale și a grădinilor. Nu-i rău, după părerea mea.

– Presupun că tururile aduc bani?

Lady Gwendolyn îi aruncă o privire întrebătoare.

– Așa cred. Dacă doriți, aș putea să încerc să aflu mai multe.

– Mi-ar plăcea asta, Mark. Dar, te rog, să rămână între noi. Nu mai spune nimănui, nici măcar Laviniei.

– Vă dau cuvântul meu.

După ce Mark Stanton plecă, părând mai vesel decât la sosire, Lady Gwendolyn se întoarse la biroul ei georgian.

Se uită îndelung la agendă, dar nu ridică tocul. În schimb, gândurile puseră stăpânire pe ea, și rămase cu ochii pe fereastră, pierdută în contemplare.

Începuse să plouă, dar ea abia dacă observă. Se gândea la Lavinia. O cunoștea bine pe nepoata ei și își dădea

seama că Lavinia nu o să vrea să fie o povară pentru Mark. Așa era ea - așa era familia Ingham, de fapt.

Omul o iubea, clar, foarte mult. Cu siguranță că dragostea, bunătatea și devotamentul lui ar ajuta-o să treacă prin această teribilă încercare. „Poate reușesc să o fac să vadă asta mai limpede", se gândi ea suspinând discret, plină de iubire și de compasiune pentru nepoata ei.

Lady Gwendolyn înțelegea pe deplin cât de supărător trebuie să fi fost pentru Lavinia că fusese alungată din cercul familiei.

Fusese în centrul acesteia toată viața ei. Pe de altă parte, Lavinia zisese chestii inacceptabile despre Charlotte.

Toată lumea fusese șocată și jignită de acele remarci îngrozitoare.

Îi veni o idee. Poate că boala Laviniei și durerea pe care o simțea, cel mai probabil, fuseseră responsabile de ciudata răutate de care dăduse dovadă. Oricum ar fi fost, Lavinia nu fusese niciodată rea sau lipsită de amabilitate. Dimpotrivă.

Apoi se întrebă cum avea să reușească să convingă familia să se înmoaie. Doar spunându-le adevărul. Ar trebui să afle că Lavinia era bolnavă, că suferea de cancer.

Încet, își dădu seama. Un plan. Trebuia să stea de vorbă cu fiecare membru al familiei, dar separat. Unul câte unul. Avea să reușească, nădăjduia și se ruga ea. Trebuia să fie convingătoare.

Știa că în acel moment din viața ei... cu siguranță, ultima parte a vieții, Lavinia avea nevoie de un pic de îngrijire și de dragoste.

Ochii lui Lady Gwendolyn se umplură brusc de lacrimi, și plânse nemângâiată pentru nepoata ei, fără să mai fie în stare să le mai rețină.

Mult prea tânără ca să fie doborâtă așa; mult prea tânără ca să moară.

Incapabilă să-și oprească lacrimile, se ridică și intră în dormitor, închise ușa și se întinse pe pat. Și continuă să plângă în pernă, ca și cum inima i s-ar fi frânt.

În cele din urmă se liniști, se dădu jos din pat și intră în baie. Își șterse ochii, se spălă pe față, se pieptănă și se rujă la loc. Era tot timpul rujată, în ciuda vârstei pe care o avea. Și a vieții.

Reveni în salon, se așeză la biroul vechi și scrise în agendă, răspunse la scrisori și dădu mai multe telefoane.

„Viața trebuie să meargă mai departe", își reaminti. Mai târziu în acea zi, avea să ia ceaiul cu Diedre, apoi venea să o vadă inspectorul Pinkerton. Cu noi informații despre problema lui Diedre.

Trebuia să fie gata de acțiune, în formă maximă, pentru a le face față amândurora.

capitolul 34

– Dulcie! Nu mă așteptam să te văd aici! exclamă Diedre când intră la Cecily Swann Couture de pe Burlington Arcade și închise ușa în urma ei.

– A, bună, Diedre. O să lucrez aici o vreme. Știi, în curând o să-mi deschid propriul magazin – sau, mai degrabă, o galerie de artă. Ceci mă învață ponturile, știi: cum să mă ocup de clienți, tot felul de chestiuni de genul ăsta.

Diedre era cu adevărat surprinsă.

– Să deschizi o galerie de artă! Doamne, ce teribil de ambițios din partea ta, draga mea! Crezi că *papa* o să fie de acord?

– Sper. Dar n-o să o deschid până anul viitor, când termin cursul de istoria artei. Între timp, îmi fac planuri și strâng capital.

– Capital? Diedre fu chiar mai surprinsă și ridică elocvent dintr-o sprânceană.

– Da. Îmi trebuie fonduri. Ca să țin galeria de artă. Cecily mi-a dat deja destui bani, și chiar mătușa Gwen a lăsat să se înțeleagă că ar putea să contribuie cu ceva. Dar tu, Diedre? Nu vrei să investești și tu câțiva bănuți?

Diedre râse; Dulcie avea acest efect asupra ei în acele zile.

– Nu știu. Despre cât vorbim? Făcu o pauză, apoi zise: Aș putea. Ce numești tu câțiva bănuți?

– O mie. Sau chiar două mii. Lire sterline.

– Dumnezeule mare! Doar nu vorbești serios.

– Bineînțeles că vorbesc serios. Deschid o afacere, nu mă joc. Oricum, suma asta ar înlătura, cu siguranță, ultimele vestigii ale antipatiei pe care am nutrit-o pentru tine în toți acești ani. Să nu uităm, mi-ai făcut viața un iad când eram mică. Uneori aproape că m-ai speriat de moarte. Două mii de lire ar putea să aranjeze binișor problema asta, nu crezi?

Dulcie îi zâmbi cu îndrăzneală.

Diedre rămase cu gura căscată la sora ei mai mică, apoi începu să chicotească din nou, gândindu-se ce tupeu avea Dulcie. Nu, era vitejie. Și nu putea să se abțină să nu admire asta.

– Deci ai de gând să investești? O să primești acțiuni. Și intenționez să fac bani. O grămadă de bani.

– Tot strengăriță ai rămas, știi asta? Dar, da, o să investesc. Nu ca să-mi repar reputația, ci fiindcă îți admir ambiția. Și te și iubesc. Ce zici de trei mii de lire? E bine?

Dulcie țopăi râzând, își aruncă brațele în jurul lui Diedre și o îmbrățișă strâns.

– Mulțumesc, mulțumesc! Și reputația ta proastă e ștearsă de-acum din mintea mea. Pentru totdeauna. Îți port doar iubire plină de respect.

Diedre își înghiți râsul și zise:

– Dacă nu e o întrebare nepoliticoasă, Cecily cât a investit?

– Zece mii de lire, răspunse Dulcie cu sinceritate încercând să nu arate mulțumită de sine. A zis că o să-mi mai dea dacă și când o să am nevoie.

– Pesemne Ceci crede în tine, și acum cred și eu. Diedre deschise poșeta, scoase carnetul de cecuri și întrebă: Pe numele cui scriu cecul?

– Pe al meu. Cecily e în plin proces de înfiinţare a unei companii pentru mine. Între timp, vor intra în contul *escrow*[1]. Săptămâna viitoare o să-ţi accept investiţia în mod corespunzător şi o să-ţi trimit o scrisoare.

– Înţeleg, murmură Diedre, înţelegând că Cecily Swann fusese sârguincioasă când o consiliase în afaceri pe sora ei mai mică.

În acel moment, Dorothy Pinkerton ieşi din spatele biroului şi zâmbi când o zări pe Diedre, apoi veni să o întâmpine cu cordialitate.

– Cecily vă aşteaptă la etaj, Lady Diedre, când binevoiţi să urcaţi.

– Mulţumesc, Dorothy. Mă duc acum.

Dulcie se uită la sora ei şi o întrebă:

– Luăm ceaiul împreună mai târziu, Diedre?

– Of, draga mea, nu pot. Îmi pare rău, Dulcie. Sunt ocupată azi.

Diedre o urmă pe Dorothy în sus pe scări, în salonul de prezentare. Şi nu putu să nu se gândească la faptul că Dulcie putea fi de-a dreptul incorigibilă uneori. Dar nu se supăra nimeni niciodată pe ea, fiindcă îi făcea să râdă.

DeLacy completa carnetul de cecuri şi îşi punea la punct hârtiile la birou, când sună telefonul. Răspunse imediat şi descoperi că la celălalt capăt al firului era Lawrence Pierce.

– Sper că nu te deranjez, DeLacy, zise el părând extrem de prietenos.

– Deloc, răspunse DeLacy. Ce face *mama*?

– Mult mai bine, draga mea. Şi sunt fericit să-ţi spun că Travers Merton finalizează în prezent un tablou, şi în curând o să fie disponibil să te picteze. M-a crezut pe cuvânt că eşti o femeie foarte, foarte frumoasă şi că merită efortul să te picteze. I-am spus că trebuie să-şi pună la lucru tot talentul.

[1] Angajament scris (în păstrarea unui terţ) care se cedează destinatarului după îndeplinirea anumitor cerinţe. (n.tr.)

DeLacy zâmbi, bucurându-se de acest compliment neașteptat.

– O, mă bucur foarte mult! zise ea. Cred că ai avut o idee drăguță, Lawrence. Și mama o să fie surprinsă. Eu n-am suflat o vorbă.

– Te rog să n-o faci, zise el repede. Nu vreau să ajungă la urechile ei. Acum, Merton vrea să aibă o întâlnire cu tine, dar nu e disponibil săptămâna asta, fiindcă are de terminat celălalt portret. Și nici eu nu sunt.

– Nu-i nici o problemă. Știu că ești extrem de solicitat, Lawrence, un mare chirurg ca tine. Înțelegem cu toții ce medic strălucit ești.

– Mulțumesc, draga mea. Totuși, mâine mă duc la Paris. Trebuie să particip la o conferință medicală, una foarte importantă, unde voi fi principalul vorbitor. Nu mă întorc până sâmbătă. Deci hai să facem o programare pentru o întâlnire cu Merton săptămâna viitoare. Tu când ești disponibilă?

DeLacy își răsfoi agenda.

– Aș putea să fiu liberă miercuri sau joi.

– Mai bine joi, în caz că întârzii la Paris. O să-ți dau adresa din Chelsea a lui Travers Merton. Și, să spunem, ora șase?

– A, vrei să ne întâlnim cu el seara?

Detectând dintr-odată o urmă de reticență și de teamă în glasul ei, Lawrence Pierce îi explică:

– Atunci preferă Merton, de fapt. Pictează în timpul zilei, știi, din cauza luminii. S-a gândit că ar fi frumos să bem ceva, să ținem un toast cu șampanie pentru frumoasa Lady DeLacy. Așa a zis. Cum ți se pare?

– Drăguț. Mulțumesc, Lawrence.

– Vrei să te escortez de joi într-o săptămână?

– O, nu, nu e nici o problemă. Dar mulțumesc. O să mă duc singură și ne întâlnim acolo. Care e adresa?

El i-o dădu și zise:

– Pe săptămâna viitoare, atunci.

După ce murmură un rămas-bun, Lawrence închise.

DeLacy rămase uitându-se la telefon, simţindu-se brusc agitată din cauza întregii idei de a poza pentru tablou, cu toate că nu era prea sigură de ce. Travers Merton era celebru; avea o reputaţie extraordinară. Să fie Lawrence? Amabilitatea lui?

Alungând aceste gânduri, îşi dădu seama că avea ştiri mai importante pentru Daphne. Dar cum să-i explice surorii ei că ştia despre Lawrence Pierce şi călătoria lui la Paris? Nu putea să-i spună că îi zisese Wilson, fiindcă Wilson era în strânsă legătură cu Daphne. Poate că ar trebui să-i telefoneze pur şi simplu mamei ei şi să sugereze o vizită mai târziu în acea săptămână. Doar asta putea face, dacă nu voia să se dea de gol cu portretul.

Înainte să-şi piardă curajul, DeLacy formă numărul mamei ei din Charles Street. Răspunse Ratcliffe, majordomul, şi i-o dădu imediat pe Felicity.

– Bună, *mama*, zise DeLacy. Ce mai faci?

– Mult mai bine, DeLacy. Şi sunt, practic, pe picioare. Mi-a făcut plăcere să te văd, dragă.

– *Mama*, speram că pot să vin din nou săptămâna asta. Am un dar pentru tine, şi lui Daphne îi e dor să te vadă şi să aducă fetiţa. Annabel are acum doi ani şi e superbă. Te rog, spune că putem să venim! Lui Daphne îi e dor de tine şi, după cum ştii, şi mie îmi e.

DeLacy îşi ţinu respiraţia şi îşi încrucişă degetele.

Urmă o clipă de tăcere înainte ca Felicity să zică:

– De ce vrea Daphne să o cunosc pe Annabel? Până acum a refuzat.

– Copila are doi ani acum şi e la Londra pentru prima oară de când s-a născut, *mama*. Ce bine pentru ea şi pentru tine! Te rog, spune „da"!

Felicity, conştientă de faptul că Lawrence avea să fie la Paris, făcând Dumnezeu ştie ce – întâlnindu-se cu altă femeie, fără îndoială –, luă o decizie subită.

– Mereu ai idei bune, DeLacy. De ce nu? Mi-ar plăcea foarte mult să pun capăt acestor relaţii reci cu Daphne şi să-mi cunosc nepoata. Hai să o facem! Să fim prietene din nou.

– Să venim joi în jurul orei patru, *mama*?

– Foarte bine. Urmă o pauză, apoi Felicity zise: Ce frumos din partea ta să-mi cumperi ceva, DeLacy. Ce este?

– Nu-ţi spun, *mama*, răspunse ea râzând. Vreau să fie o surpriză.

După ce închise, DeLacy întinse din nou mâna spre telefon, nerăbdătoare să vorbească cu Daphne, să-i spună despre întâlnirea pe care tocmai o fixase. Aveau să-şi primească bijuteriile înapoi, în cele din urmă. Acum era imperativ să facă planul.

Era după-amiaza devreme când Diedre părăsi magazinul din Burlington Arcade. Făcu o adevărată paradă când traversă strada şi intră la Fortnum&Mason, celebrul magazin vechi din Piccadilly.

Înaltă, zveltă şi elegantă, cu un cap frumos cu păr blond strălucitor, atrase numeroase priviri. Fiind o femeie tânără, frumoasă şi îmbrăcată şic, femeile îi admirau stilul, în timp ce bărbaţii se uitau după ea cu jind, întrebându-se cine o fi. Era cineva. Nu încăpea îndoială în legătură cu asta.

De îndată ce intră în magazin, Diedre se îndreptă direct către tejgheaua cu ciocolată din celălalt capăt al raionului alimentar de la parter. Cumpără o cutie mare cu ciocolata cu lapte favorită a mătuşii ei şi, de îndată ce aceasta fu ambalată, se îndreptă spre ascensor şi se duse la etajul cu lenjerie.

Avea intenţia să cumpere neglijeuri, cămăşi de noapte şi combinezoane frumoase, care erau preferatele lui Paul.

Paul. Ce norocoasă fusese să-l găsească! Fusese chiar sub nasul ei de o veşnicie, şi totuşi până la nunta tatălui ei nu petrecuseră deloc timp împreună.

În timp ce Diedre se uita la frumoasele cămăşi de noapte din şifon şi mătase, îşi puse o mână pe abdomen. Nu simţea nimic în stadiul ăsta. Totuşi, era sigură că e însărcinată cu copilul lui Paul. Simpla idee o speria. Avea să afle mai târziu în acea zi, după întâlnirea cu

medicul. Şi, dacă era însărcinată, avea să se confrunte cu o dilemă.

Scandalul avea să-l înfurie pe tatăl ei. El detesta scandalul.

Ea suspecta că se simţea vinovat că divorţase de mama ei, care iscase propriul scandal după fuga cu Lawrence Pierce pe când încă erau căsătoriţi. Şi acum se despărţise şi Miles şi voia să divorţeze de Clarissa.

Diedre ştia în adâncul sufletului ei că va trebui să-i spună lui Paul imediat.

Avea sentimentul că el era îndrăgostit de ea şi, cu siguranţă, ea era profund implicată la nivel emoţional în relaţia cu el. Dar avea el să se însoare cu ea? Ea n-avea nici un răspuns la asta. Şi ce-o să facă atunci? Şi apoi mai era şi slujba ei de la Ministerul de Război. Îi plăcea foarte mult şi îi plăcuse întotdeauna. Acum exista zvonul acela despre ea, altă mică meschinărie atârnată deasupra capului ei. Şi dacă cineva ştia totul despre trecutul ei? Şi-i spunea lui Paul? Respinse acest gând.

După ce cumpără o cămaşă de noapte şi un neglijeu din mătase bleu, ieşi din magazin şi luă un taxi spre biroul ei din Whitehall. De îndată ce intră, încuie uşa, se aşeză pe scaun şi îşi lăsă capul pe birou. Simţi cum lacrimile i se adună în spatele ochilor, dar clipi şi le reţinu. La ce îi ajuta să plângă? Nu rezolva nimic.

Un copil. Gândul o îngrozi, fiindcă nu era măritată, dar ideea de a avea un copil o şi încânta. Nu-şi imaginase niciodată că asta avea să se întâmple. Şi dacă era, într-adevăr, însărcinată, o parte din ea ar fi jubilat. În cotloanele ascunse ale minţii, îşi dorise dintotdeauna un copil.

capitolul 35

– Vă mulţumesc că aţi acceptat să ne vedem mai devreme decât am planificat, Lady Gwendolyn, zise inspectorul Howard Pinkerton când intră în holul

apartamentului pe pe Mount Street, la ora două, în loc de şase.

Lady Gwendolyn îi scutură mâna.

– Nici o problemă, inspectore. N-am nici o întâlnire până la patru. Vino în salon!

– Mulţumesc, milady, răspunse el şi-i întinse menajerei trenciul şi pălăria ude de ploaie.

De îndată ce se aşezară faţă-n faţă, lângă foc, Lady Gwendolyn îl întrebă pe detectivul de la Scotland Yard dacă dorea ceai sau cafea, sau poate ceva mai tare.

– O ceaşcă de ceai ar merge, milady, răspunse Howard. S-a lăsat un pic frigul. Mulţumesc.

Lady Gwendolyn sună clopoţelul de pe perete, şi, o clipă mai târziu, doamna Fontaine apăru în prag.

– Da, milady?

– Vrei să ne aduci, te rog, ceai pentru două persoane şi nişte biscuiţi, doamnă Fontaine?

– Desigur, milady.

Menajera se grăbi să iasă.

Inspectorul Pinkerton începu să vorbească. Îşi drese vocea şi zise:

– Viaţa e amuzantă câteodată, milady. Prin asta vreau să spun că lucrurile se pot întâmpla destul de pe neaşteptate şi de multe ori rezolvă o problemă doar din întâmplare.

– Corect. Şi asta ţi s-a întâmplat dumitale, inspectore?

– Chiar aşa! Duminică, eu şi Dorothy ne-am dus cu maşina să o vizităm pe verişoara mea, Patsy, care locuieşte în Bath. Şi, cam din senin, ea a menţionat un nume pe care îl cunosc... Johanna Ellsworth, prietena lui Alfie Fennell, cele două persoane implicate în zvonul despre Lady Diedre.

Lady Gwendolyn se aplecă în faţă, cu ochii ţintă la detectiv.

– De ce i s-a pomenit numele în Bath? îl întrebă.

– Verişoarei mele îi place să picteze. E amatoare, desigur. Cu toate că e bună, să ştiţi. Face parte dintr-un grup de femei locale şi bărbaţi care fac excursii ca să

picteze. Se duc undeva prin țară și uneori în străinătate. Verișoara mea a menționat din întâmplare că în primăvara următoare se duce cu grupul în Franța și că acea călătorie a fost planificată de Johanna Ellsworth, care era fondatoarea grupului.

– Ai descoperit ceva important, nu-i așa, inspectore?

– O să vă spun. N-am vrut să fac mare tam-tam, să n-o alarmez cumva pe Patsy. Am pus doar câteva întrebări obișnuite. Am descoperit în timp util că Johanna Ellsworth a avut un frate vitreg, care a fost ucis în Marele Război. Îl chema Ralph Palmer. Am întrebat dacă a fost căsătorit cu Laura Upton Palmer, și verișoara mea a răspuns afirmativ. Firește, a vrut să știe cum de o cunosc pe Laura. Din fericire, am avut o explicație la îndemână. I-am spus că am lucrat la un caz deschis, cel al morții lui Maxine Lowe, și că Laura Upton Palmer îi fusese prietenă. Patsy știe că de multe ori fac săpături în cazurile încă deschise, așa că explicația a ținut. Am lăsat-o pur și simplu cum a picat.

– Spune-mi despre Ralph Palmer și Johanna Ellsworth, te rog. Sunt extrem de curioasă, inspectore.

– Mama Johannei, Margot, a avut un prim soț. Îl chema Horace Palmer, și împreună au avut un fiu, Ralph. Horace a murit destul de tânăr, când Ralph avea doar trei ani. Doi ani mai târziu, Margot Palmer s-a recăsătorit cu Joseph Ellsworth. La un an după aceea, s-a născut fiica lor, Johanna, care a crescut împreună cu Ralph. Au fost apropiați. Se pare că ea a suferit mult când el a fost ucis în misiune. Verișoara mea crede că a fost devastată și afectată serios de moartea fratelui ei vitreg.

Lady Gwendolyn încuviință din cap.

– Când iubești atât de mult un frate vitreg, probabil un pic anormal, atunci trebuie să displaci, cu siguranță, o persoană care se interpune între el și soția lui, Laura Upton.

– Sunt de acord. O ranchiună, poate. Chestia e că totul se leagă cum trebuie. Ieri a fost ziua mea liberă, milady, și m-am dus la Somerset House. Am verificat

naşteri, căsătorii şi decese, iar certificatele sunt acolo. Sunt cine credem noi că sunt. Totul se potriveşte şi nu e nici o greşeală.

– Crezi că Johanna Ellsworth e cea care a lansat zvonul despre Diedre şi faptul că Ministerul de Război e nemulţumit de munca ei?

– Da, Lady Gwendolyn. Sincer, am simţit că e mai înţelept să n-o presez pe verişoara mea să-mi dea mai multe informaţii, dar domnişoara Ellsworth chiar pare un pic ciudată din ce a zis Patsy. Cred că ar putea fi exact genul de persoană care caută un soi de răzbunare. Haideţi să recunoaştem, oricine ar fi lansat zvonul, a vrut să-i distrugă sau să-i afecteze grav cariera lui Diedre. Diedre a fost ţinta.

– Dar nu prea putem să dovedim, nu?

– Nu. În mod normal, aş fi solicitat o întâlnire cu Alfie Fennell şi Johanna Ellsworth, explicând că sunt un prieten al familiei. Aş fi spus că vreau să ştiu dacă ar putea să-mi furnizeze orice informaţii suplimentare. N-ar fi scos la iveală nimic util, dar întâlnirea cu un inspector de la Scotland Yard i-ar fi alarmat.

Howard se opri când intră doamna Fontaine cu tava cu ceai.

Femeia o puse pe masă şi plecă discret.

În timp ce Lady Gwendolyn turnă ceaiul, Howard zise brusc:

– Sper că nu sunt impertinent, dar e posibil ca Lady Diedre să se mărite cu domnul Drummond?

Lady Gwendolyn ridică ochii, îi aruncă o privire rapidă şi exclamă:

– O, Howard! Eşti însurat cu o Swann, iar familia Swann ştie totul, de multe ori înaintea familiei Ingham.

El râse, şi la fel făcu şi ea.

– Dacă Lady Diedre se mărită cu domnul Drummond, zise Howard, atunci zvonul n-are nici o relevanţă, fiindcă probabil va locui o parte din timp la New York.

– Are zvonul relevanţă?

– Nu cred că a avut vreodată. După cum v-am spus, persoana cu care am vorbit la Ministerul de Război zice că abia dacă a fost o şoaptă. Dar este evident că a tulburat-o pe Lady Diedre. De aceea, noi doi am vrut să-i dăm de capăt. Şi să o înăbuşim.

– E înăbuşită. Mii de mulţumiri că ţi-ai bătut capul să afli tot ce ai aflat.

– Sunt mereu încântat să vă ajut, Lady Gwendolyn. După ce sorbi din ceai şi mâncă un biscuit cu ghimbir, inspectorul zise: N-am timp să urmăresc în momentul ăsta cazul lui Maxine Lowe, dar am de gând să o fac. Nu cred că s-a sinucis, şi nici nu cred că a fost o crimă. După părerea mea, a fost o moarte accidentală cauzată de inhalarea constantă a două substanţe. Vaporii otrăvitori de la vopseaua de plumb. Se pare că îşi zugrăvea, tot timpul, casele; precum şi inhalarea de arsenic, care provine din sol. Există o grămadă la suprafaţa solului. Maxine Lowe n-a fost numai un grădinar devotat, ci şi unul fervent. Grădinile de la reşedinţa sa de la ţară erau faimoase. O să vorbesc cu Harry despre asta, când o să am o clipă liberă săptămâna asta.

– Harry e un tânăr strălucit şi o să te ajute cu plăcere. Nu există nimic să nu ştie despre grădini. Şi ce spui e foarte interesant.

Howard încuviinţă din cap şi se ridică în picioare.

– Vă rog să mă scuzaţi, milady, trebuie să plec. Am o întâlnire la Scotland Yard la ora cinci, şi trebuie să-mi revizuiesc însemnările şi să mă pregătesc pentru ea.

– Sper că nu e o crimă, zise Lady Gwendolyn curioasă, ca de obicei, în legătură cu orice.

– Ar putea fi. Şi nu e nici un secret. A apărut în majoritatea ziarelor de dimineaţă.

– O, Doamne, nu m-am uitat încă pe ele.

– Un bine-cunoscut dealer de artă, Elliot Converse, a fost găsit mort acasă cu o zi în urmă. Aparent, un atac de cord. Există unele ciudăţenii, să spunem, şi a fost chemat Scotland Yardul. Soţia lui plecase la Paris cu câteva zile în urmă. Potrivit unora, s-a dus să se întâlnească cu

amantul. Sau el urma să i se alăture. Mă rog. Dar există sugestii de premeditare. Converse era tânăr, avea o sănătate bună, iar moartea lui i-a şocat pe cei care l-au cunoscut. Comportamentul soţiei se pare că era discutabil de ceva timp, şi sunt o grămadă de bani la mijloc. Converse era înstărit, avea succes în lumea artei. Ea e singurul lui moştenitor.

– Îţi doresc mult succes, Howard, zise Lady Gwendolyn în timp ce-l conducea pe hol. Şi mulţumesc din nou că eşti un aşa bun prieten.

– Plăcerea e întotdeauna de partea mea... Aminţiţi-vă, sunt acelaşi soi ca şi devotata familie Swann.

După ce-i dădu mătuşii cutia cu bomboane de ciocolată şi fu condusă în salon, Diedre îi povesti despre vizita la magazinul lui Cecily Swann.

Lady Gwendolyn nu se mai opri din râs când Diedre vorbi despre întâlnirea ei cu Dulcie.

– Ce copilă neobişnuită! zise ea în cele din urmă, când râsul i se stinse.

– Nu e copilă! E o negociatoare dură, unde mai pui că e şi şantajistă. Mi-am răscumpărat buna reputaţie, zău aşa!

Stăpânindu-şi râsul, Lady Gwendolyn exclamă:

– Uite, ai ajuns să recunoşti, Diedre, că e isteaţă. Şi ai fost mai degrabă rea cu ea, să ştii. Foarte acidă şi nedreaptă. Ea, evident, n-a uitat cum ai tratat-o, iar acum a găsit o modalitate să te facă să plăteşti. Exact ca o Ingham!

– Am plătit cu vârf şi îndesat! ripostă Diedre.

– N-ai fost silită totuşi. Tu ai ales să o faci, draga mea.

– Da. Fiindcă admir ce face. Jos pălăria pentru ea! Diedre îi aruncă mătuşii ei o privire întrebătoare când adăugă: A zis că probabil o să investeşti şi tu. Aşa faci?

– Aşa cred. Am sugerat cumva că aş face-o. O să-i dau, cu siguranţă, o mulţime de tablouri şi antichităţi depozitate la conacul Little Skell. Pentru galerie. Ei, destul despre Dulcie! Vino aici şi stai lângă mine!

Diedre făcu întocmai.

Lady Gwendolyn zise:

– Care e treaba cu prietenul tău, Paul? E serios?

Diedre apucă mâna mătușii ei și o ținu într-a ei.

– Nu sunt absolut sigură, dar cred că e în dispoziția sufletească potrivită. El a trecut de patruzeci de ani și eu am treizeci și trei.

– O vârstă bună, ascultă ce-ți spun. Ai avut timp să-ți trăiești viața un pic, înainte să te așezi la casa ta. Și ești încă destul de tânără ca să ai copii cu duiumul. Presupun că îți dorești, și la fel și Paul.

– Nu știu. N-am discutat despre asta. Diedre se uită lung la mătușa ei și, inspirând adânc, continuă: Sunt sigură că sunt însărcinată. Am observat recent niște schimbări în corpul meu.

Dacă era surprinsă de această afirmație, Lady Gwendolyn nu fu înclinată să o arate. Ea întrebă repede:

– Ai fost deja la un doctor? I-ai spus lui Paul?

– Nu i-am spus lui Paul. N-am vrut să-i spun până nu sunt cu adevărat sigură. O să știu azi mai târziu.

– Bine.

– Sunt sigură că sunt însărcinată, mătușă, zise încet Diedre. Știu, pur și simplu. Instinctiv.

– Așa fac cele mai multe femei. Lăsându-se pe spate pe canapea, Lady Gwendolyn întrebă: Cum crezi că o să primească Paul vestea? Că ești însărcinată?

– N-am nici cea mai mică idee.

– El te-a lăsat însărcinată, Diedre, și e și responsabilitatea lui, așa cum e a ta. Eu, una, cred că o să fie încântat, și așa ar și trebui să fie. S-ar alege cu o femeie superbă de soție – și, oricum, are patruzeci și opt de ani. Momentul potrivit să aibă un fiu sau o fiică, nu crezi?

Diedre se mulțumi să încuviințeze din cap.

– Trebuie să-i spui de îndată, insistă Lady Gwendolyn. Trebuie să știm ce avem de făcut.

– Da, știu. Vreau copilul, mătușă Gwen, serios. Am crezut că n-o să se întâmple niciodată.

– Dacă ești însărcinată, cred că ar trebui să te măriți cât mai curând posibil, Diedre. Lady Gwendolyn se

ridică în picioare. Plimbându-se prin salon, adăugă: Scuză-mă o clipă!

Lady Gwendolyn intră în dormitor și scoase din masa de toaletă o cutie de bijuterii verde. Se întoarse în salon și îi înmână caseta lui Diedre, cu un zâmbet în ochi.

– Am ales asta pentru tine cu mult timp în urmă, din moment ce ești cea mai mare dintre fiicele lui Charles. E unul dintre bunurile mele cele mai prețioase și e darul meu pentru tine, draga mea.

Diedre făcu ochii mari de surpriză și plăcere. Dădu la o parte capacul și suspină. Pe catifeaua neagră era o broșă în formă de pană lungă, ondulată, confecționată în întregime din diamante.

– E superbă. Îți mulțumesc tare mult, mătușă Gwendolyn. Cât de generos din partea ta!

– Ți-a fost destinată dintotdeauna, și mă bucur că-ți place. Acum se pare că e cel mai potrivit dar, din moment ce și mie mi-a dat-o un bărbat pe care-l chema tot Paul... răposatul meu soț.

– Ce drăguț să știu asta! Și e splendidă.

Diedre ridică broșa să o admire.

– Paul de fapt a gândit-o și a făcut-o. Vezi tu, el nu avea nici un titlu, deși familia lui făcea parte din mica nobilime. Obișnuia să spună că nu e destul de bun pentru mine, ceea ce mă făcea să râd. Pentru mine, el era cu adevărat minunat, un adevărat gentleman. Obișnuiam să-l necăjesc și să-i spun că el era pana de la pălăria mea. Și, chiar înainte de nunta noastră, mi-a dăruit pana asta cu diamante. Ca să o port la pălărie, zicea.

– Știi că o s-o prețuiesc și o s-o dau mai departe dacă o să am o fiică. Sau o noră, într-o bună zi.

– Revenind la Paul al tău. Spune-i de îndată ce afli dacă ești însărcinată.

– Așa o să fac. Dar dacă nu vrea să se însoare cu mine?

– O să vrea. Am văzut la cină ce mort era după tine.

– Îmi dau seama că sunt îndrăgostită de el, admise Diedre în cele din urmă.

– Dacă te cere, o sfătui mătuşa, mărită-te aici, la Londra. Şi cât mai curând posibil.

Diedre încuviinţă din cap.

– Aşa o să fac. Luă o înghiţitură lungă din ceaiul turnat de mătuşa ei şi mai mâncă un sendviş cu castravete. I se făcuse brusc foame.

Lady Gwendolyn bău nişte ceai şi îşi mai turnă o ceaşcă. Apoi zise cu glas scăzut, liniştit:

– Am primit nişte veşti cam proaste astăzi, Diedre. A venit să mă vadă Mark Stanton. Se pare că Lavinia e foarte bolnavă. Are o tumoare la plămân. Cancer.

– O, nu! Ce cumplit! Biata Lavinia! Diedre se încruntă. Să ştii că la nunta lui *papa* m-am gândit că nu arată prea bine. Şi, ca să fiu sinceră, m-am întrebat de multe ori dacă nu cumva era bolnavă în ziua aia, fiindcă a fost atât de răutăcioasă. În mod normal nu e aşa; de obicei e atât de drăguţă şi de prietenoasă cu noi toţi.

– Mark Stanton vrea să se însoare cu ea, dar ea nu e de acord. Spune că nu vrea să fie o povară. Se pare că el e îndrăgostit de ea de ani întregi.

– Urmează vreun tratament? O să se vindece?

– Nu ştiu, şi nici el nu ştie. Dar crede că i-au mai rămas câţiva ani, cu medicaţia potrivită. Aşa că mă rog pentru ea.

– O, Doamne, aşa o să fac şi eu. O să mă rog, adică. Biata Lavinia, şi nu e chiar bătrână.

Lady Gwendolyn detectase o oarecare compasiune şi simpatie la Diedre, şi se grăbi să adauge:

– O vreau înapoi în cercul familiei. A trecut prin vremuri grele. Nu mai poate fi pedepsită, Diedre, când e bolnavă, poate chiar pe moarte. Eşti de acord cu mine?

– Da. Cu ce pot să te ajut?

– Fii alături de mine dacă se pune problema să trebuiască îmboldită familia.

– Sunt de partea ta, mărturisi Diedre.

– O să mă bazez pe tine... Acum, altceva, Diedre. Cu puţin timp în urmă, am avut un oaspete. Inspectorul Pinkerton, pe care îl ştii.

– Îl cunosc, da; cercetează zvonul despre mine. A descoperit că a fost o șoaptă. Mi-ai spus toate astea.

– A aflat altceva. A fost la Bath, în vizită la verișoara lui, și, printr-o coincidență, a ieșit la iveală numele Johannei Ellsworth. Ea e membră a aceluiași grup de pictură ca verișoara lui. Se pare că Johanna a avut un frate vitreg, care a murit în Marele Război. Îl chema Ralph Palmer și a fost căsătorit cu o prietenă de-a ta și de-a lui Maxine. Laura Upton Palmer. Se pare că s-au despărțit înainte ca el să plece pe front.

Diedre rămase perfect nemișcată și încuviință simplu din cap.

– Da, noi trei am fost prietene, în același cerc. Laura a murit, apoi, mai târziu, a murit și Maxine, după cum știi.

– Potrivit inspectorului Pinkerton, Johanna și-a adorat fratele; erau extrem de apropiați. El e sigur că ea a lansat zvonul că o să fii dată afară din Ministerul de Război. Teoria lui e că ea te urăște din mai multe motive.

Diedre nu reuși să scoată o vorbă. Se uita lung la Lady Gwendolyn, tremurând din toate încheieturile. Inima îi bătea cu repeziciune, zbătându-i-se în piept.

– Inspectorul mi-a amintit concluziile lui anterioare, care erau că nu a existat niciodată mai mult decât un zvon. Ți-am spus asta, Diedre. La începutul după-amiezii de azi, el mi-a mărturisit că toată chestiunea asta a fost o minciună, doar ca să-ți facă rău sau ca să te sperie. A zis că problema e închisă. Deci trebuie să o lăsăm deoparte și să ne vedem de viețile noastre. Cum Diedre rămase tăcută, continuând să stea nemișcată, uitându-se lung la mătușa ei, Lady Gwendolyn adăugă: Dacă Paul te cere, atunci o să depui în mod iminent cererea de demisie de la Ministerul de Război și o să te măriți. *Finis*, cum spun francezii. Dacă nu-l duci la altar, o să poți să lucrezi în continuare la Ministerul de Război. După un concediu.

Diedre era bulversată; nu știa cum să reacționeze. Privea în gol, întrebându-se cât știa mătușa ei despre trecutul ei. Și dacă afla Paul despre aventura ei amoroasă cu Laura? Gândul o tulbură. Cum va reacționa el?

Ca şi cum i-ar fi citit gândurile, Lady Gwendolyn zise:

– Eu nu sunt genul care judecă pe nimeni, Diedre, şi tu ştii asta, cu siguranţă. Noi semănăm din multe puncte de vedere. Trăieşte şi lasă-i şi pe alţii să trăiască. Asta a fost întotdeauna filosofia mea de viaţă. Lady Gwendolyn oftă şi clătină din cap. Aş fi vrut doar să fi avut suficientă încredere în mine ca să-mi împărtăşeşti durerea ta când a murit Laura, ca să pot să te consolez. Vezi tu, eu chiar ţin la tine, Diedre, şi îmi pasă ce se întâmplă cu tine. Tu faci parte din familia mea. Te iubesc.

Diedre stătea rigidă, cu o expresie profund şocată pe chip. Deschise gura, dar nu ieşi nici un cuvânt. Se lăsă pe spate pe perne şi închise ochii. Foarte încet, lacrimile i se scurseră de sub pleoape şi i se prelinseră pe obraji.

Lady Gwendolyn se ridică, o lăsă singură şi se duse în dormitor. Reveni o clipă mai târziu cu o batistă.

Se aşeză pe canapea lângă Diedre şi îi îndesă batista în mâini.

– Uită-te la mine, Diedre! zise ea în cele din urmă. Te rog, uită-te la mine!

Într-un final, Diedre întoarse capul, se uită la Lady Gwendolyn şi îi răspunse:

– M-am temut să-ţi spun despre prietenia mea cu Laura. Să spun cuiva. Nici măcar Maxine nu ştia cu adevărat. Nu ştia nimeni. Am fost discrete. Diedre se opri şi îşi muşcă buza. Ralph ştia, iar acum îmi dau seama că şi Johanna. Dar la momentul respectiv n-aveam nici o idee că ea exista. Laura nu vorbea niciodată despre familia soţului ei. A fost o căsnicie dificilă... Ralph o abuza, iar familia lui era ostilă. Asta e tot ce ştiam despre familia Palmer.

– Of, draga mea, cât de cumplit! Pentru ea şi pentru tine. Dar acum nu mai contează nimic din toate astea. Totuşi, sunt încă foarte tristă că a trebuit să-ţi trăieşti singură durerea, fără consolare.

– Aşa am făcut. Şi am muncit din greu, m-am cufundat în muncă. N-a mai existat niciodată nimeni altcineva în viaţa mea. Apoi am fost brusc norocoasă, în

iulie trecut, când am ajuns să-l cunosc mai bine pe Paul şi am început o relaţie cu el. În cele din urmă, durerea mi-a dispărut. Diedre se opri, apoi adăugă: Am început să înţeleg cât de important este el pentru mine.

– Ştiu asta. Te iubeşte şi el. Ai cuvântul meu. Am fost şi eu prin preajmă. Vechea poveste nu mai există, asta e părerea mea. S-a evaporat.

– Dar Howard? El ştie toată povestea despre Laura, nu-i aşa?

Diedre părea îngrijorată.

– E foarte probabil să fi uitat deja... zvonul ăla prostesc despre Ministerul de Război şi despre Laura Upton. Lucrează la un caz de crimă. Ştiu că nu ăsta e răspunsul pe care-l vrei, dar ar trebui să ştii că aşa funcţionează mintea lui. E un detectiv strălucit. Noul caz a pus stăpânire pe el.

Diedre încuviinţă din cap şi îşi şterse ochii.

– Înţeleg, mătuşă. Şi presupun că totul a fost doar ceva neînsemnat pentru el.

– Aşa e, Diedre. Gata cu trecutul, murmură ea cu blândeţe. S-a terminat cu adevărat. Se pierde în negura vremurilor. Iar tu nu trebuie să uiţi niciodată un lucru. Lady Gwendolyn o privi în ochi. Howard Pinkerton e însurat cu o Swann. Şi asta e echivalent cu a fi un Swann. O să te protejeze mereu, Diedre. Eşti în siguranţă.

capitolul 36

– Amuzant, nu? Ciudăţeniile ne fac să iubim oamenii, zise Paul Drummond luând mâna lui Diedre care se odihnea pe masă.

Ea se uită la el, ridicând dintr-o sprânceană.

– Ce vrei să spui?

El nu răspunse imediat, ci o studie contemplativ, întrebându-se de unde să înceapă. Stăteau amândoi în

restaurantul hotelului Ritz, la o masă din colţ cu vedere spre Green Park.

Diedre aştepta răbdătoare, bucuroasă că o invitase să ia prânzul împreună.

Cu o zi înainte, descoperise că era însărcinată. El o sunase la opt în acea dimineaţă, insistând să se întâlnească. Firește, ea fusese de acord, fiindcă planifica să-i dea vestea. Avea o grămadă de treabă la Ministerul de Război, dar ştia că putea să recupereze mai târziu. Şi acum, iat-o aici! Stătea cu sufletul la gură, ştiind ce urma să-i spună. Spera că el avea să fie mulţumit.

În cele din urmă, el vorbi:

– Eşti o femeie frumoasă, dar ăsta nu e singurul motiv pentru care te iubesc. Te iubesc şi pentru excentricitatea ta, pentru francheţea ta, pentru felul în care spui verde-n faţă, fără să ofensezi totuşi. Iubesc gura ta şi felul în care îţi ţugui buzele când stai pe gânduri. Şi îţi iubesc mai ales mintea şi modul genial în care funcţionează. E o bucurie să fii îndrăgostit de o femeie inteligentă şi să fii iubit de ea. Vreau...

– O, Paul, ce cuvinte minunate, măgulitoare ai rostit! îl întrerupse ea surprinsă. Şi eu te iubesc. Şi tot din multe motive. Ai dreptate în privinţa asta.

El se căută în buzunar şi scoase o cutiuţă.

– Deci o să porţi asta? Te logodeşti cu mine? Vrei să fii soţia mea?

Diedre nu se aşteptase să o ceară în acel moment, şi rămase mută, uitându-se uimită la el, cu adevărat surprinsă. Dar şi fericită. Copilul ei era în siguranţă. Îi crescu inima de bucurie. Copilul ei era în siguranţă; se simţi copleşită de uşurare şi plăcere.

Paul o privi cu atenţie.

Ea observă o sclipire de îngrijorare în ochii lui şi exclamă:

– Da, vreau, vreau! Sigur că vreau!

Pe chipul lui se răspândi un zâmbet fericit. Se ridică, dădu ocol mesei şi o sărută pe obraz. Apoi deschise cutia, scoase un inel cu diamant şi i-l puse pe al treilea deget de

la mâna stângă. O clipă mai târziu stătea din nou pe scaun, privind-o peste masă cu ochii plini de iubire.

Diedre privi în jos, la propria mână, şi clipi când văzu dimensiunea diamantului.

– O, Paul, ce frumos e! Îmi place la nebunie. Ochii îi râdeau când întrebă: Când ai găsit timp să te duci şi să alegi un inel? Eşti atât de ocupat să lucrezi cu Hugo!

– De fapt, m-am dus să caut din prima săptămână când ne-am cunoscut – în sensul biblic adică, răspunse el. Îl am de săptămâni întregi.

– Ai ştiut deja că vrei să-ţi petreci restul vieţii cu mine?

În glasul ei era surpriză, care i se reflecta şi pe chip.

– Da, Diedre. Am fost sigur că suntem meniţi să fim împreună. Tu n-ai simţit la fel?

– Am avut sentimente puternice, dar n-am fost sigură că şi tu simţi la fel. În ciuda atracţiei fantastice dintre noi.

Paul începu să râdă. Îndreptându-se un pic în scaun, el continuă:

– Deci suntem logodiţi. Şi o să ne căsătorim, dar trebuie să vorbesc ceva cu tine. În primul rând, hai să comandăm prânzul. Să scăpăm de-o grijă, încheie vioi, cu atitudinea uşor schimbată.

Îi făcu semn chelnerului şi comandă o sticlă de Dom Pérignon şi ceru meniuri. După ce chelnerul plecă, Paul zise:

– Ţi-am spus aseară că mama nu se simţea prea bine şi că o să mă întorc la New York mai devreme decât credeam. N-am menţionat însă că trebuie să rezolv şi o problemă de afaceri acolo. Din fericire, eu şi Hugo suntem pe aceeaşi lungime de undă, dar s-ar putea să dureze ceva.

– Vrei să spui că n-o să te întorci la Londra atât de curând pe cât te aşteptai? întrebă ea calm.

– Da, şi de aceea vreau să vii cu mine. Vii?

– Sigur că vin, dar... Se întrerupse, după care luă taurul de coarne. Am ceva să-ţi spun, Paul. Îţi port copilul în pântec. Sunt însărcinată.

– O, Doamne! Ce minunat, Diedre! De ce nu mi-ai spus mai devreme?

Un amestec de surpriză, bucurie şi mulţumire îi creă brusc o stare de euforie.

– Abia am aflat. Cred că ar trebui să ne căsătorim cât mai curând posibil, nu?

– Sigur că da. Sunt încântat că o să fiu tată. De fapt, asta e vestea anului. Sunt în al nouălea cer.

Toastară ciocnind paharele şi el văzu fericirea de pe chipul ei. Paul se relaxă, bucuros că o ceruse de soţie în acea zi.

– Hai să comandăm mâncarea, nu? zise el.

Diedre încuviinţă din cap şi luă meniul, uitându-se repede pe el.

Nu-i era foame, şi din acest motiv alese calcan la grătar.

Paul făcu la fel, apoi ridică paharul şi savură şampania. Ştia că le va fi bine împreună. Diedre va fi soţia perfectă pentru el, cu eleganţa ei, cu manierele impecabile şi cu mintea ei sclipitoare, ca să nu mai pomenim de frumuseţea ei. Şi era iubitoare, blândă. Şi va fi o mamă minunată.

Ce veste minunată primise! El nu mai cunoscuse niciodată femei ca fetele Ingham. Cele patru De-uri, cum erau numite de către personalul de la Cavendon. Nici nu mai fusese vreodată în mijlocul unei familii atât de excentrice şi de unice ca a lor. Erau pline de *joie de vivre* şi de o anume nebunie care îl captivau. Şi Diedre, descoperise el, era la fel de motivată sexual ca el, şi fusese încântat de senzualitatea şi entuziasmul ei în pat.

– În ce constă problema ta de afaceri? întrebă Diedre întrerupându-i gândurile. Sau nu poţi să vorbeşti despre asta?

– Sigur că pot să vorbesc despre asta. Acum câţiva ani, eu şi Hugo am investit într-o mică companie de producţie, fiindcă am crezut în ea. Sincer, am crezut că are potenţial mare.

Recent, au cerut mai mulţi bani, iar nouă nu ne-a prea plăcut asta. Şi nu ne-a plăcut nici şeful companiei. Mie şi lui Hugo nu ne place cum o conduce acum. Îmi trebuie mai multe informaţii înainte să mai investim vreun ban, iar Hugo e de acord cu mine. De fapt, ne-am pus problema dacă n-am putea să le vindem acţiunile noastre şi să ne recuperăm banii.

– Ce fabrică? întrebă Diedre curioasă ca de obicei.

– Avioane. Am investit în companie datorită potenţialului său şi fiindcă am crezut mult timp că avioanele vor deveni un mod de călătorie pentru întreaga lume. Într-o zi. Imaginează-ţi că te îmbarci într-un avion şi pluteşti pe cer, traversând Canalul Mânecii sau Oceanul Atlantic şi aterizând într-o ţară străină. Minunat!

– Aşa ar fi, căzu ea de acord, apoi întrebă: De ce eşti atât de neliniştit, dintr-odată, în legătură cu compania?

– Nu e dintr-odată. M-am gândit de ceva timp că e riscant. Instinctul, cred. Şi eu dau întotdeauna atenţie la asta. Aşa m-a învăţat tata. Şi nu mă întreb niciodată câţi bani o să fac din afacerea asta. Mai degrabă mă întreb cât aş putea să pierd.

– Şi crezi că o să pierzi mult dacă ai îndoieli în privinţa afacerii, afirmă Diedre.

– Corect. Şi nu putem să ne permitem asta. Cavendon nu-şi poate permite. Moşia e o povară mare pentru tatăl tău, dar tu ştii asta. Eu şi Hugo sperăm să ne vindem acţiunile la companie şi să investim încasările într-un acoperiş nou pentru aripa de nord a casei.

– Ştiu că întreţinerea e costisitoare, şi la fel şi reparaţiile, murmură Diedre recunoscătoare că Hugo şi Paul făceau tot posibilul ca patrimoniul Cavendon să fie în siguranţă. Momentan.

– Iată prânzul, draga mea, zise Paul. Nu ştiu tu, dar eu mor de foame.

Ea nu răspunse. Luă o gură de şampanie.

– M-am gândit că după prânz am putea să ne plimbăm din nou până la magazinul lui Cecily de pe Burlington

Arcade. Ca să-ţi alegi mai multe dintre hainele ei. Vor fi darul meu de logodnă pentru tine, Diedre.

– Ce minunat din partea ta, Paul! Eşti atât de grijuliu! Mulţumesc!

– În New York poate fi destul de frig în timpul iernii, explică Paul, apoi continuă: Cum sărbătorim logodna, Diedre? Aş vrea să invit familia la cină la Savoy. De fapt, un loc frumos pentru o petrecere, cu Carroll Gibbons şi formaţia lui, muzică şi dans. Ce spui?

– Ar fi fantastic! Mă răsfeţi.

– Încă n-ai văzut nimic, milady, zise el cu un accent american foarte puternic. O să te răsfăţ de moarte.

Diedre râse, apoi simţi un fior rece pe şira spinării. Îmi calcă cineva pe mormânt, se gândi ea, amintindu-şi vechea explicaţie din Yorkshire pentru astfel de frisoane.

Apucă furculiţa şi muşcă o dată din calcan. Când făcu asta, simţi cum o cuprinde un val de greaţă şi puse furculiţa jos.

Se uită la Paul şi zise:

– Cred că ar trebui să ne căsătorim la Londra, nu?

– Da, sigur. Şi apoi o să navigăm spre New York pe *Aquitania* – asta o să fie luna de miere.

capitolul 37

Teatrul era tăcut ca un mormânt. Nici un foşnet, nici cea mai mică şoaptă. Liniştea era palpabilă.

Dulcie era sigură că, dacă doar ofta, ar fi sunat ca şi cum ar fi tuşit tare.

Publicul se concentra la bărbatul care tocmai revenise pe scenă. Privirea lui scrutătoare era atât de intensă; plutea electricitatea în aer, aşteptarea era la limita tensiunii.

Bărbatul nu dădu nici o atenţie actriţei ghemuite pe un scaun în planul îndepărtat al scenei. Se opri la un zid proeminent de piatră, pe jumătate dărâmat, amplasat în mijlocul scenei.

Rămase acolo cufundat în tăcere. Apoi se mişcă. Nu mult, doar un pas, dar Dulcie simţi cum toată lumea se încordează în jurul ei. Ridică piciorul drept şi îl puse pe zidul scund. Apoi îşi puse mâna dreaptă pe genunchiul drept şi se aplecă uşor în faţă. Chipul i se vedea din profil, şi ce profil avea! Era cel mai frumos bărbat pe care Dulcie îl văzuse vreodată.

Într-un final, vorbi. Avea un glas melodios, ridicându-se şi coborând cu o superbă muzicalitate.

– „A fi... sau a nu fi. Aceasta-i întrebarea." Se opri o clipă lungă, iar apoi continuă să reverse potop de cuvinte: „Mai vrednic oare e să rabzi în cuget/ a vitregiei praştii şi săgeţi, sau arma s-o ridici/ asupra mării de griji, şi să le curmi?"

Actorul se mişcă încă o dată. Îşi îndreptă spatele şi se uită în depărtare, cu chipul gânditor.

Când vorbi din nou, coborî glasul cu vreo două octave.

– „Să mori, să dormi... Atât." Urmă o pauză scurtă, apoi continuă, din nou în pripă: „Şi printr-un somn să curmi durerea din inimă/ şi droaia de izbelişti ce-s date cărnii./ Este-o încheiere cucernic de dorit./"

Se aşeză pe zid, cu cotul pe genunchi, îşi prinse bărbia în palmă şi se uită la public. Înălţă capul şi vorbi cu glas mai profund, mai intens acum.

– „Să mori, să dormi. Şi poate să visezi." Glasul îi deveni mai clar când continuă: „Aici e greul, căci ce vise pot răsari în somnu-acesta-al morţii/ când ne-au lepădat hoitul muritor?/ La asta se cuvine a cugeta./ De-aceea, viaţa e năpastă."[1]

Dulcie era captivată, cu totul fascinată de James Brentwood, pe care nu-l mai văzuse până în seara aceea într-o piesă de teatru. Era strălucit. Ea înţelese acum de ce era considerat unul dintre cei mai mari actori de limba engleză, dacă nu cel mai mare. Prestaţia sa din

[1] Monologul lui Hamlet, din piesa de teatru *Hamlet*, de William Shakespeare. Traducere în limba română de Dan Duţescu şi Leon Leviţchi (n.tr.)

celebrul monolog din Shakespeare fusese mai mult conversațională decât declamatorie, și de aceea ea îi înțelesese mai bine sensul. Interpretarea lui Hamlet de către el fusese diferită. Nouă, proaspătă, îndrăzneață; ea simți că el *era* Hamlet și că îi vorbea direct. Și presupunea că tot publicul simțise la fel. Pe măsură ce piesa continuă, ea deveni din ce în ce mai absorbită de actor și de cuvintele lui; era complet oarbă la toți ceilalți. Ochii ei nu părăsiră nici o clipă scena și nu fu conștientă că Daphne se uita la ea pe furiș. Uitase până și că sora ei și Hugo erau în sala de teatru.

Pentru ea exista doar acel bărbat superb, un actor extraordinar de talentat și de puternic, care o transporta la un alt nivel, într-un alt loc. Ce dar... să fii în stare să joci așa!

Asta era! Un dar de la Dumnezeu. Glasul lui o inunda, cadențat, cald, rece, dur, blând și înnebunit. Fiecare emoție părea să se reverse din el și din gura lui. Ea înțelesese întotdeauna că era o piesă despre iubire, gelozie, răzbunare, dorință trupească și nebunie, și totuși i se părea că n-o mai văzuse până atunci.

Se abandonă lui și artei lui. El domina scena, iar prezența lui pe ea era charismatică.

Avea publicul în palmă... lumea în brațe, se gândi ea incapabilă să-și ia ochii de la el.

Deveni o mare admiratoare a lui.

Piesa ajunse la final în cele din urmă. Și Daphne îi luă mâna și-i vorbi, dar Dulcie n-o auzi. Mintea ei era la James Brentwood. Și-o pierduse. N-o mai stăpânea. El părăsi scena după șase chemări la rampă. Hamlet dispăruse, cel puțin pentru acea seară.

„Trebuie să vin și mâine", se gândi ea. „Trebuie. Trebuie să văd piesa din nou... și din nou, și din nou."

– Dulcie, ești atentă? Ce se întâmplă cu tine?

Daphne o ținea strâns de braț, iar Hugo se uita la ea nedumerit, în timp ce străbăteau culoarul spre semnul de ieșire.

– Îmi pare rău, bâigui ea, forțându-se să vorbească. Sunt pur și simplu uluită de el, de jocul lui actoricesc. Ce interpretare!

– E minunat, e adevărat. Și acum o să mergem în culise. Domnul Lambert ne-a invitat să mergem în cabina lui. Ți-am spus. Nu-ți amintești, Dulcie?

– O! Ne ducem să-l cunoaștem. Chiar o să-l cunoaștem?

Dulcie păru speriată.

– Păi, da, dragă, ți-am spus. După ce am dat de el la hotelul Brown și i-am spus că venim la piesă, domnul Brentwood ne-a invitat în culise. Și apoi, o zi mai târziu, am primit un bilet fermecător din partea domnului și doamnei Lambert, prin care ne invitau la cină. La Rules, minunatul și vechiul restaurant din Maiden Lane. Și am acceptat.

Dulcie se încruntă.

– Nu-mi amintesc... Cred că mi-ai spus când eram ocupată să umblu cu căciula în mână să strâng bani.

Hugo râse.

– Trebuie să pun și eu ceva în căciula ta, Dulcie. Acum, vino cu noi, nu te mai moșmondi. Trebuie să mergem pe la intrarea artiștilor. Nu vreau să las oamenii să aștepte.

– Dar trebuie să se demachieze, zise Daphne grăbindu-se în urma lui Hugo și ținându-se de brațul lui Dulcie.

James Brentwood avea două cabine la Old Vic, ambele cu stele pe ușă. Cea pe care o folosea efectiv era privată.

Acolo se machia, se demachia; se îmbrăca, se dezbrăca; se relaxa sau moțăia când avea nevoie de liniște și pace.

Doar trei persoane erau lăsate înăuntru fără restricție de timp: cabinierul lui, Sid Miller, Felix Lambert și Constance, soția și partenera de afaceri a acestuia.

Încăperea de alături, tot cabina lui, era locul unde se vedea cu prietenii și cu colegii după spectacol, socializau, stăteau de vorbă o vreme, fiind apropiați. De-a lungul unui perete, pe o latură a încăperii, era un paravan pliabil înalt, care ascundea o ușă spre adevărata lui cabină. Și așa reușea să iasă când voia să scape, pentru a

pune capăt serii fără ca nevoia lui de a-şi vedea de viaţa personală să fie prea evidentă.

Felix era cu James în cabina privată a acestuia, în timp ce el se demachia. Îi destăinui cu glas scăzut:

– Cred că Helen a fost un pic pe alături în seara asta, nu crezi?

– Ba da, răspunse Felix. Dar numai eu şi cu tine am observat.

– Şi Constance, adăugă James uitându-se peste umăr la managerul şi cel mai bun prieten al său.

– Asta se înţelege de la sine – ei nu i-a scăpat nimic, în viaţa ei. Cel puţin din câte ştiu eu. Dar Helen a fost pe alături de mai multe ori în ultima săptămână. Cred că se luptă cu o răceală. O doare ceva.

– O să vorbesc cu ea mâine, să-i fac vreo câteva complimente. Pare că are de fiecare dată efectul scontat, zise James. Cu Helen, cel puţin.

– Cred că se descurcă extrem de bine, având în vedere împrejurările. E tânără – o novice, cu adevărat. Ăsta e primul ei rol principal, la urma urmei, Jamie. Şi, sincer, rolul Opheliei e oribil. Chiar şi cele mai talentate şi experimentate actriţe se vaită în gura mare de asta. E un rol ingrat, de fapt.

Înainte ca James să poată răspunde, se auzi o bătaie în uşă, şi Constance îşi vârî capul pe după ea.

– A sosit Lady Daphne. Nu te grăbi, Jamie, şi nici tu, Felix. Mă ocup eu de ei. A, şi, Jamie, tocmai am primit un mesaj. Avery Cannon trece să te salute scurt.

James se răsuci pe scaun şi îi zâmbi drăgăstos.

– E întotdeauna bine-venit... Ce ne-am face fără el? Şi Lady Daphne, plus soţul ei? Îi ştiu numele, dar nu mi-l amintesc în clipa asta.

– Stanton, Hugo Stanton. Şi e însoţită şi de sora ei. Dulcie Ingham, Lady Dulcie, de fapt.

James încuviinţă din cap.

– Vin imediat. Du-te şi alătură-te lor şi tu, Felix. Ofer-ă-le farmecul tău remarcabil. O să termin mult mai

repede dacă rămân singur aici, cu Sid. O să mă îmbrace într-o clipită.

– Bine gândit, căzu de acord Felix şi părăsi cabina privată împreună cu soţia lui.

Sid, care tocmai scotea o cămaşă albă curată pentru James, zise cu glas scăzut, confidenţial:

– Nu-i treaba mea, Jamie, dar nu să însoţeşte cu cine trebă. Helen, adicătelea. Nu-şi pune mintea la contribuţie, asta nu face.

Sid era cockney, ca şi James, şi provenea din Bow, unde crescuse James.

James şterse ultima urmă de machiaj şi se încruntă.

– Nu-şi foloseşte capul în legătură cu cine se însoţeşte? Cu cine se însoţeşte?

– C-un blestămat de filfizon. Nu-l ştiu pă nume, dar ea joacă la prea multe capete. Pricepi ce voi să spui?

– Da, sigur, Sid. Mulţumesc de sfat.

Sid doar zâmbi. Luă cămaşa, o scutură, o puse pe un umeraş şi o atârnă de clanţă.

– Îi o adevărată frumusăţe de fată, anunţă.

– Sunt conştient de asta, dar în seara asta a fost, cu siguranţă, pe alături.

– Nu Helen, Jamie. Zic dăspră Lady Muck[1].

James râse.

– Ştiu, ne-am mai întâlnit. Şi, apropo, are un soţ foarte drăguţ. Spune-mi ce nu ştiu.

– N-am ni'ica dă spus. Dispăru în mica garderobă şi ieşi cu un costum pe umeraş. Uite-ţi costumul! Am alăs bleumarin, şi îi călcat.

– Mulţumesc. Toarnă-mi un pahar, Sid, te rog!

În timp ce vorbea, James intră în baie să spele cu apă şi săpun ultimele rămăşiţe ale machiajului.

O clipă mai târziu se întoarse, şi Sid îi înmână păhărelul de scotch.

---

[1] Nume generic acordat unei femei care se crede foarte importantă şi consideră că ar trebui să fie tratată mai bine decât oricine altcineva (n.tr.)

– Mulţumesc.

James îl bău dintr-o înghiţitură, apoi îşi puse cămaşa albă, încheindu-se la mâneci.

Sid luă pantalonii de pe umeraş, şi James păşi în ei, adăugă o cravată bleu în jurul gâtului şi o legă. Cu ajutorul lui Sid, în câteva minute fu gata să li se alăture invitaţilor săi.

Se uită în oglinda mesei de toaletă, apoi se întoarse şi se îndreptă spre uşă.

– „În valea morţii călăreau cei şase sute"[1], zise Sid rostind avertismentul său obişnuit. Se uită la James. Ai grijă, amice!

– O seară frumoasă şi ţie, băiete, replică James. Pe mâine.

Constance Lambert stătea în uşa celeilalte cabine de vorbă cu Avery Cannon, criticul de teatru şi unul dintre cei mai abili jurnalişti din Londra. Cannon era unul dintre cei mai mari agenţi de publicitate ai lui şi un prieten bun.

James o sărută pe Constance pe obraz şi-i spuse că arăta elegantă ca întotdeauna. Îl îmbrăţişă pe Cannon şi promise să se întoarcă într-o clipă.

Intră în a doua cabină, se duse la Lady Daphne şi la soţul ei, Hugo. Ei purtau o conversaţie politicoasă cu Felix.

După saluturi şi prezentări, Daphne zise:

– Ne-a plăcut enorm reprezentaţia, domnule Brentwood. N-am mai văzut un Hamlet ca al dumitale. Ai fost superb.

– Mulţumesc, Lady Daphne, sunteţi foarte amabilă.

– Sora mea a fost hipnotizată – ăsta e singurul cuvânt la care pot să mă gândesc pentru a descrie modul în care a reacţionat la reprezentaţia dumitale, adăugă Lady Daphne.

---

[1] Vers din poemul *The Charge of the Light Brigade* (Şarja brigăzii de cavalerie uşoară), de Lord Alfred Tennyson (1809–1892) (n.tr.)

– Cred că a fost la fel de fascinată ca mine, domnule Brentwood, zise Hugo. Felicitări! Aveţi un talent extraordinar.

– Mulţumesc, domnule Stanton. Şi ea unde e? Lady Dulcie? Nu vine la cină cu noi?

– Păi, da, vine. Daphne se uită în jur, părând nedumerită. Era aici acum o clipă; însă n-o văd.

James se uită prin încăpere. Observă doi actori care treceau pe acolo şi ridică mâna în semn de salut. Apoi zări brusc o sclipire de bleu, poalele unei fuste şi un pantof albastru asortat dispărând în spatele paravanului pliant.

Cei doi actori care veneau spre el pe lângă un cuplu pe care abia dacă îl cunoştea îi blocau acum vederea paravanului. Când ei se opriră lângă el, el zise în grabă:

– Mă întorc într-o clipă, flăcăi, şi se grăbi în direcţia paravanului pliant.

O tânără într-o rochie de mătase albastră deschisese uşa şi intrase în cabina lui privată.

O urmă în tăcere.

Ea n-avea nici cea mai vagă idee că el era chiar în spatele ei.

– Lady Dulcie, zise el.

O surprinsese. Speriată, se întoarse repede, aproape ciocnindu-se de el. Făcu un pas înapoi, pentru a evita o coliziune.

La fel făcu şi el. Şi apoi împinse uşa cu piciorul, să o închidă, fără să-şi ia ochii de la ea.

Rămaseră uitându-se unul la altul, aproape ochi în ochi.

El avea un metru optzeci şi doi înălţime, iar ea avea, probabil, un metru şaptezeci şi nouă – nu era chiar cât el de înaltă. Ea era surprinsă de sosirea lui. El era surprins de înfăţişarea ei.

Era strălucitoare, cu o vivacitate unică a culorilor. Ochii ei erau atât de albaştri, că păreau nenaturali, şi totuşi erau frumoşi. Şi părul blond forma un nimb argintiu strălucitor în jurul feţei ei adorabile; trăsăturile

erau delicate, dar bine definite. Era o fată de o frumusețe incomparabilă... și era doar o copilă.

– Încalc proprietatea, nu?

– Chiar așa!

– Îmi pare tare rău.

– Pe mine mă cauți?

– Nu. Te-am văzut venind în cealaltă încăpere. Fugeam.

– Nu voiai să mă întâlnești?

– Ba da. Dar... mă rog, eram supărată.

– De ce?

– Fiindcă mai erau și alții de față. Înțelegi, mi s-a părut că ai vorbit cu mine, și numai cu mine, când erai pe scenă. Erai Hamlet și mi te destăinuiai mie.

Clătină din cap, ca și cum era uimită de sine.

Sid deschise ușa și își drese glasul.

James se uită la el și zise fără menajamente:

– Lasă-ne o clipă, te rog!

Cabinierul încuviință din cap, închise ușa și-i lăsă în pace.

– Te rog să continui, zise James fascinat de ea.

– A fost vorba despre alungarea neîncrederii, presupun, zise Dulcie în cele din urmă.

– Ce vrei să spui? întrebă James, chiar dacă înțelegea foarte bine la ce se referea.

Totuși, era cu adevărat surprins că fata asta avea astfel de cunoștințe la îndemână. Puțini oameni aveau, dacă nu erau din lumea teatrului.

– Vreau să spun asta. O piesă de teatru e scrisă de un dramaturg. Actorii joacă rolurile. Deci există întotdeauna un pic de neîncredere în mintea mea, fiindcă știu că nu e viață reală... e o piesă de teatru, un divertisment. Dar dumneata mi-ai făcut neîncrederea să dispară. Am alungat-o. Fiindcă m-ai convins că ești, de fapt, Hamlet care îmi vorbește doar mie. Și apoi am ajuns aici, cu toți ceilalți oameni sosind în cealaltă încăpere. Și asta m-a supărat.

El se uită lung la ea. Îl impresionase. Și avea cea mai ciudată senzație că o cunoștea, și încă bine pe deasupra.

– Ne-am mai întâlnit până acum? întrebă el.

– Nu. Dar am cea mai ciudată senzaţie că da, şi că te cunosc de mult, James. O, scuză-mă, domnule Brentwood.

– Spune-mi James. Pot să-ţi spun Dulcie?

– Da, trebuie.

Urmă o tăcere lungă.

James se uită intens la ea încă o dată. Ea se uită la el.

Ochii li se blocară. Şi apoi înţeleseră că ăsta era un moment de recunoaştere. Acceptară amândoi că îşi găsiseră sufletul pereche. Tocmai înţeleseseră, fără să fie rostit vreun cuvânt. Ce era de făcut? Amândoi se întrebau asta...

Se auzi un ciocănit, şi uşa se dădu de perete. Felix dădu buzna în cabină.

– Aici erai, Jamie! Toată lumea întreabă de tine. Hai, prietenii tăi te aşteaptă! Cannon trebuie să plece în câteva minute.

– Trebuie să schimb o vorbă cu Sid, iar apoi sunt al tău, Felix. Se uită la Dulcie, şi înapoi la Felix. Lady Dulcie s-a rătăcit cumva. Din fericire, am reuşit să o găsesc. Îi zâmbi, înclinând capul. Urmează-l pe Felix, Lady Dulcie. O să vin în curând la tine.

– Îţi mulţumesc că m-ai găsit, James. Sunt atât de bucuroasă că ai făcut-o.

Felix, uşor derutat, o apucă de cot pe Dulcie şi o însoţi afară din încăpere, întrebându-se despre ce era vorba.

– Intră, Sid, nu zăbovi pe coridor, zise James.

Sid făcu întocmai şi închise uşa după el.

– Ei blăstemăţie, despre ce îi vorba? Ciudat să intre aci fără permisiunea ta. La naiba, ce neobrăzată!

– De fapt, nu e deloc, dacă mă întrebi pe mine. E extrem de inteligentă şi o frumuseţe uimitoare.

– Arată cu totu' de şaişpe ani, dacă o avea ş-atâta. Mai bine ai dă grijă.

– E mai în vârstă de-atât, cu siguranţă, murmură James aproape către sine, sperând să nu se înşele. Apoi zise: Mai vreau ceva de băut, Sid. Toarnă-mi, te rog!

James intră în baie şi se privi în oglindă. Se strâmbă. Era obosit şi se vedea. Luă un burete moale, lăsă să curgă apă rece pe el şi îl ţinu pe ochii pentru o secundă. Apoi se pieptănă. În seara aceea îşi arăta vârsta şi, desigur, era prea bătrân pentru ea. Dar nu prea avea ce face în legătură cu asta. Nimic, de fapt. Ridică din umeri. Avea să-şi asume riscul. Aşa făcea mereu.

Sid îl aştepta cu paharul cu alcool.

– Mulţumesc, zise James şi îl dădu peste cap, apoi îi întinse paharul gol lui Sid.

– Ai dă grijă, James! Fii cu băgare dă samă!

– Nu e nevoie să mă avertizezi. Sunt pe deplin conştient de pericolul grav pe care îl reprezintă ea pentru mine. Şi o să am de grijă, cum spui tu. Şi toate cele.

– Scuză-mă, Avery, zise James o clipă mai târziu, când i se alătură celebrului critic de teatru, care era acum antrenat într-o conversaţie cu Felix. Am avut de rezolvat câteva afaceri importante.

Cei trei bărbaţi stătură puţin de vorbă, apoi James plecă să întâmpine alţi prieteni de-ai săi. Felix rămase la urmă cu el, în timp ce Constance plecă cu Lady Daphne, Hugo şi Dulcie.

James o urmări cu coada ochiului şi zâmbi pentru sine. Ea trecu pe lângă el şi ieşi din încăpere fără să arunce o privire în urmă. Stil, se gândi el. Are, cu siguranţă, stil. Abia aştepta să plece şi să i se alăture la Rules.

capitolul 38

În momentul în care James intră în Rules cu Felix, se simţi mai bine, mai puţin tensionat. Acest local vechi de lângă Covent Garden fusese deschis în 1798 ca un bar unde se serveau stridii, şi era unul dintre favoritele lui.

Îi plăcea atmosfera caldă şi primitoare, şi legătura acesteia cu lumea pe care o ocupa. Pereţii erau acoperiţi

cu schiţe, cu caricaturi şi cu tablouri în ulei, mai ales cu referire la teatru şi la istoria acestuia. În ceea ce privea mâncarea, era cea mai bună bucătărie tradiţională englezească, pe care el o prefera.

Constance se ridică în picioare când intrară în restaurantul principal, şi se duse să-i întâmpine. Ea era gazda lor în acea seară, la insistenţa ei, şi îl informase pe Felix mai devreme că ea era responsabilă de asta.

– Te ţin pentru mine, Jamie, şopti ea luându-l de braţ şi conducându-l la masă, urmaţi de Felix. Stai între mine şi Lady Daphne, care, apropo, e o drăguţă.

James se uită la ea cu ochii căprui calzi şi afectuoşi.

– Mă bucur că se întâmplă aşa, zise el.

Constance îi fusese ca o mamă încă de când avea cincisprezece ani, şi o preţuia. La fel şi adoratele lui surori. Din fericire. Nu exista nici o concurenţă acolo.

Ruby, Dolores şi Faye conspirau cu ea pentru a-i fi lui bine şi îl păzeau posesive. Oarecum prea posesive, uneori. Dar el reuşea să se eschiveze când era absolut necesar.

Odată aşezat la masă, James îşi dădu seama că stătea faţă-n faţă cu Dulcie. Deşi pe de o parte îi convenea, pe de alta, exista o problemă. Trebuia să fie atent să nu se holbeze prea mult la ea sau să-şi arate insistent interesul pentru ea.

Îşi aminti că era actor. Ceea ce rezolva problema, nu? Poate. Sau poate nu. Şi asta fiindcă voia să se uite la ea, să o studieze, să o devoreze din ochi. Frumuseţea ei era unică. Îi tăia respiraţia. Chiar şi frumoasa ei soră mai mare pălea în comparaţie cu ea.

Constance se întoarse spre el aproape imediat şi zise:

– Am comandat şampanie pentru toată lumea, dar poate tu ai prefera altceva?

– Şampanie e bine, şi presupun că ai comandat şi cina mea obişnuită?

Râse când întrebă asta, gândindu-se cât de adorabil arăta ea. Părul scurt şi lucios îi era plin de reflexe castanii şi ochii verzi îi străluceau. Constance, care avea

acum în jur de cincizeci şi cinci de ani, arăta mult mai tânără şi niciodată nu fusese îmbrăcată altfel decât şic. Îl făcea pe Felix mândru că avea o astfel de soţie şi parteneră de afaceri.

– Ştii că a trebuit să fac asta, comentă Constance. Din cauza elementului timp. Nu uita că se închide la miezul nopţii. Privindu-şi soţul peste masă, adăugă: Şi am comandat la fel şi pentru tine, dragul meu. Stridii şi calcan la grătar.

Felix îi mulţumi, apoi se întoarse către partenera lui de cină.

– Cunoaşteţi, probabil, restaurantul acesta vechi, aşa că n-o să vă plictisesc cu povestea lui, Lady Daphne.

Daphne încuviinţă din cap.

– Da – toţi îl cunoaştem. Tata ne aduce adesea aici, mai ales pentru masa de prânz. Ne place Rules, realmente.

Hugo făcu un comentariu despre mâncare, şi Constance i se alătură în elogierea virtuţilor anumitor feluri de mâncare preferate de ea. Iar James simţi că scapă de presiunea de a fi fermecător şi distractiv.

Se lăsă pe spate în scaun şi pentru un timp se uită la Dulcie, fascinat de ea. Oarecum curios, găsi prezenţa ei liniştitoare, chiar reconfortantă. Ce ciudat, se gândi el şi luă paharul, sorbind din şampanie. Ea părea să-l mişte în atât de multe feluri!

Pe măsură ce seara înainta, James era impresionat de farmecul şi naturaleţea lui Lady Daphne şi ale soţului ei, Hugo. Erau prietenoşi şi buni companioni, capabili să vorbească despre orice. Conversaţia plăcută se învârtea în jurul mesei, în timp ce sorbeau din vin şi mâncau stridii – care fuseseră comandate de toată lumea, după cum observă el.

Dulcie era tăcută, nu spunea prea multe. Se uita la el ocazional, şi cu grijă, când credea că n-o vede nimeni. El însuşi nu era vorbăreţ, preocupat cum era de fata din faţa lui. Îşi dorea să fi fost singuri, să afle despre ea, să o întreb cât mai multe despre viaţa ei. Ceea ce nu prea

putea să facă aici. Acest gând îl făcu să se întrebe ce știa Dulcie despre el.

Se scrisese adesea despre el în ziare, dar erau în mare parte povești despre actorie, despre cariera lui, nu despre viața personală. Poate că și ea avea întrebări. Ar fi putut să facă ceva în legătură cu asta, și chiar avea să facă.

Dar, înainte să aibă șansa, Constance se uită la Dulcie și o întrebă:

– Cât stai în Londra?

– Locuiesc aici, răspunse ea. Am o slujbă. Lucrez cu Cecily Swann, creatoarea de modă. La magazinul ei principal de pe Burlington Arcade.

James zâmbi în sinea lui. Mulțumesc, fată deșteaptă, se gândi el. Acum știu unde să te găsesc.

– Minunat! exclamă Constance evident impresionată. Îmi plac la nebunie hainele ei; sunt de-a dreptul superbe. Și cum ai primit slujba? Ai studiat designul vestimentar?

– Nu, doamnă Lambert. Istoria artei. Dar eu și Ceci am crescut împreună la Cavendon Hall, reședința noastră familială din Yorkshire. I-am cerut o slujbă fiindcă am vrut să învăț cum să mă ocup de public. Vezi dumneata, într-o zi am de gând să-mi deschid propria galerie de artă.

James se îndreptă în scaun și se uită la ea. Îi plăcea ce auzea. Nu era vreo răsfățată sau vreo indolentă, vreo mondenă; era cineva cu un scop în viață.

Asta îl făcea fericit, dintr-un motiv sau altul.

Daphne zise:

– Întreaga familie Swann face parte din viața noastră, nu numai Ceci. Familiile Ingham și Swann au trăit împreună la Cavendon Hall vreme de mulți, mulți ani. Și, de fapt, avem chiar membri ai familiei Swann care lucrează pentru noi aici, la casa noastră din Grosvenor Square.

– Serios? Ce interesant! Și cred că suntem vecini, Lady Daphne, zise James. Eu locuiesc pe Brook Street, în apropiere de Claridge. Ca burlac, îmi place să fiu aproape de un hotel. Îți ușurează mult viața. Pot să iau acolo masa sau ceaiul duminica după-amiaza.

Se uită la Dulcie când zise asta.

Felix râse zgomotos şi exclamă cu glas amuzat:

– De parcă ai avea nevoie de hotel, cu cele trei surori şi cu Constance cloncănind tot timpul în jurul tău precum cloştile. Ce viaţă! Nu m-ar deranja să am şi eu una la fel, Jamie.

Felix continuă să râdă.

James râse cu bunăvoinţă şi, întorcându-se spre Lady Daphne, zise:

– Pesemne că există o poveste minunată în spatele acestei relaţii... între familiile Swann şi Ingham. Ce dovadă extraordinară de devotament şi loialitate de ambele părţi!

Înainte ca Daphne să spună ceva, Dulcie exclamă:

– *Papa* tocmai s-a căsătorit cu o femeie din familia Swann, primul Ingham care a făcut asta vreodată; cu toate ca au existat întotdeauna o mulţime de... combinaţii...

Dulcie se opri din vorbit când văzu încruntarea lui Daphne şi se uită neajutorată la James. Îi făcu pe furiş cu ochiul.

El avu nevoie să-şi adune toată stăpânirea de sine ca să nu izbucnească în râs. Dar când Hugo făcu exact asta, aşa făcu şi Jamie, şi la fel şi Dulcie.

Numai Daphne şi Constance nu li se alătură, rămânând serioase.

Într-un final, Hugo zise:

– Există un număr destul de mare de registre la Cavendon, James. Şi istoria arată că de-a lungul generaţiilor au existat tot felul de relaţii între cele două familii. Se uită la soţia lui. Nu cred că trebuie să ascundem asta, Daphers, fiindcă oricum ştie toată lumea. Şi Dulcie are dreptate.

Dorind să schimbe subiectul, James zise:

– Şi când ai de gând să deschizi galeria asta de artă, Dulcie?

– Nu înainte de sfârşitul anului viitor. Sunt multe de făcut: să găsesc obiecte de artă, genul ăsta de lucruri.

– Sper să pot să fiu eu primul client, anunţă James. Nu deţin prea multe obiecte de artă, de fapt, şi, cu

siguranţă, am nevoie de ceva pentru apartamentul meu din Brook Street. Locul arată sărăcăcios.

Ea încuviinţă din cap, dar rămase tăcută; aşteptând şi dorind ca el să ia iniţiativa: Şi el înţelese asta.

După ce sorbi din vinul alb, James zise:

– Ştiu că lucrezi cu Cecily Swann, dar poate cândva săptămâna viitoare sau pe-atunci, când ai o oră liberă, să mă ajuţi să găsesc un tablou sau două.

– Mi-ar plăcea. Şi o să-mi fac timp când o să vrei.

Dulcie îi zâmbi.

El încuviinţă din cap. Semnat şi parafat, se gândi el. Şi nu dau doi bani că află cineva că sunt interesat de ea. Şi se pare că nici ea.

capitolul 39

– O să fii pictată de Travers Merton! Minunat! Şi foarte măgulitor, exclamă Cecily zâmbindu-i lui DeLacy.

– Şşşt! zise DeLacy uitându-se în jur. E un mare secret. Tocmai ţi-am explicat că nu poţi să spui nimănui. Lawrence Pierce a aranjat asta. Ca o surpriză pentru mama.

– Nu ţi-am înşelat niciodată încrederea, şi nici n-aş face-o vreodată, răspunse Cecily întinzându-se şi atingând braţul lui DeLacy cu afecţiune.

Cele două, care se reîmprieteniseră, erau în principala sală de mese a hotelului Ritz din Piccadilly. Cecily venea adesea la Ritz, fiindcă era aproape de Burlington Arcade şi de magazinele ei.

DeLacy se aplecă spre Cecily şi zise cu un zâmbet neastâmpărat:

– Eu n-am spus nimănui niciodată că tu şi Miles obişnuiaţi să urcaţi în podurile de la Cavendon, să vă jucaţi, când aveaţi doar treisprezece ani.

Cecily râse.

– Şi asta e tot ce am făcut-o vreodată, ştii bine. Doar ne-am jucat, ne-am atins. Nimic prea aventuros.

– Da, știu. Mi-ai spus asta atunci, și te-am crezut, cu toate că majoritatea n-ar fi făcut-o, contracară DeLacy.

Cecily oftă.

– Și, din fericire, suntem din nou împreună, și sunt fericită, și el la fel, și dacă poți să-mi spui cum să omor pe cineva fără să fiu prinsă, spune-mi, te rog!

DeLacy se strâmbă.

– Clarissa e rea și răzbunătoare doar ca să-l pedepsească, cred. Clătină din cap. Nici una dintre noi n-a plăcut-o când eram mai tinere. Îți amintești că obișnuiam să-i zicem Clarissa Mucegai?

– Nu eram prea drăguțe, nu? Eram tare snoabe.

– Nu. A, uite-l pe Miles! Arată bine, Ceci. S-a mai îngrășat și datorită ție e mult mai bine îmbrăcat.

– L-am remodelat un pic, e adevărat, și e aproape la fel ca înainte. Și fericit, DeLacy. Asta e cel mai important.

– Faci minuni pentru el.

– Bună dimineața, doamnelor, zise Miles apropiindu-se de masă.

– Ce surpriză plăcută să fiu invitat de două dintre doamnele mele preferate la masa de prânz. Mulțumesc, Ceci.

După ce o sărută pe obraz pe Cecily și pe sora lui, se așeză. Își mângâie jacheta cu un zâmbet imens pe față.

– Am ridicat de dimineață scrisoarea de la avocați și abia aștept întâlnirea de după-amiază.

– Să sperăm că n-ai nevoie de scrisoare, că îți dă bijuteriile fără să comenteze. Cecily întoarse capul, îi făcu semn chelnerului, apoi îl întrebă pe Miles: Vrei să bei ceva? Un pahar de șampanie?

El clătină din cap vehement.

– Nimic. Trebuie să fiu vigilent și în formă după-amiază, dar îți mulțumesc.

– Comandăm? întrebă DeLacy Fiindcă trebuie să ajung acasă și să mă schimb, apoi să mă duc la *mama* prima, înainte să sosească altcineva.

– De ce? întrebă Cecily.

– Am făcut un plan, după cum ai sugerat, explică Miles. Lacy se duce prima, fix la ora patru, și-i oferă un cadou. La vreo zece minute după patru, o să sosească Daphne cu Annabel și bona. Vor lua ceaiul, se vor simți bine, *mama* va ajunge să o cunoască pe noua ei nepoată. Totul din cale-afară de minunat. Cam la cinci fără zece, adică în momentul când Annabel o să înceapă să facă nazuri, bona o să plece cu copilul, și o să ajung eu. Și atunci o să înceapă adevărata afacere.

– Te așteaptă? Sau ai să-i faci o surpriză?

Cecily se uită sever la Miles.

– Fără surprize, nu așa se face asta. Lacy o să-i zică în timpul ceaiului că vreau să trec pe-acolo și că am ceva să-i spun.

– Și ce vrei să-i spui? vru să știe Cecily tot mai curioasă.

– O să-i spun că vreau să divorțez și că am probleme cu Clarissa, și o s-o las să creadă că sunt în căutare de compasiune. Lui Felicity i-a plăcut întotdeauna să ai nevoie de ea. Avea un arsenal de acțiuni compasiune-bunătate. Și îi place să primească vești de la familie; am auzit de mult zvonul că de-a lungul anilor s-a simțit foarte izolată de copiii ei.

– Nu e vina noastră! exclamă DeLacy și luă meniul, uitându-se rapid pe el.

– Înțeleg, Miles, și e un plan bun! exclamă Cecily. Și cu atât mai bine că Annabel și bona o să fie plecate când o să cereți bijuteriile. A, și, apropo, am să vă dau și alt gen de vești... Diedre o să aibă un copil. A venit pe la mine în după-amiază asta să comande niște ținute. O rochie de mireasă, un trusou pentru iarna din New York și haine de gravidă. Bebelușul o să se nască în primăvară... la sfârșitul lui aprilie, cred că a zis.

Miles se uită surprins la Cecily.

– Doamne, astea da vești! Apropo, m-a sunat mătușa Gwendolyn. Se uită la sora lui și adăugă: În legătură cu Lavinia. Pe tine nu?

– Ba da. I-am spus că poate să conteze pe mine. Cred că Lavinia ar trebui primită înapoi în cercul familiei. E foarte bolnavă.

– Aşa am zis şi eu. Miles se uită şi el în meniu şi-l lăsă jos imediat. Au plăcintă cu peşte azi, asta iau eu.

– Şi eu la fel, murmură Lacy.

– A, şi eu. Cecily păru amuzată când zise asta şi adăugă: Mâncam de obicei aşa ceva când eram în creştere, aşa că de ce nu şi acum?

Cecily, Miles şi Lacy îi făcură semn din nou chelnerului şi comandară mâncarea; Cecily şi DeLacy cerură amândouă câte un pahar cu vin alb.

Miles clătină din cap când chelnerul se uită la el şi ridică paharul cu apă.

– Vreau să fiu treaz ca un judecător, murmură el către cele două femei, apoi o întrebă pe Cecily: Când se mărită Diedre cu Paul? Ştim deja?

– Când am vorbit la telefon, a zis că în octombrie, dar n-a precizat ziua. I-am explicat că am nevoie de un pic de timp ca să termin totul şi să fac ajustările adecvate. Mi-a zis că o să vorbească cu tatăl vostru în seara asta, că o să telefoneze la Zürich. Şi că o să-mi spună data mâine. Cred că depinde de când vin acasă el şi Charlotte.

După masa de prânz, DeLacy se grăbi să ajungă înapoi în apartamentul ei, iar Cecily şi Miles se duseră la principalul magazin Swann, în arcadă.

Dintr-odată, Cecily se opri împietrită şi strigă:

– O, Doamne! Nu pot să cred!

Miles se întoarse rapid spre ea.

– Ce e? Ce s-a întâmplat?

– Nu s-a întâmplat nimic rău, dar nu cumva în faţa vitrinei magazinului meu e James Brentwood, actorul?

– Ba da, răspunse Miles şi o apucă de braţ. Hai să mergem să-l cunoaştem! Sunt un mare admirator al lui. Nimeni nu joacă Shakespeare ca el, şi am citit că e tobă de istorie. Poate de asta îl înţelege pe Shakespeare atât de bine.

Până când Cecily și Miles ajunseră la magazinul din Burlington Arcade, James Brentwood intrase înăuntru. Când deschise ușa, Cecily fu extrem de amuzată să o vadă pe Dorothy stând de vorbă cu actorul. Era, în mod evident, foarte tulburată de această întâlnire neașteptată și, de emoție, se bâlbâia.

În momentul în care Dorothy îi zări pe Cecily și pe Miles, exclamă:

– A, Cecily! Mă bucur tare mult că te-ai întors. Chipul îi fu inundat de ușurare. Dumnealui este domnul Brentwood.

James se răsuci pe călcâie și se duse spre Cecily și Miles.

Cecily își ținu răsuflarea când actorul se opri în fața lor. Era incredibil de chipeș și avea o prezență extrem de impunătoare.

Lui Cecily i se părea că el absorbea tot aerul din încăpere.

– James, se prezentă el dând mâna cu amândoi.

– E minunat să te cunosc, zise Miles. Ai fost extraordinar în *Henric al V-lea*. M-am dus de două ori să văd spectacolul.

– Mulțumesc, răspunse James. Întotdeauna îmi place să joc piesa. Agincourt, eh? Cu adevărat o luptă.

– Ce drăguț din partea dumitale să vii la magazinul meu, zise Cecily. Cu ce pot să te ajut, domnule Brentwood?

– James, zise el. Vă rog să-mi spuneți James. Ar fi două lucruri, de fapt. Aș dori să cumpăr un cadou pentru cineva, dar mai ales vreau să o găsesc pe Dulcie. E aici?

Luată prin surprindere de referirea neașteptată la Dulcie, Cecily reuși să ascundă acest lucru. În acel moment, era captivată de vocea lui; ar fi putut să-l asculte la nesfârșit, atât de hipnotizată era. Apoi Cecily se adună și zise:

– Pesemne că e pe aici pe undeva.

– E sus, în atelierul tău! exclamă Dorothy. Mă duc eu să o aduc.

– Nu știam că o cunoști pe Dulcie. E sora mea, zise Miles.

Era la fel de nedumerit ca Cecily în legătură cu Brentwood şi cu mezina familiei.

– Aş fi putut să ghicesc că sunteţi rude, zise James cu un zâmbet slab.

Cecily se duse la biroul art deco, se aplecă pe el şi întrebă:

– Ce fel de cadou cauţi?

– Mă gândeam la o poşetă, pentru soţia managerului meu. Vine ziua ei în curând, şi ştiu că îţi admiră creaţiile.

– O cunosc? A fost aici?

– Nu, din câte ştiu eu. O cheamă Constance Lambert şi e foarte elegantă. Ţi s-a pomenit numele alaltăseară; se pare că îi plac hainele pe care le creezi.

– Cele mai multe femei râvnesc la poşeta noastră de seară *golden box*, aşa că sunt sigură că o să-i placă. Evident că nu e chiar de aur, ci dintr-un metal auriu, iar partea din faţă arată ca dosul unui plic sigilat. Şi mai avem o poşetă de seară de mătase plisată, cu lănţişoare...

Cecily se întrerupse, întorcând capul spre ţăcănitul brusc de tocuri pe lemn.

Dulcie gonea în jos pe scări, cu o viteză ameţitoare. Aşa de grăbită coborî, că aproape se împiedică şi căzu când ajunse la ultimele câteva trepte, dar se redresă imediat.

James făcu rapid un pas înainte, o apucă de braţ şi o stabiliză.

– Ai grijă, draga mea, zise el şi fu uimit că folosise într-adevăr aceste vorbe de alint.

Cecily şi Miles schimbară priviri cunoscătoare, iar Cecily ridică dintr-o sprânceană; Miles îi zâmbi cu jumătate de gură, apoi încuviinţă din cap.

– Eu şi Miles avem nişte treburi de făcut, zise Cecily. Aşa că te rugăm să ne scuzi, James. O să mergem sus. Ne uităm la poşete mai târziu, când doreşti.

De îndată ce rămaseră singuri, Dulcie se apropie de James şi-i atinse braţul într-o doară.

– De ce-ai venit aici? Trebuia să se întâlnim duminică.

– Mi s-a părut dintr-odată prea mult până atunci. Am vrut să te văd acum. Azi. N-am făcut bine că am venit aici?

Faţa ei se încreţi de zâmbete.

– Ba foarte bine.

James se aşeză pe unul dintre scaune, îşi întinse picioarele lungi, încrucişându-şi gleznele şi zâmbind. Era atât de adorabilă! O găsea irezistibilă.

Dulcie se aşeză pe celălalt scaun şi se concentră asupra lui.

– Şi e o grămadă de timp până duminică. Trei zile şi trei nopţi... o veşnicie.

Gura generoasă îi zvâcni de un râs ascuns, dar reuşi să-şi păstreze expresia serioasă. Rămase tăcut, se uită la ea, fascinat de cromatica ei uimitoare şi de extraordinara frumuseţe naturală.

Dulcie îl studia cu atenţie. Avea atât de multe întrebări pe vârful limbii, voia să ştie totul despre el.

Totuşi, nu l-ar fi întrebat nimic, simţind că el era o persoană foarte discretă din multe puncte de vedere. Nu voia să fie indiscretă.

James zise brusc:

– E ceva în neregulă? Ai o privire ciudată. Ce este?

– Doar mi-aş dori să stai în picioare. Atunci aş putea să te îmbrăţişez şi să mă conving că e real, că nu visez.

– Asta nu-i o problemă.

Se ridică instantaneu.

La fel şi Dulcie. Ea se duse, se opri în faţa lui şi îşi lăsă capul pe pieptul lui. El îşi înfăşură imediat braţele în jurul ei, o trase spre el şi o ţinu aproape. La fel făcu şi ea, şi îşi puse mâinile pe spatele lui. Şi rămaseră în picioare împreună, fără să se mişte sau să spună ceva. Vorbele nu erau necesare, şi amândoi ştiau asta.

Din prima clipă în care o văzuse, dorise să o atingă, să o ţină aşa. Îi respiră mirosul pielii, aroma de lămâie din păr. Se dăduse cu un parfum care mirosea a tuberoze şi – pentru totdeauna după aceea – această esenţă avea să-i amintească mereu de acest moment.

Pentru tot restul vieţii lui.

Era evident că exista o atracţie sexuală între ei, dar James deja acceptase că era implicat la nivel emoţional. Şi era sigur că şi ea. Dar acum era de ajuns să stea aici împreună, să se bucure de acest prim moment de intimitate.

Pe neaşteptate, Dulcie se lăsă pe spate şi se uită la el.

- Vreau să mă săruţi, James. Vrei?

El făcu întocmai. Ea îi răspunse la sărut şi continuară să se sărute.

În cele din urmă, el întrebă:

- Deci e real?

- Minunat de real. Cea mai reală chestie pe care am trăit-o vreodată. Se sprijini de el încă o dată, punându-şi braţele în jurul lui, şi scoase un oftat lung.

- Am o mărturisire de făcut.

- Serios? Ce este?

- Am venit la teatru seara trecută. M-am aşezat în spate şi m-am delectat privindu-te.

El zâmbi în părul ei.

- Cum am fost?

- Minunat!

- Ar fi trebuit să vii în culise să mă vezi.

- N-aş îndrăzni să te deranjez; în plus, era miercuri. Ai avut şi matineu. Două spectacole într-o singură zi e foarte mult.

El rămase tăcut, cu mintea concentrată asupra ei. Era uimitoare şi neobişnuit de înţeleaptă pentru o femeie atât de tânără.

- Câţi ani ai? întrebă el, reuşind în cele din urmă să scoată vorbele.

- Optsprezece.

„O, Doamne, nu!" se gândi el. „E prea tânără."

Cum el nu zise nimic, ea întrebă:

- Şi tu câţi ani ai?

- Treizeci şi trei. Şi sunt mult prea bătrân pentru tine.

Ea se retrase, se uită la el, muşcându-şi buza să-şi reţină râsul şi zise:

– Nu, nu eşti, chiar nu eşti.

– Te abţii să nu râzi, zise el. Şi nu înţeleg de ce te amuză vârsta mea. Dar, hai, râzi! Nu mă supăr.

Ea râse, apoi se potoli şi zise:

– Sora mea, Diedre, are treizeci şi trei de ani şi o să se mărite cu un bărbat de patruzeci şi opt. Un bărbat care tocmai a lăsat-o însărcinată. Hugo are patruzeci şi cinci de ani, cu cincisprezece ani mai mult decât Daphne. S-au căsătorit când ea avea şaptesprezece ani, de fapt. Mai tânără decât sunt eu acum.

James se încruntă.

– Uimitor! Hugo nu arată de patruzeci şi cinci de ani.

– Nu, nu arată. Faptul că are o soţie tânără îl menţine tânăr.

– *Touché*, zise James şi începu să râdă. Eşti o mică obrăznicătură, ştii?

– Nu, şi nu-mi plac poreclele. Diedre obişnuia să-mi zică micuţa madam. Dar presupun că tu poţi să-mi zici obrăznicătură dacă vrei, fiindcă tu eşti special.

– Dar sunt real? întrebă el râzând cu ochii de un căprui-închis.

Îi plăcea s-o necăjească.

Ea doar încuviinţă din cap.

El se aşeză pe scaun şi zise:

– Deci hai, spune-mi de ce fetele Ingham sunt în mod evident atrase de bărbaţii mai în vârstă.

– Am o teorie. Cred că e din cauză că am fost crescute de un bărbat. Tatăl nostru. El a avut grijă de noi când eram mici, cu mult înainte ca soţia lui să fugă cu amantul ei. *Papa* şi-a petrecut tot timpul cu noi, chiar şi când i-a fost greu s-o facă, fiindcă administra moşia. A avut o influenţă foarte mare asupra copiilor lui, mai ales asupra noastră, a fetelor. Tata a fost busola noastră morală. Ne-a învăţat diferenţa dintre bine şi rău, cum să fim adulte. A zis că trebuie să fim mândre, că n-ar trebui să plângem pentru nimic. El ne-a crescut să fim pline de compasiune, amabile şi manierate. Clătină din cap şi încheie: Ne-am obişnuit să fim cu persoane mai în

vârstă. Nu cred că am şti ce să spunem unui bărbat de vârsta noastră. Se uită lung la el şi adăugă încet: Vrei, te rog, să mă ţii din nou în braţe repede, înainte să vină ei jos cu o grămadă de genţi şi alte lucruri să ţi le vândă. Lui Dorothy Swann îi place să facă vânzare.

– Cred că eşti aparte, Dulcie.

Se ridică în picioare chicotind şi o trase în braţele lui. O sărută lung pe gură.

Se ţineau strâns. El îi mângâie părul şi, în timp ce făcea asta, începu să-şi dea seama că vidul pe care îl simţea adesea în el dispăruse. Totul datorită prezenţei ei în viaţa lui, era conştient de asta.

Nu mai simţise asta înainte cu nici o femeie. „Se pricepe să zdrobească inimi", se gândi el. „Mai bine o păstrez. O fac a mea. Nu pot s-o las să-mi scape."

Diedre intră în magazin în linişte şi rămase uitându-se la spatele lat al unui bărbat. Nu ştia cine era, dar ştia, cu siguranţă, că în braţele bărbatului era sora ei mai mică.

Îşi drese glasul.

Cei doi se despărţiră. Bărbatul se întoarse şi zâmbi când o văzu.

„O, Doamne", se gândi Diedre cu uimire. „E James Brentwood. Înalt, brunet şi frumos, mai mare decât viaţa." Şi ce era cu Dulcie în braţele lui?

– O, salutare, Diedre! strigă Dulcie. El e iubitul meu, James Brentwood.

– Iubitul, repetă Diedre cu adevărat uimită de această incredibilă scenă în care se trezise.

– Da, iubitul, repetă James înţelegând că mica lui obrăznicătură avea nevoie de sprijin.

Diedre întinse mâna şi zise:

– Bună ziua, domnule Brentwood. Şi bun venit în această familie nebună numită Ingham. Se uită la Dulcie şi continuă pe un ton drăgăstos: De ce nu mi-ai spus că ai un iubit? Şi încă unul aşa de plin de farmec. Nu-l poţi ascunde sub obroc, ştii? Şi de ce-ai vrea să faci aşa ceva?

Dulcie şi James începură să râdă, şi la fel şi Diedre, iar James zise:

– Peste ce-am dat fără să vreau? Peste vreo lunatică? N-am mai întâlnit pe nimeni ca tine şi ca sora ta, Dulcie.

– O, ştiu, suntem unice, răspunse Dulcie şi, uitându-se la Diedre, continuă: Vrei să te măriţi într-o duminică te rog?

– De fapt, planificăm să facem nunta într-o sâmbătă, iar câteva zile mai târziu o să ne îmbarcăm pe *Aquitania* spre New York. Dar de ce îmi ceri s-o facem într-o duminică?

– Fiindcă vreau să vină şi James. Şi el n-o să poată sâmbăta. Lucrează. Te rog, fă-o duminica! Şi promit că o să şterg şi ultima fărâmă de impresie proastă despre tine care încă mi-a mai rămas în stare latentă în minte.

– Aha, tot o mică şantajistă, hmm! Ţi-am dat trei mii de lire ca să ştergi cu buretele problemele, îi aminti Diedre.

James se uită la Diedre, intrigat de această conversaţie extraordinară.

Diedre îi observă expresia şi zise:

– Nu da atenţie la asta. Noi glumim mult, James, şi ne acuzăm una pe alta de tot felul de chestii. Ne întărâtăm între noi.

– Aşa se pare, răspunse el emfatic. Totuşi, era amuzat.

Diedre se duse la Dulcie şi o îmbrăţişă.

– O să schimb ziua cu duminică, astfel încât să vină şi iubitul tău. Ca să compensez felul urât în care te-am tratat. Dacă el vrea să vină, adică.

– Vreau, răspunse James. Şi mulţumesc în avans, Diedre. Eşti foarte amabilă.

„Şi tu eşti cea mai minunată fiinţă pe două picioare de sex masculin pe care am văzut-o de ani întregi!", se gândi Diedre îndreptându-se spre scară.

Se întoarse şi zise:

– Trebuie să mă duc sus pentru probă.

– Mulţumesc, Diedre, că eşti cea mai bună soră mai mare din lume.

Diedre îi zâmbi, cu inima plină de iubire pentru Dulcie, care câştigase, fără îndoială, jackpotul agăţându-l pe James Brentwood.

Auzi! „Micuţa ei madam" şi cel mai mare actor din Anglia!

capitolul 40

James Brentwood chemă un taxi pe Piccadilly şi se duse la Old Vic, decizând că n-avea timp să treacă pe acasă. Zăbovise la magazinul lui Cecily Swann, cu Dulcie, timp de aproape două ore. Se uită la ceas şi văzu că era deja trei şi jumătate. Oricum, îi plăcea să se ducă devreme la teatru. Astfel avea timp să se relaxeze, să uite de lume, să-şi intre în rol.

Se lăsă pe spate în scaun şi se trezi zâmbind. Dulcie avea acest efect asupra lui. În afară de felul uimitor în care arăta şi de personalitatea caldă, avea ceva revigorant şi neprihănit. Îi plăceau expresiile ei colorate, modul în care folosea limbajul, inteligenţa şi sinceritatea ei. Era isteaţă. Şi scena cu sora ei, Diedre, fusese hilară.

Dincolo de aceste caracteristici, James era uşurat că ea nu se temea de el sau nu era intimidată de faima lui. Unele femei fuseseră, în trecut, şi asta îl făcuse să se simtă inconfortabil.

Dar Dulcie Ingham ştia exact cine era ea, de unde venea şi care îi era locul pe lume. Era fiica unui conte, având ea însăşi un titlu, o aristocrată născută şi crescută. Şi totuşi, nu era nimic snob sau arogant la ea. Iar hotărârea ei de a lucra era admirabilă.

După ce plăti taxiul, James porni în grabă pe alee, spre intrarea artiştilor. După ce intră în teatru, dădu peste Sid pe coridor şi îl întâmpină cu căldură.

Cabinierul, care îi era dedicat lui James, se lumină când îl văzu şi îl urmă în cabină.

– Ptiu, azi ai venit dăvreme dă tot, Jamie.

James își scoase sacoul din mers, mișcându-se rapid, și îl atârnă de spătarul unui scaun, și îi explică:

– Am avut ceva de făcut, am terminat mai devreme și am decis că aș face mai bine să vin încoace.

– Ăl mai bun loc de relaxare, zise Sid. Ai chef dă un Rosie Lee[1]?

– Aș vrea un sendviș, de fapt, și n-aș spune „nu" nici ceaiului, Sid. N-am luat masa de prânz.

– Vine îndată. Sid se îndreptă spre ușă, apoi se opri brusc. Cucoana a fost icișa asară.

– De ce nu mi-ai spus?

– N-am știut. Numa' ce-am aflat.

James îl privi cu atenție.

– Cine ți-a spus că a fost în teatru?

– Plasatoarea aia dă o știu, Doris, dă locuiește pă calea Bow. Ea a recunoscut-o pă cucoana.

– De ce naiba îi zici cucoana, Sid? Sună cam ciudat.

– Nu-i o don'șoară.

– E adevărat. Și probabil nu-ți dai seama că și ea are un titlu, ca sora ei. Spune-i Lady Dulcie când e aici.

– Să întoarce atuncea, ă? cercetă Sid, mereu dornic să știe totul despre viața privată a lui James. Mereu protector cu el.

– Să dea naiba dacă nu așa sper să se întâmple! exclamă James și îi făcu cu ochiul cabinierului său.

Sid râse și ieși în grabă fără alt cuvânt. James se uită după el și clătină din cap, năucit, și se așeză la micul birou. Scotoci în sertarul de jos și găsi valorosul lui exemplar din *Henric al V-lea*, plin cu însemnările lui.

În timp ce răsfoia paginile piesei, se întrebă dacă ar trebui să i-o sugereze lui Felix. Poate ar fi trebuit să o joace din nou. După ce se încheia *Hamlet* și după ce avea să se odihnească. O odihnă lungă.

Dar Felix n-avea să fie de acord și nici Constance. Era sigur de asta. Ei ar fi vrut ca el să joace ceva cu totul diferit, să ia o pauză de la Shakespeare. Și de obicei

[1] Argou cockney pentru „ceai" (n.tr.)

aveau dreptate. Îi ghidaseră cariera timp de optsprezece ani, şi el era recunoscător că îi avea.

Telefonul de pe masa de toaletă sună, iar el tresări şi se duse să răspundă.

– Sunt Felix, Jamie.

– Salutare, Felix. S-a întâmplat ceva? Pari supărat.

– Nu sunt supărat, doar perturbat. Fratele lui Helen, Andy Malone, a sunat în numele ei. Se pare că e bolnavă.

– O, nemernicul! Ce s-a întâmplat? Ţi-a spus?

– A mormăit ceva despre o problemă femeiască şi că o să lipsească doar câteva zile. Până luni. M-am gândit că e mai bine să ştii că o să joci cu dublura în seara asta. Dar Pauline e destul de bună. Oricum, tu duci mereu piesa.

– Îmi place Pauline, şi ai dreptate, e o Ophelia destul de bună. O să mă descurc. Îmi pare rău să aud asta despre Helen. Părea pe alături în ultima vreme... istovită cumva.

– O frământă ceva, cred, şi de îndată ce se simte mai bine o să am o vorbă cu ea, să încerc să-i dau de capăt.

– Mai bine fă-o cu vorba bună, zise James.

– Sigur. Am încercat să dau de tine de la unu şi jumătate, Jamie, şi azi ai venit mai devreme. E totul în regulă cu tine?

– În viaţa mea nu m-am simţit mai bine. Şi da, am venit devreme. Pe când tu, probabil, sunai la mine acasă. Am fost la magazinul lui Cecily Swann. S-o văd pe Dulcie.

Urmă o tăcere. O clipă mai târziu, Felix întrebă:

– Dulcie Ingham?

– Da.

– De ce?

– M-am îndrăgostit de ea, Felix. Rău de tot.

– Vin imediat! exclamă Felix şi închise fără să mai spună altceva.

James se uită la receptor, râse, apoi îl puse înapoi în furcă.

În câteva minute, Sid dădu năvală în cabină, aducând o cană mare de ceai şi o pungă de hârtie maro. Le puse pe birou:

– Cana ta de Rosie Lee, şi ţ-am adus sendvişul favorit dă la cafenea. Ou prăjit pă pâine. Taman cum îl făcea maică-ta.

– Mulţumesc, Sid.

– Fainâ chestie că-s aici să-ţi port dă grijă, zise Sid deschizând sertarul de sus al biroului şi scoţând o farfurie şi un şervet alb.

James se lăsă pe spate în scaun şi zise:

– Împreună cu trei surori, plus Constance. Să nu uităm echipa aia.

Sid încuviinţă din cap.

– Îţi închipui că uit? Şi ele nu mă lasă ioc, fir-ar să fie. Pus punga maro pe farfurie. Mai bine ai mânca. Încă îi cald. Socotesc că aflaşi că Helen nu vine. Aşa îi, sărăcuţa.

Rostea întotdeauna Helen cu accent puternic pe „h", mai ales fiindcă de obicei nu pronunţa „h"-urile.

– Mi-ai spus Felix, cât ai fost tu să aduci sendvişul. Nu pot să nu mă gândesc că e ceva cu adevărat serios în neregulă cu ea.

James se ridică şi se îndreptă spre birou.

– Pare pă jumate moartă zilele ăstea, anunţă Sid posomorât.

– Haide, Sid!

– O, scuze! Crez că are amărăciune cu un bărbat, te-ai prins?

– Da.

James deschise punga de hârtie maro şi scoase sendvişul, dându-şi seama cât de foame îi era abia când muşca din el.

– Bun, aşe-i? întrebă Sid uitându-se la James cum muşca din sendviş.

James încuviinţă din cap.

– Te las să mânci, zise Sid şi dispăru pe uşă.

„Mama", se gândi James în timp ce mânca sendvişul. Şi-o amintea doar vag acum, dar îşi amintea, cu siguranţă, că îi făcea cu drag sendvişuri cu ouă prăjite, mere

coapte şi un fel de mâncare care încă îi plăcea, plăcinta ciobanului. Şi, uneori, adânc în minte, auzea ecoul cântatului ei şi pe tatăl lui spunându-i că glăsuia ca o privighetoare. Îşi amintea din când în când mărunţişuri ca astea. Cele mai multe dintre amintirile femeii înseşi se şterseseră de-a lungul anilor.

Ea murise în 1900, când el avea şapte ani şi fusese preluat de sora lui mai mare, Ruby, care îl iubea ca pe ochii din cap şi îl prefera tuturor celor din familie, inclusiv soţului ei, Ted Mount, pe care totuşi îl iubea şi pe el.

Şi el, micul Jimmy, o iubise ca pe ochii din cap, agăţându-se de ea din răsputeri, ca o lipitoare minusculă pe o barcă robustă. Ea era ancora lui, protectoarea lui, refugiul lui. Şi era foarte frumoasă.

Cu siguranţă că ea îi formase gustul pentru femei frumoase. De unde altundeva să-l fi luat, dacă nu uitându-se la ea? Păr auriu, ochi albaştri, pielea albă ca zăpada. Şi la fel de fină ca mătasea. Ruby, care întotdeauna mirosea a curat – săpun parfumat, lămâie şi lavandă – şi-i mângâia părul, şi-i ştergea mereu lacrimile.

Era inteligentă şi se străduia să-i împingă pe toţi în sus social, spre locuri mai bune, spre o viaţă mai bună. Ruby avea ceva delicat în ea, şi demnitatea era întotdeauna la locul ei. Şi la fel şi mândria şi respectul de sine.

Vecinii lor din Bow Common Lane, unde locuiseră, vorbeau frumos despre ea şi cu un soi de veneraţie.

– Uite-o pe Ruby Mount, ar fi spus ei când ar fi văzut-o trecând pe stradă. Înaltă, mândră şi frumoasă. Elegantă, ca o regină. Roboteşte toată ziua şi toată noaptea, făcând curăţenie în casă până când străluceşte, gătind şi călcând cămăşi albe, făcându-şi bărbaţii să arate apretaţi din cap până-n picioare. Şi chipeşi, cu feţe strălucitoare şi cu părul pieptănat pe spate. Şi ia uite la pantofii lor! Ca sticla sunt! Asta e Ruby Mount. Şi ia uite cum se uită după băiat! Micul Jimmy Wood. Fratele ei mai mic, călcat din cap până-n picioare, exact la fel ca toţi ceilalţi. Îi e ca o mamă.

Asta e Ruby Mount, care trece pe drum, mândră și elegantă în hainele ei de duminică cele mai bune.

Așa spuseseră vecinii din Bow despre Ruby a lui.

Și apoi era sora lui mijlocie, Dolores, care nu înceta niciodată să-l dădăcească. Îl punea să citească, și el citea până îi cădea cartea din mâini, când adormea pe scaun. Un supraveghetor de sclavi, dar unul iubitor.

Și apoi era Faye, cea mai mică dintre surori, care avea un glas ca un clopoțel, cum avusese mama lor. Era Faye cea muzicală, care îl învățase să cânte, să recite poezii și piese ale lui Shakespeare, până când răgușea. Și era fin acordată cu talentul lui de la Dumnezeu pentru actorie. Acestea erau cele trei surori Wood, care îl făcuseră ce era încă de la vârsta de cincisprezece ani.

Avea doi frați, David și Owen. Ei îl învățaseră tot ce știau despre a fi bărbat. Cum să boxeze, ca să se bată dacă era sâcâit la St Saviour, pe Northumbria Street, școala pe care o urmau. De la acești doi frați mai mari învățase cum să alerge repede, cum să se cațere pe cel mai înalt zid, cum să meargă pe bicicletă și cum să prindă un pește. Îi cumpăraseră chiar și o bâtă și îi dăduseră lecții de crichet.

David lucrase la docuri, cu tatăl lor.

Docurile West India, aproape de Bow, unele dintre cele mai mari docuri de pe aglomeratul fluviu Tamisa. Bărbați puternici, tatăl și frații lui.

Owen se pregătise să devină inginer. Când venise Marele Război, David se grăbise să se alăture armatei britanice, plecase să lupte pentru rege și țară. Owen nu trecuse testele medicale, iar David nu se mai întorsese. Tatăl lor fusese în doliu pentru a doua oară. După fiul lui cel mare.

Acum, Owen era inginer, strălucit la ce făcea, construind poduri uriașe peste cele mai late râuri din întreaga lume, ceea ce îi aducea distincții, bogăție și premii din belșug.

Familia Wood. Proveneau dintr-un amestec de neam englez și galez, și erau mândri de asta. Tatăl lor, Alfred,

se însurase cu Jenny Jones, din Rhondda, o fată frumoasă, cu un cântec în inimă și totdeauna pe buze. O frumusețe cu părul negru, care se îndrăgostise de chipeșul Alfred, un cockney get-beget. Iar acest cuplu luminos de tineri își creaseră micul lor clan, familia Wood din Bow. Avuseseră șase copii, și toți trăiseră. Și fuseseră crescuți cu frică de Dumnezeu, respect față de rege, cu simț moral, cu compasiune față de alții și loialitate față de frații lor.

Alfred, docherul din Bow, murise cu opt ani în urmă. Dar trăise suficient cât să vadă numele mezinului său strălucind pe marchiza unui teatru din West End. „Cel mai plin de mândrie moment al vieții mele", îi zisese lui James în noaptea aceea. Fusese oarecum uimit că acest actor fermecător, cu glas palpitant, care stătea pe scenă în aplauzele furtunoase, era fiul lui.

„Amintiri", se gândi James. „Slavă Domnului că le avem! Ne ajută să ne amintim ce a dispărut de mult și putem să trăim din nou în trecut, cu aceia pe care i-am iubit odată. Măcar pentru câteva clipe."

James se uită la ușă, care se dădu de perete, și Felix intră hotărât.

Felix închise ușa după el, și sprijinindu-se de ea, îi aruncă lui James o privire lungă, scrutătoare, fără să rostească un cuvânt.

James se ridică în picioare, făcu un pas înainte, îi oferi managerului său un zâmbet cald și îl îmbrățișă.

Felix îl îmbrățișă și el, dar tot tăcut.

– Ai ajuns repede, Felix. Pesemne ai alergat tot drumul, zise James privindu-l cu curiozitate, apoi rânjind.

– De fapt, n-am alergat, dar cu siguranță m-am simțit ca și cum aș fi făcut-o după ce am auzit ultimele noutăți de la tine. M-a făcut să rămân blocat, trebuie să recunosc asta.

– Și pe mine la fel, răspunse James îndreptându-se spre masa de toaletă și așezându-se pe scaun. Nu sta acolo, Felix! De ce nu te așezi pe canapea? E foarte confortabilă pentru un interogatoriu.

Spuse asta voios, şi Felix trebui să râdă.

– Asta pare că e, Jamie? Un interogatoriu?

– De inchiziţie spaniolă. Dă-i drumul, pune întrebările! O să fiu bucuros să vorbesc, dar nu sunt prea multe de spus, de fapt. Cel puţin nu multe detalii de transmis.

Felix se aşeză din nou pe canapea, uitându-se la el, captivat o clipă de aura acestui om şi de prezenţa lui extraordinară, întrebându-se de unde apăruse. Din sine însuşi, presupunea el.

Când se aşezase pe scaun, James adoptase poziţia lui obişnuită, cu picioarele lungi întinse şi gleznele încrucişate, cu trupul uşor înclinat. Şi totuşi, oricât de relaxat era, îşi păstra eleganţa. E ceva înnăscut, decise Felix.

James Brentwood avea „ceva", se gândi Felix. Orice ar fi fost acel „ceva". O combinaţie de apariţii uluitoare şi un farmec care fascina. Chiar şi când îl întâlnise pentru prima dată, în urmă cu mulţi ani, la şcoala de teatru pentru copii, Felix văzuse toate astea la începuturile lor. Frumuseţe, o anumită ţinută, o stăpânire de sine, un mers hotărât, cu paşi mari, ţinând capul sus. La cincisprezece ani, avea un aer patrician, şi acum acesta era şi mai pronunţat.

Siguranţă. Încredere în sine. Sentimentul că era o persoană de succes, insuflat de către Ruby. Şi de celelalte două surori, dar mai ales de Ruby. Acele trei tinere nu avuseseră niciodată îndoieli cu privire la fratele lor superb, talentat, versatil. Ştiau că avea să fie o stea.

Doar că ele nu-şi dăduseră seama de ce magnitudine avea să fie steaua, pe ce drum avea să se propulseze, depăşind cu uşurinţă obstacolele, fără vanitate sau fală, aproape smerit dintr-un anumit punct de vedere. Şi adesea surprins el însuşi de propriul succes imens. Şi devenise, de-a lungul anilor, un om echilibrat, integru, decent şi empatic. Un om bun, de fapt. Şi Felix îl admira enorm. El fusese, în acelaşi timp, protectorul lui James Brentwood, la fel ca şi Constance, care îl preţuia.

– De ce te uiți așa la mine? întrebă James întrerupându-i gândurile lui Felix. Serios, mă diseci cu privirea. Își îndreptă spatele, oarecum brusc, și clătină din cap. Am crezut că vii la teatru să mă întrebi despre Dulcie.

– Așa e, dar pentru o clipă am fost distras de tine, de cum arăți azi. Destul de al naibii de bine pentru un actor care a jucat *Hamlet* aproape un an, și asta fără pauză, improviză Felix nedorind să-și dezvăluie adevăratele gânduri. Știa cât de mult ura James când cineva făcea caz de el.

– Zău așa, Felix! Și eu care mă gândeam că te întrebai ce-a văzut Lady Dulcie la mine, glumi James, cu ochii negri dintr-odată plini de amuzament.

– Venind încoace, mi-am amintit că am intrat în cabina asta în urmă cu numai două zile, și v-am găsit pe tine și pe Dulcie împreună. Și n-am putut să nu mă întreb atunci ce se întâmplă între voi.

– Așa am făcut și eu. În primele secunde. Dar, în foarte scurt timp, ne uitam unul la altul, practic ochi în ochi, și amândoi am înțeles că ne-am recunoscut unul pe altul. Nu ne mai întâlniserăm până atunci, dar ne cunoșteam. Greu de explicat... șocul recunoașterii e destul de uimitor.

– Înțeleg ce vrei să spui, Jamie, și înțelepții francezi numesc asta *coup de foudre*... lovitură de fulger.

– Exact așa a fost! Și am admis că am făcut un pact, nerostit cum era, și s-a întâmplat din nou, când eram la Rules... senzația aia ciudată că ne-am conectat la un nivel foarte profund.

– Îmi amintesc cum v-ați uitat unul la altul cam toată seara. Felix își drese glasul. Și azi ai fost obligat să te duci la magazinul unde lucrează, fiindcă trebuia, pur și simplu, s-o revezi. Am dreptate?

– Firește. Nimeni nu mă cunoaște mai bine ca tine.

– Am venit fiindcă am simțit că vrei să vorbești cu mine.

– Da. Așa e, Felix. Iar când am zis că nu sunt prea multe de spus, chiar nu sunt. Și totuși, s-a întâmplat

ceva foarte important. Astăzi mi s-a schimbat întreaga viaţă. Şi la fel şi a ei. Dă-mi voie să-ţi explic... ne-am ţinut strâns în braţe şi ne-am sărutat de câteva ori. Şi am confirmat că duminică o să luăm ceaiul la Claridge.

– Claridge, repetă Felix cu o privire gânditoare pe chip. Aproape de casă, Jamie.

– Da, aşa e. Dar n-o să mergem în apartamentul meu din Brook Street, dacă asta ai în minte. Nu caut o aventură.

Felix încuviinţă din cap, în semn că înţelegea.

– M-am îndrăgostit pentru prima oară în viaţa mea, zise James. Am de gând să mă însor cu Dulcie.

În mintea lui Felix nu era nici o îndoială că James era cât se poate de sincer. El nu obişnuia să vorbească în van, şi, în plus, părea serios.

– Trebuie să recunosc că n-ai zis niciodată că eşti îndrăgostit sau că te însori, chiar dacă ai avut câteva relaţii romantice. Întotdeauna ai considerat aceste încurcături sentimentale pasiuni nebune.

– Şi asta erau. Anul trecut m-am despărţit de Allegra Norman fiindcă voia să mă însor cu ea. Asta nu era posibil. Nu puteam, fiindcă ştiam că mariajul n-avea să dureze. Cu Dulcie e complet diferit. Sunt îndrăgostit. Şi sunt destul de sigur că e virgină, şi intenţionez să rămână aşa până ne căsătorim.

– Va trebui să ai o voinţă de fier, Jamie, exclamă Felix, ca să-ţi ţii mâinile departe de fata aia. E incredibil de frumoasă şi, fără îndoială, de-a dreptul moartă după tine... să nu uităm cine eşti tu.

– Şi ea simte la fel ca mine. E îndrăgostită, sunt sigur. Duminică o s-o cer în căsătorie.

– Şi sunt absolut sigur că o să spună „da", îl asigură Felix.

James rămase tăcut pentru o clipă, înainte să zică:

– Ea şi cu mine suntem făcuţi unul pentru celălalt. Şi deja mi-a spus suficient ca să-i înţeleg adevăratele sentimente. James se foi pe scaun, se aplecă în faţă, cu o expresie serioasă, în timp ce se uita la Felix. Tatăl

ei e în străinătate. Dar se întoarce peste două săptămâni şi o să fie la Londra. Mă duc să-l văd imediat, să-i cer mâna ei. Şi Dulcie o să aranjeze să ne căsătorim cât mai curând posibil.

– Câţi ani are Dulcie, James? Pare teribil de tânără şi de inocentă.

– Optsprezece. Şi ai dreptate, pare chiar mai tânără. Dar e, de fapt, tare înţeleaptă pentru vârsta ei, şi pragmatică. Dulcie e minunată – extrem de spontană, de sinceră, spune tot ce-i trece prin minte. E şi hazlie, mă face să râd, mă face să mă simt bine în general.

– E o diferenţă de vârstă cam mare, totuşi... Tu eşti un bărbat de treizeci şi trei de ani care nu s-a născut ieri; ai experienţă, eşti sofisticat.

– Asta nu mă îngrijorează. Nici diferenţa de vârstă. Dulcie mi-a spus că Hugo are patruzeci şi cinci de ani, e cu cincisprezece ani mai în vârstă decât Daphne. Sora ei, Diedre, o să se mărite cu un bărbat de patruzeci şi opt de ani, la cei treizeci şi trei ai ei.

– Ce interesant! Se pare că femeilor Ingham le plac bărbaţii mai în vârstă... pare o trăsătură de familie. Şi să o spun pe cea dreaptă, Jamie. Arăţi mai fericit decât te-am văzut de o lungă perioadă încoace.

– Sunt. De fapt, mă simt împlinit. Urmă o pauză, apoi continuă: Trebuie să-ţi spun că e ceva ciudat, ceva ce găsesc fascinant. Dulcie ştie totul despre alungarea neîncrederii, şi sunt absolut sigur că şi-a dat seama singură de asta. Nu i-a spus nimeni.

Felix privi cu atenţie.

– Puţini civili înţeleg asta vreodată. Spune-mi ce a zis.

El se conformă.

Felix rămase impresionat.

– Pesemne că e foarte inteligentă, în mod evident. Dar a fost foarte tăcută la Rules, aşa că n-aveam de unde să ştiu. Prea absorbită de tine, desigur. Îndrăgostită lulea.

James râse.

– Cum sunt şi eu de ea. Apoi mărturisi: Vreau să fac totul cum trebuie. Să mă comport cum se cuvine. Felix,

de asta îmi doresc să-l văd pe tatăl ei. Şi apoi putem să începem de acolo.

– N-o să zică „nu", Jamie. Şi să nu cumva să-mi spui că tu eşti fiul unui docher din East End şi ea e fiică de conte. Clasele sociale nu contează în lumea în care trăim azi. Suntem în 1926, pentru numele lui Dumnezeu, şi lumea s-a schimbat!

– N-aveam de gând să zic nimic despre clasa socială. Şi sunt perfect conştient că lumea se poate schimba într-un minut. Îşi ţuguie buzele. După ce mă văd cu contele, o să trebuiască să-i spun lui Ruby. Şi lui Dolores şi Faye.

– Te rog, şterge-ţi îngrijorarea de pe faţă. N-o să facă prea multe valuri. Ele venerează pământul pe care calci, dă-mi voie să-ţi reamintesc, dacă ai uitat.

– Nu cred că o să se opună cineva. Sunt un adevărat conservator englez, un om decent...

Felix îl întrerupse şi îi zise:

– Nu, tu eşti un mare star, James, şi nu uita asta niciodată.

capitolul 41

DeLacy răsuflă uşurată când auzi glasul lui Daphne în holul de la intrarea casei din Charles Street a mamei sale.

Încă de când sosise, mama ei fusese oarecum ursuză – sau poate îmbufnată era un cuvânt mai bun.

Wilson îi şoptise grăbită că domnul Pierce îşi amânase cu o săptămână plecarea la Paris, şi că asta nu îi picase bine mamei ei.

Felicity nu fusese prea încântată de darul primit, o bentiţă din satin alb, cu diamante artificiale pe margini, cu o pană alb de egretă ataşată într-o parte. Fusese scumpă şi era foarte elegantă, şi DeLacy îşi dădu seama că se simţea rănită de reacţia destul de lipsită de vlagă a mamei sale.

Dar acum Felicity zâmbea. Auzise şi ea glasul lui Daphne, şi iată-le, intrând împreună în salonul albastru cu alb. Daphne era în frunte, ţinând-o pe Annabel de mână, urmată de bonă. Daphne se aplecă să se uite la fiica ei şi zise:

– Ea e bunica, Annabel. Hai să mergem să o salutăm, da?

Zâmbitoare, făcând gropiţe în obraji, copila încuviinţă din cap. Felicity se ridică de pe canapea, cu propriul chip luminat de un zâmbet. Deodată, fetiţa de doi ani dădu drumul mâinii lui Daphne şi se îndreptă spre bunica ei, clătinându-se pe cele două picioruşe rotofeie.

Felicity se ghemui imediat şi-şi deschise braţele pentru această copilă pe care tânjea de doi ani s-o vadă. Aproape ca şi cum ar fi înţeles asta, Annabel se aruncă în braţele lui Felicity.

Deformând uşor cuvântul, zise „Nica", în mod evident incapabilă să-l pronunţe cum trebuie.

DeLacy zâmbi, bucurându-se de acest moment, văzând plăcerea de pe chipul lui Felicity. În mod neaşteptat, spre surprinderea ei, mama ei arăta mai tânără, iar expresia ei era plină de căldură. Evident că asta era datorită prezenţei fetiţei de doar doi ani, care avea o mulţime de bucle şi arăta adorabil într-o rochie albastră şi având cardigan asortat.

Şi totuşi, Annabel nu era primul ei nepot. Daphne avea cinci copii, dar numai unul dintre ceilalţi mai era fată, Alicia.

Aparent, Felicity n-o plăcuse niciodată cu adevărat, dintr-un motiv sau altul. DeLacy nu înţelesese niciodată exact atitudinea mamei sale, răceala ei faţă de Alicia, care era frumoasă, se comporta frumos şi era plăcută, chiar dacă un pic prea serioasă.

După o clipă, Felicity se îndreptă.

– Ne aşezăm pe canapea împreună, Annabel?

Copila încuviinţă din cap, iar Felicity o ridică în braţe şi o puse pe canapea, apoi se aşeză lângă ea.

Daphne se aplecă şi îşi sărută mama pe obraz. Zise:

– Mă bucur tare mult să te văd, mama, şi Annabel s-a îndrăgostit de tine, cred. Şi ţi-a pus un nume nou. Daphne se dădu înapoi câţiva paşi şi zise: Şi ştii ceva? Seamănă mult cu tine. Are părul de acelaşi blond-căpşună şi ochii de un verde pal, la fel ca ai tăi. Nu albastrul-închis al familiei Ingham.

Aceste vorbe îi făcură plăcere lui Felicity.

– Mulţumesc şi că ai venit, Daphne, şi că ai adus-o pe Annabel să mă vadă... Sper că putem fi cu toţii prieteni din nou.

– Sigur că putem, mama. Şi Diedre a dorit să ni se alăture, dar, din păcate, n-a putut.

Daphne se aşeză pe cealaltă canapea, lângă DeLacy, şi bona se scuză, spunând că avea să se ducă să le aştepte jos, în camera servitorilor.

– Ce face Diedre? întrebă Felicity, curioasă în legătură cu fiica sa cea mare.

– Face foarte bine, răspunse Daphne. Se măritã în curând cu un american care conduce biroul din New York al lui Hugo, Paul Drummond. E aici de câteva luni şi – mă rog – s-au îndrăgostit.

– Ce minunat pentru Diedre! Când e nunta?

– N-au stabilit o dată încă, abia s-au logodit.

Daphne decise să fie vagă, din moment ce nu ştia dacă Diedre avea s-o invite pe mama lor la nunta planificată pentru luna viitoare.

– Mama, ceva foarte important, interveni DeLacy. Miles e în Londra. Şi spera că are să-şi termine întâlnirile la timp să ni se alăture la ceai. M-am gândit că s-ar putea să-ţi facă plăcere.

Felicity ezită doar foarte puţin înainte să exclame:

– Mi-ar plăcea foarte mult să-l văd!

În acel moment, Ratcliffe, majordomul, apăru în uşă, însoţit de două slujnice.

– Scuzaţi-mă, doamnă, dar pot să servesc ceaiul?

– Da, te rog, Ratcliffe. Mulţumesc.

Majordomul înclină capul și le făcu semn celor două slujnice să împingă cărucioarele de ceai.

– Bona a sugerat să includ un păhărel cu lapte pentru domnișoara Annabel, anunță el.

– O, mulțumesc foarte mult, Ratcliffe, zise Daphne zâmbindu-i.

– Pari mult mai în formă, mama, murmură DeLacy. Te-ai recuperat bine.

– Da. Am avut o răceală puternică, nu bronșită, se pare. Dar tu cum te simți, Lacy dragă? Un pic mai fericită, sper.

– Da. Dar cred că e nevoie de ceva timp ca să treci peste un divorț. Pare că sunt tot timpul pe punctul de a izbucni în lacrimi, cu toate că mă străduiesc din greu să fiu puternică.

– Ești puternică, dragă, răspunse Felicity cu mult optimism în glas. Eu mă trag din neam bun, și tata, bunicul vostru, îmi spunea tot timpul să fiu curajoasă. Avea o vorbă pe care o repeta tot timpul, iar eu mă gândesc adesea la asta. Spunea că viața are felul ei de a avea grijă de ea însăși, și am descoperit că e adevărat. E de ajutor să încerci să nu zăbovești asupra problemelor.

Cele două slujnice împărțiră farfurii cu sendvișuri; Ratcliffe turnă ceai, apoi duse paharul cu lapte la canapea, unde îl așeză pe o măsuță.

Cât timp își mâncară sendvișurile și își băură ceaiul, Daphne și DeLacy reușiră să poarte o conversație cordială cu mama lor. Fără să știe, ambele tinere se gândeau cât de ciudat era că Felicity nu amintise de Dulcie, nu întrebase ce face.

Daphne tocmai voia să o aducă pe mezina familiei în discuție, când Felicity zise:

– Am auzit de la prietena meu, Rebecca Gosling. Mi-ai spus că Vanessa s-a logodit cu cineva pe nume Richard Bowers. E adevărat?

– Da, răspunse DeLacy. S-a logodit. El e un Barnard, cred, și are o slujbă sus-pusă la Scotland Yard. Știi, management de nivel înalt.

– Serios? Ce interesant! Şi am mai auzit şi că Lavinia are cancer. Aţi mai văzut-o în ultima vreme? Ce mai face?

– Nu e prea bine, mama. Expresia lui Daphne se întristă. Mătuşa Gwendolyn ţine legătura cu ea, dar mă tem că mătuşa Lavinia nu mai e în stare să socializeze deloc. S-a împrietenit cu vărul lui Hugo, Mark Stanton. El are grijă de ea, şi am impresia că boala ei e terminală.

– Cât de îngrozitor de adevărat e! Îmi amintesc prin ce a trecut sora mea, Anne, în toţi acei ani din urmă. E o boală monstruoasă.

Felicity clătină din cap şi se aşeză la loc pe canapea.

În acel moment, Annabel începu să se agite şi, uitându-se la Felicity, murmură: „Nica, jos, jos", şi se strădui să se dea jos de pe canapea. Daphne sări imediat şi o prinse de mână înainte să facă o tumbă.

– Of, Doamne, cred că devine cam agitată, mormăi Daphne. Mai bine mă duc jos şi o aduc pe bonă.

– Nu e nevoie să faci asta, Daphne, zise mama ei. Pot să sun pur şi simplu după Ratcliffe, şi el o va informa pe bonă că e nevoie de ea.

– Oricum vreau să vorbesc ceva cu ea, îi explică Daphne. Lipsesc un moment. Mă întorc într-o clipită, mama.

DeLacy o trase pe Annabel spre ea, ţinând-o, şi zise:

– Dacă vrei vreodată să vizitezi magazinul lui Cecily din Burlington Arcade, pot să aranjez asta pentru tine. Are lucruri minunate.

DeLacy ştia că trebuie să-i distragă atenţia mamei ei pentru o clipă-două, fiindcă Daphne pleca, de fapt, să vorbească cu Olive Wilson. Trebuia să urmeze planul şi orarul.

– Aş vrea să merg, dacă vii tu cu mine, zise Felicity. Toată lumea e încântată de haine.

– Aş fi bucuroasă să te duc acolo oricând doreşti.

Daphne se întoarse în salon şi îşi preluă fiica.

– Bona o să fie aici într-o clipă. Tocmai bea o ceaşcă de ceai. Apoi cred că ar trebui să o ducă pe Annabel acasă, mama. E timpul să tragă un pui de somn.

*

Miles văzu cu o oarecare uşurare că bona împingea căruciorul pe Charles Street, îndreptându-se spre Grosvenor Square. Totul mergea conform planului. Mai erau exact cincisprezece minute până la cinci. Ajunsese la timp. Într-un moment sau două trebuia să dea ochii cu mama lui şi să iasă din casa ei cu bijuteriile pe care ea le luase cu ani în urmă de la Cavendon Hall. Se rugă să nu aibă parte de o confruntare verbală şi să se înţeleagă cu ea. Felicity Pierce nu mai era femeia pe care o cunoscuse el pe când era copil.

Din momentul în care intră în salonul albastru cu alb, Miles Ingham ştiu două lucruri: trebuia să stăpânească total situaţia, în orice moment, şi nu trebuia să şi-o facă duşman pe mama lui la începutul acestei vizite.

Prin urmare, zâmbi cu căldură, se duse şi o sărută pe obraz şi îi zise:

– Mă bucur să te văd, mama. Şi, trebuie să adaug, eşti, indiscutabil, frumoasă. Nu îmbătrâneşti deloc.

Se aşeză într-un scaun faţă-n faţă cu ea, cu zâmbetul intact.

Felicity, care mai devreme ezitase dacă să-l vadă, se întrebă acum de ce se temuse. Era, ca de obicei, plăcut şi foarte galant, cum fusese întotdeauna.

Miles avea mult farmec şi înfăţişare plăcută, şi o minte foarte perspicace. Din anumite puncte de vedere, el fusese favoritul ei dintre toţi copiii ei, probabil fiindcă îi amintea mult de tatăl său, Malcolm Wallace, celebrul magnat.

– O să sun după Ratcliffe, zise Felicity, să ne aducă o cană proaspătă de ceai. Vrei nişte sendvişuri, Miles?

– Mulţumesc, mama, eşti atât de amabilă! Dar am luat prânzul cam târziu. Şi nu e cazul să suni după Ratcliffe. Când mi-a deschis, i-am spus că nu vreau decât o ceaşcă de ceai.

Ca şi cum s-ar fi vorbit, Ratcliffe sosi o clipă mai târziu cu o tavă cu un serviciu de ceai; o puse pe masă, turnă o ceaşcă de ceai pentru Miles şi plecă.

– Ce elegant eşti, Miles! zise Daphne. Complimentele mele pentru costum. Savile Row?

– Da, dar vechi. Îl am de mulţi ani. Giles, croitorul meu, a făcut câteva modificări cruciale şi l-a dichisit un pic.

– Ce naiba se întâmplă în viaţa ta, Miles? Ştiu că tu şi Clarissa sunteţi despărţiţi, dar o să divorţaţi?

Felicity îl ţintui cu privirea.

– Mă tem că nu, pur şi simplu fiindcă ea refuză divorţul, îi zise Miles mamei sale strâmbându-se. E neclintită ca o stâncă. Nu are nevoie de bani şi nu vrea să divorţeze. Şi asta e!

Felicity scoase un oftat lung.

– Nu înţeleg femeile care se agaţă de bărbaţi care nu le vor. E absurd. Şi vrei să spui că n-ai ce să negociezi, din cauză că tatăl ei e foarte bogat. N-are nevoie de casa sau de pensia ta alimentară.

– Exact!

– Vrei să mă duc eu să vorbesc cu ea, Miles? Să intervin pentru tine? Clarissa m-a plăcut întotdeauna – mult, de fapt – şi s-ar putea să reuşesc s-o fac să fie rezonabilă.

– Ce drăguţ din partea ta, mama! Eşti foarte amabilă, dar n-o să meargă. O cunosc, şi n-o să cedeze nici un milimetru. Dar, hm, nu se ştie niciodată, nu? Viaţa poate să te pocnească în faţă, să-ţi tragă una să te lase lat. Sau poate să te răsfeţe şi să-ţi împlinească visurile. Da, aşa e viaţa. Imprevizibilă.

Felicity râse.

– Fără îndoială că viaţa mea a fost imprevizibilă.

– Cu siguranţă, căzu de acord Miles. Se aplecă în faţă şi îşi concentră privirea asupra mamei lui. Dacă tot sunt aici, trebuie să te întreb ceva, mama.

Privindu-l iute şi detectând o schimbare în glasul lui, ea zise:

– Da, sigur, ce anume?

– Nu pot să nu întreb câtă harababură e în bijuteriile tale?

– În bijuteriile mele? Nu e nici o harababură! Te asigur că totul e în cea mai bună ordine. Felicity păru de-a dreptul nedumerită de întrebarea lui şi se uită pieziş la el.

– Mă bucur să aud asta, zise Miles. Fiindcă înseamnă că n-ai avea nici o probleme să selectezi piesele care îmi aparţin mie, ca moştenitor al titlului de conte şi al moşiei Ingham.

– Poftim? Despre ce vorbeşti?

Glasul lui Felicity se ridică o octavă în timp ce vorbea.

– Uite, mama! Nu te acuz de nimic, doar îţi spun că, atunci când ai plecat de la Cavendon, cu ani în urmă, ai luat din greşeală bijuterii care ai crezut că sunt ale tale. Dar nu erau. Nu sunt, mai exact. Acestea aparţin moşiei Ingham.

– Toate bijuteriile mele mi-au fost date de tatăl meu, strigă ea indignată.

– Ba nu. O parte provin din tainiţele de la Cavendon. Le-ai purtat timp de mai mulţi ani, şi, prin urmare, s-ar putea să crezi că sunt ale tale. Dar, după cum am spus, nu sunt.

Felicity înghiţi în sec, înţelegând că avea probleme. Nu se gândise niciodată că cineva avea să observe şi să vină să i le ceară înapoi. Charles era atât de neglijent cu privire la bunuri. Dar nu şi Miles. El era foarte diferit.

Se uită la el fix, gata să iniţieze un şir de minciuni, dar se opri. Ochii lui albaştri erau de gheaţă, şi avea o expresie atât de rece pe chip, că ea se făcu mică pe canapea.

Tatăl lui era moale, slab; Miles era exact opusul lui Charles.

Aspru, nemilos şi putea fi la fel de dur ca oţelul. Ştia că el moştenise aceste trăsături de la tatăl ei. Şi în clipa aceea înţelese că nu putea să câştige niciodată în faţa fiului ei.

Înainte ca ea să mai spună ceva, Miles îi întinse o bucată de hârtie.

– Asta e lista pieselor care aparţin moşiei Ingham. Cred că ar putea să-ţi reîmprospăteze memoria. Ştiu cât e de uşor să amesteci lucrurile.

Felicity luă hârtia de la el, ştiind că n-avea de ales.

Parcurse lista rapid. Era corectă. Ridică privirea la Miles şi începu să vorbească din nou.

– Scuze, n-am auzit ce-ai spus, mormăi Felicity.

– Spuneam că alaltăieri am fost la avocaţii noştri, şi ei au întocmit un document legal, solicitând returnarea tuturor pieselor. Imediat. Trebuie să-mi fie predate mie, zise Miles cu glas egal. E o simplă scrisoare, mama, dar dacă nu le respecţi solicitările în favoarea mea, va trebui să le cer să-ţi trimită o somaţie legală. Şi s-ar putea să trebuiască să mergi într-o instanţă de judecată ca să te aperi.

Îi înmână şi scrisoarea.

– Dumnezeule mare, Miles. Sunt mama ta! Cum poţi să spui aşa ceva? Mă acuzi de...

– Încetează imediat, zise Daphne. Miles nu te-a acuzat de nimic, mama. Te-a rugat să faci ordine în harababura din casetele de bijuterii şi să le dai înapoi pe cele care sunt ale noastre. Asta-i tot.

– Poate ar putea să te ajute Wilson, mama. La urma urmei, ea a umblat cu toate bijuteriile tale vreme de ani în şir. E posibil să ştie mai bine decât tine care ce e.

DeLacy se ridică în picioare. Aceasta fusese replica ei.

– Mă duc jos, în camera servitorilor, mama. Cred că Miles a avut o idee bună. Wilson ştie, cu siguranţă, unde e totul, nu-i aşa?

Felicity nu răspunse. Se uită de la DeLacy la Daphne şi înapoi la Miles. Şi atunci înţelese, ştiu dintr-odată ce se întâmpla. Faptul că o aduseseră pe Annabel la ceai fusese doar un truc ca să intre în casa ei. Şi acum o încolţeau toţi trei şi erau gata să-i ia preţioasele bijuterii. Toată plăcerea care-i mai rămăsese în viaţă zilele astea. Cu siguranţă, n-avea parte de nici o plăcere din partea soţului ei, Lawrence Pierce, cel mai mare soţ adulter din lume.

El era la Paris, cu amanta, ştia asta. Gelozia îi crescu de furie când se gândi că el era cu altă femeie, oferindu-i ce trebuia să primească ea de la el. Şi când avea să se întoarcă de la Londra, avea să-i ofere asta lui Helen Malone, actriţa şi cealaltă târfă a lui.

Incapabilă să mai rămână în încăpere, Felicity dădu să plece exact în clipa când intră Olive Wilson cu DeLacy.

Felicity se uită la ele şi zise cu glas sugrumat:

– Haideţi să mergem toţi sus şi să le capturăm.

Miles se uită iute la Wilson, încruntat, cu o expresie întrebătoare. Wilson clătină uşor din cap şi se trase deoparte ca să o lase pe Felicity să treacă pe lângă ea.

– Hai, Daphne, şi tu, DeLacy. Amândouă puteţi să o ajutaţi pe mama.

Ele făcură cum sugeră el.

Miles întinse o mână şi o reţinu pe Olive Wilson.

– Ce-a vrut să spună cu... să le capturăm?

– Nu contează, domnule. Zilele astea, doamna Pierce face uneori greşeli de genul ăsta. Cred că a vrut să spună „să le luăm". Adică să luăm bijuteriile.

– Înţeleg. Vino cu mine, Wilson! Tu eşti cea mai potrivită să ne ajuţi să rezolvăm asta. Are încredere în tine. Sunt absolut sigur că în mine nu are.

Felicity se aşeză într-un scaun în dormitorul ei fără să zică nimic, în timp ce Wilson şi DeLacy scoaseră cutiile de catifea cu bijuterii. Erau toate în seif. Acesta se afla într-un dulap încuiat din dressingul lui Felicity.

Miles şi Daphne deschiseră cutiile, verificară totul cu lista, iar când se declarară mulţumiţi, Miles îi zise lui DeLacy:

– Du-te jos, te rog! Când o să deschizi uşa din faţă, ar trebui să-l găseşti pe Eric acolo, cu Hartley, în Rolls. Şi pe Harry. O să vină cu nişte valize, să ne ajute să transportăm totul. Şi Eric şi Harry o să le pună în seiful de acasă. O să fie transferate la Cavendon cât de curând posibil.

capitolul 42

DeLacy cunoştea cele mai bune cluburi de noapte şi restaurante din Londra. Asta fiindcă Simon, fostul ei

soţ, era un tânăr de lume, impetuos, un dandy cu părere bună despre sine, şi îi plăcea să iasă în fiecare noapte ca să fie văzut. Asta făcuseră cât fuseseră căsătoriţi. El fusese mândru să o aibă pe DeLacy la braţul lui, frumoasă într-o rochie foarte scurtă, stil favorizat de *flapper*[1], şi purtând o mulţime de bijuterii pe care i le dăduse el.

Localul de noapte favorit al fostului ei soţ fusese Gargoyle Club, de pe Meard Street, un loc de întâlnire obişnuit pentru artişti şi aristocraţi. Acesta fusese fondat în 1925 de către prietenul lui Simon, un alt aristocrat, pe nume David Tennant. Fusese decorat somptuos, iar unele dintre interioarele pline de farmec fuseseră realizate de pictorul francez Henri Matisse. Gargoyle se mândrea cu un cvartet, şi, la fel ca în toate cluburile de noapte, alcoolul trebuia servit, conform legii, doar cu mâncare. O grămadă din aceasta rămânea neconsumată, fiindcă cei mai mulţi soseau cu întârziere, după cină.

Clubul favorit al lui DeLacy era Kit Cat. Îi plăcea să danseze, iar clubul avea o formaţie de jazz cu negri din America, pe care ea o considera cea mai bună din oraş. Ştia să danseze charleston, black bottom, dar cel mai mult agrea foxtrotul şi tangoul.

Celălalt motiv pentru care îi plăcea acest club era că Simon se ducea foarte rar acolo.

După o cină festivă la conacul din Grosvenor Square, Miles sugeră că ar trebui să se ducă într-un club de noapte, ca să sărbătorească recuperarea bijuteriilor. Acestea erau de-acum închise în siguranţă în seiful din subsol.

Mai multe dintre femei protestară, şi Miles exclamă:

– O, zău aşa! Haideţi să ieşim şi să ne distrăm un pic măcar o dată! Zilele astea nu facem decât să muncim şi să ne facem griji cum să păstrăm Cavendon în siguranţă. Mie nu mi-ar strica o mică petrecere şi pun pariu că nici unuia dintre voi.

---

[1] Atitudine a tinerelor moderne din anii 1920 care intenţionau să se distreze, dispreţuind standardele convenţionale de comportament (n.tr.)

– Da, ar fi minunat, haideţi, nu fiţi spărgători de petrecere, încercă să-i convingă Cecily. O să ne facă bine.

Diedre refuză. Spuse că are greţuri şi voia ca Paul să o ducă acasă.

Dulcie rămase de neclintit, murmurând ceva despre elaborarea unor planuri pentru interioarele galeriei sale de artă. Dar, realmente, prefera să meargă în camera ei şi să se gândească la James. El îi ceruse să se întâlnească în seara următoare, după spectacol. Voia să o ducă la cină la Savoy.

– Şi cel puţin o să pot să te ţin în braţe pe ringul de dans, zisese el.

Şi ea fusese de acord să se ducă la intrarea artiştilor, să-l ia.

Hugo, observând că Miles se posomorâse, decise că ar trebui să-i facă pe plac. Hugo nu putuse să-i însoţească în Charles Street mai devreme în acea zi, din cauza unei întâlniri de afaceri. Dar Miles îl asigurase că Lawrence Pierce chiar era în străinătate şi că Daphne avea să fie în perfectă siguranţă cu mama lor, ca şi ei toţi, de altfel. Felicity n-avea să aibă pe nimeni acolo care să intervină sau să-i dea pe uşă afară.

– Da, hai să mergem! exclamă Hugo. Eu şi Daphne venim cu tine. Îi zâmbi soţiei sale şi adăugă: Mi-ar plăcea foarte mult să mă învârt cu tine, dragă. Şi au trecut ani de când n-am mai ieşit noaptea. Miles are dreptate în privinţa asta.

Daphne căzu de acord de îndată, se uită la sora ei şi zise:

– Hai, DeLacy, tu eşti experta. Unde să mergem?

– La Kit Cat. Îmi place la nebunie şi sunt cunoscută acolo. Dar am face bine să plecăm mai repede. După unsprezece devine cumplit de aglomerat. DeLacy se ridică şi traversă sufrageria. Daţi-i zor! strigă ea ieşind în foaier.

Fură întâmpinaţi cu braţele deschise şi cu o mulţime de temenele de către personalul de la Kit Cat. Şi, firește, fiindcă era Lady DeLacy, le dădură cea mai bună masă

din clubul de noapte. Decoraţiunile erau minunate, şi se auzea un zumzet grozav. Dar era plin de fum şi lumina un pic cam proastă. Pe de altă parte, formaţia de jazz cu negri cânta din toată inima, iar atmosfera era incitantă – de-a dreptul palpitantă. Sosiră tocmai la timp. În jumătate de oră, clubul era plin de *flappers*, fete frumoase în rochiţe scurte, însoţite de tineri chipeşi, care fumau ţigări şi ţineau în mâini pahare cu şampanie.

Automat, câţiva chelneri aduseră la masa lor şampanie, un bol cu caviar şi o farfurie cu bucăţele mici de pâine prăjită, împreună cu felii de lămâie.

– Dumnezeule, caviar, zise Miles uitându-se la DeLacy. Îmi place la nebunie! Dar nu sunt sigur că pot să mănânc în clipa asta.

DeLacy îi zâmbi.

– Mai târziu, atunci. Şi noi la fel. Şi o să mai aducă şi alte mărunţişuri, cum ar fi somon afumat pe pâine prăjită, mici sendvişuri cu friptură. Trebuie să servească mâncare din cauza legilor alcoolului. Oricum, s-ar putea să ţi se facă foame peste o oră sau două.

– Aha! Miles ridică un pahar cu şampanie şi zise: Noroc la toată lumea! Iar vouă, doamnelor, vă mulţumesc că sunteţi în echipa mea. Avem bijuteriile. Avem din nou în mâinile noastre o parte din plasa de siguranţă.

– Noroc, ziseră şi ceilalţi.

– Slavă Domnului că n-au fost probleme, spuse Hugo. Dar, mă rog, a fost depăşită numeric şi surclasată. Am auzit recent că Felicity nu mai e la fel de ageră cum era.

– Hm, nu ştiu ce să zic, afirmă Miles. Mie mi s-a părut că a fost foarte ageră. Nu-i aşa, Daphne? DeLacy?

– Foarte, confirmă DeLacy. Şi aşa a fost atunci când am luat ceaiul cu ea şi cu Pierce. Dar cred că devine un pic confuză când e el plecat. Wilson a cam sugerat că e dependentă de el.

– Sunt de acord cu asta! exclamă Daphne. Şi sunt de-a dreptul recunoscătoare că am reuşit să ne îndeplinim... misiunea, cum ar trebui s-o numim, fără nici un

fel de scandal. Ştiţi că lui *papa* nu i-ar plăcea asta deloc. Şi, de altfel, ei se întorc la Londra peste vreo două săptămâni. Trebuie să o conducă pe Diedre la altar, ştiţi.

Miles o invită pe Cecily la dans, apoi se duseră pe ring împreună, mână-n mână, zâmbindu-şi unul altuia, fericiţi să fie împreună. La un moment dat, ea zise lângă obrazul lui:

– Sunt atât de bucuroasă că aţi reuşit să recuperaţi bijuteriile, Miles. Totuşi, trebuie să ne amintim tot timpul că, atunci când ai ceva de vânzare, trebuie să ai cumpărător. Dacă nu, n-ai nimic de valoare.

Miles continuă să danseze, dar fu surprins de aceste cuvinte şi se lăsă uşor pe spate, uitându-se la ea.

– Ce vrei să spui?

– Exact ce am spus. Trebuie să fie cineva care să vrea marfa, oricare ar fi aceasta, altfel e o marfă lipsită de valoare.

– Ăsta e un gând deprimant. Tocmai mi-ai stricat buna dispoziţie, zise el cu glas scăzut, încercând să nu arate că era iritat.

– Ba nu, răspunse ea trăgându-l din nou aproape de ea. Doar subliniez cum stau lucrurile... fiindcă atunci când se întoarce tatăl tău vreau să-l sfătuiesc să vândă anumite bijuterii. Şi cred că ar trebui să-i permită lui Dulcie să deschidă o galerie şi să vândă obiectele depozitate în poduri. Ce foloase aduc acolo?

– De unde dorinţa asta de a vinde lucruri, dintr-odată? întrebă Miles încercând să nu pară îngrijorat.

– Fiindcă lumea are chef să cumpere, ăsta e trendul acum. Lumea are o grămadă de bani. Oamenii sunt într-o stare de spirit bună, fiindcă afacerile duduie nonstop. Toată lumea are telefoane şi maşini. Femeile cumpără... şi cumpără mai ales hainele mele. Cu alte cuvinte, e o perioadă de boom.

– Înţeleg cum ai ajuns la concluzia asta, şi cred că ai dreptate. Sunt o mulţime de bijuterii la Cavendon, chiar şi fără piesele astea pe care tocmai le-am recuperat. O să

vorbesc cu el. Şi tu trebuie să vorbeşti cu Charlotte. Ştii că ea are cea mai mare influenţă asupra lui.

– Aşa o să fac, bineînţeles. Şi Charlotte are o judecată cât se poate de sănătoasă. Dar hai să uităm de asta acum şi să ne distrăm. Îl sărută pe obraz şi şopti: Te iubesc, Miles Ingham. Te iubesc din toată inima.

– Şi eu te iubesc, inteligenta, isteaţa, adorabila mea Cecily Swann.

Câteva clipe mai târziu, Miles şi Cecily observară că Hugo şi Daphne dansau. Şi se strecurară spre ei, trecând printre alte cupluri de pe ring.

Miles se uită la Daphne şi întrebă:

– Aţi lăsat-o pe DeLacy singură? Cred că eu şi Ceci ar trebui să ne ducem înapoi la masă. S-ar putea să se simtă un pic stingheră. Ştii cum e ea.

– A, nu e stingheră nici un pic. Un tânăr extrem de chipeş a venit la masă şi s-a prezentat. Era bine-cunoscutul pictor Travers Merton. A întrebat dacă poate să vorbească cu ea în particular, aşa că eu şi Hugo ne-am ridicat şi am venit pe ring.

– Travers Merton, repetă Miles.

– Dumnezeule mare! murmură Cecily. DeLacy poate să se descurce singură, Miles. Nu păţeşte nimic. Hai să se bucurăm de dansul ăsta!

Când Travers Merton ajunsese la masă, întrebând-o dacă era Lady DeLacy Ingham, ea încuviinţase din cap, întrebându-se cine era bărbatul acela.

Acum, cei doi stăteau de vorbă serios şi beau şampanie împreună. Când Hugo şi Daphne plecaseră la dans, ea îl invitase pe artist să ia loc. El se conformase numaidecât.

– Ce mare noroc! zise Travers acum, uitându-se la DeLacy. Pierce a zis că eşti frumoasă, dar te-a subestimat. Eşti uluitor de frumoasă, Lady DeLacy. Cea mai frumoasă femeie pe care am văzut-o vreodată. E o onoare pentru mine să îţi pictez portretul. Şi vreau să îţi mulţumesc anticipat că ai acceptat să-mi pozezi. Sper doar să nu te dezamăgesc.

DeLacy radia, flatată de vorbele lui. Era un brunet chipeş, fermecător, cu un aer încrezător, şi provenea, în mod evident, dintr-o familie bună.

Ea aprecie că avea în jur de treizeci şi cinci de ani, cu siguranţă mai tânăr decât se aşteptase ea să fie. Se simţi atrasă de el; în mod clar avea un soi de magnetism.

Regăsindu-şi glasul, ea zise:

– Eu sunt cea onorată. Îţi mulţumesc că ai acceptat să mă pictezi, domnule Merton.

Aplecându-se peste masă, el zise cu glas moale:

– Mi-aş dori să putem începe portretul mâine. Eşti cumva liberă?

– Da. După-amiază.

– O, minunat! Poţi să vii la mine la studio pe la patru? Lumina o să fie încă bună. Aş putea să fac schiţele preliminare.

– E o oră perfectă pentru mine, răspunse DeLacy simţind brusc cum se înfierbântă toată.

Spera că nu roşise.

Travers Merton fu încântat şi ridică paharul cu şampanie.

– Pentru colaborarea noastră. Cred că va fi destul de interesant, nu?

DeLacy ciocni cu el şi se mulţumi să zâmbească.

Travers zâmbi şi el, şi în clipa aceea ştiu că avea să o facă a lui. N-avea să fie în stare să-i reziste. Era delicioasă, îl excita. Nu era de mirare că Lawrence Pierce o voia pentru el. Nu recunoscuse niciodată asta, dar Travers Merton îşi dăduse seama că ea avea să fie premiul suprem al lui Pierce.

Lawrence Pierce îi luase totul lui Felicity. Iubirea ei. Sexualitatea. O mare parte din bani. Şi în ultima vreme liniştea ei sufletească. Pentru Travers era evident că Pierce ar fi vrut-o pe superba ei fiică. Aşa era făcut omul. Şi Travers era absolut sigur că medicul chirurg suferea de sindromul Don Juan. Cu siguranţă că nu le putea rezista femeilor. Era un afemeiat în serie de cea mai joasă speţă.

– Eşti cam tăcut, zise DeLacy privind peste masă la Travers Merton, întrebându-se la ce se gândea.

– O, scuză-mă! Mă tem că am fost prins de gânduri cu privire la portret. Mă întrebam ce ai de gând să porţi. Am putea să discutăm despre asta?

DeLacy încuviinţă din cap. Se simţea relaxată cu artistul, îl găsea atrăgător şi îi dădea o anumită încredere.

– Va fi cap şi umeri, nu? întrebă ea.

– Aşa cred. Da, da, răspunse el repede, studiind-o în lumina slabă a clubului de noapte. Ai cel mai frumos gât, ca de lebădă, şi pot să văd puţin din umeri. Sunt perfecţi, netezi ca marmura albă. Se opri şi sorbi din şampanie. Dacă ai o rochie fără umeri sau o bluză, ar fi ideal. Mi-ar plăcea să fie albă... foarte feciorelnică. Ideal pentru o frumuseţe ca dumneata.

– Am o serie de lucruri potrivite, zise DeLacy bucurându-se de linguşirea lui, de felul lui minunat de a se purta cu ea.

– Eşti liberă în weekend? Am putea face un mare progres dacă ai putea să-mi pozezi atunci. Poate că aş putea să încep pe pânză.

Exact în acel moment, DeLacy o văzu pe Clarissa intrând în club la braţul unui tânăr arătos. Miles îi spusese că aceasta se îngrăşase şi că arăta şleampătă şi neîngrijită. Dar nu şi în acea seară. Era plinuţă, dar elegantă, cu părul castaniu tuns într-un bob elegant, era fardată şi arăta destul de bine într-o rochie galbenă de şifon. În mod evident, avusese loc o mică transformare. DeLacy abia aştepta să-i spună lui Miles.

Travers îşi drese glasul.

– Da, sunt disponibilă şi sâmbătă, şi duminică, anunţă DeLacy. Ştiu că Lawrence vrea să-i dăruiască mamei portretul de Crăciun, şi nu mai e mult până atunci.

– O să-i dau portretul la timp, răspunse Travers Merton.

„Dar n-o să i te dau lui pe tine", se gândi el. „Tu o să fii a mea. O să te salvez de el." Nu putea face altfel.

Travers ştiu în acea noapte că DeLacy avea să fie marea lui dragoste. Sau că ea avea să-l coste viaţa.

capitolul 43

Paul Drummond stătea la biroul lui din sediul de la Londra al lui Hugo şi trecea în revistă câteva însemnări pe care le făcuse cu privire la cina din New York pe care o planificase recent. Urma să sărbătorească astfel căsătoria lui cu Diedre, în prezenţa familiei şi a vechilor prieteni. Avea să fie restrânsă, dar elegantă.

Se aplecă în faţă şi se uită la calendar. Era joi, 30 septembrie. Peste exact zece zile, duminică, 10 octombrie, aveau să devină soţ şi soţie.

Diedre era încântată că tatăl ei o va conduce la altar, uşurată că Charles şi Charlotte se întorceau la Londra în săptămâna care urma. Cununia avea loc la Londra, şi recepţia la casa din Grosvenor Square.

Şi era încântat că fratele lui vitreg, Timothy, se afla deja la Londra. Sosise cu câteva zile în urmă şi se instalase la hotelul Ritz din Piccadilly, împreună cu soţia lui, Elizabeth, cu fiica lor în vârstă de cincisprezece ani, Gwynneth, şi cu fiii gemeni, Lance şi Cole, care aveau doisprezece ani. Tim avea să-i fie cavaler de onoare.

Dulcie, DeLacy şi nepoata lui, Gwynneth, aveau să fie domnişoarele de onoare ale lui Diedre, în rochiţe concepute şi realizate de Cecily, care crease şi rochia de mireasă.

Amândoi voiau o nuntă mică, dar Diedre insistase asupra anumitor aspecte, printre care prezenţa a patru cavaleri. Când el întrebase, de curiozitate, cine erau aceştia, ea îl anunţase cu o sclipire în ochii albaştri: „James Brentwood, Miles, Hugo şi Harry Swann. Sunt tare sau ce?"

Râse în sinea lui, amintindu-şi cum ea împrumutase de la el acea expresie, precum şi multe altele. O întrebase de multe ori dacă e tare „sau ce".

După nuntă, aveau să petreacă vreo câteva zile la Londra, apoi să navigheze spre New York, pe *Aquitania*.

Odată ajunşi în Manhattan, aveau să locuiască în apartamentul lui triplex din Park Avenue. În urmă cu doi ani, mama lui se mutase de acolo şi i-l dăduse lui. Era prea mare pentru ea şi scările erau anevoioase. De atunci, ea ocupa micul lui apartament de burlac de pe Fifth, pe care Elizabeth îl renovase pentru ea. Era mult mai confortabil pentru mama lui, şi avea un singur etaj.

Nu putu să nu se gândească ce idee grozavă fusese acel schimb. Avea o casă frumoasă în care s-o ducă pe Diedre, plus conacul familiei din Connecticut, lăsat de tatăl lui prin testament.

Ţârâitul telefonului îl trezi pe Paul, şi se întinse după receptor.

– Drummond la telefon.

– Salut, Paul, zise fratele lui.

– Ce surpriză plăcută! Se uită la ceas, văzu că era doar douăsprezece şi întrebă: Se întâmplă să fii liber pentru masa de prânz, Tim?

– Da. Dar aş vrea să vin la birou mai întâi. Roagă-l pe Hugo să ni se alăture, te rog!

– Bine, dar s-ar putea să nu fie liber.

– Va trebui să-şi facă timp. Am ceva important să vă spun. E urgent. Plec acum de la hotel, aşa că ar trebui să fiu acolo în vreo cincisprezece minute. La revedere.

Tim închise.

Paul se ridică în picioare, copleşit brusc de un val de agitaţie, şi plecă din birou, întrebându-se ce se întâmplase. Ceva nu era în regulă. Şi trebuia să se ocupe de afaceri, nu de sănătatea mamei lui.

Bătu la uşa lui Hugo şi intră neinvitat, aşa agitat era.

Hugo vorbea la telefon; se uită la Paul.

– Poţi să mă laşi un minut sau două?

– Scuze, nu. S-a întâmplat ceva probabil cu afacerea. Tim vrea să ne vadă. Chiar acum. E în drum spre noi.

– Trebuie să închid, Daphne, zise Hugo. Te sun mai târziu, draga mea. Puse receptorul jos şi zise: Nu ţi-a spus despre ce e vorba?

– Nu. Dar îl cunosc bine. Era tensionat, lapidar, şi am o senzaţie oribilă că are de-a face cu noi.

– Ieri, după-amiază târziu, am primit un telefon de la Allan Carlton. După cum ştii, Paul, el e vicepreşedintele meu la bancă, zise Tim şi se uită la Hugo. Un tip strălucit, bine conectat, cu ochii-n patru, ştie multe pe care nu le mai ştie nimeni din lumea bancară şi de pe Wall Street.

Hugo încuviinţă din cap.

– Cu alte cuvinte, e o sursă de încredere.

– Mai mult decât de încredere. Nu-mi spune nimic dacă nu e absolut sigur că e adevărat.

– Cum reuşeşte? întrebă Hugo părând neîncrezător.

– Nu ştiu, nu întreb, dar n-a greşit niciodată, răspunse Timothy.

– Ce ţi-a spus ieri?

Paul îi aruncă fratelui său o privire cercetătoare, cu îngrijorarea în creştere, începând să-şi arate nerăbdarea.

– Zice că, din informaţiile pe care tocmai le-a primit, el crede că Transatlantic Air e la strâmtoare, încercând cu disperare să strângă bani. Prezice că s-ar putea să dea faliment, şi asta foarte curând.

– O, Doamne! exclamă Hugo clătinându-se de şoc. Era cenuşiu la faţă.

Şi Paul îşi pierduse culoarea; era palid. Glasul îi tremură când zise:

– Când o să se întâmple asta? A zis Allan?

– Nu, doar s-a hazardat să presupună. Crede că o să fie cândva curând, luna asta. Al Birkin, tipul care conduce compania, are câteva trucuri în mânecă. Şi un posibil cumpărător pentru Transatlantic – un magnat german. Dar poate oare să-l salveze? Asta nu ştim.

– Nu ne mai cumpără acum, nu? mormăi Hugo.

– N-au cu ce să vă cumpere! exclamă Timothy. N-au bani lichizi.

– Am investit douăzeci de milioane, reuşi Paul să spună. Pe care suntem pe cale să-i pierdem în cazul în care compania chiar dă faliment.

– *Când* dă faliment, Paul, fiindcă o să dea. Şi o să declare faliment. Deci, da, investiţia este pierdută, *kaput*, afară pe fereastră, rosti fratele său cu glas ferm, clătinând din cap.

Hugo se uită cu gura căscată la amândoi şi se prăbuşi pe spate în scaun, arătând ca şi cum era pe cale să leşine.

– Aţi pierdut amândoi câte cinci milioane de dolari fiecare, continuă Timothy. Poţi să amortizezi pierderea asta, Paul. În nici un caz n-o să te ruineze. Dar tu, Hugo? Îţi permiţi să pierzi cinci milioane de dolari?

– Cred că da, şi chiar mai am şi alte investiţii pe care pot să le retrag, ca să umplu golul, să ne menţinem în siguranţă din punct de vedere financiar. Familia mea, vreau să zic. Dar Cavendon avea zece milioane investite în Transatlantic. Asta-i o pierdere pe care nu şi-o permite. Am investit banii ăia pentru viitor: drepturi de succesiune, taxe şi generaţiile viitoare...

Hugo nu-şi încheie fraza.

În încăpere se aşternu o tăcere îndelungată. Atmosfera era plină de tristeţe, se simţea un sentiment palpabil de îngrijorare şi disperare.

Fiecare dintre ei stătea ghemuit în scaunul său, luptându-se cu acea veste oribilă.

Paul zise brusc:

– Nu pot să las Cavendon să suporte pierderea asta. E vina mea. Eu am adus Transatlantic Air în atenţie. Am de gând să vând nişte proprietăţi. Trebuie să le returnez banii. Să şterg cu buretele.

– La ce proprietăţi te referi? întrebă Timothy.

– Apartamentul meu din Londra. Când ne întoarcem, o să stăm în al lui Diedre. Apoi mai e casa din Connecticut. Vreo opt sute de acri în districtul Litchfield, plus conacul în sine. E mare, după cum ştiţi, şi are

toate facilităţile. Piscină şi teren de tenis, grădini. Şi am câteva clădiri din Meatpacking District - depozite şi fabrici. Ar trebui să valoreze ceva.

- Da, cred că o să valoreze, căzu de acord Timothy. Dar s-ar putea să fie nevoie de timp ca să vinzi proprietăţile.

- De-asta vreau ca Drummond Manhattan Bank să-mi împrumute zece milioane de dolari, Tim, zise Paul. Proprietăţile vor fi garanţia mea. De îndată ce se vinde totul, banca primeşte banii înapoi.

- Bine, aşa o să fac, se declară imediat de acord Timothy, fără să stea pe gânduri. Evident, am un consiliu în faţa căruia răspund, Paul. Dar mă îndoiesc că vor crea vreo problemă. Se ridică, se duse la Paul şi-i întinse mâna. Semnat, sigilat şi livrat, zise el. Ai făcut o afacere.

Paul încuviinţă din cap.

- Mulţumesc, Tim. Sunt extrem de recunoscător. Vreau să fac asta cât mai repede cu putinţă. Fiindcă, fără îndoială, vestea că Transatlantic dă faliment o să apară în toate ziarele. Şi, probabil, mai devreme decât credem noi. Nu vreau ca Charles să fie îngrijorat. Sau Diedre. Să nu uităm, în zece zile am nunta.

- O să clarificăm până atunci, zise Timothy. Promit.

Hugo, aproape la capătul puterilor din cauza grijilor, reuşi să zică:

- Mulţumesc, Paul. Sunt foarte recunoscător, şi Charles o să fie şi el.

- Le spunem ceva despre problemele Transatlanticului weekendul ăsta? întrebă Paul uitându-se la Hugo.

- Poate că ar fi mai bine să nu, răspunse el repede. De ce să stricăm toată emoţia şi bucuria legate de viitorul tău mariaj?

- Sunt de acord, răspunse Paul. După cum îl ştiu pe Tim, o să se mişte repede. Nu-i aşa?

Se uită expectativ la fratele lui.

Timothy încuviinţă din cap.

- Cu siguranţă. O să-l sun mai târziu pe Allan. El o să pună lucrurile în mişcare, şi o să vorbească cu agenţii noştri imobiliari.

*

Mult mai târziu în acea zi, când rămase în cele din urmă singur în propriul birou, Hugo Stanton începu să reflecteze. Paul se dovedise a fi un adevărat conservator, cum îl considerase întotdeauna. Hugo era recunoscător că Timothy Drummond se afla la Londra și dispus să-i ajute.

Pe de altă parte, Hugo știa cum erau consiliile bancare.

Dificile. Toate consiliile erau dificile. Și asta îl îngrijora. Consiliul de administrație al Drummond Manhattan Private Bank ar fi putut să refuze împrumutul. Ce se va întâmpla atunci?

Dacă Trustul Ingham nu-și primea cele zece milioane de dolari înapoi, în cele din urmă Cavendon se prăbușea. Nu acum. Nu anul viitor, fiindcă aveau încă fonduri. Dar nu suficiente. Moșia nu va supraviețui prea mult, iar familia Ingham va fi ruinată în cele din urmă.

Hugo se duse cu inima strânsă acasă, întrebându-se cum să ascundă asta de Daphne. Trebuia. Avea să se roage la Dumnezeu să-i salveze.

PARTEA A TREIA

Femei războinice
Ianuarie–iunie 1927

„Fiecare îndrăgostit e un războinic,
și Cupidon are armata lui."
Ovidiu

„Dulce e răzbunarea –
mai cu seamă pentru femei."
Lord Byron

capitolul 44

Charles Ingham, al şaselea conte de Mowbray, stătea la biroul său georgian din biblioteca de la Cavendon Hall. Avea un zâmbet larg pe chip în timp ce se uita la hârtiile împrăştiate în faţa lui. Era încântat în special de vestea din telegrama pe care tocmai o primise şi zâmbea, fiindcă – pentru prima dată în ultimii şase ani – finanţele erau relativ stabile. Simţea o enormă uşurare. Şi totul datorită lui Hugo şi Paul, care scoseseră un iepure dintr-o pălărie.

Cele zece milioane de dolari, care fuseseră recuperate din speculaţia lor dezastruoasă pe Wall Street, datorită celor doi, reveniseră la Trustul Ingham. N-aveau să rămână acolo pentru prea mult timp. O parte din bani trebuiau investiţi cu grijă într-o serie de companii englezeşti sigure, alese de el şi de Hugo, fiindcă banii trebuiau puşi la treabă, să facă şi mai mulţi bani. Dar intenţionau să reducă riscul; nu voiau să rişte deloc. O parte trebuia pusă deoparte, pentru taxe guvernamentale, precum şi pentru administrarea săptămânală a casei şi a moşiei.

Dar cel puţin nu erau la un pas de dezastru. Pentru moment. Din păcate, trebuiau să fie făcute o mulţime de reparaţii, mai ales în aripa de nord. Întreaga aripă necesita un acoperiş nou, şi trebuiau înlocuite numeroase ferestre, cum făcuseră la câteva etaje, în camerele principale de la parter; sufrageria şi biblioteca necesitau cele mai multe lucrări.

Se auzi un ciocănit şi, înainte să apuce să spună ceva, de după uşă apăru chipul lui Hanson.

– O vorbă, milord? zise Hanson. Sau vă deranjez?

– Nu, deloc, Hanson. Nu sta acolo. Intră!

Totuşi, din nou, nu putu să se abţină să nu se gândească ce bine arăta majordomul. Când el şi Charlotte se întorseseră de la Zürich, în octombrie, fuseseră amândoi surprinşi de cât de rumen şi sănătos părea Hanson. Şi mulţumiţi că era într-o aşa formă bună.

În timp ce se uita la majordom, Charles detectă o urmă de îngrijorare şi întrebă rapid:

– Ce s-a întâmplat, Hanson? Se vede pe faţa ta că avem o problemă.

– Din păcate. În aripa de vest a apărut o infiltraţie urâtă...

– Fir-ar să fie! Cei mai mulţi dintre oaspeţii noştri stau în aripa aia. Unde e infiltraţia? Într-un dormitor sau într-unul dintre apartamente?

– În apartamentul Wedgwood, milord.

– Dumnezeule mare! Sper că nu în tavan şi în pereţi. Camera aia e o capodoperă şi e plină de antichităţi valoroase.

– E o problemă de la instalaţiile sanitare, Lord Mowbray. Din fericire, doamna Thwaites a descoperit-o în dimineaţa asta, când a fost acolo cu una dintre slujnice. S-au sparte ţevile de la baie. Am fost deja cu Ted Swann acolo, să oprim infiltraţia. Dar se pare că e muncă de câteva zile. Nu putem să folosim apartamentul cel puţin o săptămână, Excelenţa Voastră.

– Sunt o grămadă de alte dormitoare în aripa aia. Ai vreo sugestie, Hanson?

– Am făcut un tur rapid cu doamna Thwaites, şi am ales două dormitoare şi un apartament. Dormitoarele sunt Camera Aurie şi Camera Caisă, şi mai e şi Apartamentul Veneţian, atât de iubit de bunica dumneavoastră, contesa Florence, milord.

– De fapt, acolo sunt o grămadă de oglinzi veneţiene rare, Hanson. De asta nu e folosită prea des. O să mă gândesc la asta. Între timp, ce spui despre Apartamentul Chinezesc din aripa de sud?

– Credeţi că pe Lady Daphne n-o s-o deranjeze să aibă oaspeţi în aripa sa, Lord Mowbray?

– Nu cred, Hanson. Dar putem s-o întrebăm. O rezolvăm – la urma urmei, clădirea asta veche e plină de dormitoare.

– Aveţi dreptate, milord. După festivităţi, cred că ar trebui să-i chemăm pe Ted Swann şi echipa lui să verifice fiecare baie şi fiecare dormitor. În toate aripile. Vremea a fost atât de rea în ultimele două luni. O grămadă de zăpadă şi de gheaţă. E imperativ să acordăm atenţie mai ales conductelor.

– Ai dreptate, Hanson, ca de obicei. Fă mai bine o verificare generală bună, împreună cu doamna Thwaites şi Lady Charlotte. O să vorbesc cu ea mai târziu despre problema asta.

Hanson încuviinţă din cap şi plecă.

Nu după mult timp, Charlotte intră în bibliotecă; în timp ce se apropia de el, contele îşi zise: „Soţia mea. Charlotte e soţia mea. A mea, să o am şi să o păstrez cât voi trăi. Ce norocos sunt!"

Când ea ajunse la biroul lui, se ridică. O îmbrăţişă şi o sărută pe obraz.

– Ai nasul rece, zise el retrăgându-se râzând.

– Ca un căţeluş.

– Un căţeluş frumos, răspunse el încă râzând.

Fericirea lui cu ea era ceva sublim. Niciodată în viaţa lui de adult nu fusese atât de fericit. Charlotte era cu adevărat jumătatea lui mai bună.

Îşi puse braţul în jurul umerilor ei şi o conduse la şemineu, unde se opriră în faţa flăcărilor vuitoare.

– Ce plăcută e... căldura, zise ea. E cam frig afară azi, Charles. Dacă te duci la plimbare, trebuie să te îmbraci bine.

– Unde ai fost, dragă? Te-am căutat mai devreme.

– Am dat o fugă jos, s-o văd pe Lady Gwendolyn. Voia să discutăm despre ce o să poarte la diverse evenimente din weekend, zise Charlotte.

– Nu cred că a adus vorba despre ce a făcut alaltăieri, nu? zise Charles.

– Nu. Ce s-a întâmplat?

– Mi-a scris un cec de cinci mii de lire sterline şi nici n-a vrut să audă că spun „nu". Când am refuzat, m-a silit, şi n-am avut inima să-l resping. S-ar fi simţit jignită.

– De ce ţi-a oferit cinci mii de lire?

– A zis că vrea să contribuie la cheltuielile pentru nunta lui Dulcie şi că, din moment ce eu sunt moştenitorul ei, s-a gândit că aş putea să primesc o parte din bani acum, în loc de mai târziu. După ce moare ea.

Charlotte văzu veselia din ochii lui Charles şi se amuză şi ea.

– Chiar că nu mai e nimeni ca ea. A, şi, apropo, insistă să-i spun acum mătuşă Gwendolyn.

– Şi aşa ar trebui. Are dreptate în privinţa asta.

– Oricum, a fost minunat din partea ei, iar banii o să fie de folos. A trebuit să angajez cincisprezece femei din sat, Charles, şi ele se aşteaptă să fie plătite.

– Cincisprezece femei! Pentru ce?

Părea uimit.

– Ca să aibă grijă de oaspeţi. O să avem vreo doisprezece oameni în plus în casă. E vreme rea, ninge. Au loc diverse evenimente, atât în timpul zilei, cât şi seara. Şi vin şi oaspeţi din afară, Charles. Am rugat-o pe doamna Thwaites să pregătească vreo câteva camere, salonul, iar în antreu să pună cizme Wellington, pelerine de ploaie, mantale şi umbrele. I-am sugerat lui Ted să le pună în cuiere. Înţelegi, mai avem nevoie de un şifonier sau două.

– Înţeleg, da. Şi ai făcut ce trebuie.

– Şi bucătăreasa are nevoie de ajutor, arătă Charlotte. Oaspeţii care locuiesc aici trebuie hrăniţi... mic dejun şi prânz. Aşa că am angajat o firmă de catering să o ajute pe bucătăreasă la cinele de sâmbătă şi duminică. Ăsta e darul meu de nuntă, apropo.

– Charlotte, nu! Nu pot să accept. Îmi permit să plătesc...

– Prea târziu, Charlie, îl întrerupse ea. Am plătit deja firma de catering în avans. Semnat şi ştampilat.

Charles oftă lung.

– Ce să mă fac cu tine? întrebă el clătinând din cap.

– Poţi oricând să mă săruţi, Charlie – ori de câte ori vrei şi oriunde vrei, de-acum, răspunse ea râzând. Suntem căsătoriţi acum. Nu ne mai furişăm.

El îi zâmbi – o iubea atât de mult. Din punctul lui de vedere, ea n-avea cum să facă nici un rău. Singura dată când se supărase cu ea era copil, şi se întâmplase fiindcă făcuse pe şefa cu el.

– Am auzit de infiltraţiile din aripa de vest, zise Charlotte. Tocmai mi-a spus doamna Thwaites. O să mă duc acolo săptămâna viitoare, cu ea şi cu Hanson, promit!

Se auzi un ciocănit în uşă. Daphne intră şi se îndreptă spre şemineu, zicând din mers:

– Mă bucur că sunteţi amândoi aici. Hugo a primit un telefon de la Mark, cu puţin timp în urmă. Ochii i se umplură de lacrimi, iar glasul îi tremura. Mătuşa Lavinia nu poate să vină mâine. Se pare că lucrurile au luat o întorsătură urâtă.

Daphne se aşeză pe canapea. Charlotte i se alătură şi-şi puse un braţ liniştitor în jurul ei.

– Îmi pare tare rău, murmură ea.

Charles rămase şocat pe moment. Ştia că sora lui intrase în remisiune. Avu o senzaţie copleşitoare de neputinţă, urmată de o premoniţie bruscă a faptului că Lavinia n-avea să supravieţuiască. Cancerul era un ucigaş. Se aşeză într-un scaun, mistuit de îngrijorare şi teamă. Şi de un mare regret.

O clipă mai târziu, intră Hugo şi li se alătură lângă şemineu. El îi zise lui Charles:

– Mark îşi cere scuze că n-a vorbit cu tine. A simţit că nu putea să vorbească coerent. E atât de supărat! De asta a vorbit cu mine, Charles. Lavinia e foarte bolnavă. Lui i se pare că e mai înţelept ca ea să rămână la Londra.

– Înţeleg, răspunse Charles. O să vorbesc cu el mai târziu, şi poate o să reuşească şi Lavinia să vină la telefon.

– Cred că am fost atât de răi cu ea, exclamă Daphne. Acum regret teribil. Weekendul ăsta speram să o fac să se simtă mai bine. În legătură cu noi. Voiam să înţeleagă că o iubim.

– Îmi pare rău că ați crezut că trebuie să o excludeți din cercul familiei din cauza celor spuse de ea despre mine! exclamă Charlotte. Chiar nu-mi păsa, să știți, și știam că avea să mă accepte. La urma urmei, am fost prietene încă din copilărie.

– Știai! exclamă Daphne, și apoi scoase un oftat lung. Bineînțeles că știai, ești o Swann.

– Vanessa vine, nu? întrebă Charles uitându-se la Charlotte.

– Da, dragul meu. Soseşte mâine cu Richard.

– Eu mă bucur că mătușa Gwendolyn a anulat petrecerea de logodnă pentru Vanessa și Richard, remarcă Daphne.

– Lavinia e bolnavă, iar Vanessa a făcut bine când i-a cerut mătușii să amâne. Și data era și foarte apropiată de a nunții lui Diedre. Urmă o pauză, apoi adăugă: Îmi pare rău că Diedre n-o să fie aici în weekend. Ce dezamăgire! Dar cred că trebuie să respecte indicațiile medicului.

– Da, așa e, Daphne. Nimeni n-a vrut vreodată să fie aici, la Cavendon, mai mult decât ea, zise Charles. Paul mi-a explicat în scrisoarea pe care mi-a trimis-o că medicul s-a opus ca ea să călătorească. Se tem că s-ar putea ca Diedre să piardă copilul. De aceea, stă în pat pentru moment.

– Sunt absolut sigură că Diedre o să fie bine, Charles, zise Charlotte. Încearcă să nu-ți faci griji.

Dorind să schimbe subiectul, Daphne zise:

– A, apropo, *papa*, Wilson a fost impresionată că i-ai mulțumit fiindcă ne-a ajutat să recuperăm bijuteriile.

– I-am fost foarte recunoscător și ei, și micuței voastre echipe.

– Miles o numește echipa *lui*.

– Hai să-i spunem echipa câștigătoare, murmură Charles. Și acum Wilson lucrează aici în mod permanent, Daphne?

– Da, *papa*, și e minunată. O slujnică foarte eficientă. Și se face utilă și din alte puncte de vedere. E și o persoană

drăguță. Daphne zâmbi în sinea ei, gândindu-se cum Olive Wilson îi schimbase viața în bine, i-o ușurase atât de mult.

Daphne se uită la tatăl ei și zise:

– Miles zice că bijuteriile astea sunt contaminate. Crede că ar trebui să le scoatem la licitație, *papa*.

Charles rămase surprins de acest comentariu și exclamă:

– Nu vindem nimic! Ne descurcăm foarte bine în clipa asta. N-avem nici un motiv să facem mișcări necugetate.

capitolul 45

Holul mare de la intrarea în Cavendon era gol când Travers Merton coborî scările în acea dimineață friguroasă de vineri din ianuarie. Se uită în jur, admirând din nou tablourile extraordinare de pe pereți. Toate erau pictate de unii dintre cei mai mari portretiști englezi din secolul al XVIII-lea. Și chiar erau o mulțime de strămoși pe peretele scării și de jur împrejurul holului de la intrare.

După ce își puse paltonul și își înfășură fularul de lână în jurul gâtului, Travers se îndreptă cu pași mari spre ușa din față. Atunci îl zări pe Hanson cu coada ochiului.

Așa că se grăbi în direcția sufrageriei, încotro se îndrepta majordomul.

– Domnule Hanson! strigă el. Hei, domnule Hanson. Pot să vorbesc ceva cu dumneata, te rog?

Hanson se întoarse de îndată și zâmbi când îl văzu pe Travers.

– Desigur, domnule Merton. Cu ce pot să vă fiu de ajutor?

– Mă întrebam dacă aș putea să intru în biserică? Nu vreau să deranjez pe nimeni lucrând acolo.

– Vorbiți despre bisericuța de aici, de pe moșie, nu-i așa, domnule Merton?

– Da, cea de sus, de pe deal, din spatele clădirii grajdurilor.

– Nu e nimeni acolo, domnule. Vedeți dumneavoastră, nunta se ține în biserica din sat. E mult mai mare și e așteaptată foarte multă lume. Prietenii mirelui, precum și familia sa.

– Aha, înțeleg. Nu mi-am dat seama că e în altă parte. Îmi plac la nebunie bisericile vechi, Hanson. Îmi place să le dau târcoale, să le studiez arhitectura.

Majordomul încuviință din cap.

– L-am cunoscut pe bunicul dumneavoastră, domnule Merton. N-am avut ocazia să vă spun până acum. Lordul Noyers era un gentleman minunat! A venit aici pentru cocoșul-de-mesteacăn. A fost unul dintre trăgători.

Travers încuviință din cap.

– Da, știu. A fost un prieten apropiat de-al tatălui lordului Mowbray, al cincilea conte, și venea cu plăcere în Yorkshire. La fel și bunica. Din păcate, nu mai sunt de mult în viață. Au murit la câteva săptămâni unul de celălalt, acum șapte ani.

– Știu, domnule Merton. Cred că a fost o mare pierdere pentru dumneavoastră.

– Da. Ei m-au crescut. Am fost copil unic. Oricum, mulțumesc, Hanson. O să hoinăresc spre biserică. A, și, apropo, Lady DeLacy e pe undeva prin preajmă? M-am uitat după ea la micul dejun, dar n-am avut noroc.

– Nu sunt sigur unde e în clipa asta. Știu că mai târziu se întâlnește cu surorile ei și cu domnișoara Cecily. Un fel de întrunire a doamnelor.

– Chiar vorbea despre asta. Păi, poate că a plecat la o plimbare. S-ar putea să dau peste ea pe-afară. Îți mulțumesc din nou, Hanson.

– Cu plăcere, domnule Merton. E frig de crapă pietrele. Mă bucur să văd că aveți palton. O vizită plăcută la biserică, domnule.

– Mulțumesc, zise Travers și se grăbi spre ușa din față.

*

Afară era un peisaj alb. Câmpurile şi terenurile de vânătoare erau complet acoperite cu zăpadă, care sclipea puternic în lumina soarelui.

Nici măcar o ramură neagră, se gândi Travers în timp ce urca dealul. Chiar şi astea sunt acoperite de zăpadă. N-aş fi putut să fac nici măcar o gravură alb-negru în *grisaille*[1].

Când împinse uşa veche de stejar s-o deschidă şi păşi în biserică, rămase surprins. Era cald; apoi observă sobele cu parafină de pe unii dintre pereţi. Cineva îşi face bine treaba, se gândi el şi merse mai departe, în timp ce atenţia îi era atrasă de extraordinarele vitralii, cu culorile lor vii strălucind de la razele soarelui care se revărsau în biserică.

Se aşeză într-o strană şi se uită în jur, observând florile de pe altar. Biserica era bine îngrijită: asta era, fără discuţie, evident. Dar aşa era şi reşedinţa asta mare şi impunătoare. Familia Ingham ştia ce face conservând-o atât de bine. Jos pălăria pentru ei, se gândi el cu admiraţie.

El crescuse într-un conac minunat, nu într-o reşedinţă mare şi impunătoare precum Cavendon, dar şi acela fusese îngrijit cu scrupulozitate de către bunicii săi. Compton Noyers era o casă în stil Tudor, nu departe de Cirencester în Gloucestershire, şi el se străduia să treacă pe acolo în weekenduri. Era a lui. Ambii lui părinţi muriseră într-un accident, când el era mic. Îi promisese bunicului său că n-o să vândă casa şi că într-o zi avea să-şi aducă familia acolo. Păstra o menajeră şi un îngrijitor, şi casa era tot timpul pregătită să-l primească.

Un mic zâmbet îi jucă pe buze. Era foarte posibil să reuşească să-şi ţină acea promisiune acum. Şi totul datorită unei fete după care tânjise, gândindu-se numai la sex şi la propria plăcere. Dar de care se îndrăgostise profund.

---

[1] Metodă de pictură în monocromie cenuşie, care de regulă imită sculptura (n.tr.)

Frumoasa, tandra, iubitoarea lui DeLacy, fata visurilor sale; genul de fată pe care n-ar fi crezut vreodată că avea s-o întâlnească. Păr auriu, ochi albaştri precum cerul de vară şi un ten ca un trandafir văratic. Avea trăsături delicate, fin sculptate. Ce frumuseţe!

Dar o întâlnise, şi ştiuse din prima săptămână că aceasta nu era o femeie după care să tânjeşti şi apoi să o părăseşti. Aceasta era o femeie specială şi o tânără unică. O femeie pe care voia să o iubească şi să o protejeze, şi să o păstreze pentru totdeauna lângă el. Şi, spre propria uimire, ea răspunsese în cele din urmă la sentimentele lui.

Privind în urmă, îşi aminti cât de greu fusese la început, când, după săptămâni în care lucrase la portretul ei, reuşise s-o aibă în patul lui. Îşi aminti acum ce şoc avusese când îşi dăduse seama cât de îngrozită era ea de contactul fizic cu un bărbat, şi înfricoşată de sex. Doar după foarte multă muncă de lămurire, mângâieri şi preludiu fără sfârşit, cu blândeţe, reuşise să o facă să se simtă suficient de relaxată ca să facă în cele din urmă dragoste. Blândeţea, tandreţea şi sentimentele lui sincere pentru ea o câştigaseră în cele din urmă. Dar fusese o sarcină foarte dificilă să-i potolească frica îngrozitoare pe care o nutrea.

Abia după ce deveniseră amanţi şi cu adevărat apropiaţi, ea îi povestise despre căsnicia ei şi despre cum o tratase Simon Powers. Fusese, de fapt, violată în noaptea nunţii. Mai târziu, fusese atât de exigent, atât de brutal şi de necioplit cu ea, că îngheţase. O poreclea – porecle mai degrabă vulgare, pe deasupra; zicea că era frigidă, căţea şi aşa mai departe. Certurile lor erau uneori violente, şi totuşi ea voise să facă mariajul să funcţioneze.

Când o întrebase în cele din urmă de ce, ea răspunsese simplu că aşa fusese ea crescută. Tatăl ei dezaprobase întotdeauna divorţul, chiar dacă el divorţase. Dar fusese numai vina mamei ei, îi explicase ea.

„E foarte bine că Simon Powers a plecat să trăiască în Africa de Sud", îşi zise Travers acum, gândindu-se la

căsnicia lui DeLacy. „Dacă mă întâlnesc vreodată cu nemernicul ăla, îl bat de-l fac terci." Powers era etonian[1], ca și el, și provenea dintr-o familie bună. Dar se comporta ca un bădăran.

DeLacy Ingham. Ea era marea iubire a vieții lui. Voia să se însoare cu ea și credea din toată inima că ea avea să-l accepte. El spera că tatăl ei n-avea să se opună, să le pună bețe-n roate.

La urma urmei, el avea o mică reputație, fusese un afemeiat în trecut, chefuind cu cei de teapa lui Lawrence Pierce. Acum, ei doi nu se mai vedeau deloc. Travers ajunsese să-l deteste efectiv, fiindcă știa că adânc în sinea lui Pierce o dorea pe DeLacy și voia s-o facă amanta lui. Travers nu-i suflase o vorbă despre asta lui DeLacy, fiindcă nu dorea să o sperie.

Nici Pierce nu zisese nimic, dar Travers îl cunoștea bine.

Făcuse chefuri cu el – mahalagisme, cum le numea Pierce. Agățaseră împreună femei în baruri, dar Travers nu fusese niciodată la vreuna dintre faimoasele orgii ale lui Pierce. Și uneori se întreba dacă aveau loc cu adevărat. Nimeni altcineva dintre cunoscuții lui nu fusese, și Travers credea că erau, probabil, o invenție de-a chirurgului.

Stricase relațiile cu Pierce din cauza nesimțirii acestuia și a comportamentului necivilizat față de o actriță, la care fusese martor.

Travers descoperise și că Pierce era un mincinos și un trișor la cărți.

Se gândi la pictura pe care intenționase să o facă, a frumoaselor mâini ale lui Pierce. Nu reușise niciodată să-l convingă să i le picteze, iar acum era bucuros că îl refuzase și că Pierce nu mai făcea parte din viața lui. La un moment dat, aproape că ajunseseră la bătaie, când Pierce făcuse remarci urâte despre Lacy.

---

[1] Fost sau actual membru al Eton College, școală-internat independentă pentru băieți din Eton, Berkshire, aproape de Windsor, fondată de regele Henric al VI-lea (n.tr.)

Din fericire, portretul lui DeLacy ieşise minunat – nimeni nu putea să nege asta. Fusese pictat cu cea mai adâncă iubire. Pierce fusese impresionat. Şi la fel şi Felicity.

Pierce fusese fericit să plătească pentru el imediat; îi spusese lui Travers că, datorită portretului, intrase din nou în graţiile lui Felicity şi că ea fusese încântată şi fiindcă încetase să se mai ducă la Paris. Cel mai important, el ocupa din nou patul lui Felicity, dându-i ce voia. Şi banii ei curgeau din nou spre el. Dar îi mărturisise lui Travers că încă avea o aventură cu Helen Malone, actriţa, fiindcă ea îl ajuta să scape de stres, adăugase el. Călătorie sprâncenată, se gândi Travers.

Se auzi ecou de paşi, şi Travers întoarse capul.

Sări imediat în picioare. DeLacy întră în biserică.

Se duse spre ea grăbit şi o luă în braţe de îndată, simţindu-se cuprins de o fericire subită.

– Hanson mi-a spus că eşti aici, zise ea sărutându-l pe obraz.

– Mi-a plăcut să stau aici, să meditez în linişte, admirând ferestrele cu vitralii şi gândindu-mă la tine.

– Ce ai gândit despre mine?

– Chestii minunate.

Îi apucă mâinile, îi scoase mănuşile şi le puse în propriul buzunar. Mână în mână, se duseră împreună spre altar. Într-o zi, avea să se însoare cu ea aici.

Stăteau împreună în faţa altarului, îmbrăţişaţi. Se sărutară îndelung, bucuroşi să fie împreună.

Şi îşi făcură unul altuia promisiuni de fidelitate, să nu se despartă niciodată şi să rămână împreună pentru tot restul vieţilor lor.

Charlotte se refugiase în salonul ei de la etaj, o încăpere care în trecut fusese folosită de bone. Aceasta fusese redecorată cu un an în urmă, cât timp ea şi Charles fuseseră la Zürich. Fiindcă îi plăcea dormitorul albastru cu alb din aripa de vest, o rugase pe Daphne să folosească şi aici aceeaşi combinaţie de culori.

Acum, în timp ce stătea în faţa focului, era bucuroasă că avea puţin timp pentru ea. Din fericire, nici unul dintre oaspeţi nu sosise încă; aveau să vină a doua zi. Cu excepţia lui Travers Merton, desigur, care venise cu maşina în Yorkshire, cu DeLacy, mai devreme în acea săptămână.

Era mulţumită că DeLacy se ataşase de el.

Părea că o face fericită şi, evident, Travers era mort după ea, sincer îndrăgostit.

Charlotte îl întâlnise adesea pe bunicul lui, lordul Noyers, în trecut, când venea să vâneze în august. El şi David fuseseră prieteni foarte apropiaţi, firește. Uneori, când voiau să plece undeva împreună, ea şi David fuseseră oaspeţii lordului Noyers la Compton Noyers. El le cunoscuse secretul şi fusese bucuros să-i ajute.

Masa de prânz fusese tihnită, fiind prezenţi doar membrii familiei şi Travers.

Charles şi Travers plecaseră acum la o plimbare, de-a lungul potecilor care fuseseră curăţate de zăpadă de către lucrătorii de afară.

Ea purtase broşa lebădă la sacou, şi acum o desfăcu şi o ţinu în mâini. Ce mostră adorabilă de manoperă delicată era! O broşă frumoasă, atât de plină de semnificaţii pentru ea.

Se auzi un ciocănit în uşă, şi după ce zise „Intră", Dulcie îşi făcu apariţia înăuntru.

– M-au trimis să te văd, mătuşă Charlotte, zise Dulcie.

Aşa le spusese tatăl lor să i se adreseze.

– Cine?

– Daphne, DeLacy şi Cecily. Am băut puţin în dimineaţa asta, în cuibuşorul dragostei din pod. Unde obişnuiau Cecily şi Miles să-şi ţină *rendez vous*-urile zilnice. Şi au decis că tu ar trebui să fii cea care îmi spune despre sex şi despre ce ar trebui să fac în noaptea nunţii mele.

– De ce eu?

– Fiindcă tu m-ai crescut. Cu ajutorul bonei. Ele spun că eşti măritată cu *papa* acum, aşa că e responsabilitatea ta.

– Îţi joacă o festă, nu-i aşa, Dulcie?

– Nu ştiu... poate ne joacă o festă amândurora.

– Ştii ceva despre sex? o întrebă Charlotte privind-o pătrunzător.

– Sigur că ştiu, am nouăsprezece ani. S-ar putea să nu ştiu despre... mă rog, nişte chestii complicate, dar ştiu despre relaţiile sexuale.

Charlotte se încruntă, întrebându-se despre ce era vorba.

Dintr-odată, zise:

– N-ai avut o aventură cu James, nu te-ai culcat cu el, nu?

– Nu. Şi asta nu fiindcă n-am vrut eu. De fapt, chiar am încercat să-l seduc. Dar n-a cedat farmecelor mele.

– Aha. James a fost un gentleman adevărat, fiindcă ştie că eşti virgină. Eşti, nu?

– Din păcate, da. Şi el zice că nu m-ar atinge până nu devin soţia lui.

– Cu adevărat admirabil, dar trebuie să fi fost greu pentru el. La urma urmei, eşti foarte frumoasă, Dulcie.

– A fost greu şi pentru mine! Adică, hai să recunoaştem, el e superb. E greu să nu sari pe el şi să-l mănânci. Dulcie râse. Pesemne DeLacy le-a spus că n-am făcut sex, şi ele m-au cam... provocat. E, probabil, o glumă, Charlotte, fiindcă zilele astea toată lumea se culcă cu toată lumea. Înainte chiar să se logodească.

Charlotte încuviinţă din cap.

– Trăim vremuri moderne, e adevărat. Făcu o pauză, apoi râse şi zise pe un ton glumeţ:

– Totuşi, din moment ce soseşte în seara asta, încă mai ai timp să ajungi la el în pat. Nu vă căsătoriţi până duminică. Aveţi la dispoziţie seara asta şi mâine-seară, de fapt.

Zâmbetul amuzat rămase pe chipul lui Charlotte, iar ochii îi sclipeau.

– N-am de gând nici să încerc măcar, răspunse Dulcie râzând. El mi-a spus că are o voinţă de fier. Chiar are! Şi nu mă mai necăji, te rog. Dulcie se duse şi o îmbrăţişă pe Charlotte. Îţi mulţumesc că eşti aşa cum eşti, Charlotte. Şi el e de-a dreptul superb, James al meu, nu-i aşa?

– Ucigător de superb, căzu de acord Charlotte.

capitolul 46

Era o nuntă hibernală la biserica din satul Little Skell, amplasat printre terenurile de vânătoare acoperite cu zăpadă. Din fericire, ninsoarea se oprise vineri seară, iar în acea duminică după-amiază cerul era de un albastru scânteietor, fără urmă de nori, iar soarele strălucea.

Pe parcursul zilei de sâmbătă, satul fusese curăţat de zăpadă, şi la fel şi terenul care înconjura biserica. Contele ştia prea bine că toată lumea din cele trei sate avea să se adune la biserică. Era o veche tradiţie; oamenii veneau întotdeauna să vadă o nuntă a unuia dintre membrii familiei Ingham. Şi mai ales această fată Ingham era deosebit de populară.

La Cavendon urma să sosească o mulţime de oaspeţi, iar Charles îşi dăduse seama că sătenii n-aveau altă opţiune decât să aştepte afară. Biserica avea să fie plină. Dar, odată ce mireasa sosea, ei aveau să se ducă alături, în sala de mese a bisericii, unde Hanson pregătise băuturi calde şi sendvişuri.

Mai târziu, când ar fi auzit bătând clopotele bisericii, ei ar fi ştiut că era timpul să se grăbească să se întoarcă la biserică, ca s-o vadă pe mireasă şi pe mire plecând ca soţ şi soţie.

Sătenii nu mai văzuseră nimic de felul acestei nunţi. Şi nimeni altcineva. Mirele era unul dintre cei mai mari actori clasici ai Angliei şi cel mai chipeş bărbat pe care îl văzuseră vreodată. Înalt, brunet, cu ochi căprui

scânteietori, era elegant în costumul de dimineaţă, cu un boboc alb de trandafir la rever şi un zâmbet larg pe chip.

El sosi primul la biserică, împreună cu fratele lui, Owen, care zburase din Australia, unde construia un pod, ca să-i fie cavaler de onoare fratelui său.

După ei sosi Miles Ingham şi micul lui grup de cavaleri însoţitori: Hugo, Harry Swann şi Felix Lambert, managerul lui James. Şi ei arătau elegant în costumele de dimineaţă cu tradiţionalul trandafir alb de Yorkshire la butoniere. Nici unul dintre ei nu purta joben, fiindcă Dulcie îl interzisese fără echivoc, spre marea lor uşurare.

James Brentwood şi fratele lui intraseră în biserică, dar cavalerii aşteptară pe trepte două domnişoare de onoare, pe fiica lui Daphne, Alicia, şi pe DeLacy. Şi, în urma lor, fiii gemeni ai lui Daphne, Thomas şi Andrew, în vârstă de şase ani, erau paji. Alături de ei era fratele lor mai mare, Charlie, care n-avea nici un rol, dar fusese învoit să vină acasă în weekend, de la şcoala preparatoare, ca să participe la nuntă.

Fiindcă era iarnă, Dulcie se pusese de acord cu Cecily că rochia de mireasa şi rochiile domnişoarelor de onoare ar fi trebuit să fie călduroase şi că paltoanele elegante, concepute să se asorteze, aveau să fie un plus minunat.

Cecily le îmbrăcase pe domnişoarele de onoare în rochii din satin greu de culoarea lavandei. Erau lungi până la gleznă, cu mâneci lungi şi purtate cu cizme cu toc înalt, din piele de culoarea lavandei. Paltoanele lungi de lână aveau aceeaşi nuanţă de lavandă şi erau într-un stil militar adaptat. Purtau calote Juliet, din satin de culoarea lavandei, care se asortau cu rochiile.

Gemenii arătau adorabil, iar mulţimile din afara bisericii aclamară şi aplaudară când ei defilară cu mândrie pe treptele bisericii, după sora şi mătuşa lor, escortaţi de fratele lor mai mare. Cecily îi îmbrăcase în pantaloni albi de echitaţie, cizme negre până la genunchi şi jachete roşii în stil militar, cu nasturi de alamă.

Arătau ca niște copii în miniatură ale gărzilor de la Palatul Buckingham.

Thomas și Andrew zâmbiră și le făcură cu mâna tuturor înainte să intre în biserică. Aplauzele și atenția le plăcură la nebunie.

Charlie avu grijă ca tustrei să stea cu cavalerii; toți se simțeau foarte maturi în acea zi.

Miles le conduse pe domnișoarele de onoare într-un colț liniștit din partea din spate a bisericii, fiindcă începură să sosească mulți invitați. El observă că stranele se umpleau cu repeziciune. Familia și prietenii miresei erau în stânga, ai mirelui în dreapta. Miles nu-și dădu seama câți oameni veneau, și recunoscu o serie de chipuri faimoase din show business, în mod evident prieteni de-ai lui James. Avea să fie o chestie destul de mondenă – fără îndoială, nunta anului.

James stătea în picioare în partea din față a bisericii, la câțiva pași de altar, un pic într-o parte. Owen era cu el.

– Ai verighetele? întrebă el cu glas scăzut, dar imperativ.

– Nu. Sunt la Miles în buzunar.

– Tu ar trebui să le ții! șuieră James.

–Ba nu. Miles are nevoie de ele. Trebuie puse pe perne... pajii aduc verighetele. Pe perne, răspunse Owen.

– A, scuze. Am uitat...

James lăsă fraza neterminată.

Tremura în sinea lui. Știa că avea o criză de nervi.

„E ceva de genul tracului pe scenă", se gândi el. Asta era ceva ce rareori avusese în viața lui. Dar, la urma urmei, înainte nu mai fusese niciodată pe cale să se însoare.

Se uită spre mijlocul bisericii. „Publicul", se gândi el. „Trebuie să mă gândesc la ei ca la public, și o să fie bine. N-o să fac nici o greșeală."

Stranele se umplură rapid. O mare de chipuri. Pe unii îi cunoștea, pe alții, nu. Inspiră adânc și privi spre strana din față.

Într-un final zâmbi, simţind cum agitaţia se estompează. Ruby, draga lui Ruby, stătea cu ochii pe el; erau plini de dragoste. Îi oferi zâmbetul ei cel mai încurajator, şi imediat el ştiu că totul era în regulă.

Iată-le, surorile lui adorate... Ruby, Dolores şi Faye, stând cu bărbaţii şi copiii lor maturi. Nepoata lui, Amanda, nepoţii lui, Julian şi Frank. Şi Sid. Fusese atât de supărat când James îi spusese că n-avea să fie cabinierul lui la nuntă, că nu era ca o piesă de teatru. „Da' aş putea să fiu valetul tău, Jamie. Asta au ăştia: valeţi." Şi sentimentele lui Sid fuseseră atât de rănite, încât James nu avusese inima să-l refuze. Sid fusese de ajutor, după cum se dovedise. În special în acea zi, ajutându-l să îmbrace costumul de dimineaţă. Şi era vesel, amestecându-se cu personalul, mândrindu-se cu slujba lui în teatru.

Lângă Ruby era soţia lui Owen, Elaine, iar pe rândul din spatele lor era Constance Lambert, în frumosul ei costum violet nou de la Cecily Swann Couture. Surorile sale purtau şi ele creaţii Cecily Swann, şi toate păreau mândre nevoie mare. Chicoti în sinea lui. Cei din familia Wood nu voiau să fie mai prejos de nimeni şi erau foarte mândri. El îi iubea chiar mai mult din acest motiv, plus pentru integritatea şi demnitatea lor.

La început, surorile lui fuseseră copleşite de Dulcie, mai cu seamă datorită titlului ei, suspecta el. Dar ea le făcuse să se simtă în largul lor, cu limbajul ei hilar, cu sinceritatea şi umorul ei. Se îndrăgostiseră de ea. Şi cine n-ar face-o? se întrebă el. Era atât de îndrăgostit, încât cu greu reuşea să vadă bine.

James privi în jur şi nu putu să nu se gândească la cât de frumoasă era în acea zi această biserică veche, plină de flori până la refuz. Simţea parfumul de trandafiri, amintindu-i instantaneu de ea, de parcă ar mai fi avut nevoie de vreun memento. În toată biserică erau sute de lumânări, multe dintre ele subţiri, şi acestea creau o senzaţie magică.

James era mulţumit de efortul făcut pentru a păstra în biserică o căldură plăcută. Tatăl ei îi spusese că avea să se asigure că sobele cu parafină erau plasate în toată biserica şi de-a lungul pereţilor, lângă strane. Era evident că aşa se întâmplase. Familia Ingham se gândise la toate. Îi plăcuse imediat pe Charles şi pe Charlotte. Şi mai ales pe Charles, în seara în care luaseră cina la Londra, după ce contele spusese că era de acord să se însoare cu Dulcie. Fusese acceptat imediat ca membru al familiei, şi se simţea în largul lui cu ei.

Lăsând la o parte gândurile, James se uită din nou în jur şi îşi dădu seama că biserica era plină până la refuz. Se uită la ceas. Era trei şi zece. Mireasa întârzia. Unde era? Unde era mica lui obrăznicătură? Ispititoarea lui neobosită?

Cât de tare se străduise să-l seducă, să-l atragă în patul ei!

„Va trebui să găsesc o cale să răzbun nesfârşita tortură", se gândi el, cu gura zvâcnindu-i brusc într-un râs suprimat.

Da, fusese tortură pură. Felix avusese dreptate. Dăduse o luptă să-şi ţină mâinile departe de ea. Dar o făcuse, în ciuda ei.

Owen îi atinse braţul.

– A sosit, şopti el.

James îşi îndreptă spatele şi se încordă s-o vadă, privind spre culoarul central. Îl zări pe Miles, apoi pe Felix şi pe cei doi băieţei în sacouri roşii. Alicia venea în faţă, iar apoi dintr-odată apăru DeLacy, blocându-i vederea. Erau într-un fel de aglomeraţie în partea din spate a bisericii, şi el speră că totul mergea acum trebuie.

Înghiţi în sec, certându-se că era atât de neliniştit.

Îşi aminti că trebuia să rămână calm. Ea era aici. În biserica asta.

Era o uşurare.

Dintr-odată, în aer pluti o senzaţie de anticipare.

Lumea deveni conştientă de faptul că Dulcie era pe cale să păşească pe culoar, şi toţi se uitau în jur, încercând s-o vadă.

Muzica de orgă începu. Cânta faimosul „Marş nupţial" al lui Wagner; James recunoscu melodia „Iată, vine mireasa". Organistul dădea ce avea mai bun, umplând biserica până în tavan cu muzica lui.

Pe neaşteptate, ea era acolo, stând în partea superioară a naosului, ţinându-l strâns de braţ pe tatăl ei. Şi, foarte încet, porni spre altar.

James inspiră adânc şi se calmă. Simţea că i se taie picioarele şi se gândi că o să cedeze; era atât de emoţionat! Rămase cu ochii la ea, cucerit de frumuseţea ei uimitoare, gândindu-se că nu era posibil ca o femeie să fie aşa frumoasă. Dar era. Şi avea să fie soţia lui. A lui!

Arată ca dintr-un basm, decise el, şi atât de incredibil de fermecătoare.

Purta o pelerină de brocart alb, lungă până-n pământ, garnisită cu vulpe albă. Garnitura mergea în jurul decolteului şi în jos şi în jurul întregului tiv. Era aşezată pe umeri şi dezvăluia o rochie de mireasă din satin alb pur, cu fusta acoperită de mărgeluşe de cristal care sclipeau în lumina lumânărilor.

Inima i se opri o clipă când văzu colierul cu diamante mari pe care i-l dăduse el ca dar de nuntă şi cerceii cu diamante asortaţi. Erau în stil candelabru şi-i atârnau din urechi. Părea că bijuteriile îi luminau chipul, iar el se gândi că ea sclipea ca o stea strălucitoare. „Obrăznicătura mea mică." Şi când ea ajunse, în sfârşit, şi el păşi înainte să-i ia mâna de la tatăl ei, ochii i se umplură de lacrimi.

James clipi şi îi zâmbi cu o jumătate de zâmbet, şi văzu că şi ea plângea.

Ar fi vrut s-o ia în braţe şi s-o ţină aşa pentru totdeauna. S-o sărute din nou şi din nou. „Mai târziu, o să fac asta mai târziu", îşi reaminti.

Ceremonia începu, dar el nu auzi decât glasul ei spunând „Da". Şi pe al lui rostind acelaşi cuvânt. Thomas

şi Andrew înaintară cu pernele, şi verighetele de aur ajunseră pe degetele lor.

Se uitară unul la celălalt. Încă aveau ochii umezi.

Erau căsătoriţi.

capitolul 47

Clopotele bisericii băteau. Sătenii aclamau. Aparatele de fotografiat zumzăiau. Ploua cu confetti. Aceasta era scena de afară când James părăsi biserica Little Skell la braţ cu Dulcie, care se uita la el cu adoraţie.

Uralele se opriră când cuplul proaspăt căsătorit se opri în mijlocul aleii. Toată lumea deveni tăcută, încremeni pe moment.

Era cel mai frumos cuplu pe care îl văzuseră vreodată.

Dulcie le mulţumi că înfruntaseră vremea friguroasă ca să vadă nunta ei. James le mulţumi pentru urările lor, apoi îi îndemnă să se întoarcă în sala de mese călduroasă a bisericii, ca să petreacă şi ei, glasul lui melodios răsunând în aerul rece şi uluindu-i. Era un glas senzaţional, cum nimeni nu mai auzise niciodată. Dar, la urma urmei, era unul dintre cei mai mari actori ai Angliei, nu-i aşa? îşi spuneau unul altuia, dând din cap.

James şi Dulcie străbătură aleea cu ochii strălucindu-le de fericire. Când ajunseră la Rolls-Royce, DeLacy şi Alicia erau deja acolo şi o ajutară pe Dulcie să se aşeze pe bancheta din spate, ridicându-i rochia şi pelerina lungă, şi aranjându-le cu atenţie.

De cum maşina se îndreptă spre Cavendon Park, James se întoarse spre Dulcie şi-i atinse uşor faţa cu vârful degetelor.

– Eşti soţia mea, zise el cu glas scăzut. Imaginează-ţi, micuţa mea torţionară e acum soţia mea!

Ochii lui Dulcie se deschiseră larg. Se uită la el.

– Torţionară, repetă ea. Nu mi-aş tortura niciodată soţul.

– Nu, n-ai s-o mai faci, răspunse el cu mai multă emfază şi îi zâmbi. Dar ai făcut, cu siguranţă, o treabă bună cât ţi-am fost logodnic.

Ea îi strânse mâna, se aplecă spre el şi şopti:

– Ştiu că am fost o ispită, dar n-o să încetez niciodată să fiu, să ştii.

– Cu siguranţă, sper că nu.

După aceea deveniră tăcuţi, iar câteva minute mai târziu maşina trase în faţa reşedinţei Cavendon Hall. Miles şi Cecily, care erau responsabili de weekendul nunţii, îi aşteptau pe treptele de la intrare.

După ce Hartley o ajută pe Dulcie să coboare din maşină, Cecily îi ţinu buchetelul de orhidee albe, astfel încât Dulcie să poată să ridice pelerina şi rochia în timp ce urca treptele.

Odată ajunşi în holul de la intrare, Miles şi Cecily îi îmbrăţişară pe amândoi şi îi felicitară. Apoi Miles zise:

– Vreau să îndeplinim cât mai repede posibil formalităţile obişnuite. Uitându-se la sora lui, se întoarse spre James, îi făcu cu ochiul şi zise: Dulcie vrea ca lucrurile să se mişte repede, ca să te aibă numai pentru ea, bănuiesc.

Îi aruncă surorii lui o privire sugestivă, cu ochii plini de neastâmpăr.

– Miles! exclamă Dulcie şi se trezi că roşeşte realmente.

James, amuzat de reacţia ei, zise:

– Păi, Miles, am descoperit că de obicei soţia mea chiar are idei foarte bune. Deci hai să-i dăm drumul! Ce facem mai întâi?

– Uite care-i treaba, răspunse Miles. În salonul galben vă aşteaptă fotografi de la ziare şi reviste. L-am rugat pe Felix să aibă grijă de ei, din moment ce e obişnuit să aibă de-a face cu presa. Li se serveşte ceai fierbinte, cafea şi sendvişuri. Deci, peste vreo cincisprezece minute, încăperea aia o să fie prima voastră oprire.

Cecily interveni:

– Presa deja te adoră, James, din ce spune Felix, şi sunt sigură că în curând o să aibă aceleaşi sentimente şi faţă de soţia ta.

– Cum ar putea să nu fie aşa? murmură James şi-i trimise o bezea lui Dulcie, care râse, debordând de fericire.

Miles continuă:

– Dacă vreunul din voi vrea să se împrospăteze, acum e momentul potrivit s-o facă. Apoi vă ducem să vă întâlniţi cu fotografii, să vă facă poze. Cel mult o jumătate de oră. După asta, o să vă alăturaţi familiilor noastre, pentru tradiţionalul portret de familie. În sala de bal din aripa de vest.

Dulcie se uită la Cecily şi zise:

– Ar trebui să fac ceva?

– Nu cred, mie mi se pare că arăţi minunat.

În timp ce vorbea, Cecily se duse spre Dulcie şi îi studie chipul.

Clătină din cap.

– Perfecţiune. Nici chiar rujul de buze nu s-a şters. Iar micuţa calotă Juliet ţi-a ţinut foarte frumos părul în loc.

– Mulţumesc, Ceci. Şi mulţumesc pentru tot ce ai făcut pentru mine, şi pentru rochia şi pelerina frumoase. Se aplecă, o sărută pe obraz pe Ceci şi îi şopti în păr: Data viitoare e rândul tău să te măriţi, ai să vezi.

Cecily zâmbi, dar dintr-odată şovăi şi întoarse capul cu ochii plini de lacrimi.

Numai Dulcie observă lacrimile neaşteptate.

James era eficient şi disciplinat, iar Dulcie era obişnuită cu nunţile de familie tradiţionale. Şi cu Miles şi Cecily responsabili, ghidându-i, totul se desfăşura fără probleme şi în mare viteză. Familiile Ingham şi Wood aveau răbdare, şi permiseră de bunăvoie să fie mutate de colo-colo şi rearanjate, şi din nou rearanjate de către Miles şi Cecily. După o oră istovitoare, fotograful oftă uşurat că sesiunea se încheiase.

James şi Dulcie părăsiră ultimii sala de bal din aripa de vest. Era obligatoriu să aibă fotografii cu ei singuri împreună, şi rămaseră în urmă să le facă.

Apoi se duseră în aripa de sud, unde avea loc recepţia de nuntă şi cina. Recepţia era în plină desfăşurare când

ajunseră ei în salonul verde pal, unde fură întâmpinați de membrii familiilor și de invitații lor.

Luară amândoi pahare de șampanie și se plimbară printre oaspeți împreună, salutând cât de multă lume puteau. Apoi o luară spre dreapta, spre sufrageria roz. Aceasta fusese reamenajată la începutul săptămânii de către Hanson și doamna Thwaites, care o transformaseră într-un alt salon, cum mai făcuseră în trecut.

Prima îi salută mătușa Gwendolyn, căreia James îi căzuse cu tronc. „Ca oricărei alte femei", bombăni Dulcie când mătușa ei îl întâlnise prima dată. Mătușa Gwendolyn arăta de-a dreptul extraordinar într-una dintre rochiile ei violet regal și cu mulțimea de diamante. Urmară Charlotte și DeLacy cu Travers, apoi cuplul proaspăt căsătorit se deplasă din nou, nedorind să rateze pe nimeni.

Dulcie, care se atașase de Ruby cu câteva săptămâni în urmă, gravită spre ea, când James fu încolțit de Ralph Shore, un actor care-i era prieten de mult timp. O clipă mai târziu, James fu înconjurat de alți colegi de breaslă și prins în capcană pentru moment.

– Suntem un clan de-a dreptul fantastic, nu-i așa, Ruby? zise Dulcie și ridică paharul spre cumnata ei. Douăzeci și patru dintre noi în fotografia aia, și toți arătând minunat.

Ruby ridică paharul și ciocni cu Dulcie.

– Familiile Ingham și Wood se potrivesc în privința asta.

Ruby îi zâmbi afectuos. „Fata asta nu e vreo fluștură-tică", se gândi ea.

Dulcie era o ființă reală.

Urmă un moment de pauză, și Ruby se trase mai aproape.

– Sunt atât de bucuroasă că James te-a găsit, Dulcie. Vă stă bine împreună. A avut întotdeauna nevoie de o femeie ca tine.

Ruby vorbea cât se poate de serios. Ea credea în Dulcie; știa că era serioasă, practică și cu picioarele pe pământ. Iar în spatele chipului superb se afla un creier isteț.

– Îl ador, Ruby. Nu trebuie să-ţi faci niciodată griji pentru el. Îţi promit că o să am mare grijă de James al tău. Şi al meu.

Înainte ca Ruby să poată răspunde, Constance Lambert veni zâmbitoare să li se alăture. Şi ea purta violet, dar hainele ei erau de la Cecily Swann. Era şic: o rochie de tafta lungă, dreaptă, înfrumuseţată cu o puzderie de mărgele de ametist.

– Ce nuntă minunată, Dulcie. Şi atât de multe flori! Cum au reuşit, în iarna asta grea? Biserica şi casa arată incredibil.

– Avem mai multe sere la Cavendon, iar grădinarul nostru şef cultivă orhidee. Aşa că unele provin de aici. Restul sunt de la Harte's, din Londra. Ei importă tot anul flori din Insulele Scilly. Au fost aduse de la Londra, cu duba celor de la Harte's.

– Uimitor! exclamă Constance şi continuă: Şi la fel eşti şi tu, Dulcie. Arăţi uluitor. Cecily te-a aranjat minunat; rochia de mireasă e din altă lume. Şi la fel şi pelerina.

– E şi foarte călduroasă, zise Dulcie râzând. Am fost bucuroasă să-mi scot pelerina când am fost fotografiaţi. Şi să n-o mai îmbrac. Mulţumesc, Constance. Şi mie îmi place la nebunie rochia ta. Dar am rugat-o pe Ceci să păstreze corsetul simplu, de-asta sunt cristale doar pe fusta din satin. N-am vrut să concureze nimic cu diamantele de la James.

– Ce-a mai făcut James acum? întrebă mirele, venind lângă Dulcie. Ce spun despre mine cele trei favorite ale mele?

– Numai că te iubim de nu mai putem, răspunse Dulcie.

James o prinse de mână şi o trase mai aproape de el, oarecum posesiv. Zise:

– Hanson o să anunţe cina, iar Daphne crede că ar trebui să ne strecurăm afară, pe hol, să dispărem, astfel încât să poată să-i facă pe toţi ceilalţi să se aşeze. Noi o să intrăm ultimii în sala de bal albastră, Dulcie. O să vină Hanson să ne ia. Le zâmbi lui Constance şi surorii

lui. Noi o să ne strecurăm afară acum. Ne vedem peste câteva minute.

James o conduse pe Dulcie prin cele două încăperi şi apoi spre intrarea în foaierul din aripa de sud.

– Putem să aşteptăm aici, murmură el sărutând-o pe obraz.

Ea îl privi cu cochetărie, ridică dintr-o sprânceană şi zise:

– Dacă ne grăbim, poate reuşim o partidă scurtă. La etaj, în apartamentul tău. Ce zici?

– Dulcie Ingham, eşti incorigibilă! exclamă el râzând.

– Sunt Dulcie Brentwood acum. Cucoana ta, şi nu cumva să uiţi.

Când, un pic mai târziu, intrară în sala de bal albastră, chiar şi Dulcie suspină, împreună cu James. Era un salon mare, dar, la fel precum celelalte încăperi, şi acesta fusese transformat.

Mobilierul şi covoarele dispăruseră. În jurul încăperii fuseseră aşternute opt mese de zece persoane, pentru a găzdui optzeci de oameni; centrul devenise ring de dans. Încăperea însăşi fusese decorată cu plante cu flori, ghivece de orhidee, trandafiri şi alte specii.

Pretutindeni erau lumânări albe, şi pe pervazurile ferestrelor, pe poliţa şemineului şi pe mese licăreau mici candele.

Într-un colţ fusese amplasat un cvintet; când James şi Dulcie intrară ţinându-se de mână, acesta începu să cânte din nou „Iată, vine mireasa". Şi toată lumea bătu din palme la vederea lor.

Mâncarea era delicioasă, vinurile extraordinare, şi încăperea zumzăia. Oamenii discutau şi râdeau. Nu era numai o nuntă somptuoasă, ci şi veselă.

Pentru o vreme, se ţinură multe toasturi şi discursuri.

Acestea din urmă erau scurte, conform instrucţiunilor stricte primite de la Miles.

Unii fură foarte amuzanţi, alţii sensibili.

La un moment dat, James şi Dulcie se duseră pe ringul de dans.

Era primul lor dans în acea seară. După ce se învârtiră de două ori, îi urmară şi alte cupluri, şi lui Dulcie i se părea că de ani nu mai existase atâta veselie şi bucurie la Cavendon. Nici măcar la nunta tatălui ei cu Charlotte. Îi plăcea că lumea se distra.

După ce se servi desertul, Miles veni să discute cu James.

– Ar trebui să-ţi ţii discursul acum, înainte să fie adus tortul miresei. E o performanţă să-l tai şi tot ce urmează. Un pic de tam-tam, de fapt.

James fu de acord.

– Da, cel mai bine e să-l ţin acum, răspunse el, întrebându-se în acelaşi timp dacă el şi Dulcie ar putea să scape după aceea.

Câteva minute mai târziu, Miles şi Cecily îşi loviră cupele de cristal cu linguriţele, şi în încăpere se făcu linişte.

James îi strânse mâna lui Dulcie şi se ridică. Toată lumea se uita la el, inclusiv soţia lui. Dar era obişnuit cu asta, după toţi acei ani pe scenă, şi nu-i displăcuse niciodată să aibă public şi după spectacole.

Era parte din viaţa lui, un dat.

– N-o să uit niciodată frumoasa mea nuntă în zăpadă, începu. Căsătoria cu incredibila mea Dulcie e cea mai fericită zi din viaţa mea. Aş putea să-i înalţ slavă în faţa voastră şi să vă spun cât de unică e, în schimb, aş prefera să-i spun ceva soţiei mele. Se uită prin încăpere şi adăugă: Îmi permiteţi?

– Da, da, dă-i înainte! strigă Ralph Shore, şi toţi prietenii lui începură să bată din palme. Dă-i înainte, spune-i, Jamie! exclamă Ralph. Ne-ar plăcea şi nouă să auzim.

– Din moment ce sunt actor, şi nu scriitor, obişnuiesc să vorbesc cu cuvintele altora. Aş dori să fac asta şi acum, ca să-mi exprim sentimentele pentru soţia mea.

Se uită în jos, la Dulcie, care stătea în dreapta lui, cu ochii ei albaştri mari şi strălucitori.

Rămase acolo un moment fără să vorbească. Şi totuşi, era charismatic şi convingător în tăcerea şi nemişcarea lui. În momentul când începu să vorbească din nou cu acel glas memorabil, se lăsă liniştea. Nu se auzi nici un alt sunet, şi glasul lui răsună în sala de bal.

– „Cum te iubesc? Să-ncerc o-nşiruire./ Adânc şi larg şi-nalt, atât cât poate/ Atinge al meu suflet când străbate/ Spre graţie, spre tot, spre nesfârşire." Se opri o clipă, cu glasul devenind puţin mai moale când continuă: „Şi te iubesc cu zilnică iubire,/ În paşnic fel, în zori, pe scăpătate – / Şi slobod, cum te lupţi pentru dreptate,/ Curat, aşa cum fugi de linguşire..." Făcu din nou o pauză, şi schimbă încă o dată cadenţa. „Şi te iubesc cu patimă avută în vechi dureri şi cu credinţa care/ Părea, cu sfinţi copilăreşti, pierdută./ Şi te iubesc cu zâmbet, plâns, suflare./ Cu viaţa mea!"...[1]

Înclină capul. Terminase de spus cuvintele scrise cu atât de mult timp în urmă de Elizabeth Barrett Browning.

James se aplecă spre Dulcie, o apucă de mâini şi o trase în picioare. Privind-o în faţă, zise:

– O, cât de mult te iubesc, soţia mea dragă! Atât de mult, foarte mult!

În ochii lui Dulcie şi în ai lui străluceau lacrimi. Şi în ai tuturor celorlalţi.

Nu exista nici un ochi uscat în încăpere.

Cei doi rămaseră în picioare, uitându-se unul la celălalt, iar apoi ea îl îmbrăţişă şi-l sărută, ţinându-l strâns, în timp ce el o susţinea acum.

Toată lumea începu să bată din palme, şi Dulcie se duse cu el pe ringul de dans. Formaţia începu să cânte un vals şi ei se învârtiră pe ring, încă uitându-se unul la altul. Oaspeţii erau hipnotizaţi şi rămaseră aşezaţi pe scaune.

Câteva momente mai târziu, intrară în sala de bal Hanson şi doi lachei. Gordon Lane şi Ian Melrose

[1] Fragment din Sonetul XLIII, de Elizabeth Barrett Browning, care se încheie astfel: „Şi Domnul de-mi ajută/ Te voi iubi în moarte şi mai tare" (traducerea în limba română: Maria Banuş) (n.tr.)

împingeau un cărucior huruitor pe care se afla un tort al miresei enorm, cu trei niveluri, o capodoperă cu glazură de zahăr şi decoraţiuni fanteziste.

Ei poziţionară căruciorul în mijlocul încăperii. Hanson le făcu semn lui James şi lui Dulcie. Ei i se alăturară lângă tort, şi Hanson îi înmână lui Dulcie un cuţit mare de argint.

– Puneţi mâna peste a sa, domnule, îi zise Hanson lui James. Trebuie să tăiaţi tortul împreună.

Aşa făcură. Mai mulţi oaspeţi aplaudară, iar mirele şi mireasa râseră.

Hanson le zâmbi şi le făcu semn celor doi lachei să împingă căruciorul cu tortul în celălalt capăt al încăperii, unde avea să fie feliat şi servit.

La indicaţia lui Miles, formaţia începu să cânte. James o luă pe Dulcie în braţe şi le făcu semn oaspeţilor şi membrilor familiei.

– Haideţi şi voi! strigă. Dansaţi cu noi! Sărbătoriţi cu noi!

Cecily şi Miles veniră primii pe ring, urmaţi de Daphne şi Hugo, Ruby şi Ted. Urmară Owen şi Elaine. Şi la fel făcură şi Charles şi Charlotte, DeLacy şi Travers. Ringul de dans se umplu în curând de cupluri care se bucurau de fiecare moment al acestei nunţi extraordinare.

– Hai să mergem! şopti Dulcie după câteva secunde.

James încuviinţă din cap; ţinând-o ferm în braţe, traversară ringul dansând şi ieşiră pe uşa sălii de bal. Fugiră pe coridor afară pe hol, şi în sus, pe scara principală din aripa de est. Acolo locuia familia Ingham, şi Dulcie insistase ca James să aibă un apartament lângă camera ei.

Când ajunse la dormitorul ei, Dulcie se opri. Era la doar trei uşi distanţă de Apartamentul Marmaduke, unde era instalat James.

El se uită la ea şi întrebă îngrijorat:

– Crezi că pot să te scot din rochia asta complicată?

– Mă îndoiesc, răspunse Dulcie şi se uită peste umăr.

– Cecily a fost de acord să ne urmeze când am plecat din sala de bal. O să mă dezbrace ea. Hai, du-te în apartamentul tău. Of, uite, uite-o că vine! Lipsesc un minut.

– După o aşteptare de patru luni, cred că pot să mai aştept un minut, zise el privind-o cu lăcomie în mod teatral. Dar dă-i zor!

capitolul 48

În dormitorul Apartamentului Marmaduke lumina era difuză. James stinsese majoritatea luminilor, lăsând aprinsă doar una. Dar mai erau şi lumina focului din vatră şi lumina lunii care pătrundea înăuntru, aşa că se vedea cât se poate de clar.

El stătea în picioare în faţa ferestrei, uitându-se la vastul parc care se întindea spre lac. N-o auzi venind, şi ea rămase în prag, studiindu-l cu atenţie, dorindu-l atât de mult, dar vrând să savureze fiecare moment din noaptea nunţii ei.

James stătea atât de nemişcat, încât părea o statuie. Ea era conştientă că această imobilitate era parte din el, un calm interior natural.

Poate că făcea chiar parte din succesul lui. Abia dacă se mişcase pe scenă când îl văzuse ea în *Hamlet*, făcuse doar câţiva paşi. Dar fusese fascinant. Acea imobilitate era un instrument puternic. Şi se adăuga eleganţei sale naturale, rafinamentului şi graţiei.

Şi ea înţelese şi că glasul lui era cel mai mare dar dintre toate.

James se întoarse exact în timp ce ea înainta în încăpere şi fu surprins când o văzu, aşa că exclamă:

– Nu te-am auzit venind. De când stai acolo?

– Doar de un minut.

Un zâmbet îi juca pe buze.

– Ţi-a luat mai mult de un minut să dezbraci rochia de mireasă.

– Ştiu, dar acum sunt aici.

Se duse spre ea. Purta un halat de mătase bleumarin, strâns bine cu cordonul şi era desculţ. Dulcie nu se mişcă, dintr-odată copleşită de el şi de celebritatea lui, şi o timiditate neaşteptată puse stăpânire pe ea. Încremeni în loc.

James remarcă ezitarea ei subită; observă şi cât de eterică arăta într-un neglijeu alb transparent care plutea în jurul ei. Dar era scurt, până imediat sub genunchi, şi îi lăsa la vedere picioarele bine proporţionate şi provocatoare. Se avântă spre ea.

James o apucă şi o trase în braţele lui, apoi rămase aşa, respirându-i mirosul părului, parfumul de trandafiri al pielii. Era a lui. Erau căsătoriţi. Ce uşurare binecuvântată!

Îi înclină chipul spre al lui şi se uită la ea. Ochii ei erau de un albastru mai închis în lumina aceea, şi văzu în ei dorinţa. Era o dorinţă împărtăşită. Cât tânjise să fie cu ea aşa, să poată să facă dragoste cu ea cum se cuvine, fără nici o grabă sau nerăbdare sau, mai târziu, regret.

Inima i se opri. Dar, of, Doamne, cât de tânără era! Numai nouăsprezece ani. Atât de inocentă, de neprihănită, de lipsită de experienţă! Pentru o fracţiune de secundă, aproape se temu să facă dragoste cu ea. Era atât de vulnerabilă, de lipsită de apărare!

Ca şi cum i-ar fi citit gândurile, ea zise:

– Mi-a luat două minute, în loc de unul, fiindcă am întrebat-o pe Cecily ce ar trebui să fac cu tine în pat.

Asta îl sperie.

– Nu!

– Ba da! Şi mi-a spus că n-ar trebui să încerc să fac nimic, fiindcă tu ai treizeci şi trei de ani şi, evident, eşti un bărbat experimentat; că o să ştii ce ai de făcut ca să mă faci fericită şi că o să ai tu grijă de mine.

– Aşa e. Şi aşa o să fac, zise el. Se aplecă şi îşi apropie gura de a ei. Ea se lipi de el, iar timiditatea i se evaporă. El era deja excitat. O îndepărtă uşor şi exclamă:

– Nu te mişca!

– Unde te duci? întrebă ea în timp ce el se grăbea afară din dormitor.

– Să încui uşa apartamentului, răspunse el, şi o clipă mai târziu stătea din nou în faţa ei.

Ea făcu un pas înainte, îşi puse capul pe pieptul lui şi-l îmbrăţişă.

– Îţi aminteşti când am făcut asta în magazinul lui Ceci? Ţi-am spus că voiam să mă asigur că eşti real.

– Şi sunt?

– O, da, cât se poate de real. Se trase înapoi să se uite la el. Ştiu că am fost o ispită care te-a înnebunit, dar nu m-am putut abţine. Voiam atât de mult să fac dragoste cu tine – de câte ori te vedeam, de fapt, şi indiferent de oră.

– Crezi că eu nu? întrebă el încet, fixând-o cu ochii lui negri strălucind enigmatic.

– Nu, ştiam că mă doreai la fel de mult cum te doream eu pe tine.

Nu mai putu să aştepte. Era excitat, iar inima îi bubuia în piept. O apucă de umeri, o trase spre el, îi scoase neglijeul şi cămaşa de noapte transparentă şi se dezbrăcă de halat.

Ochii li se întâlniră. Se mişcară în acelaşi timp, păşind unul în braţele celuilalt. El o ţinu foarte strâns; ea îşi presă trupul de al lui, se mişcă uşor şi îi simţi duritatea. Inima începu să-i bată mai tare când o năpădi un val de căldură, aprinzându-i dorinţa.

– Te iubesc, James.

– Şi eu te iubesc. Îi zise în păr: Patul de care am avut nevoie din ziua în care ne-am întâlnit e acolo. Hai să nu mai pierdem timpul!

Se întinseră unul lângă altul, iar lumea explodă în jurul lor. Mâinile lor erau peste tot, unul pe altul, cu dorinţa lor, cu nevoia lor de a fi împreună ca o forţă motrice între ei.

Abia aşteptau să posede şi să fie posedaţi. Pasiunea lor crescu. O sărută profund, limbile îngemănându-li-se, inimile bătându-le la unison. El îi mângâie sânii, iar ea îşi plimbă mâinile cu lăcomie pe tot corpul lui, astfel că nici un centimetru din el nu rămase neatins.

El era experimentat şi îndemânatic. Ea era eleva lui silitoare, dăruindu-i-se de bunăvoie, cerându-i s-o atingă, să o excite oricum dorea el. El aşa făcu. Când degetele lui găsiră mătasea aurie dintre picioarele ei, ea suspină. O simţi cum se relaxează în cele din urmă şi ştiu că îi oferea plăcere. Şi asta îl excită şi mai mult.

Dintr-odată, nu mai avu timp. Se aşeză peste ea, o trase spre el rapid şi o pătrunse cu ceva forţă, ştiind că acesta era cea mai bună modalitate de a-i uşura orice durere. Ea se cabră aproape instantaneu şi gemu, dar el nu luă asta în seamă, ci se cufundă mai adânc. Şi când auzi pe obraz suspinele ei de plăcere, ştiu că ea era bine.

Mâinile ei erau pe ceafa lui, în părul lui, îi alunecau pe spate. O clipă mai târziu, îl prinse de umeri, înfăşurându-şi picioarele lungi în jurul lui. Îşi găsiră instantaneu un ritm propriu.

El descoperi că ea era la fel de senzuală ca el, şi râvna ei de a-l mulţumi, de a face dragoste fără nici o inhibiţie nu făceau decât să-l întărâte şi mai mult.

Când ea începu să tremure, îi găsi gura cu buzele ei şi îl strânse şi mai tare de umeri, el se mişcă iute în ea.

Ea veni în întâmpinarea nevoii lui, strigă de plăcere, rostindu-i numele din nou şi din nou.

Lui James i se păru că se prăbuşeşte prin aer... mai repede, mai repede, mişcându-se odată cu ea, dăruindu-se lui fără reţinere. Mâinile ei îi apăsau ceafa, când ea strigă din nou, el se topi, apoi se dizolvă în ea, şi strigă şi el, şoptindu-i numele.

James încă tremura în timp ce zăcea peste Dulcie, cu faţa odihnindu-i-se pe a ei. Ştia că nu mai făcuse dragoste aşa niciodată până atunci, cu nici o altă femeie. Nu fusese doar imensă plăcere fizică, ci o iubise pe Dulcie cu inima, cu sufletul şi cu mintea. Îi aparţinea ei, şi ea lui, şi se potriveau bine. O senzaţie de mulţumire cum nu mai trăise până atunci îl inundă, şi ştiu că i se datora ei.

Se mişcă şi alunecă de pe ea.

Ea îi atinse faţa, aproape într-o doară. El observă că părea neliniştită.

Se încruntă.

– Ce-i? Ce s-a întâmplat?

– Mă întrebam dacă a meritat să aştepţi după mine. Am fost cum trebuie... în pat?

El nu se putu abţine să nu râdă. O trase spre el.

– Of, micuţa mea ispită, prea dulcea mea seducătoare, sigur că n-ai fost cum trebuie. Cuvântul e cu totul nepotrivit. Ai fost minunată.

Ea zâmbi, se aplecă şi-l sărută uşor pe gură.

– Când putem s-o facem din nou?

– Nu încă, răspunse el înăbuşindu-şi râsul. O luă în braţe, legănând-o la pieptul lui. Nu te-am rănit, nu, dragă?

– Nu. Ai făcut-o repede, şi a fost bine.

El se ridică într-un cot. Privi în acei superbi ochi albaştri şi zise:

– Tu eşti prima şi ultima mea soţie. Vreau să ştii asta. Ţi-am spus odată că sunt serios şi eram! Sunt! Mă tem că eşti legată de mine. Numai să încerci tu să scapi!

Cuibărindu-se lângă el, ea zise:

– Mă bucur că o să ne petrecem luna de miere pe *Aquitania*. Fiindcă pe un vas n-ai unde să te duci. Doar să te întorci în cabină.

– Da, m-am gândit deja la asta, murmură el, cu toate că n-o făcuse.

Ce fată minunată era Dulcie a lui! Plină de surprize... şi, fără îndoială, în pat. Neexperimentată cum era, fusese plină de ardoare, pasională şi receptivă. El îşi găsise iubirea vieţii, la fel cum şi ea o găsise pe a ei.

Era linişte în dormitor; singurul sunet care se auzea era trosnetul buştenilor pe care James îi aruncase în foc cu scurt timp în urmă.

Trase aşternuturile peste ei, stinse lampa de lângă el şi o lipi mai tare de el. Dulcie adormise cu un braţ aruncat peste abdomenul lui.

Se simțise secătuit și ațipise din când în când, dar acum era cât se poate de treaz, muncindu-și creierul la nesfârșit. Dar era profund mulțumit. Relaxat, liniștit, împăcat.

Existaseră momente în viața lui James când avusese parte de sclipiri de înțelegere. Știuse instinctiv că n-avea să-și petreacă viața cu nici una dintre femeile cu care se întâlnea, nici chiar cu cele cu care avusese relații mai îndelungate.

Nu că nu erau frumoase sau drăguțe, sau drăgăstoase – pur și simplu nu erau potrivite pentru el.

Nu fusese în măsură să identifice ce însemna „potrivit". Până când nu o întâlnise pe Dulcie, în cabina lui, părând rătăcită. Schimbaseră priviri lungi și încărcate de semnificație, și înțeleseseră tot. Se recunoscuseră unul pe altul ca fiind... potriviți.

Fusese un *coup de foudre*, și lui asta nu i se mai întâmplase niciodată. Simțea pentru ea ceva diferit față de ce simțise pentru oricine altcineva.

Era protector cu ea, voia s-o apere, să aibă grijă de ea, și, apropo, instinctele ei erau perfecte. Îl înțelegea, îl cunoștea fără a avea avantajul timpului. Cu toate obrăzniciile, comentariile îndrăznețe și francheța, ea era extrem de inteligentă, foarte serioasă și perfect de încredere. El și-ar fi dorit să fie cu ea tot timpul. Îi satisfăcea o nevoie profundă, îl împlinea emoțional pe deplin.

Ea se foi lângă el și șopti:

– James, ești treaz?

– Da. Urmă o tăcere. Apoi, după o clipă, el zise cu blândețe: Îți aparțin, Dulcie. Ți-ai pus amprenta pe mine... pe viață.

Îi simți zâmbetul pe umărul lui. Ea se așeză peste el și își coborî capul, găsindu-i gura cu buzele ei. Și așa începură din nou amorul lor pasional, și așa avea să fie mereu în ceea ce-i privea.

capitolul 49

– Am reuşit doar la limită anul trecut, zise Charlotte. Spre marea uşurare a tuturor, şi mai ales a mea. Charles a fost îngrijorat săptămâni întregi.

– Îmi dau seama, zise Lady Gwendolyn. Am fost gata să-mi transform puţinele mele investiţii în numerar, ca să i-i dau lui. Încheie cu un zâmbet larg: Dar n-a fost nevoie, slavă Domnului! Norocul familiei Ingham a ţinut. Suntem norocoşi din atât de multe puncte de vedere!

– Chiar suntem! Charles crede că are cei mai buni gineri din lume. Hugo s-a dovedit teribil de generos când şi-a vândut o parte din investiţiile de pe Wall Street şi i-a dat lui banii. A ajutat la ştergerea cu buretele, după cum a numit Hugo asta. Şi a luat un pic din povara de pe umerii lui Paul.

Lady Gwendolyn se aplecă şi zise:

– N-am înţeles niciodată de ce banca familiei Drummond a fost dispusă să-i împrumute doar jumătate din banii pe care i-a cerut. Nimeni nu mi-a explicat asta niciodată. Au zis doar că a trebuit să meargă în faţa consiliului.

– Ar fi fost o sumă enormă de bani de împrumutat unui singur om, chiar dacă e un Drummond şi acţionar al băncii. Paul nu e prost, aşa că a acceptat imediat oferta, fără şicanări, iar apoi a venit Hugo şi i-a dat el restul din banii proprii. Charlotte ezită o clipă, apoi murmură: Daphne mi-a lăsat impresia că Hugo s-a simţit la fel de responsabil ca Paul, cu privire la decizia lor de a investi banii Trustului Ingham în Transatlantic Air.

– Înţeleg, şi îţi mulţumesc că m-ai lămurit, Charlotte. Mă bucur cât se poate de sincer că te-ai întors la Cavendon. Mi-a fost dor de tine şi de Charles. Tuturor ne-a fost. Şi sunt uşurată că ai preluat obligaţiile lui Daphne. Ea are nevoie de odihnă. Privind-o pe Charlotte cu capul într-o parte, Lady Gwendolyn zise cu un zâmbet: Şi, desigur, că te-ai instalat cu cea mai mare uşurinţă ca o castelană în mijlocul nostru, a celor mulţi.

– Mai am încă multe de învăţat.

– Nu prea multe, draga mea. Să nu uităm că ai trăit la Cavendon toată viaţa ta.

– Dar nu l-am condus. Din fericire, îl am pe Hanson alături de fiecare dată când am nevoie de el.

– Trebuie să schimb subiectul, Charlotte, zise Lady Gwendolyn. Motivul real pentru care am vrut să te văd azi e ca să-ţi spun o poveste.

– Ce fel de poveste? întrebă Charlotte privind-o cercetător pe mătuşa soţului ei.

– Despre familiile Ingham şi Swann. O poveste care s-a întâmplat cu multă vreme în urmă.

Lady Gwendolyn se lăsă pe spate în scaun şi se sili să se relaxeze. Ardea de nerăbdare să se confeseze lui Charlotte încă de când îi dăduse broşa în formă de lebădă şi ulterior regretase. Acum, în mod neaşteptat, avea emoţii.

– În primul rând, aş vrea să-ţi pun o întrebare, Charlotte. Unde ţii celebrele registre Swann?

– Sunt în deplină siguranţă, în casa mea din celălalt capăt al parcului. Nu le-am luat cu mine la Cavendon Hall, fiindcă sunt prea multe. Şi e mai bine să le las acolo, fiindcă după moartea mea o să aibă Cecily grijă de ele.

– Nu vorbi despre moarte, pentru numele lui Dumnezeu: eşti tânără!

– De ce vrei să ştii unde sunt?

– Din curiozitate, atâta tot, răspunse Lady Gwendolyn sprijinindu-se de perne. Motivul pentru care te-am invitat, de fapt, la Little Skell în dimineaţa asta e că voiam să-ţi arăt ceva. Dar mai întâi povestea. Totuşi, trebuie să încep cu o întrebare.

– Întreabă-mă orice doreşti, Lady Gwendolyn.

– Mătuşă Gwendolyn de acum încolo. Faci parte din familie. Mă rog, cumva ai făcut dintotdeauna, dar de la căsătoria ta cu Charles e oficial. Deci, ca să continuăm, uite întrebarea mea: Sunt menţionată în vreunul dintre registre?

– Nu. Apar unele nume începând de acum o sută de ani, dar asta-i tot. De ce întrebi?

Charlotte se încruntă, gândindu-se că această conversaţie era oarecum ciudată.

– Cu mult timp în urmă am fost îndrăgostită de un Swann, anunţă Lady Gwendolyn uitându-se la Charlotte. Şi el de mine.

Uluită, Charlotte doar încuviinţă din cap. Dorind să ştie mai multe, se aplecă în faţă în scaun, nerăbdătoare.

– În cele din urmă, am fost împreună şi am devenit amanţi. A fost o poveste de dragoste grandioasă. El era văduv, şi eu rămăsesem văduvă cu şase ani mai înainte; soţul meu a murit când aveam treizeci de ani. Swann al meu era foarte corect şi mă iubise de la distanţă, dar nu se apropiase niciodată de mine. Se purta întotdeauna ca un gentleman.

Dar într-o zi n-am mai suportat, îl doream atât de tare! Şi am devenit îndrăzneaţă, Charlotte. Am manipulat lucrurile astfel încât să fiu în preajma lui cât mai mult posibil, şi într-o seară, într-o clipă de nebunie curată, am sărit pe el şi l-am sărutat. Eram singuri, desigur. A înţeles pe loc că îi împărtăşeam sentimentele. Şi aşa a început.

– N-aş fi ghicit niciodată că dumneata ai fost! exclamă Charlotte încă uimită de această mărturisire.

– Ce vrei să spui? Lady Gwendolyn făcu ochii mari, sincer surprinsă. Cine-a mai ştiut despre asta?

– E ceva într-unul dintre registre, o însemnare, dar nici o menţiune la numele dumitale. Numele amantului era Mark Swann?

– Da... Eu şi Mark am fost împreună câţiva ani.

– Dau o fugă acasă. Vreau să vezi registrul. Mă întorc într-o clipă, mătuşă Gwendolyn.

Odată rămasă singură, Lady Gwendolyn se ridică şi se duse la scrinul chinezesc din lemn negru lăcuit şi deschise un sertar, scoase o casetă cu scrisori şi o luă cu ea la scaunul unde stătuse.

Charlotte se ţinu de cuvânt şi reveni foarte repede, intrând în salon cu un registru în mână. Îl deschise la o pagină anume şi i-l întinse lui Lady Gwendolyn, care se uită la pagină şi începu să citească:

Scris de mâna mea. Iulie 1876.
Iubesc pe doamna mea. Mai presus de orice.
Lebăda se potriveşte ca o mănuşă cu Ingham.
M-am culcat cu ea. E a mea.
Îmi dă totul. Am lăsat-o însărcinată.
Oh, bucuria noastră. Pruncul a murit în pântecele ei.
Ne-a distrus. Ea m-a părăsit.
S-a întors la mine.
Nopţile mele sunt ale ei din nou.
Până în ziua morţii mele. M. Swann.

Lady Gwendolyn clipi, şi lacrimile îi umplură brusc ochii. Ţinu registrul pentru o clipă, strângându-l la piept.

Închise ochii şi rămase nemişcată o vreme. Apoi i-l dădu înapoi lui Charlotte, fără să rostească o vorbă.

Era evident foarte mişcată.

– Se vede că l-ai iubit, zise Charlotte.

– Din toată inima... până în ziua în care a murit.

– Trebuie să fi fost sfâşietor să-i pierzi copilul.

– Am fost devastată. Şi el la fel.

Charlotte îşi drese glasul, ezitând, şi în cele din urmă întrebă:

– Ce-ai fi făcut cu copilul, mătuşă Gwendolyn? Cu siguranţă că această situaţie ar fi fost oribil de dificil de suportat. Mai ales în acele zile, cu cincizeci de ani în urmă.

– Ne-am gândit mult la asta, şi niciodată n-am găsit soluţia potrivită. Şi apoi n-a mai contat, căci copilul s-a născut mort.

– Mulţumesc că mi-ai spus. Charlotte oftă. Dulcie tot zice că de-a lungul anilor au fost o grămadă de relaţii între familiile Ingham şi Swann. Ăsta-i un mod destul de direct de a spune, dar cred că are dreptate... Pesemne că au existat o grămadă de poveşti de dragoste în aceşti mulţi, mulţi ani.

– Sunt de acord. Cum ar fi putut să nu existe? De cele mai multe ori cele două familii trăiau practic sub acelaşi acoperiş. S-au tot trezit amestecaţi unii cu alţii, şi erau

atât de compatibili şi atât de arătoşi, şi mai mult ca sigur foarte motivaţi sexual.

– Şi acum îi avem pe Cecily Swann şi pe Miles Ingham, zise Charlotte. De nedespărţit pe vecie. Şi nici un divorţ la orizont. O situaţie diferită. Ei n-o să renunţe unul la altul, să ştii. Nu şi de data asta.

– O să se rezolve în cele din urmă, crede-mă, Charlotte, o linişti Lady Gwendolyn. Trebuie să avem cu toţii răbdare. Cum spui tu atât de des, ce ţi-e scris în frunte ţi-e pus. Şi experienţa mi-a arătat că totul se întâmplă numai la momentul potrivit.

– E-adevărat.

Lady Gwendolyn luă caseta de piele, o deschise şi scoase nişte fotografii vechi.

– El e Mark Swann. Şi asta e o poză a mea cu el.

– Ce bine vă stătea împreună. Mark seamănă cu Walter! exclamă Charlotte. E tare chipeş.

– Nu aşa sunt toţi? murmură Lady Gwendolyn cu un zâmbet strâmb. Îi înmână lui Charlotte o altă fotografie veche şi bine conservată. Şi asta e Margaret...

Se întrerupse în mijlocul frazei şi deveni tăcută.

Charlotte se uita la poza unei copile frumoase, în veşminte de botez scumpe şi cu o boneţică de dantelă. Ridică privirea uimită la Lady Gwendolyn, cu ochii plini de întrebări.

– Copilul nostru. Al lui Mark şi al meu. Vezi tu, am mai avut un copil şi a trăit. Fusesem foarte grijulii şi eu aveam peste patruzeci de ani. N-am crezut că pot să mai rămân însărcinată. Nimeni n-a fost mai îngrozit şi mai şocat decât mine. La urma urmei, mă apropiam de patruzeci şi opt de ani.

De uimire, preţ de o clipă Charlotte nu reuşi să scoată o vorbă, apoi zise cu glas scăzut, dar vehement:

– O, Doamne! Şi ce-ai făcut?

– Singurul lucru posibil la acel moment, cel puţin pentru noi. A trebuit s-o dau spre adopţie. I-am spus adevărul fratelui meu, David; oricum, el ştiuse tot timpul despre mine şi Mark. Lady Gwendolyn îi explică: După

cum bine știi, eu și David am fost foarte apropiați. El era cu adevărat înțelegător, dar de neclintit când spunea că nu putem să păstrăm copilul. Dacă aș fi fost măritată, aș fi putut să explic asta, presupun, la fel ca atâtea femei măritate, și să pretind că era copilul soțului meu. Dar eram văduvă.

– Aha. În glasul lui Charlotte era multă tristețe. Trebuie să-ți fi fost foarte greu. Cine ți-a adoptat copilul?

– Mie și lui Mark nu ni s-a spus niciodată. Așa era pe vremea aia. Adopția a fost foarte discretă – secretă, într-un anumit sens. David avea un avocat în Harrogate, pe care îl solicita pentru unele probleme ale moșiei. Acest avocat s-a ocupat de problemă. David m-a asigurat că fetița ajungea la o familie bună din clasa de mijloc, un cuplu disperat să aibă un copil. M-am dus și i-am cumpărat haine frumoase, și familiei i s-a dat o anumită sumă de bani pentru îngrijirea ei. Și cu asta s-a sfârșit...

Lady Gwendolyn se opri din nou în mijlocul propoziției și se lăsă pe spate în scaun, năpădită de tristețe. Avea ochii plini de lacrimi nevărsate și ar fi vrut să plângă în hohote.

Charlotte o observă cu atenție și văzu că era extrem de supărată, așa că rămase tăcută, înțelegându-i pe deplin durerea în timp ce retrăia acele amintiri de demult.

„Gwendolyn trebuie să fi fost frumoasă", se gândi Charlotte. „Arătând ca Diedre pe la patruzeci, patruzeci și ceva de ani." Femeia căruntă din fața ei era încă frumoasă, cu cei mai limpezi ochi albaștri și cu un ten proaspăt.

Dintr-odată, Lady Gwendolyn se îndreptă în scaun și se adună.

– Am spus că s-a sfârșit, dar, desigur, n-a fost așa. M-am gândit la copila aia, la fiica mea, în fiecare zi a vieții mele; m-am întrebat cum o duce, mi-am făcut griji pentru ea. Chestia bună a fost că eu și Mark am rămas împreună. Eram atât de îndrăgostiți unul de altul, că n-am putut să stăm separat. Dar am devenit foarte atenți în toate

privinţele. Femeile Ingham par să rămână însărcinate foarte uşor.

– Mă bucur că ţi-ai continuat povestea de dragoste, mătuşă Gwendolyn. Aveaţi nevoie unul de celălalt.

– Aşa e, iar el a fost întotdeauna iubitor şi atent. Cumva, am reuşit să facem faţă. Şi ne-am gândit că am făcut ce trebuie... pentru copil. Şi amândoi eram siguri că David rezolvase totul bine.

– Deci, undeva acolo, în această lume în care trăim astăzi, există o femeie Ingham-Swann, pe nume Margaret.

– Sunt sigură că e în viaţă şi că e bine. Aşa sper. Totuşi, nu sunt sigură că părinţii ei adoptivi au păstrat numele Margaret. Probabil au botezat-o altfel.

– Ei ştiau de unde provine? întrebă Charlotte.

– Nu. Avocatul i-a asigurat că era dintr-o familie bună, le-a dat câteva detalii despre împrejurări, şi cu asta basta. Totuşi, pentru liniştea propriei mele minţi, vreau să cred că au crescut-o bine.

– Îţi mulţumesc că mi te destăinui. Apreciez încrederea dumitale.

– Charlotte, mi-aş lăsa viaţa în mâinile tale.

– Şi eu sunt mereu aici pentru dumneata, indiferent ce ai nevoie, ori de câte ori ai nevoie, mătuşă Gwendolyn.

– Mulţumesc, Charlotte. Vreau să mai ştii ceva... Am minţit când ţi-am spus că broşa în formă de lebădă mi-a fost lăsată de mama. Nu e adevărat. Mark a făcut-o pentru mine. Zicea că, dacă lucrurile ar fi fost altfel, ne-am fi căsătorit şi aş fi fost o Swann. Din moment ce tu eşti acum atât Swann, cât şi Ingham, m-am gândit că ar trebui să fie a ta. Îţi place s-o porţi, nu?

Charlotte zâmbi.

– Da. Am purtat-o foarte mult. De fapt, când i-am spus lui Charles că mi-ai dat-o, că era o moştenire a familiei Ingham, a fost surprins. A zis că n-o mai văzuse până atunci.

– Nu-i spune, Charlotte, te rog! Vreau ca micul meu secret să rămână un secret.

– Va rămâne, îţi promit!

capitolul 50

– Deci cât a costat nunta în cele din urmă? întrebă Hugo uitându-se la Miles.

– Mult. Dar, practic, *papa* n-a trebuit să plătească nimic, după cum s-a dovedit. De fapt, cred că s-ar putea să fi făcut niște bani cu asta.

– Cum așa? întrebă Hugo, părând surprins de acest comentariu.

Cei doi se aflau în biroul de la Londra al lui Hugo și lucrau împreună la un proiect, o idee a lui Harry Swann. Și, ca de obicei, Hugo își făcea griji în legătură cu banii.

Miles scoase o bucată de hârtie din buzunar și se uită la ea, împrospătându-și memoria.

– Ia să vedem! După cum știi, mătușa Gwendolyn i-a dat lui *papa* un cec de cinci mii de lire sterline. Se pare că a fost un cadou, fiindcă e moștenitorul ei. Totuși, n-au fost cheltuiți toți banii, din următoarele motive. Se uită pe listă și continuă: Dulcie a zis că nu vrea nici un cadou de la familie, dar dacă ei chiar voiau să le dea ceva ei și lui James, a sugerat să contribuie la cheltuielile cu nunta.

– Un gând frumos și practic, așa cum are ea de obicei.

– Eu am plătit pentru formație; acesta a fost cadoul meu, continuă Miles. Charlotte le-a plătit pe cele două femei din Harrogate, care au pregătit cina de sâmbătă, recepția de nuntă și cina de nuntă, împreună cu bucătăreasa. Și pe factura lui Charlotte a fost inclusiv mâncarea pentru acele ocazii.

– Asta a fost pesemne o mare economie pentru Charles, murmură Hugo deja simțindu-se mai bine.

– Cecily i-a dat lui Dulcie rochia de mireasă și pelerina. Au fost darurile ei de nuntă. Ea a plătit și pentru orhideele în plus și pentru toate celelalte flori albe de la magazinul universal Harte's. Să știi că a devenit foarte bună prietenă cu Emma Harte, și, de fapt, Ceci deschide o reprezentanță în interiorul magazinului. O să se

numească Cecily Swann Boutique şi o să vândă toate accesoriile create de ea.

– Ce veste minunată! Miles. Trebuie s-o felicit pe Ceci. S-a dovedit o femeie de afaceri cu un succes fabulos.

– Aşa e. Dar dă-mi voie să-ţi spun tot. Daphne a plătit pentru cele două rochii ale domnişoarelor de onoare din banii ei, după cum mi-a spus, şi costumaşele de militari pentru gemeni. Iar *papa* a folosit o parte din banii de la mătuşa Gwendolyn ca să plătească femeile din sat care au venit să ajute. A, şi fotograful. Dar *papa* mi-a spus alaltăieri că nu i-a cheltuit pe toţi.

– Bune veşti! Tot timpul ne sunt de folos nişte bani în plus.

– Hugo, mai trebuie să ştiu ceva? Ceva care nu merge cum trebuie? întrebă Miles.

– Nu, nu, nimic. Cred că zilele sunt foarte agitat. Şi mai sunt acum şi infiltraţiile astea în băile din aripa de vest.

– Băi! Am crezut că e doar una.

– Se pare că a mai apărut o infiltraţie în alta. Se lucrează acum la repararea lor.

– O, Doamne! Miles îşi ţuguie buzele, se aplecă în faţă şi zise: Nu că vreau să schimb subiectul, dar doresc să discutăm despre altceva.

– Despre ce? Acum *tu* pari îngrijorat! exclamă Hugo.

– Nu sunt. Dar n-am înţeles deloc care e situaţia cu Transatlantic Air. Nu vreau să spun despre cum au dat faliment, ci despre câţi bani am primit noi, Trustul Ingham, înapoi, mai exact.

– Pe toţi. Eu am dat jumătate din ei din banii mei, iar Paul a dat aceeaşi sumă. Cu alte cuvinte, Trustul a primit înapoi întreaga sa investiţie. Noi am investit banii în numele Trustului, de aceea ne-am simţit responsabili.

– Asta ştiu, şi a fost foarte generos din partea voastră, a amândurora. Dar nu mi-a explicat nimeni cât înseamnă zece milioane de dolari în lire englezeşti.

– Două milioane de lire sterline, mai mult sau mai puţin câţiva penny, răspunse Hugo pe dată.

– Bine de ştiut. Care e rata de schimb, Hugo?

– În momentul ăsta, e patru dolari şi optzeci şi şapte de cenţi, mai mult sau mai puţin un cent, pentru o liră englezească.

– Dumnezeule mare! De ce atât de mult?

Miles era surprins.

– Lira sterlină scumpă nu înseamnă neapărat ceva bun. Şi dolarul a fost devalorizat. Are legătură cu etalonul de aur, în cazul lirei, şi e prea complicat să explic în câteva minute.

– Nu e nevoie, Hugo. Şi îţi mulţumesc. Acum am o imagine mai bună. *Papa* chiar mi-a spus că el şi cu tine aţi investit cu grijă o parte din banii care s-au întors în Trust; că aţi ales companii englezeşti foarte conservatoare şi solide.

– Aşa e, Miles. Nu-ţi face griji, banii sunt în siguranţă. Păstrăm numerarul, desigur, ca să plătim blestematele astea de taxe îngrozitoare pe venit pe care ni le-a servit guvernul zilele astea. Şi pentru întreţinerea moşiei.

– Deci practic stăm bine?

– Da. Dar, trebuie să adaug, mai sunt cheltuielile cu noul acoperiş pentru aripa de nord, precum şi reparaţiile ţevilor care se fac acum în băi.

Miles încuviinţă din cap.

– Hai să ne întoarcem la ideea lui Harry. Vreau să facem asta, Hugo. Cred că s-ar putea să meargă, să aducă în cele din urmă mult doritele venituri.

– Sunt de acord. Dar trebuie să avem în vedere că, dacă o să închiriem fermele astea goale, o să trebuiască să instruim oamenii care să le poarte de grijă mai departe. Pentru asta e nevoie de timp.

– Ştiu. Uite, hai să vorbim despre asta cu tata în weekend, să vedem ce zice şi să continuăm de acolo.

– O să ne descurcăm, Miles, zise Hugo părând în general mai încrezător.

Miles îl îmbărbăta mereu, fiindcă era optimist, avea o atitudine sănătoasă.

Hugo se ridică şi zise:

– Hai să mergem să mâncăm ceva de prânz. Apoi mă duc la Cavendon în seara asta. Tu când vii, Miles?

– Nu prea știu. În seara asta, eu și Cecily luăm cina cu Felix și Constance Lambert. De-abia aștept. Sunt companioni plăcuți.

– Ce se aude cu tinerii căsătoriți? Ce mai fac?

Miles zâmbi cu o sclipire în ochi.

– Sunt îndrăgostiți până peste cap și se distrează de minune la New York. Diedre și Paul sunt încântați că Dulcie și James sunt în Manhattan. Și, apropo, Diedre se simte mai bine. Repausul la pat i-a prins bine și copilul e în siguranță. E așteptat în aprilie, din câte am auzit.

– Slavă Domnului pentru asta! Mă întreb dacă Daphne știe, murmură Hugo. E atât de îngrijorată în privința lui Diedre.

– Am primit veștile de la Ceci de dimineață. A primit o scrisoare de la Dulcie despre ceva, și acolo i-a spus lui Ceci toate noutățile astea.

În timp ce se îndreptau spre Shepherd Market, să ia prânzul la un mic restaurant italian care le plăcea, Hugo se uită dintr-odată la Miles și zise:

– De unde are Charlotte bani? E foarte generoasă cu familia.

Miles zâmbi, oarecum mândru.

– De-a lungul anilor, cât a lucrat pentru bunicul meu, David, al cincilea conte, i-a cumpărat o mulțime de bijuterii și a creat și un mic depozit bancar pentru ea. Iar ea a trăit foarte modest de-a lungul anilor. Cecily mi-a spus că Charlotte i-a dat o mulțime de broșe și de brățări să i le vândă, și Ceci așa a făcut. Și am înțeles că a plătit firma de catering din propriile economii. La urma urmei, e contesă acum, și cu siguranță tata o să-i poarte întotdeauna de grijă. Dar e o femeie bună. Bună cu noi toți.

– De acord! exclamă Hugo. Și, sincer, mă bucur că a preluat conducerea casei. E atât de eficientă, și acum o văd pe Daphne mai mult ca oricând. Și asta e o mare bucurie pentru mine!

capitolul 51

Constance Lambert stătea în dressingul din apartamentul lor spațios din Eaton Square, și se privea într-o oglindă lungă. Purta cea mai recentă creație Cecily Swann și îi plăcea ce vede.

Costumul era făcut din stofă de lână albă, tivită cu șnur negru în zigzag, și pe sacoul scurt și evazat avea nasturi negri. Fusta era mai scurtă decât purta ea de obicei, chiar sub genunchi. Dar Cecily o convinsese că ar fi trebuit să-și arate picioarele, și adăugase că – zilele astea – mai scurt însemna mai sexy.

Și pantofii erau tot o creație de-a lui Cecily; cumpărase mai multe perechi de culori diferite. Erau numiți Swann Quick Step[1]. Era un pantof ușor, simplu, dar avea un toc destul de înalt, care făcea piciorul frumos. În seara respectivă, ea purta o pereche pe negru, cu tocuri înalte albe. Decise că avea să poarte poșeta *golden box* de la Cecily, pe care i-o dăruise James anul trecut de ziua ei; din moment ce era încă februarie, avea să poarte și pelerina albă care se potrivea la costum.

Se dădu în spate, cu capul într-o parte, spunându-și că arăta elegant, și totuși la modă în ceea ce privea stilul.

Asta era frumusețea hainelor Cecily Swann. Făceau femeile să arate mai tinere și mult mai moderne. Nu era de mirare că ea devenise cea mai importantă creatoare de modă din Anglia.

Toți editorii de modă de pe Fleet Street o iubeau; scriau despre ea în mod constant și cât se poate de flatant. Avea parte de o publicitate fantastică.

La sunetul ușii din față care se închidea, Constance ieși pe coridor și se îndreptă spre hol. Felix își scotea paltonul și îl punea în dulap, împreună cu fularul.

Zâmbi când o văzu, o apucă de braț și merse împreună cu ea spre biroul lui, explicându-i:

[1] Pas rapid (n.tr.)

– Trebuie să vorbesc cu tine înainte să plecăm la cină. Ai câteva minute, nu-i așa? Ești gata, da? Păi, ești, se vede! Arăți la fel de frumoasă ca întotdeauna.

– Mulțumesc, zise ea. Sigur, putem să vorbim.

Cu toate că își păstrase glasul egal, Constance era alarmată, întrebându-se ce se întâmplase. Felix nu ridica niciodată tonul la ea, nici nu vorbea vreodată tensionat, ca acum. „Sacadat" era, poate, un cuvânt mai bun. Era căsătorită cu el de atâta vreme, încât îi cunoștea fiecare expresie de pe chip, fiecare gest, fiecare ciudățenie; putea să-l citească bine.

– Ești supărat, dragul meu. Ce te deranjează?

Felix puse servieta pe un scaun și se așeză pe canapea.

Se uită la Constance, care încă stătea în picioare, și zise:

– Vino și stai jos, Con! Am ceva să-ți spun. Dar mai întâi trebuie să te avertizez în legătură cu seara asta. Trebuie să fii atentă la ce spui în prezența lui Miles și a lui Cecily. Și nu poți să repeți deloc ce ai auzit.

– Oricum n-aș face-o niciodată. Dar te rog să-mi explici despre ce e vorba. Mă sperii. Se așeză pe un scaun, dar numai pe marginea acestuia. N-are nimic de-a face cu James, nu?

Dându-și seama că părea speriată, o liniști:

– Nu, nu, crede-mă. Lasă-mă s-o iau cu începutul.

Ea încuviință din cap.

– Dar James și Dulcie sunt bine, da?

– Sunt bine, minunat – se distrează pe cinste, cum se spune la New York. Ce vreau să-ți spun are de-a face cu Helen Malone și cu moartea ei de săptămâna trecută.

– Aha. Te ascult, Felix.

Se sprijini de spătar în scaun, ușurată. James îi era ca un fiu pe care nu-l avusese niciodată, și îl adora; își făcea tot timpul griji pentru el. Iar acum mai era și Dulcie pentru care să-și facă griji. Cât de norocos fusese! Fata aia era o comoară.

– Cu mult timp înainte să moară, Helen n-a mai fost ea însăși – după cum bine știi, din moment ce noi am manageriat-o, zise Felix. În cercurile teatrale circulă

zvonuri că ea a avut o aventură, că el era şic sau „filfizon", cum tot spune Sid. Dar asta cam toţi ştiam. Totuşi, se pare că era un bărbat însurat. Şi asta se afla la originea problemei lui Helen. El avea o soţie. Ea era amanta. Nici o posibilitate de divorţ. Mi s-a spus că asta i-a frânt inima. De asemenea, se pare că omul nu era genul prea drăguţ, ci o mică brută.

– Deci asta are de-a face cu acel bărbat? Cu amantul lui Helen? Aşa e?

Constance îi aruncă soţului ei o privire întrebătoare.

– Parţial. Din moment ce bârfa a fost destul de exactă, a trebuit să cred că omul provenea, într-adevăr, din clasa de sus, explică Felix. Totuşi, n-am avut nici o idee cine era. Şi nici nu-mi păsa. Helen era destul de mare să facă ce voia. Oricum, înapoi în prezent. Sid a venit azi să mă vadă la birou. Avea o valiză care îi aparţine lui James şi mi-a cerut să i-o păstrez eu. Era plină de scenarii, cărţi, agende. Fiindcă Sid se află în toiul mutării într-un nou apartament, s-a temut că valiza s-ar putea pierde. Fusese în cabina lui James de la Old Vic, şi James i-o dăduse în grijă lui Sid.

Felix se întrerupse pentru o clipă şi deschise o cutie Cartier aurită, aprinse o ţigară Du Maurier şi trase câteva fumuri. Apoi continuă povestea:

– În cursul discuţiei noastre, Sid mi-a spus că Helen a murit, de fapt, de septicemie, zise el. Cauzată de un avort făcut de mântuială. A pierdut şi mult sânge până să ajungă la spital.

– O, nu, Felix! exclamă Constance pălind. Ce îngrozitor pentru ea! Dacă ar fi avut încredere în noi, am fi putut s-o ajutăm să evite o astfel de tragedie.

– E-adevărat. Am fost cât se poate de supărat când mi-a spus Sid. De-a dreptul devastat, Con; era atât de talentată! Şi atât de tânără!

– Sid de unde ştie toate astea?

Felix clătină din cap.

– Zvonuri, presupun. Ştii cât de rapid se răspândesc în lumea noastră bârfele şi veştile proaste – în orice

lume, de fapt. Când Sid mi-a spus vestea asta oribilă, mi-a mărturisit că bărbatul cu care fusese văzută era un chirurg faimos. Numele lui e Lawrence Pierce. Care e însurat cu Felicity.

– Mama lui Miles! O, Doamne, nu-mi spune că el a făcut avortul de mântuială.

– Nu cred că ar fi fost de mântuială dacă l-ar fi făcut el. Ar fi fost perfect. Cel mai probabil, ea s-a dus la vreo femeie oarecare, care a rezolvat-o cu o andrea.

Constance se cutremură imaginându-şi şi închise ochii pentru o clipă, reţinându-şi lacrimile, în timp ce se gândea la Helen Malone, care avea doar douăzeci şi şapte de ani şi era mult prea tânără să moară într-un mod aşa îngrozitor.

– Asta e, Constance. Sid mi-a spus că numele amantului lui Helen n-a fost cunoscut, practic, de nici una dintre prietenele ei, ceea ce mi se pare puţin probabil, dar el zice că e adevărat. Potrivit lui Sid, el a fost „dat în vileag", cum numeşte Sid asta. Numele lui a ajuns în stradă[1]. Sid crede că o să fie probleme. Eu cred că el încerca, de fapt, să mă avertizeze.

Constance se îndreptă în scaun, părând speriată.

– Vrei să spui că am putea fi implicaţi şi noi, fiindcă am manageriat-o?

– Nu, nu, m-am exprimat greşit, dragă. Cred că Sid m-a alertat ca să mă avertizeze că s-ar putea să fie ceva probleme. A vrut doar să ştim.

– Ar putea să existe o investigaţie a poliţiei? întrebă Constance aruncându-i o privire întrebătoare lui Felix.

– Mă îndoiesc de asta. Pierce e un chirurg eminent, unul strălucit. E o persoană importantă, însurat cu o moştenitoare. Poliţiştii n-o să se atingă de el nici în ruptul capului. Sid se gândeşte la familia lui Helen. Ei s-ar

[1] Joc de cuvinte bazat pe o sonoritate asemănătoare în limba engleză. *Out on the street*, ca explicaţie pentru termenul *outed* – „dat în vileag" (n.tr.)

putea să fie dornici de sânge. Felix se opri, îşi stinse ţigara. Ai uitat cum a ajuns Helen clienta noastră?

Constance se uită la el şi dădu din cap.

– N-am uitat. A descoperit-o James în compania aia de teatru de amatori. El a adus-o la noi. Fraţii lui Helen cunosc familia Wood; erau prieteni cu tatăl lui James. Sunt docheri în East End.

– Aşa e.

– Nu crezi că fraţii ei o să dea vina pe James, nu? Fiindcă a adus-o în teatrul profesionist?

– Nu, niciodată. James Brentwood e atât de moral, de integru şi decent, că nu s-ar atinge nimeni de un fir de păr din capul lui. E un idol, Connie, ştii asta. Îndrăgit de mii de oameni – la fel cum e de tine, de Ruby, de Dulcie şi de mine. Mai scoase o ţigară din cutia Cartier, o aprinse şi trase gânditor un fum. Nici asta nu trebuie să le spui. Mi s-a zis, şi asta de către o sursă foarte credibilă, că James are să fie înnobilat înainte să împlinească patruzeci de ani.

Preţ de o clipă, Constance încremeni de uimire, apoi îi zâmbi cu căldură soţului ei.

– Am ştiut că o să se întâmple într-o bună zi. Regele trebuie să-i facă această cinste.

– Sid e sigur că o să fie ceva probleme, că fraţii lui Helen s-ar putea să apuce calea războiului. Să se răzbune.

– Sper că n-o s-o facă, şi sunt teribil de bucuroasă că James e în luna de miere. Ştiu că toate astea o să-l mâhnească foarte tare.

– Sunt de acord. Totuşi, o are pe Dulcie. A găsit-o, în sfârşit, pe femeia pe care o căuta de ani şi ani. Ea o să aibă grijă de el. E o altă Ruby pentru el. De fapt, Dulcie e deja protectoare cu el. A fost din ziua în care l-a întâlnit. Sau n-ai observat?

– Cecily, arăţi uimitor! zise Felix ridicându-se să-i întâmpine pe ea şi pe Miles, când ajunseră la masa de la Rules de pe Maiden Lane. Şi nici tu nu arăţi rău deloc, Miles, adăugă el strângându-i mâna lui Miles.

Îi mulțumiră amândoi, și Cecily se duse la Constance și o sărută pe obraz, apoi se așeză pe scaunul pe care i-l trăgea chelnerul. Miles făcu la fel; o sărută pe Constance și apoi își luă un scaun. În câteva minute, sorbeau șampanie roze și toastau pentru Cecily.

Miles se întrebă despre ce era vorba și se uită la ea. Ridică dintr-o sprânceană, apoi îi oferi una dintre expresiile lui nedumerite.

Cecily râse și zise:

– Se toastează pentru mine fiindcă s-a întâmplat ceva minunat...

– O, Doamne, Miles nu știe? Constance se întrerupse brusc, uitându-se la Cecily. Nu i-ai spus încă?

– N-am mai avut ocazia, Connie.

– Atunci o să-i spun eu, anunță Felix. Se întoarse spre Miles și îi explică: Noi reprezentăm un producător de teatru faimos, Michael Alexander, care pune în scenă un musical nou în West End. El vrea să facă Cecily costumele pentru spectacol. Și, ghici ce, am căutat-o pentru el. În următoarele câteva săptămâni, contractele vor fi gata. Așa că ne-am gândit că ar fi frumos să vă scoatem pe amândoi la cină, ca să sărbătorim.

Miles îi zâmbi fericit lui Felix, apoi lui Connie, împinse scaunul în spate și se duse s-o sărute pe Cecily pe obraz.

– Ești o fată neastâmpărată care mă ține în întuneric, zise el. Dar era încântat pentru ea și aproape că nu-și mai încăpea în piele de mândrie. Asta chiar *e o* veste minunată, draga mea, ai dreptate. Doamne, ai să pășești într-o lume nouă, Ceci... în lumea spectacolului!

O strânse de umăr, reveni la locul lui și ridică paharul să toasteze.

– Pentru talentata și draga mea Ceci! După ce sorbi din șampanie, Miles adăugă: Se pare că februarie e luna ta norocoasă. Le-ai spus lui Connie și lui Felix despre noul tău butic?

– Da, și ai dreptate, Miles. Am avut cea mai mare șansă. Sunt o fată norocoasă.

Când zise asta, nu putu să nu se gândească la faptul că, de fapt, ea voia să se mărite cu Miles, nu să încheie un contract pentru un musical.

– O meriți, dragă, zise Constance. N-am mai văzut niciodată pe nimeni să lucreze ca tine, cu excepția lui James. El e un masochist, îi tot spun. Și el râde, la fel ca tine.

– De dimineață am primit o scrisoare de la Dulcie, anunță Cecily. Proaspeților căsătoriți le place la New York. Și, apropo, sănătatea lui Diedre s-a îmbunătățit, și copilul e bine. Așa că au fost numai vești bune în ultimul timp.

– Am vorbit cu James săptămâna trecută, spuse Felix, și se pare că el și Dulcie o să facă, probabil, o excursie în Vestul Sălbatic, cum îi zice el. În California, într-un loc numit Hollywood, unde, de câțiva ani de-acum, se fac filme. Se pare că următoarea îmbunătățire e sonorul. Vocile o să fie foarte importante, și cine mai are o voce ca a lui James?

– Nimeni, răspunse Miles. L-aș asculta la nesfârșit.

– Deci când se întorc? întrebă Cecily.

Îi era dor de Dulcie și de Diedre, iar acum, că DeLacy era curtată, aceasta își petrecea timpul mai mult cu Travers Merton. Micul lor grup de doamne de la Cavendon se împrăștiase. Cel puțin pentru moment.

– Nu cred că James o să vrea să stea mai mult de o săptămână la Hollywood, răspunse Felix. I-am trimis o telegramă acum câteva zile. Am o ofertă pentru el, pentru un angajament pe termen limitat în *Henric al V-lea*, aici, la Londra. Mi-a răspuns că acceptă. Deci va trebui să se întoarcă la sfârșitul lunii sau la începutul lui martie, ca să înceapă repetițiile.

– O, ce minunat! zise Cecily. E un actor atât de captivant!

– Și un om minunat, remarcă zâmbind Miles și se uită peste masă la Cecily. Micuța noastră madam a fost tare norocoasă, nu?

Cecily zâmbi şi, observând privirea ciudată de pe faţa lui Felix, simţi că trebuia să explice.

– Şi când era mică, Dulcie era cam tot ca acum, explică Cecily. Foarte sinceră, neastâmpărată şi un pic obraznică. Diedre obişnuia să-i zică micuţă madam, şi nu era nici ea prea drăguţă cu ea. Lui Dulcie îi era un pic frică de ea. De aici şi şantajul de succes de anul trecut.

– Şantaj? Cum adică? întrebă Felix.

– Păi, explică Miles, aşa l-a numit Diedre, dar eu cred că Dulcie a fost mai degrabă isteaţă. I-a cerut lui Diedre să investească nişte bani în galeria ei de artă. Stratagema ei a fost să-i spună lui Diedre că – dacă o făcea – amintirile ei urâte despre ea, pe care Dulcie încă le păstra, aveau să dispară.

Constance şi Felix se uitară unul la altul şi izbucniră în râs.

– Parcă o aud spunând asta, zise Constance printre hohote de râs. Ce isteaţă e!

– Şi foarte frumoasă, adăugă Felix, sperând şi rugându-se ca nimeni să n-o vrea acolo, în filmele din Vestul Sălbatic. James n-ar fi permis asta niciodată. El voia o soţie, nu o actriţă. De-a lungul anilor, îi atârnaseră de braţ destule. Pe lângă care Dulcie era noua lui Ruby... femeia pe care o căutase toată viaţa lui de adult.

Uitându-se la Miles, Felix întrebă acum:

– Încă mai investeşti în acţiuni pe Wall Street?

Miles clătină din cap vehement.

– Nici în ruptul capului, Felix. Am avut o experienţă foarte neplăcută. S-a rezolvat, din fericire, datorită ajutorului primit de la Hugo şi Paul. Dar am ieşit de pe piaţa de capital americană. Paul crede că vin vremuri grele. A început deja să scape de o parte din investiţiile proprii şi să-şi vândă bunurile imobiliare. Hugo se gândeşte să facă la fel. El are o mulţime de investiţii din anii în care a trăit acolo.

– Mă bucur că am adus vorba, zise Felix. O să evit Wall Street.

Cei doi bărbați discutară o vreme despre pieţele monetare, despre investirea banilor, despre bune şi rele din toate.

Constance şi Cecily vorbiră despre haine şi despre noul ei butic, de la Harte's. Băură cu toţii şampanie; într-un final, se opriră şi comandară cina.

După ce aleseră ce aveau să mănânce, iar Felix selectă vinurile, veni vorba din nou despre teatru şi despre noile spectacole programate pentru sezonul estival.

La un moment dat, Felix şi Constance îngheţară în scaune, când Miles menţionă moartea lui Helen Malone.

– Da, zise el. M-am întristat teribil când am citit în ziare despre moartea ei. O consideram cea mai bună Ophelia, şi James şi cu ea jucau bine împreună, remarcă Miles. Ştiu că vă era clientă; a fost, pesemne, o mare lovitură.

– Da, a fost, încuviinţă Constance imediat, cu o expresie neutră şi cu glas egal. O să ne lipsească. Era talentată şi o persoană foarte drăguţă.

– De ce a murit? N-am prea înţeles, zise Miles sondând un pic. Din poveştile din ziare.

Înainte să apuce să spună Constance ceva, Felix interveni iute:

– A fost un fel de otrăvire a sângelui, doar atât au zis. Ea are o familie, ştiţi, şi ei s-au ocupat de tot, cum fac familiile de obicei.

Constance, observându-l pe chelner venind, exclamă:

– Ce minunat! Stridiile sunt pe drum.

Reuşi să schimbe subiectul, şi continuă să facă asta, începând dintr-odată să le vorbească despre perle celorlalţi trei, în special lui Cecily.

– Sunt bijuteriile mele preferate. Perlele de orice fel, şi îmi plac la nebunie cele pe care le porţi tu, Cecily. Ar trebui să le comercializezi, nu crezi?

– Tocmai am creat diferite coliere de perle şi şiruri lungi de perle, Connie. O să-ţi trimit un şirag lung mâine, cadou.

– Ei, poftim! Mulţumesc, dragă! Ce drăguţ din partea ta!

Abia când ajunseră înapoi în apartamentul lui Cecily, ea se năpusti la Miles:

– Nu mi-a venit să cred când ai adus vorba despre Helen Malone. Aproape că am leşinat, ca să le distrag atenţia. Am crezut că aveai să le spui toate bârfele de familie, despre Helen Malone şi Lawrence Pierce. Şi n-am mai ştiut cum să schimb subiectul.

– Dar a făcut-o Connie. Am observat cum a început să vorbească dintr-odată despre stridii, şi apoi despre perle. Şi-a închipuit că o să-mi distragă atenţia. Şi am lăsat-o să creadă asta, fiindcă eu cred că ei ştiu despre Pierce şi Helen. Şi n-am vrut să se simtă obligaţi să-mi spună că soţul mamei şi-a făcut de cap cu clienta lor.

– Am observat ceva, Miles. Au devenit teribil de tăcuţi când ai întrebat cum a murit.

– Cum a murit? Ştii? Am fost nedumerit în legătură cu asta.

– Nu ştiu sigur, zise Cecily în timp ce intra în dormitor, dezbrăcându-se de sacou şi descălţându-se de pantofi.

Miles, în urma ei, îşi scotea cravata.

– Hai, zău! Eşti o Swann: cei din familia Swann ştiu totul. Ce ţi-a mai spus Eric?

– Nu ştie atât de multe cum îţi închipui. Sunt doar bârfe de la colegii lui din lumea spectacolului. Dar se sugerează că a avut un fel de septicemie. Cealaltă poveste care circulă e că a făcut un avort, că s-a terminat prost. Eric a menţionat şi că apare şi numele lui Lawrence Pierce.

Miles se aşeză pe un scaun să se descalţe. Se uită la ea încruntându-se şi zise:

– Oare e posibil ca mama să ştie despre Helen Malone?

– Habar n-am. De unde să ştie?

– Mă rog, nu-mi prea pasă dacă ştie sau nu. E problema ei, nu a mea sau a ta. Hai, Ceci, grăbeşte-te! Hai

să mergem la culcare, să ne cuibărim împreună. Nu te-am văzut toată săptămâna.

Cum ea rămase tăcută, Miles se ridică și se duse la ea, o apucă și o trase în brațele lui.

– Te iubesc, Ceci. Atât de mult! Știu că ai plâns la nunta lui Dulcie, și înțeleg de ce. Am observat, chiar dacă tu crezi că nu. O s-o rezolv, îți promit. O să fii soția mea.

Cecily îl iubea încă din copilărie și știa că vorbea cât se poate de serios. Dar știa și că n-avea situația sub control. Clarissa, soția de care se separase, ținea acele sfori. Și le ținea foarte strâns.

Cecily inspiră adânc și îl privi în ochi.

– Te am pe tine, Miles. Tu ești toată viața mea; tot ce contează pentru mine. N-am nevoie de o bucată de hârtie care să-mi spună că mă iubești. Știu că e așa. Hai să mergem la culcare și să facem dragoste!

Și așa făcură.

capitolul 52

DeLacy și Travers erau atât de beți, că abia reușiră să se întoarcă la studioul lui din Chelsea. Fuseseră invitați la o nuntă din înalta societate, extrem de luxoasă, unde curseseră râuri de vin și de șampanie, iar mâncarea fusese perfectă. La ce altceva să se aștepte de la hotelul Ritz?

Fuseseră prezenți mulți dintre prietenii lor, iar Travers se simțise nemaipomenit să fie cu vechi colegi de școală de la Eton, precum și cu celebrități și personalități pe care le pictase și cu altele pe care spera să le picteze. Și DeLacy se distrase, fiindcă Travers o ținuse aproape de el, acordându-i atenție, nelăsând-o deloc singură.

Portarul de la Ritz îi ajutase mai târziu să urce într-un taxi, iar acum intrau clătinându-se în dormitorul studioului lui, sprijinindu-se unul de altul cât de bine puteau. Reușiră cumva să se dezbrace, se prăbușiră pe pat și imediat adormiră buștean.

Era miezul nopții când bărbatul ajunse la ușa din față a studioului și încercă ușor clanța. Se deschise, și el păși înăuntru zâmbind în sinea lui. Merton fusese atât de beat, încât uitase să încuie ușa. Dar el avea oricum o cheie, deci ce importanță ar fi avut?

Cu mare grijă să nu facă zgomot, bărbatul se furișă prin studio și ajunse în bucătărie, unde aprinse o luminiță. Scoase un flacon și o seringă din buzunarul de la haină; după ce umplu seringa, puse flaconul înapoi într-un buzunar și seringa în celălalt.

Nu era nevoie să se ducă în dormitor ca să vadă că erau inconștienți. Luminile erau încă aprinse, și ei zăceau întinși peste cearșafuri, rupți de lume. Ea respira greu; el sforăia tare, ceea ce îi dădu de înțeles bărbatului că leacurile sale de somn din plante medicinale chinezești, Fu Yung-Yen, din Chinatown, își făcuseră efectul. Lăsase să cadă câte o pilulă în fiecare dintre băuturile lor de la nuntă, când nici unul dintre ei nu fusese atent.

Bărbatul intră în dormitor, se aplecă peste Travers, scoase seringa și ridică brațul lui Travers, îi injectă clorura de potasiu în partea cărnoasă acoperită de păr de dedesubt; când seringa se goli, o scoase și o strecură în buzunar.

Bărbatul se uită la DeLacy. Un surâs disprețuitor îi traversă chipul. N-o mai dorea. Erau resturile lui Merton, oricum.

O târfă, o cățea, o bețivă. Lipsită de valoare. Bunuri deteriorate.

Se îndepărtă tiptil, stinse lumina în bucătărie și părăsi studioul. Se plimbă pe străzi, respiră aer curat, fără să-i pese de vântul rece. Era revigorant. Când ajunse la King's Road, se simțea mult mai bine. Dusese la îndeplinire ceea ce decisese cu luni în urmă să facă. Merton o merita. Ticălosul i-o luase pe DeLacy înainte ca el să o fi făcut a lui. Asta îi stricase planurile bine puse la punct: să scape de mamă, să instaleze fiica, să trăiască fericiți pe banii lui *mama*. La urma urmei, ea îl făcuse moștenitorul ei. Acum trebuia s-o suporte pe mamă.

Dintr-odată îi veni o idee. Poate că peste câteva luni va putea să înceapă o aventură cu DeLacy. Ea avea să uite de Merton până atunci. Ar fi putut s-o cureţe, s-o aducă în formă, s-o îmbrace doar ca s-o dezbrace şi s-o aducă în patul lui. Şi să-i dea ce îşi dorea cu adevărat. Pe el. Şi doar gândul la asta îl excită şi îi provocă o erecţie.

Se apropie de marginea trotuarului şi opri un taxi, îi zise taximetristului să-l ducă în Charles Street şi urcă.

Felicity avea noroc în seara asta, decise el. Starea de excitaţie în care era garanta că ea putea să se zbenguie cu el, spre încântarea inimii ei, cum îi plăcea, şi cu ceva chestii dure în plus.

Lui DeLacy îi era atât de greaţă, că se trezi. Se sili să se dea jos din pat, se împletici pe jumătate spre baie, căzu în genunchi şi vomită în toaletă. Zăcu îndelung pe pardoseala de gresie rece şi în cele din urmă începu să se simtă un pic mai bine.

Se chinui să se ridice în picioare, reuşi să ajungă la bucătărie, umplu un pahar cu apă rece şi bău cu lăcomie, moartă de sete.

Apoi merse împiedicat prin studio, se aşeză pe un scaun, respirând adânc. Era mai puţin ameţită, şi senzaţia de greaţă o mai lăsase, dar avea o durere de cap feroce.

Scaunul era îndreptat cu faţa spre dormitor; dintr-odată, DeLacy se ridică tresărind. Putea să-l vadă pe Travers şi îşi dădu seama că era înclinat într-o parte, atârnând pe jumătate din pat. Arăta ciudat.

Împingându-se în picioare, se împletici spre uşă, se apropie, uitându-se atent la el. Apoi făcu un pas înapoi. În gât i se ridică un strigăt, şi începu să tremure. I se făcu teamă.

Ochii lui erau larg deschişi. Şi goi. Nu ştia ce era în neregulă cu el. Apoi înţelese. Era beat, nu-i aşa? Sau era mort? Dar cum ar fi fost posibil? Se năpusti afară din încăpere, din ce în ce mai şocată, se duse la telefonul de pe biroul lui şi formă numărul lui Cecily. Nu se putea opri din tremurat.

Sună și sună, și era gata să închidă, când o auzi pe Cecily spunând „Alo?" pe un ton înăbușit.

– Ceci, sunt eu, zise DeLacy cu un glas nesigur. E ceva în neregulă... cu Travers. Te rog, vino! Vino și ajută-mă!

– Unde ești? vru să știe Cecily, de-acum complet trează.

– La studioul lui.

– Ești îmbrăcată?

– Nu.

– Îmbracă-te. Asigură-te că ți-ai luat toate lucrurile tale, bijuteriile, poșeta. O să fiu acolo în scurt timp. Cu Eric.

– De ce? De ce cu Eric?

– Mă simt eu mai bine să-l avem cu noi. Eric e bărbat. S-ar putea să avem nevoie de un bărbat. Îmbracă-te, stai jos și așteaptă-ne. Bine?

– Da, zise DeLacy și închise. Apoi începu să plângă în hohote, cu șocul punând cu totul stăpânire pe ea.

Până sosi Cecily cu vărul ei, Eric Swann, DeLacy reușise să-și pună hainele și să-și găsească toate lucrurile. Pantofii, ciorapii, poșeta de mână și bijuteriile scumpe pe care le purtase la nunta simandicoasă.

Ciocănitul ușor în ușa din față o făcu pe DeLacy să se repeadă să deschidă. În momentul în care Cecily intră, o luă pe DeLacy în brațe și o ținu aproape de ea, alinând-o.

DeLacy plânse în liniște, dar după câteva clipe se adună și se trase deoparte.

– Bună, Eric, murmură ea, apoi se uită la Cecily cu ochii încă largi de șoc. Zise: Te rog, uită-te la Travers! Nu știu ce se întâmplă cu el.

– Bine, o să mă uit, răspunse Eric. Unde e?

– În dormitor. Uite acolo!

Eric și Cecily traversară împreună studioul mare și intrară în dormitor. Dar numai Eric se apropie de pat, apucă mâna lui Travers și îi căută pulsul. N-avea puls. Privi chipul lui Travers, clătină din cap și-i închise ușor pleoapele.

Eric se întoarse să se uite la Cecily, apoi la DeLacy, care stătea în cadrul uşii.

– Îmi pare tare rău, Lady DeLacy. Mi-e teamă că e mort. De ce, n-am nici o idee. M-aş gândi că a făcut atac de cord, probabil.

– Dar e tânăr! exclamă Cecily clătinând din cap. Cum se poate?

DeLacy nu scoase o vorbă. Doar stătea acolo, uitându-se în gol, cu lacrimile prelingându-i-se pe obraji. Apoi intră în dormitor, se aplecă peste Travers şi îi sărută chipul. Era rece, şi ea se trase înapoi. Înghiţi în sec, luptându-se să-şi controleze emoţiile, ridică cearşaful cu mână tremurândă şi-l acoperi.

Cecily o apucă de braţ şi zise:

– Cred că trebuie să plecăm. Ai luat tot?

– Da.

Cecily se uită la bijuteriile scumpe şi zise:

– Eşti sigură că le ai pe toate astea?

– Da.

În timp ce o conducea pe DeLacy în studio, Eric zise:

– Hai să stăm jos, ca să ne spui ce s-a întâmplat în seara asta. Aş vrea să ştiu.

Ea încuviinţă din cap şi se aşezară cu toţii. DeLacy zise:

– Am fost împreună la nunta Coddington, la Ritz. Travers a fost coleg de şcoală cu Peter Coddington. A fost o chestie foarte opulentă. Eu şi Travers am băut cam mult – mai mult ca de obicei. Mai ales eu. Când am plecat, eram beţi de-a binelea, dar am reuşit să ajungem aici cu un taxi. Ne-am prăbuşit pe pat şi n-am mai ştiut de noi. Eu m-am trezit în jur de unu şi jumătate, cu o senzaţie de greaţă. Am vomitat mult. Apoi am băut nişte apă şi am venit să stau aici. L-am văzut pe Travers; arăta atât de ciudat, căzut pe jumătate din pat, cu ochii goi. Mi s-a făcut frică. Nu ştiam ce era în neregulă. Se uită la Cecily şi zise: Atunci te-am sunat pe tine, Ceci.

– Era aproape două când ai telefonat. Ştiu, fiindcă m-am uitat la ceasul de pe noptieră.

– Nu mai era nimeni altcineva aici cu voi? întrebă Eric.

DeLacy clătină din cap.

– Nu, am fost singuri.

– Spui că ai vomitat, zise Cecily încruntându-se. E posibil să te fi intoxicat cu ceva ce ai mâncat? Şi la fel şi Travers?

– Ţi-am spus, recepţia şi cina au fost la Ritz. Mâncarea e cât se poate de bună.

Eric, care arăta gânditor, zise moale:

– Nu e prima dată când aud că un tânăr moare din cauza unui atac de cord. Şi, cine ştie, poate domnul Merton a avut probleme cardiace. Ştii cumva dacă e aşa, Lady DeLacy?

– N-a pomenit niciodată despre asta.

– Ar fi posibil ca tot alcoolul ăla să fi dus la ceva?

Cecily se uită la Eric, ridicând dintr-o sprânceană.

– S-ar putea, dar ştii că nu sunt doctor.

– Nu cred că ar trebui să plecăm şi să-l lăsăm pe Travers aici, aşa, la urma urmei, zise atunci Cecily, răzgândindu-se în privinţa plecării. Cred că ar trebui să-l sunăm pe unchiul Howard, să-i spunem ce s-a întâmplat.

– Dar el e de la Scotland Yard, şopti DeLacy încruntându-se. De ce vrei să implici Scotland Yardul?

– E şi din familie, Lady DeLacy. Dar, în mod normal, când cineva moare, trebuie să chemi medicul acelei persoane. A avut medic domnul Merton?

– Nu, nu din câte ştiu eu. Era cât se poate de sănătos.

– Să chem o ambulanţă? Şi să ducem corpul domnului Merton la un spital? Când cineva moare aşa subit, trebuie făcută o examinare, poate chiar o autopsie, explică Eric. O să-i telefonez unchiului Howard, să-i cer sfatul. Aş vrea ca această chestiune să intre pe mâinile unui Swann.

– El nu e un Swann, mormăi DeLacy.

– E însurat cu o Swann, iar asta înseamnă că este, răspunse Cecily.

Howard Pinkerton ajunse la studioul lui Travers Merton în mai puţin de o jumătate de oră, după ce îi spusese lui Cecily că avea să vină să verifice totul personal.

Vorbi cu DeLacy pe larg, iar ea îl trecu prin succesiunea evenimentelor de mai devreme. Când termină, el zise:

– Aș vrea să văd corpul domnului Merton, te rog, Lady DeLacy. Îmi permiți?

DeLacy îl conduse în dormitor, îi arătă, apoi se retrase.

Inspectorul trase cearșaful și cercetă cu atenție corpul lui Travers Merton. Își făcu o notă în minte că pe corp nu era nici un semn – nici o contuzie, nici un semn de violență. Acoperi corpul cu cearșaful și se întoarse în studio.

– O să chem o ambulanță, anunță el, să transporte corpul domnului Merton la spital, pentru o examinare aprofundată. O să-l duc pe patologul meu acolo. Se așeză într-un scaun și continuă: Sincer, mie mi se pare a fi o moarte naturală. Mai mult ca sigur un atac de cord. Câți ani avea domnul Merton, Lady DeLacy?

– Treizeci și șapte, răspunse ea. Și avea o stare bună de sănătate.

Lacrimile îi umplură ochii, și se strădui să-și controleze emoțiile, întorcând capul și clipind.

Inspectorul Pinkerton rosti:

– Oamenii pot să trăiască cu probleme de care nu sunt conștienți, și pesemne așa s-a întâmplat și cu domnul Merton. Mi-ai spus că n-a avut medic.

– Așa e. Știu, fiindcă l-am întrebat o dată, și a zis că n-are nevoie de medic, că e sănătos tun. Astea au fost cuvintele lui.

Howard Pinkerton dădu din cap.

– Prefer să nu fac speculații. Haideți să așteptăm părerea unui profesionist.

Se ridică, se duse la telefon și formă un număr.

Apoi se uită la ceilalți și zise:

– Nu e nevoie să așteptați ambulanța. Mă ocup eu de asta. Apropo, cine e ruda cea mai apropiată, știi, Lady DeLacy?

– Travers era orfan, iar bunicii lui sunt morţi. Are o rudă din partea mamei sale. Un văr. Şi erau în relaţii destul de prietenoase. Altfel, nu mai e nimeni.

Eric opri un taxi, iar Cecily şi Eric o conduseră pe DeLacy la apartamentul ei de pe Alford Street. Cecily o invitase să rămână la ea, nedorind s-o lase singură în această perioadă dificilă. DeLacy refuzase, explicând că voia să fie la ea acasă.

– Am o grămadă de lucruri de-ale lui în apartamentul meu, şi vreau să fiu înconjurată de ele. O să fiu bine, Ceci. Îţi mulţumesc că ai venit să mă ajuţi.

– Ştii că aş face orice pentru tine, Lacy.

– Deci ce-o să se întâmple în continuare? întrebă DeLacy acum.

– Unchiul Howard o să te ţină la curent, răspunse Cecily.

– Cred că o să aflăm repede cum a murit, interveni Eric, odată ce o să fie examinat de un medic.

– Îl cunoşti pe vărul lui Travers, Lacy? întrebă Cecily. Cred că o să trebuiască să iei legătura cu el. Şi mai e şi problema înmormântării.

– L-am cunoscut pe vărul lui, e un om plăcut. Îl cheamă Vivian Carmichael şi e din ramura Noyers a familiei. Dar nu prea ştiu cum să dau de el.

– Nu-ţi face griji. Se ocupă unchiul Howard sau Miles.

Eric şi Cecily trecură prin Mayfair ca să ajungă înapoi în apartamentul ei din Chesterfield Street. La un moment dat, el o apucă pe Cecily de braţ şi o făcu să se oprească.

Se uită la el.

– Ce este, Eric?

– Voiam doar să spun că ai acţionat ca o adevărată Swann, când ai vrut să o îndepărtezi în grabă pe DeLacy din studio.

– Ştiu că poate am părut lipsită de inimă. Dar aşa suntem noi făcuţi – protejăm familia Ingham, încasăm noi glonţul dacă trebuie. Şi, sincer, n-am nici cea mai

mică idee ce s-a întâmplat. Am simţit că trebuie s-o scot din studio şi s-o duc acasă.

– Ai făcut ce trebuie telefonându-i lui Howard. El e cel mai bun poliţist pe care îl ştiu. Dar cred că a fost o moarte naturală, nu?

– Da, aşa cred. Totuşi, ceva nu-mi dă pace, ceva pe care n-aş putea să pun degetul.

Eric se încruntă.

– Mă surprinzi. Crezi că au fost otrăviţi? Dacă da, de către cine? Cine ar vrea să le facă rău?

– Nu ştiu. Dar de ce a vomitat?

– DeLacy nu e obişnuită cu atâta băutură, nu? Poate că beţia i-a provocat greaţă, de unde şi vomitatul.

Cecily doar se încruntă, şi porniră mai departe.

– Să ştii că încă e un pic ameţită şi îi lucesc ochii, zise Eric. Şi o să fie al naibii de mahmură.

– E o persoană fragilă, Eric. Trebuie să am grijă de ea.

capitolul 53

Nu există nici un loc mai frumos decât Cavendon Park, mai ales când soarele străluceşte, se gândi Cecily în timp ce se întorcea acasă din sat.

Era mijlocul lui aprilie; după săptămâni de ploaie şi, înainte de asta, de topire a zăpezii, vremea se îmbunătăţise dintr-odată. Se uită în sus.

Cerul era albastru-deschis în după-amiaza aceea, cu nori albi defilând rapid, iar soarele era strălucitor, chiar dacă nu călduros. Mugurii arbuştilor şi arborilor se deschideau, iar narcisele se pregăteau să răsară.

Totul era verde şi în creştere. Renaşterea plutea în aer.

După moartea tragică a lui Travers Merton, lucrurile începuseră să meargă bine.

DeLacy îşi revenea încet-încet din chinul care îi distrugea sufletul şi din devastarea emoţională. El murise în urma unui atac de cord, potrivit medicilor de la spital

şi patologului adus de Howard Pinkerton. Fusese declarată moarte naturală.

Vărul lui Travers, Vivian Carmichael, o rugase pe DeLacy să ajute la înmormântarea lui, iar ea făcuse asta de bunăvoie. Toată familia Ingham participase, ca să-i fie alături, împreună cu mulţi dintre vechii lui prieteni.

Cecily îşi dădu repede seama că această extraordinară desfăşurare şi paradă de loialitate şi dragoste făcuse parte din procesul de vindecare a lui DeLacy. Se simţise mângâiată că prietenilor lui Travers le păsa atât de mult de el.

DeLacy locuia la Cavendon în cea mai mare parte a timpului. Se simţea bine în mijlocul familiei sale, bucurându-se de dragostea şi afecţiunea lor.

DeLacy era pe cale de vindecare, şi nu în mică măsură datorită fratelui lui Cecily, Harry. Erau prieteni din copilărie, şi, în timpul liber, Harry se ducea să călărească împreună cu ea, şi, uneori, mergeau toţi la teatru, în Harrogate. Harry îi oferea lui DeLacy puţină companie, iar lui Cecily îi plăcea asta. Nimic nu e mai rău decât să fii singur când eşti trist. Ea ştia asta prea bine.

Cecily se simţea mai degrabă mulţumită în acea zi. Cu numai două ore în urmă, Michael Alexander, producătorul muzical, îi telefonase să-i spună că îi plăceau la nebunie primele schiţe de costume. Era încântată de această nouă afacere; descoperise că îi plăcea să creeze costume pentru teatru.

Alt proiect al ei, buticul din magazinul universal Harte's, avea să se deschidă la sfârşitul verii. Momentan, ea crea o nouă linie de accesorii exclusiv pentru Harte's. Putea să le vândă şi în propriile magazine, dar nu şi la alţi comercianţi.

Dulcie venise cu câteva idei bune pentru ea, şi erau deja în producţie. Zâmbi gândindu-se la Dulcie, care găsise deja o clădire în Mayfair pentru galeria ei de artă.

Deunăzi, ele două chicotiseră împreună, la magazinul Burlington Arcade. Dulcie mărturisise că avea de gând să facă o incursiune prin toate podurile familiei,

ca să aibă un inventar pentru galerie. Știau amândouă ce furori avea să facă asta.

Cealaltă veste bună era că Diedre născuse la New York. Avea un băiat, iar mama și copilul erau bine.

Cecily se uită la ceas. Era doar trei și jumătate. Fusese invitată la ceai de mătușa Charlotte, care o rugase să aducă niște schițe de costume pentru musical. Le avea în poșetă.

În timp ce străbătea în grabă grădina de trandafiri, Cecily observă că ușa de stejar era larg deschisă. Se duse s-o închidă, și fu surprinsă s-o vadă pe mătușa ei stând pe un scaun de grădină. Avea coatele pe genunchi și capul în mâini. Ceva nu era în regulă. Deloc.

Cecily intră în grădina de trandafiri, închizând ușa grea din spatele ei și coborând treptele în fugă.

Alergă pe poteca de pietriș; mătușa ei ridică privirea și o văzu, se uită la ea cu ochi goi, ca și cum n-o vedea deloc. Chipul lui Charlotte era rigid și alb ca osul.

– Mătușă Charlotte, ce este? Ce s-a întâmplat? strigă Cecily așezându-se pe scaunul de lângă ea și lăsându-și poșeta să cadă.

Charlotte nu răspunse. Stătea acolo nemișcată, la fel de nemișcată ca o statuie. Cecily observă cum la tâmpla mătușii ei pulsează o venă și că avea o privire îndurerată. Pe neașteptate, Cecily, care nu se temea de nimic, se sperie foarte tare. Știa că, indiferent ce se întâmplase, era ceva grav.

Extrem de grav, de fapt. Era contele bolnav? Nu, n-ar fi stat ea pe scaunul ăla dacă era. Ar fi fost cu el. Și totuși, Cecily știu instinctiv că mătușa ei suferise un șoc.

Ce o speriase și îi crease acea stare de spirit?

Fără nici un avertisment, Charlotte o îmbrățișă brusc pe Cecily și începu să plângă în hohote, strângând-o tare, agățându-se de ea ca o femeie care se îneca de o plută. Cecily o ținu strâns, încercând s-o calmeze, și se întrebă unde era Miles. Avea nevoie de Miles.

Şi de nimeni altcineva. Era evident că Charlotte avea o problemă pe care nu putea să i-o împărtăşească contelui.

După un timp, suspinele se împuţinară, şi în cele din urmă Charlotte se îndreptă de spate, uitându-se la chipul lui Cecily. Respiră adânc de câteva ori şi zise cu glasul tremurat:

– Cred că aveam nevoie de asta, a ajutat. Şi îmi pare rău, Ceci, că te-am pus în situaţia asta.

Cecily apucă mâinile mătuşii ei şi zise cu blândeţe:

– Te iubesc. Sunt mereu aici pentru tine. Te rog, spune-mi ce s-a întâmplat! Explică-mi de ce eşti atât de îngrozitor de tulburată. Poate sunt în stare să te ajut. Bănuiesc că e bine contele, altfel ai fi cu el. Eşti bolnavă, mătuşă Charlotte?

– Nu, nu sunt, răspunse ea cu glasul tremurător, cu lacrimi în spatele vorbelor ei. Cavendon e bolnav. E pe moarte, Cecily. O să dispară din faţa ochilor noştri. Am pierdut. Şi fără Cavendon Hall n-avem nimic. Când o să afle Charles, asta o să-l ucidă, ştiu că aşa va fi. Cavendon e viaţa lui. De asta mă ascund aici, întrebându-mă ce să fac. Nu pot să-i dau vestea asta. Nu îndrăznesc. Mă tem că o să-i provoace alt atac de cord...

Cecily o întrerupse şi strigă:

– Dar ce s-a întâmplat? Trebuie să-mi spui, şi o să vedem ce e de făcut ca să rezolvăm.

– Ted a descoperit nişte probleme majore în gospodărie... zise Charlotte.

– Vrei să spui când Ted a reparat ţevile de la baie în perioada nunţii?

– Da. Mai întâi a fost o baie, apoi două, şi acum sunt zece. Charlotte izbucni din nou în plâns. Şi asta nu e tot, zise ea ştergându-şi lacrimile cu mâinile. Toată casa e în pericol. Podele proaste, mai multe acoperişuri neetanşe; structura e slăbită. Când Ted a venit cu primele veşti proaste, în ianuarie, şi apoi în februarie, i-am spus lui Charles că trebuia să avem grijă de băi, să mai aducem nişte instalatori. La momentul respectiv au fost două. Apoi s-au amplificat – lucrările de reparaţii, vreau

să spun. Pe scurt, Ted a sugerat să chemăm nişte topografi reputaţi, şi aşa am făcut. I-am cerut permisiunea lui Charles să facem asta, explicând că era o măsură de precauţie; că nu era nimic dramatic.

– Dar este, nu-i aşa? afirmă Cecily înţelegând acum problema.

Charlotte reuşi doar să încuviinţeze din cap. Scoase o batistă şi se şterse la ochi.

– Topirea zăpezii şi ploile abundente din ultimul timp au făcut ravagii, şi la fel atât de numeroşii ani în care nimeni n-a purtat de grijă. Azi am primit rapoartele scrise de la inspectori. Sunt oribile, terifiante. Mi-e groază să i le arăt lui Charles. Rapoartele alea sunt devastatoare.

– Inspectorii cred că toată casa are nevoie de o reparaţie capitală, nu? sugeră Cecily.

– Aşa e, Ceci.

– Şi o să fie costisitoare. Am dreptate, nu?

Charlotte încuviinţă din cap.

– Enorm. Şi n-avem banii ăştia.

Cecily se aşeză din nou pe scaun, gândindu-se cu înfrigurare. Se uită la ceas.

– E aproape patru. Crezi că poţi să vii la ceai fără să arăţi nici o emoţie sau faptul că eşti supărată, mătuşă Charlotte?

– Cred că da. De ce?

Glasul lui Charlotte era un pic mai ferm.

– Vreau să dau glas unui gând pe care-l am, să-l transform într-un plan, îi zise Cecily. Un plan care s-ar putea să ajute un pic.

Charlotte se uită la ea. Deşi se îndoia că cineva putea să-i salveze, o ascultă pe nepoata ei.

– Care e planul? întrebă.

– Nu pot să-ţi spun asta până mai târziu. Cine vine la ceai?

– DeLacy, mătuşa Gwendolyn, tu şi Miles, Charles şi cu mine. Nu ştiu dacă ştii, dar Hugo a luat-o pe Daphne la Paris pentru o săptămână. Îşi dorea să meargă de o veşnicie, şi a muncit din greu în toţi anii ăştia...

Glasul lui Charlotte se frânse.

Se uită la Cecily şi văzu hotărârea de pe chipul ei, sclipirea de oţel din ochii ei cenuşii-lavandă. Nepoata ei avea o tenacitate pe care Charlotte o recunoscuse întotdeauna şi chiar o admirase. Şi era strălucită ca femeie de afaceri.

– Nu poţi să-mi spui ceva, Cecily? Doar ca să-mi dai speranţă.

– Nu, nu pot. Fiindcă s-ar putea să fie speranţe false. Unde sunt rapoartele inspectorilor?

– Sus, în sertarul meu cu lenjerie de corp, răspunse Charlotte.

– Uite ce cred că ar trebui să faci. Du-te acasă, du-te în camera ta şi fă-te frumoasă. Aranjează-ţi părul şi faţa şi îmbracă-te cu o rochie grozavă făcută de mine. Apoi coboară la ceai şi fii contesa de Mowbray. Spune-i lui Miles că eu întârzii câteva minute. Şi fii pregătită să faci un anunţ când se încheie ceaiul. Spune-le – spune-ne – că trebuie să aibă loc o reuniune de familie.

– Când să fie reuniunea?

– Chiar atunci şi acolo. De îndată ce Hanson strânge vasele după ceai. Atunci veţi avea reuniunea.

– Şi atunci vrei să le dau veştile proaste? Aşa e?

– Da. Dar până atunci cred că îmi voi fi formulat în cap planul de a te ajuta puţin.

După ce Charlotte plecă, Cecily rămase în grădina de trandafiri. Scoase o mică agendă din poşetă, făcu câteva liste, o închise şi-o puse deoparte. Apoi o luă pe urmele mătuşii ei.

Urcă în grabă poteca spre casă, cu o mulţime de gânduri şi idei diferite învolburându-i-se în cap. După ce le sortă, Cecily se concentră asupra lui Miles. Decise că era mai bine să nu discute absolut nimic cu el.

Trebuia să fie la fel de surprins ca toţi ceilalţi de vestea devastatoare a lui Charlotte. Era un imperativ. Contele nu trebuia să creadă că Miles era în cârdăşie cu ea. Miles trebuia să fie un spectator inocent, la fel ca toţi ceilalţi. Şi la fel şi mătuşa Charlotte. Acesta fusese

ultimul lucru pe care Cecily i-l zisese: „Orice aş spune, arată-te uimită."

De îndată ce ajunse la Cavendon Hall, Cecily intră pe uşa de la bucătărie, îi făcu cu mâna lui Susie Jackson, bucătăreasa, şi urcă pe scara din spate spre seră. Acesta era spaţiul privat al lui Daphne, şi nimeni nu venea niciodată aici.

Se aşeză la biroul lui Daphne şi ridică telefonul.

În câteva secunde ceru să vorbească cu doamna Emma Harte şi i se făcu imediat legătura.

Vorbiră timp de douăzeci de minute. Cecily îi puse trei întrebări.

Emma răspunse afirmativ la toate. La sfârşitul conversaţiei, Emma zise:

– Îmi aminteşti de mine când eram de vârsta ta, Cecily. Ai idei strălucite, un fler pentru design şi o abordare corectă a vânzărilor. Dar, mai presus de toate, ai un curaj imens. O să-mi placă parteneriatul nostru. Fiindcă tocmai asta a devenit. O să semnăm contractele săptămâna viitoare.

Ceaiul era în toi, când Cecily sosi în salonul galben. Nimeni nu părea deranjat că întârziase, şi o salutară cordial.

Miles şi contele se ridicară; după ce dădu mâna cu Charles, se duse şi-l sărută pe Miles. Se pregătea să se aşeze lângă el, când Lady Gwendolyn zise:

– Vino şi stai lângă mine, Cecily, te rog! Trebuie să discut ceva cu tine.

Se uită la Miles cu coada ochiului, şi el murmură:

– O, du-te atunci, du-te şi stai lângă ea. Eu te am tot restul zilei. Îi făcu cu ochiul şi şopti: Şi noaptea.

Cecily îşi păstră expresia serioasă şi traversă încăperea, apoi se aşeză pe o canapea şi îşi puse poşeta alături.

– Sunt atât de încântată că Dulcie a găsit galerie! zise Lady Gwendolyn. Vreau să dau o petrecere pentru ea, la deschidere. Ce părere ai despre ideea asta?

– E absolut minunată, Lady Gwendolyn, iar ea va fi încântată. Cred că a strâns acum toţi banii de care are nevoie.

Lady Gwendolyn râse.

– Cât timp îi dau comoara din podul meu, şi lordul Mowbray face la fel, o să fie în afaceri.

– Ştiu că n-o s-o refuzaţi, murmură Cecily şi luă ceaşca de ceai pe care i-o oferea Hanson cu un zâmbet fericit pe chip.

Vorbiră despre altele. DeLacy veni şi se aşeză pe un scaun de lângă Lady Gwendolyn şi Cecily. Şi întregul ritual al ceaiului de după-amiază de la Cavendon decurse ca de obicei.

Cecily era mândră de mătuşa Charlotte. Îşi aranjase frumos părul, se pudrase, se rujase şi purta o frumoasă rochie de dantelă de culoarea lavandei şi mătase de culoarea ceaiului. Cecily i-o făcuse cu un an în urmă. Încă arată minunat", se gândi Cecily şi decise să facă o versiune nouă a acesteia, pe alb şi negru, pentru vară.

Cel mai important era că Charlotte Swann Ingham se controla perfect. Era contesa de Mowbray. Elegantă, demnă şi plină de farmec, gazda ideală. Bravo, îşi zise Cecily. Şi-a revenit. E din nou o doamnă de la Cavendon.

Chiar înainte să înceapă cei doi lachei să strângă vasele, Charlotte se uită la Charles.

– Aş dori ca toată lumea să mai rămână o vreme, Charles, după ce totul e îndepărtat.

– O, dar de ce, Charlotte? Se uită la ea, cu admiraţie vădită în ochii lui albaştri. Ai ceva special să ne anunţi? Mie aşa mi se pare.

– Mă rog, nu ştiu dacă să numesc asta ceva special. Interesant, poate.

– Orice vrei să faci, draga mea, n-am nimic împotrivă. Coborî glasul. A fost vreodată altfel de când aveam doisprezece ani?

Ea îl privi, râzând, dar avea inima frântă. Dacă familia Ingham se prăbuşea, asta l-ar fi distrus. Zâmbetul îi rămase intact totuşi.

Odată ce familia rămase singură, Charlotte îşi drese glasul şi zise cu fermitate:

– Tocmai i-am spus lui Charles că vreau să mai rămâneţi toţi încă puţin. Am ceva să vă spun. Sper că e în regulă. Sper că puteţi să rămâneţi.

– Sigur, Charlotte, zise Lady Gwendolyn. Îmi place la nebunie salonul galben şi îmi place la nebunie să fiu cu familia.

Se lăsă pe spate şi se aşeză confortabil.

Charlotte inspiră adânc şi zise:

– După cum ştiţi cu toţii, în ultimele câteva luni am făcut nişte reparaţii. Ted Swann, care face o treabă atât de bună având grijă de interioarele de la Cavendon, a sugerat că ar trebui să chemăm inspectorii. S-a gândit că ei ar trebui să facă o verificare generală a casei. La urma urmei, a fost construită în 1761, cu atât de mult timp în urmă. Şi ce reşedinţă mare şi impunătoare e! Aşa că merită din plin să o protejăm. Am cerut permisiunea lui Charles, şi, bineînţeles, el a fost de acord.

– Şi acum avem rapoartele lor. Asta e, nu, draga mea? întrebă Charles.

– Da. Le avem. Vreau doar să subliniez un detaliu pe care, probabil, noi toţi l-am uitat. Sau poate că nici măcar nu l-am ştiut. Cavendon are o sută optzeci şi trei de încăperi, în total. Fireşte, acestea includ camerele servitorilor, bucătării, cămări, saloane, băi, dormitoare, plus apartamente personale pe care le ocupăm noi în diferite aripi. Apoi mai sunt camerele de primire, sufrageriile şi aşa mai departe.

– Dumnezeule mare! exclamă Miles. N-am ştiut asta!

Vocea lui părea sincer uimită.

– Cred că am ştiut cândva, murmură Charles şi se încruntă.

Cu o clipă înainte, detectase ceva care îl deranja în glasul lui Charlotte. O cunoştea de când erau copii,

şi existase acolo doar un mic indiciu de... frică? Îşi concentră privirea asupra ei, anticipând necazuri.

– Vestea bună, continuă ea, e că se pot face reparaţiile necesare la Cavendon, şi se pot face bine. În doi sau trei ani. Vestea proastă e că preţul e foarte mare.

– Cât costă? întrebă Charles ştiind acum de ce era speriată. Era pesemne o sumă mare, vreo câteva mii bune de lire sterline, decise el.

– Repararea şi consolidarea reşedinţei Cavendon Hall va costa câteva mii bune de lire sterline... vreo sută de mii, de fapt, zise Charlotte încercând să-şi păstreze glasul ferm, ţinând mâinile împreunate în timp ce vorbea. Poate chiar mai mult.

Charles era şocat. Toată culoarea din obraji îi dispăru. Rămase drept în scaun, dar inima îi bubuia în piept. Erau ruinaţi. Familia Ingham avea să se prăbuşească. Era sfârşitul pentru ei şi pentru dinastia lor.

Miles rămase fără grai. Şi el era alb ca varul.

Nici unul dintre bărbaţi nu vorbi.

Se auzi un glas clar şi încrezător de femeie.

– Pot să vă dau eu o parte din bani, Lord Mowbray, astfel încât să puteţi cel puţin să începeţi restaurările, zise Cecily.

Charles era consternat. Pur şi simplu se holbă la ea.

La fel şi Miles.

– Dar de ce ai face asta, Ceci? întrebă Charlotte.

Ea ridică uşor glasul:

– Nu e un cadou, mătuşă Charlotte. E o afacere. În schimb, mi-aş dori ca Trustul Ingham să-mi dea bijuteriile „contaminate", cum le numeşte Miles. Piesele împrumutate de fosta contesă.

– Nu sunt sigur că merită, exclamă Charles uitându-se la Cecily, încă uimit de oferta ei.

Rămăsese cu adevărat trăsnit. Evident că ea avusese mai mult succes de-a lungul anilor decât avusese el vreodată.

– Am spus că vă dau banii de care aveţi nevoie pentru a începe lucrările, repetă Cecily. Întinse mâna după

poşetă, îşi scoase carnetul de cecuri şi stiloul. Pe numele cui să scriu cecul?

capitolul 54

Mai întâi vorbi Lady Gwendolyn. Se uită de-a lungul salonului galben la nepotul ei şi zise:

– Nu pot să nu mă întreb de ce n-ai accepta oferta lui Cecily, Charles? Casa se prăbuşeşte, e gata să cadă, şi tu eziţi. Cu tot respectul, ar trebui să-i vinzi bijuteriile lui Cecily. Nimeni de-aici n-o să le mai poarte.

Charles îi răspunse pe dată.

– Încerc să asimilez toate astea, şi singurul motiv pentru care am ezitat e că nu sunt sigur că e o afacere echitabilă.

Miles interveni:

– Nu ştii valoarea exactă a bijuteriilor, nu-i aşa, *papa?*

– Aşa e, Miles. Sunt foarte sigur că s-ar putea să valoreze mult mai puţin decât am crezut noi mereu. Nu vreau s-o înşel pe Cecily.

– Nu mă înşelaţi, Lord Mowbray. Vedeţi dumneavoastră, există o condiţie ataşată ofertei mele de cumpărare a bijuteriilor. Pot să vă explic? Fiindcă va trebui să semnăm un contract.

Charles încuviinţă din cap şi se uită la Charlotte, ridicând dintr-o sprânceană. Ea îşi dădu seama la ce se gândea el şi zise cu calm:

– Când a mai existat un contract scris între familiile Ingham şi Swann, Ceci? Niciodată, după cunoştinţele mele.

– Ştiu, mătuşă Charlotte. Întotdeauna a existat o fidelitate totală între cele două familii, şi respect asta. Am făcut şi jurământul. Totuşi, în acest caz anume, oferta mea implică o terţă parte care insistă asupra unui contract cu mine. Prin urmare, am nevoie de unul de la Excelenţa Sa.

Înainte ca altcineva să mai poată spune ceva, Miles întrebă repede:

– Poţi să ne spui cine e, Ceci?

– Sigur că pot, Miles. Este Emma Harte, de la magazinele universale Harte's.

– Banii pe care îi oferi sunt banii ei? întrebă Charles mai mult din curiozitate decât orice altceva.

– Nu, nu sunt, Lord Mowbray. Sunt banii mei, pe care i-am câştigat. Daţi-mi voie să vă explic. Dacă îmi vindeţi bijuteriile, o să fac copii ale pieselor. Am de gând să creez o linie de bijuterii din cristal, sticlă colorată şi pietre semipreţioase. Vreau s-o numesc Colecţia de bijuterii Cavendon de Cecily Swann. Aşa că am nevoie de permisiunea dumneavoastră ca să folosesc numele „Cavendon". Şi doamna Harte insistă s-o aibă în scris. Ea o să vândă colecţia în toate magazinele ei, iar eu o s-o vând în magazinele mele.

– Ce idee strălucită! exclamă DeLacy bătând din palme. Eşti un geniu, Ceci. Hai, *papa*, spune da!

– S-ar putea să am şi eu câteva piese frumoase pe care aş fi dispusă să le vând, cuteză Lady Gwendolyn zâmbindu-i lui Cecily. Dacă eşti interesată, desigur.

– S-ar putea foarte bine să fiu, Lady Gwendolyn. Putem să ne uităm la ele mai târziu, dacă doriţi.

Concentrându-se asupra lui Charles şi asupra lui Charlotte, care stăteau împreună pe canapea, Cecily continuă:

– Ca să continui, eu şi doamna Harte am devenit partenere de afaceri în această întreprindere, deci, evident, ea caută să fie protejată. E cât se poate de firesc.

– Da, este, căzu de acord Charles şi întrebă: De curiozitate, când ţi-a venit ideea pentru colecţia asta de bijuterii, Cecily?

– Când mi-a arătat Miles piesele din casa din Grosvenor Square, a doua zi după ce el, Daphne şi DeLacy le-au recuperat. M-am gândit că erau frumoase. Atunci mi-a venit ideea că aş putea să fiu în stare să creez o linie de bijuterii contrafăcute bazate pe acestea. Apoi am fost

distrasă, mai întâi de buticul din Harte's, apoi de costumele pentru musical. Dar săptămâna trecută ideea mi-a apărut din nou în minte. De ce întrebaţi?

– M-am gândit ce mare noroc e pentru noi. O să-ţi vând bijuteriile şi o să semnez contractul privind utilizarea numelui Cavendon. Ai salvat familia Ingham, ai salvat Cavendon, Cecily, şi pentru asta o să-ţi fiu veşnic recunoscător. Eu îţi mulţumesc.

– Mulţumesc, Lord Mowbray. Acum, pe numele cui scriu cecul?

Răspunse Miles.

– Pe al Fondului de restaurare Cavendon, te rog, Ceci. Asta e noua companie pe care Hugo a sugerat s-o înfiinţăm. E, în principal, pentru a ţine evidenţa banilor pe care îi cheltuim cu reparaţiile acoperişului din aripa de nord şi ale băilor.

– Bine gândit, Miles, zise Charles.

Cecily semnă cecul, se ridică şi se duse la conte. I-l întinse.

– Nu e nevoie să mi-l dai acum, Cecily. E bine şi săptămâna viitoare, când semnăm contractul.

– Am încredere în dumneavoastră, Lord Mowbray. Cuvântul dumneavoastră mi-ajunge. Sunteţi un Ingham, şi eu sunt o Swann, şi când aveam doisprezece ani am făcut jurământul să protejez familia Ingham. Întinse braţul, cu mâna încleştată. Loialitatea mă leagă, zise ea.

Al şaselea conte de Mowbray puse pumnul încleştat peste al ei.

– Loialitatea mă leagă, răspunse, şi puse cecul în buzunar. Mulţumesc, zise el.

– Această veste minunată şi generozitatea extraordinară a lui Ceci se cer sărbătorite, *papa*, anunţă Miles. Cred că ar trebui să deschidem o sticlă de şampanie şi să toastăm pentru cea mai strălucită fată a noastră.

Atmosfera din salonul galben se schimbase. Şocul şi disperarea se evaporaseră complet, şi în aer plutea o senzaţie de uşurare şi de speranţă pentru viitor.

Charles şi Miles îşi mai veniră în fire. Culoarea le reveni în obraji şi erau relaxaţi. Dar amândoi erau încă uşor uimiţi de Cecily Swann şi de ceea ce făcuse ea.

La fel şi Charlotte, şi, când se aşezară pe o canapea împreună, ea îi spuse asta lui Cecily. Apoi întrebă:

– Când te-ai gândit, de fapt, la linia de bijuterii contrafăcute?

Îi aruncă nepoatei o privire sfredelitoare.

– Când am spus, adică prima oară când am văzut piesele. Chiar nu le-am uitat. Atât de multe s-au întâmplat cu mine şi în familie! Apoi în după-amiaza asta mi-a revenit în minte ideea.

Charlotte îi oferi un zâmbet cunoscător.

– Şi când ai încheiat înţelegerea cu Emma Harte?

Cecily începu să râdă.

– Cam la cincisprezece minute după ce am plecat din grădina de trandafiri. Am stat acolo gândindu-mă ce să fac. Mi-a venit ideea să-i spun Emmei despre linia de bijuterii contrafăcute şi despre alte două proiecte la care lucrez. A fost extrem de entuziasmată, a zis că vrea să se implice în toate cele trei proiecte. Şi să devină partenera mea. Atunci am ştiut că pot să risc banii pe care i-am câştigat personal şi i-am economisit de-a lungul anilor.

Charlotte rămase tăcută pentru o clipă, apoi zise blând:

– Mulţumesc, Ceci. Îţi mulţumesc foarte mult. N-ai salvat numai Cavendonul, i-ai salvat viaţa lui Charles. Ştiu că veştile dezastruoase l-ar fi doborât, dacă n-am fi reuşit să oferim imediat o soluţie. Cred sincer că l-ai împiedicat să aibă un alt atac de cord.

– Mă bucur. Chiar am vrut să te ajut, să ajut familia, răspunse Cecily. Şi îmi place să lucrez cu Emma Harte. E o sursă de inspiraţie pentru mine.

– E un model pentru toate femeile, fără nici o îndoială. Charlotte luă o gură de şampanie şi întrebă: Poţi să-mi spui despre celelalte două proiecte? Sau sunt un secret?

– Pot să-ţi spun, dar ţine pentru tine deocamdată.

– Sigur. Ştii că nu plimb vorba, mai ales despre afacerile tale.

– Planific o linie complet nouă de îmbrăcăminte. Rochii de mireasă şi trusouri, chiar până la camikickere[1] fanteziste, cămăşi de noapte şi alte lenjerii sexy. Emma a zis „da" ideii fără să se gândească de două ori. De fapt, ea vrea să iau în considerare ideea de a avea un al treilea butic în magazin, numit Cecily Swann pentru Mirese. Sau ceva de genul ăsta.

Lui Charlotte i se citea încântarea pe chip, şi exclamă:

– Ce idee deşteaptă! Miresele au nevoie, de obicei, de un trusou şi nu reuşesc să găsească exact ţinutele potrivite pentru luna de miere. Dar cămăşile de noapte şi lenjeria de corp ar trebui să fie separate. N-ar fi ăsta însă un alt butic?

– Poate că ai dreptate, mătuşă Charlotte. O să mă mai gândesc.

Ridică paharul şi ciocni cu mătuşa ei.

– Şi al treilea proiect nou? întrebă Charlotte.

– E unul la care am lucrat timp de un an... cu doi chimişti. O linie de înfrumuseţare cu creme şi loţiuni şi, să sperăm, produse cosmetice. Emma a fost foarte interesată de această linie.

– Nu mă mir. Iar tu chiar eşti un geniu, Ceci. Ţi-am spus asta mereu. Şi acum te-ai transformat într-un brand, ceea ce e de-a dreptul minunat.

Cecily zâmbi şi se lăsă pe spate pe canapea.

– Mă bucur că sunt aici în weekend. Şi vreau să-ţi mulţumesc că mi-ai dat casa din parc. E drăguţ să am un pic de intimitate cu Miles.

– Cu plăcere, răspunse Charlotte, apoi o întrebă încet: De ce o faci, la urma urmei?

Cecily se uită la ea încruntându-se.

– Ce anume? Să-i dau banii contelui? Asta vrei să spui?

– Da. Nu eşti obligată, şi, sincer, i-ai surprins pe toţi, inclusiv pe mine.

---

[1] Piesă de lenjerie de corp feminină, constând dintr-o porţiune de material lejer, ca un furou scurt, care acoperă jumătatea superioară a corpului, alături de o pereche de chiloţei (n.tr.)

– Am făcut-o pentru Miles. Am făcut-o ca să pun Cavendon la adăpost pentru el. Ştiu cât de mult îl iubeşte, şi că trebuie să trăiască aici şi să administreze moşia. E viaţa lui. Şi el e viaţa mea. De asta am făcut-o. Pentru Miles.

Era seara devreme şi încă plăcut când Cecily trecu prin parc spre casa lui Charlotte. Îi plăcea casa. Era îngrijită, compactă, cu o bucătărie mare, o cameră de zi spaţioasă, cu vedere spre grădină, un dormitor şi baie la etaj, cu o cameră micuţă de lucru lângă dormitor. Ea o folosea ca birou, şi era un loc bun unde să-şi facă schiţele. Ea şi Harry aveau să moştenească într-o zi casa, dar el avea propria casă, vizavi de casa părinţilor lor, şi o prefera pe aceea.

Îşi auzi numele, se uită în jur şi-l văzu pe fratele tatălui ei, Percy Swann, paznicul-şef al terenului de vânătoare, făcându-i cu mâna. Îi făcu şi ea cu mâna ca răspuns şi intră în casă.

O serie de membri ai familiei Swann locuiau în satul Little Skell, alţii în Mowbray şi High Clough, celelalte două sate care aparţineau familiei Ingham.

Se aşeză la masa din bucătărie, scoase agenda din poşetă şi se uită la cifre. Dădu din cap. Putea să cumpere bijuteriile Cavendon fără a-şi asuma prea mult risc. Şi ştia că acea colecţie de bijuterii avea să fie populară, avea să aducă bani.

Dar cele care le surclasau, de fapt, pe toate celelalte erau parfumul White Rose şi apa de colonie; acestea erau produsele ei cel mai bine vândute.

Crearea unui parfum fusese ideea mamei ei şi în acest scop ea şi Alice se duseseră la Grasse, oraşul celebru pentru parfumuri din sudul Franţei. Ea şi Alice fuseseră intrigate şi fascinate când sosiseră acolo, şi copleşite de numărul de parfumieri care puteau să creeze mirosuri pentru fiecare şi pentru toată lumea, precum şi de numărul de companii care făceau parfumuri pentru retaileri din întreaga lume.

Petrecuseră zile întregi mirosind esenţe de flori, uleiuri, mosc şi tot felul de lichide din care se făceau cele mai bune arome. Scopul ei era să aibă un miros puternic de trandafir, şi, în cele din urmă, parfumierul pe care îl alesese crease unul care ei îi plăcea la nebunie, cu miros de tuberoze. Se întâmpla să fie şi preferatul lui Dulcie. Parfumul adusese un profit imens, şi era greu să facă stocuri.

„Am avut noroc", se gândi ea, şi apoi îi răsună în minte glasul mamei ei: „Muncă din greu, Ceci, şi talent. Şi doar un pic de noroc. Muncă din greu, adevărat. Timp de şase ani, şapte zile pe săptămână." Dar munca o salvase, şi îşi iubea profesia.

Un ciocănit uşor în uşă o făcu pe Cecily să se ridice în picioare; când deschise, fu surprinsă să o vadă pe Genevra.

– Mă scuzaţi, don'şoară Cecily, zise ţigăncuşa, un zâmbet sclipindu-i în ochii negri. Am venit să vă spun mulţămesc. Păntru rochiile de mi le-aţi dat. Vin bine.

Făcu o mică reverenţă, întinzând părţile laterale ale rochiei, care era una veche de-ale lui Cecily şi-i fusese dată de către doamna Alice.

– Mă bucur că-ţi plac, zise Cecily. Încă mai am bucata de os, să ştii, şi la fel şi Miles. Le preţuim. Talismanele noastre care aduc noroc.

– Îhî, pentru asta îs, zise ţiganca. Ăi fi bine, micuţă Cecily. Şi mulţămesc iară.

Înainte ca ea să-i răspundă, ţiganca plecă în grabă, cum făcea de obicei.

capitolul 55

Lawrence Pierce părăsi hotelul Ritz părând extrem de mulţumit de sine, propunându-şi să meargă la White, clubul lui din apropiere, St James's Street. Tocmai petrecuse o după-amiază şi un început de seară minunate cu

noua lui femeie, cea pe care o făcuse amanta lui la doar câteva zile după ce o cunoscuse.

Era o americancă cu numele foarte banal Mattie Lou Brown, dar, mă rog, banii ei nu erau deloc banali. Erau atotputernici. Avea cu câţiva ani mai mult decât el, dar arăta bine şi era voluptuoasă.

Văduvă şi fără copii, ea moştenise o afacere feroviară profitabilă de la al treilea soţ. Unicul ei obiectiv când venise la Londra, îi spusese la prima lor întâlnire, era să petreacă, să socializeze cu persoanele potrivite şi să facă mult sex înfocat, cum îl numea ea.

După ce se culcaseră prima dată, în apartamentul ei de la Ritz, ea îi spusese că nu mai avusese niciodată parte de o partidă de sex aşa minunată. Aparent, el era singurul bărbat care o satisfăcuse vreodată. Şi aşa începură lungile lor după-amiezi şi seri de amor.

Ea îl flata în mod constant, îi lăuda înfăţişarea, priceperea în pat, îi oferea daruri scumpe şi îi săruta „mâinile de aur", cum le numea ea. Şi apoi, după-amiaza trecută, ea îl anunţase că decisese să se mărite cu el. Îl dorea. „Pentru totdeauna, dulceaţă". Acestea fiind zise, îi dăduse o bucată de hârtie şi-i ceruse s-o citească.

El aşa făcuse şi fusese zdruncinat. Era uluitor de bogată, plănuia să-i dea lui o mare parte din averea ei, ca dar de nuntă, şi o viaţă uşoară şi confortabilă. Avea un iaht, o casă în California şi un apartament triplex pe Fifth Avenue. „Toate le împart cu tine, iepuraş drăgălaş", adăugase ea. „Şi vreau un răspuns mâine."

El ştia că Felicity n-ar fi fost niciodată de acord să divorţeze. Dar trebuia s-o aibă pe Mattie. Era vorace sexual, ceea ce lui îi plăcea, şi era atât de al naibii de bogată, că ar fi putut să trăiască în lux, fără să mai mânuiască vreodată un bisturiu cât timp mai trăia.

În acea după-amiază, după unul dintre maratoanele lor, el îi acceptase propunerea de căsătorie. Ea fusese încântată.

În dimineaţa respectivă, Lawrence plecase la spital cu gândul la asta şi la nerăbdarea ei de a urca la bordul

iahtului ei, la Nisa, şi luase câteva lucruri. Acum, în timp ce mergea, îşi bătu buzunarul, zâmbind pentru sine. Deţinea instrumentele de care avea nevoie ca să se transforme într-un om liber. După care să se însoare cu Mattie şi să navigheze împreună din Franţa în Italia, şi viaţa lui să înceapă din nou.

Sexul îi făcea de obicei foame, iar acea seară nu făcea excepţie.

Lawrence luă o cină copioasă cu doi dintre vechii lui acoliţi, şi râseră mult, îmbibaţi de nişte vinuri grozave, şi vorbiră despre escapadele lor sexuale cu amante. Nici unul dintre ei nu pomeni despre amanta lui oficială. Sau despre soţie. Asta era *verboten*[1].

Băură coniacuri şi cafele timp de câteva ore şi pufăiră din trabucuri, dar, în cele din urmă, cei doi prieteni ai lui plecară. Lawrence rămase singur în clubul pentru gentlemeni al cărui membru era de mulţi ani. Era fondat în 1693 şi era un club exclusiv pentru bărbaţi.

Întotdeauna era o uşurare să fie departe de femei pentru o vreme. Pe de altă parte, nu putea să trăiască fără ele.

În cele din urmă, Lawrence înţelese că trebuia să plece, să se întoarcă în Charles Street şi să facă ce trebuia să facă. Se dezmeticise după toate ceştile alea de cafea neagră şi decise să se ducă acasă în Mayfair.

Îl prinseră pe colţul Berkeley Square, la capătul străzii Hay Hill. O dubă neagră trase lângă el chiar când cotea să traverseze piaţa. Când duba se opri, geamul se lăsă în jos şi apăru o faţă.

– Încotro îi Bond Street, şefu'? întrebă omul.

Lawrence zise:

– Ocoliţi...

O lovitură în ceafă îl doborî înainte să termine propoziţia.

[1] Interzis (în limba germană) (n.tr.)

– E terminat, zise un glas bărbătesc.

Alţi doi bărbaţi săriră din dubă şi îi presară pe gură o cârpă îmbibată în cloroform. Îl ridicară de jos şi îl aruncară în partea din spate a dubei.

– Nu-i nici un blestemat de poliţai la vedere, slavă Domnului, zise şoferul dubei.

Duba se îndreptă spre docuri şi spre depozitul gol care îi aştepta. Aveau de gând să-i dea nemernicului o lecţie pe care n-avea s-o uite niciodată.

Era cinci iunie, într-o frumoasă după-amiază de duminică, şi Dulcie alesese această zi pentru deschiderea galeriei sale, astfel încât să poată fi James prezent. El juca în *Henric al V-lea*, la Old Vic, şi asta era ziua lui liberă.

James stătea lângă ea, salutându-i pe oaspeţii lor, zâmbind şi discutând, şi fiind fermecător ca de obicei. Cât despre Dulcie, ea era în vervă, arătând mai frumoasă ca niciodată, dacă asta era posibil.

Era mândră de galerie. O numise Galeria Dulcie Ingham-Brentwood, şi era pe Bruton Street, în Mayfair, unde locuia cea mai mare parte a familiei. Ea şi James încă locuiau în apartamentul lui de lângă Claridge's, dar căutau altceva, un pic mai mare, în această parte a Londrei, care era pe placul tuturor.

Lady Gwendolyn găzduia petrecerea de inaugurare, iar acum venea spre ei cu un zâmbet imens pe chip.

– Toată lumea e aici, i se adresă ea radiind lui James. Şi asta mă mulţumeşte cu adevărat. La fel şi amplasarea tablourilor mele, Dulcie. Ce ochi minunat ai, şi le-ai atârnat foarte bine.

– Vreau să-ţi mulţumesc pentru tablouri şi pentru piesele de jad, mătuşă Gwendolyn, răspunse Dulcie. Ştiu că o să se vândă, şi o să-ţi primeşti partea foarte repede.

– Cred că ideea lui Cecily de a da profitul meu Fondului de restaurare a Cavendonului a fost minunată. Cred că la fel face şi Charles.

– Da, spuse James făcându-i cu ochiul lui Dulcie şi apoi lui Lady Gwendolyn. Jos pălăria pentru frumoasa

mea soție! Mă bucur că am fost cu ea când a făcut incursiunea prin toate podurile dumitale. Era precum Attila Hunul, așa își croia drum.

– Sunt de acord, zise Miles venind să li se alăture cu DeLacy și Cecily. *Papa* și Charlotte vor întârzia câteva minute. Dar sunt pe drum. Și vor ca voi trei să veniți la cină.

Galeria se umplu în curând de oameni, mulți dintre partenerii de scenă ai lui James, Ruby și celelalte două surori ale lui, Felix și Constance Lambert, Michael Alexander, producătorul de teatru, și de cea mai mare parte a familiei Ingham.

– Toată lumea e aici, zise DeLacy în timp ce se plimba pe-acolo cu Miles.

Printre ultimele sosite se numără Dorothy Swann, împreună cu soțul ei, inspectorul Howard Pinkerton. Cei doi făcură un tur al galeriei, admirând tablouri și sculpturi.

Dorothy era mândră de Dulcie și de hotărârea ei de a avea o galerie.

Când îi văzu, Cecily se grăbi să întâmpine cuplul.

Odată schimbul de amabilități încheiat, Howard zise:

– Hai să mergem în colțul ăla liniștit, Cecily, vrei? Am ceva să-ți spun.

Cecily îi aruncă o privire rapidă. Părea foarte serios.

– S-a întâmplat ceva rău?

– N-aș spune asta, zise Howard conducându-le pe cele două femei prin încăpere. Am fost de serviciu mai devreme și am primit un caz la birou. Un pic misterios cumva, de fapt. În orice caz, se referă la Lawrence Pierce.

– Pierce, repetă Cecily cu glas scăzut. Ce-a mai făcut acum? Ceva groaznic, probabil.

– A făcut, probabil, o grămadă de chestii îngrozitoare în viața lui, dar n-o să mai facă. E mort.

Cecily se uită lung la el.

– Dumnezeule! Cum? Când?

– Dacă vrei să ştii când, aş spune vineri noaptea. A fost găsit sâmbătă seară pe treptele spitalului său. Era încă în viaţă, dar cu şanse mici de supravieţuire, şi a murit mai târziu, din cauza rănilor la cap. A fost bătut rău. Avea faţa numai o rană. Cele mai grave răni erau la mâini. M-am dus la spital să-i văd cadavrul, şi unul dintre doctori mi-a spus că arătau de parcă ar fi fost ştanţate cu bocanci cu ţinte. Dacă ar fi trăit, n-ar mai fi putut opera niciodată.

– Soţia lui ştie? Întrebă Cecily albă ca varul la faţă.

– Da. Oricum, aici e problema. Când a fost găsit, era complet îmbrăcat, iar în buzunarul jachetei era un flacon cu clorură de potasiu. Ştii ce poate face clorura de potasiu, Cecily?

Ea clătină din cap.

– Nu, nu ştiu.

– O supradoză injectată opreşte inima. Cu alte cuvinte, imită un atac de cord. În câteva minute, inima se opreşte pur şi simplu. E imposibil de detectat, fiindcă, atunci când e deteriorat, ţesutul muscular cardiac eliberează cantităţi mari de potasiu în sânge. Deci un medic ar spune că e un atac de cord.

Cecily rămase uitându-se uimită la el.

– Te gândeşti la Travers Merton, nu, unchiule Howard?

– Da. Fiindcă erau prieteni. Ştiu de la Lady DeLacy. Apoi s-au certat. Rău, presupun.

– Poţi să investighezi mai mult, Howard? întrebă Dorothy. Adică moartea domnului Merton?

– Nu, mă tem că e prea târziu. Dar cineva a avut un motiv să pună mâna pe Pierce. Eu aş numi-o pedeapsă.

PARTEA A PATRA

Îngeri sub acoperire
Decembrie 1928–septembrie 1929

„Nu vor veni către tine rele şi bătaie
nu se va apropia de locaşul tău.
Căci îngerilor Săi va porunci pentru tine
ca să te păzească în toate căile tale.
Pe mâini te vor înălţa ca nu cumva
să împiedici de piatră piciorul tău".

Psalmul 90[1]

„Îngerii îşi păstrează străvechile locaşuri;
Întoarceţi dară o piatră şi desfăşuraţi o aripă:
Acestea-s, acestea-s chipurile voastre înstrăinate
Ce pierd mulţime de lucruri pline de splendoare".

Francis Thompson[2]

[1] Variantă în limba română conform *Psaltirii* publicate la Editura Institutului Biblic şi de Misiune Ortodoxă, Bucureşti, 2014, Psalmul 90:10-12 (n.tr.)

[2] Strofă din poemul *The Kingdom of God* (Regatul Domnului), de poetul şi ascetul britanic Francis Thompson (1859-1907) (n.tr.)

capitolul 56

– Ce an ciudat a fost 1928, zise Dorothy Swann clătinând din cap în timp ce stătea faţă-n faţă cu Cecily în biroul de la etaj al magazinului principal de pe Burlington Arcade. Atât de multe s-au întâmplat! Şi chestii rele.

– Mai mult pentru alţii, răspunse Cecily. Nu pentru mine, nu pentru noi, de fapt. Totuşi, familia Ingham a avut porţia sa, nu-i aşa?

– Chiar că a avut! Moartea lui Lady Lavinia în primăvara anului trecut i-a întristat pe toţi, mai ales pe Mark Stanton şi pe Lady Gwendolyn. Şi pe sora ei, desigur, Lady Vanessa.

– Ştiu, murmură Cecily. Fiindcă au iubit-o cu adevărat. Ceilalţi au fost şi ei plini de regrete şi trişti, dar s-au simţit şi un pic vinovaţi din cauza rupturii. Miles a recunoscut asta în faţa mea. Nu se dădea în vânt după mătuşa Lavinia, mai ales din cauza felului nu prea drăguţ în care l-a tratat ea pe unchiul Jack.

– Aşa a zis Dulcie. Dorothy se uită la ceas. Mai bine mă duc jos să văd cum se descurcă. A insistat să vin aici să-i văd schiţele, mi-a spus că ar putea să încerce ea însăşi hainele.

Cecily chicoti şi zise:

– Păi, poate. Oricine poate. O să vin jos şi eu cu tine într-un minut.

Întinse mâna după un dosar de pe birou, îl deschise, scoase un desen şi i-l dădu mătuşii ei.

– Asta e pur şi simplu fantastică. Dulcie a venit cu ideea broşelor care urmează să fie purtate la pălărie, apoi a zis că s-ar putea să meargă şi la rever, dacă vrea cineva. Dar sunt mari. Ea le numeşte pe cele trei pe care le-a proiectat Broşe în duet. A venit chiar şi cu un slogan pentru publicitate: „Lasă-ţi adoratorul să-ţi cumpere Broşe în duet."

După ce studie schiţa pentru o clipă, Dorothy zise:

– E frumoasă... o pană cu diamante. De unde a apărut ideea asta? Ţi-a spus?

– O, da! Şi spune că trebuie numită Pana lui Paul, fiindcă acea broşă a fost proiectată de răposatul soţ al lui Lady Gwendolyn, Paul Baildon. A făcut-o pentru ea şi i-a oferit-o ca dar de nuntă, spunându-i că era o pană de pus la pălărie. Ea i-a dat-o lui Diedre.

– Ce drăguţ! Dorothy zâmbi gândindu-se la sentimentul din spatele broşei şi-i înmână desenul lui Cecily. E o broşă elegantă, şi îmi place cum se bucleză la un capăt.

– Şi mie. Desenul original făcut de Dulcie era o copie exactă, dar ea i-a dat propria tuşă. Asta are mai multe înfloriturі. Îi pasă lui Dorothy un alt desen şi continuă: Asta este o lebădă de aur, după cum se vede, iar Dulcie a numit-o Cântecul lebedei.

– E frumos! exclamă Dorothy. Foarte frumos. Ce talent la desen are Dulcie!

– Chiar are! Totuşi, lebăda a fost şi ea minuţios copiată după o broşă existentă. Este tot una de la mătuşa Gwendolyn, pe care i-a dat-o mătuşii Charlotte. Ca dar de logodnă.

– Mi-ar plăcea la nebunie să văd piesele reale, Ceci.

– Nu le am, Dottie. Nu le deţinem. Avem dreptul de a le copia. Acestea nu fac parte din Colecţia de bijuterii Cavendon, ci vor fi sub numele Swann. Charlotte şi Diedre nu vor bani... acesta e modul lor de a-mi mulţumi pentru ce am făcut anul trecut. Profiturile sunt toate ale noastre.

Dorothy dădu din cap în semn că înţelege şi îi înapoie schiţa lui Cecily.

– Şi a treia broşă?

– Uite-o!

– O, Doamne, asta e unică! Şi asta e împrumutată de la Charlotte?

– Nu. Dulcie a proiectat-o chiar ea. După cum se vede, e o inimă de aur într-o formă ciudată, uşor curbată.

– Arată de parcă a fost înfăşurată într-un pic de dantelă roşie.

– Aşa e. Asta a fost intenţia. E dantelă făcută din mici rubine. Şi o numeşte Inima James Brentwood.

– Şi el a fost de acord?

– Absolut! Ştii că o adoră. De fapt, a ajutat-o s-o creeze.

Se auzi un ciocănit în uşă, şi Dulcie privi înăuntru.

– Ai o clientă la parter, Cora Ward. Şi e foarte supărată, plânge în hohote. Am încercat s-o liniştesc. Dar mai bine aţi veni amândouă.

Cele trei femei coborâră la etajul următor, unde erau amplasate două cabine de probă, câte una la fiecare capăt al încăperii.

Mijlocul era mobilat simplu, cu câteva scaune şi, în centru, cu o platformă pe care stăteau clientele pentru probe.

Cecily se alarmă de suspinele care veneau din cabina din celălalt capăt. Se grăbi într-acolo şi bătu la uşă.

– Doamnă Ward, sunt Cecily Swann. Pot să intru?

– Da, răspunse Cora Ward printre suspine.

Cecily deschise uşa şi rămase pe loc uitându-se la ea.

– Eşti tare supărată. Mi-ar plăcea să te ajut, dacă pot. Ai o problemă? Sau eşti bolnavă?

Tânăra se uită la Cecily şi clătină din cap.

Cecily considerase întotdeauna că era oarecum frumoasă, cu un minunat păr castaniu, ochi căprui-închis, aproape negri, şi o piele albă curată. Irlandeză brunetă, îşi zise Cecily încă o dată, cum făcuse şi în trecut. Descendentă dintr-unul dintre acei marinari spanioli ale căror nave s-au scufundat în Marea Irlandei în perioada elisabetană, în timpul invaziei Armadei spaniole.

– Vino şi stai cu noi aici, doamnă Ward. Dorothy o să ne facă nişte ceai. Şi apoi poţi să-mi spui ce s-a întâmplat, dacă pot să te ajut cu ceva.

Cora încuviinţă din cap, se ridică în picioare şi o urmă pe Cecily la grupul de scaune. Întorcându-se spre Dorothy, zise:

– N-am încercat hainele, domnişoară Dorothy. N-am vrut să le murdăresc. Vezi dumneata, nu pot să le cumpăr.

– Nu-ţi face griji, răspunse Dorothy. Doar stai jos şi vorbeşte cu domnişoara Swann şi cu Lady Dulcie. Sunt foarte bune ascultătoare. Vrei lapte şi zahăr în ceai?

– Te rog, zise tânăra şi se aşeză pe un scaun. Pentru o clipă, rămase tăcută, muşcându-şi buza.

Dulcie se aşeză pe scaunul de lângă ea.

– Ai o problemă cu soţul dumitale în privinţa hainelor, doamnă Ward? Uneori bărbaţii se cam satură să plătească sume mari...

Lăsă intenţionat fraza neterminată şi se uită la Cecily, ridicând dintr-o sprânceană.

Cecily preluă iniţiativa şi zise cu blândeţe:

– Dacă ăsta e cazul, te rog să nu-ţi faci griji. Hainele au fost făcute pentru dumneata, dar dimensiunile dumitale sunt aproape de standard. O să le cumpere altcineva. Cu siguranţă, n-o să te silesc să le iei.

– Mulţumesc, domnişoară Swann, zise Cora.

Se ridică, se duse în grabă spre dressing şi se întoarse cu poşeta. Se aşeză pe scaun, deschise poşeta, scoase o batistă şi îşi tamponă ochii şi faţa.

– Îmi pare rău că am supărat pe toată lumea, am făcut o scenă aici, zise ea. Dar pur şi simplu m-am simţit copleşită dintr-odată. Eu doar...

Se luptă să nu înceapă să plângă din nou, înghiţi greu şi scoase un teanc de hârtii, strângându-le la piept.

– Astea sunt ultimele facturi de la dumneata. El n-o să le plătească... eu nu pot. Vezi dumneata, mi-a luat înapoi bijuteriile pe care mi le dăruise.

Ochii negri îi înotau în lacrimi, şi le opri cu batista, reţinându-şi suspinele care i se ridicau în gât.

– Din ce spui, doamnă Ward, am senzaţia că poate soţul dumitale are dificultăţi financiare. Îţi înţeleg

problema. Haide să nu ne facem griji pentru moment cu privire la ultimele facturi. Sunt sigură că lucrurile se vor îndrepta, iar când o să se întâmple asta, o să poţi să plăteşti atunci.

– Mulţumesc, zise Cora şi puse facturile înapoi în poşetă. Eşti extrem de drăguţă, domnişoară Swann.

O clipă mai târziu, Dorothy apăru cu o tavă cu ceai.

O puse pe o masă, umplu patru cești, adăugă lapte şi zahăr şi le împărţi în jur.

După ce sorbi din ceai şi se calmă, Cora zise cu glas mai puţin agitat:

– O să-mi iau o slujbă, domnişoară Swann, şi o să plătesc ce îţi datorez. Ore suplimentare. Fiindcă el n-o s-o facă. Nu poate. Vezi dumneata, şi-a pierdut toţi banii; i-a mers prost. Făcu o pauză şi strigă furioasă: Se descotoroseşte de mine, cum a mai făcut şi cu alte femei înainte... Simţind lacrimile crescând în ea, Cora se opri şi bău ceaiul. Tremura pe dinăuntru şi o durea. O abandonase fără ezitare.

Cecily se uită mai întâi la Dorothy şi apoi la Dulcie, încruntându-se.

– Nu înţeleg, doamnă Ward, zise ea. Divorţezi?

– Nu, nu sunt doamna Ward. Nu sunt doamnă. Şi numele meu nu e Ward. Este O'Brian. M-am născut în Anglia, dar părinţii mei sunt irlandezi. Şi nu sunt măritată, sunt celibatară. N-am fost măritată niciodată. Am avut un prieten, un gentleman... timp de patru ani. Dar acum s-a terminat. Am o săptămână să găsesc un loc unde să stau.

– Nu poate să te ajute deloc? întrebă Dulcie cu compasiune în glas, părându-i rău pentru ea.

– Nu, nu poate. Şi ştiu că e adevărat, fiindcă am fost destul de bună prietenă cu şoferul lui, Bert Robinson, şi în urmă cu o săptămână l-a concediat pe Bert! exclamă Cora şi se grăbi să continue: Bert a trecut să mă vadă, mi-a spus să mă pregătesc pentru brânci. A zis că prietenul meu gentleman nu era un gentleman, că era un om rău, că era un escroc, că a pierdut banii tuturor, nu

numai pe ai lui. A zis chestii cumplite despre prietenul meu. Şi ştiu că unele nu sunt adevărate. Vezi dumneata, lordul Meldrew pur şi simplu nu e aşa. Oricum ar fi, nu e un escroc. N-o să intre la închisoare pentru fraudă, cum a zis Bert. Ştiu că nu.

După afluenţa neîntreruptă de remarci făcute pe nerăsuflate, rostite clar, dar fără să se oprească, în încăpere se lăsă o tăcere totală. Era evident că spunea adevărul.

Cecily şi Dorothy schimbară priviri uluite, şi Dulcie rămase cu gura căscată la ele, cu şocul întipărit pe chip. Dădu să spună ceva, dar se opri la timp. Se opri înainte ca vorbele să iasă, cu privirea pironită asupra lui Cecily.

Cecily inspiră adânc şi zise:

– Cred că îţi pot fi cumva de ajutor, domnişoară O'Brian...

– Te rog să-mi zici Cora, domnişoară Swann.

Cecily înclină din cap.

– Îmi pare rău că prietenul tău are probleme. Şi văd acum că ai nevoie de ajutor. Ce fel de slujbă cauţi, Cora? Ce calificări ai?

– Am lucrat într-un magazin de pantofi şi la o modistă. Am fost bonă şi am avut în grijă o fetiţă timp de un an. Pot să fac o grămadă de lucruri. Dar cel mai mult îmi plac magazinele.

– O să mă gândesc la asta câteva zile şi o să vin cu nişte sugestii cu privire la o slujbă. Între timp, ai prieteni care să-ţi poată oferi un pat? Doar pentru vreo săptămână, până te pui pe picioare?

– Da, am o prietenă, Marie, răspunse Cora, acum mai stăpână pe sine. A rămas văduvă de curând. Are o căsuţă în Chelsea. E mică, dar o să mă lase să dorm pe canapea. E singură, o să-i placă să aibă companie.

– Bun. Trebuie să încerci să găseşti un loc unde să stai cel puţin săptămâna viitoare. Azi e marţi, unsprezece. Dacă îi telefonezi domnişoarei Dorothy vineri, săptămâna asta, va avea, probabil, o veste pentru tine în legătură cu o slujbă.

– Mii de mulţumiri, domnişoară Swann. Eşti atât de amabilă! Şi o să plătesc facturile astea. Îţi promit!

Cecily îi zâmbi.

– Nu-ţi face griji pentru facturi în momentul ăsta. Acum, scuză-ne, te rog, eu şi Lady Dulcie avem treabă în studio. Adresându-se lui Dorothy, Cecily adăugă: Ai putea să o ajuţi tu pe Cora să-şi strângă lucrurile, te rog?

– Sigur, zise Dorothy cu chipul cu totul golit de expresie.

Cecily şi Dulcie se duseră la etaj, urcând încet şi cuviincios. Dar amândouă erau gata să explodeze.

Odată intrate în biroul lui Cecily, Dulcie strigă într-o şoaptă vehementă, dar joasă:

– E amanta tatălui Clarissei! Dumnezeule! Ce de informaţii tocmai ţi-au căzut în poală, Ceci. Ce instrument de negociere are Miles acum!

Cecily îşi dădu părul pe spate şi încuviinţă din cap.

– Da, cu siguranţă. Clarissa o să fie în curând pe cale de a pierde sursa bogăţiei. O să aibă nevoie de bani. O să vină la Miles. Şi, cu siguranţă, va avea nevoie de acoperişul pe care îl are deasupra capului în momentul ăsta. Fiindcă tati nu mai poate să plătească pentru nimic.

– Crezi că lordul Meldrew o să fie judecat pentru fraudă? Că o să ajungă la închisoare?

– Mai mult ca sigur. Şoferii aud îngrozitor de multe, ştiu o grămadă. Probabil că e amărât după ce a fost dat afară, dar e sincer.

Câteva minute mai târziu, veni în birou şi Dorothy.

– A plecat, părea mai fericită. Am încuiat uşa din faţă a magazinului. Cred că avem de discutat, nu?

Dulcie se uită fix la Dorothy.

– Îţi dai seama ce-ar face un ziar cu toate informaţiile astea? Parcă văd titlurile... „Magnat al finanţelor, pair, lordul Meldrew pus sub acuzare pentru fraudă." „Îşi ţine tânăra amantă în lux." Asta e doar ce-mi trece prin minte.

Se râse, ceea ce veni ca o uşurare după ultima oră. Cecily se potoli şi zise:

– Este adevărat ce zice Dulcie, Dorothy. Orice ziar de pe Fleet Street ar vrea să pună mâna pe asta. E scandal curat, știu, dar publicul gustă așa ceva.

– Am putea să-l dezvăluim, Ceci, zise Dulcie. James cunoaște o grămadă de oameni din presă, și la fel și Felix. Și gândiți-vă doar ce jenată ar fi Clarissa. Toți prietenii ei ar ocoli-o. Ar veni la Miles târându-se în patru labe, dorind bani și orice altceva. Ar fi de acord să divorțeze doar ca să nu ajungă în ziare. El ar putea să se ducă s-o vadă și s-o amenințe că le spune ziariștilor despre Cora.

– Asta mie îmi sună a șantaj, zise Cecily și râse din nou. Dar ai dreptate, Dulcie. Ce spui tu e absolut adevărat. Clarissa nu mai are controlul deplin asupra situației. Și, brusc, Miles o are la mână.

– M-am gândit să te scot din cameră mai devreme, ca să vorbim un minut, Ceci, fiindcă mă gândeam să-i ofer o slujbă, zice Dorothy. Dar m-am hotărât să n-o fac.

– Și eu m-am gândit la fel, murmură Cecily. Dar m-am răzgândit. Nu o vreau în apropierea noastră. Vreau să-i folosesc informațiile, dacă putem. Dar nu vreau nici o asociere cu ea. Nu poate fi legată de noi. Fiindcă asta s-ar putea întoarce împotriva noastră. Am s-o ajut, fiindcă eu cred că e o fată drăguță, care a fost tratată deplorabil de către un om rău. Nu l-am plăcut niciodată, și știu că Hanson, care vede prin oameni, nu poate să-l sufere. Asta nu e important, desigur. Sunt sigură că pot să-i fac rost de o slujbă la Harte's. Cu toate că și asta e un pic prea aproape.

– Lasă-mă să mă gândesc la asta puțin, zise Dorothy. S-ar putea să-mi vină vreo idee.

– Ai de gând să-i spui ceva lui Howard? Despre comentariile Corei?

– Nu. Oricum, dacă există vreo suspiciune împotriva lordului Meldrew, n-ar fi de competența lui Howard... mai mult a poliției antifraudă. Dar o să tac din gură o vreme, asta dacă nu vreți ca el să ne dea o mână de ajutor în vreo privință.

– Nu, nu încă. Dar mulţumesc, Dottie, zise Cecily recunoscătoare.

– Am să dau o fugă să o văd pe Diedre, zise Dulcie. Şi ar trebui să vii şi tu cu mine, Ceci. A, şi apropo, îmi plac cele două paltoane ale mele. Vrei să le vezi pe mine, Dorothy?

– Cu siguranţă, Lady Dulcie. Hai, hai să mergem jos! Să-i lăsăm lui Cecily câteva minute să-şi facă ordine pe birou.

capitolul 57

Diedre stătea în mijlocul salonului mamei sale din Charles Street, uitându-se încă o dată în jur. În ultimele două săptămâni, venise în casa aceasta, încercând să sorteze toate bunurile care se aflau aici.

Felicity mai trăise doar un an după ce Lawrence Pierce fusese omorât; suferise un atac cerebral, în iulie 1928, şi nu-şi mai revenise niciodată.

Spre surprinderea lui Diedre, ea fusese singura dintre copiii mamei ei căreia îi fusese lăsat ceva în testament: acea casă şi tot ce se afla în ea. Singurul pe care ea îl voia era fabulosul portret al lui DeLacy, pictat de Travers Merton, care atârna deasupra şemineului.

Jenată că era singura dintre copii care o moştenise pe mama lor, Diedre vânduse recent casa şi intenţiona să împartă banii între ei cinci. Miles zicea că avea să cedeze partea lui Fondului de restaurare a Cavendonului, şi în cele din urmă deciseseră toţi să facă la fel, inclusiv ea.

Nici unul dintre ei nu fusese surprins de conţinutul testamentului.

Vasta avere a lui Felicity, moştenită de la tatăl ei, Malcolm Wallace, şi toate bijuteriile ei de la el, îi fuseseră lăsate lui Grace, fiica surorii ei, Anne, nepoata lui Felicity.

Diedre oftă lung. Obosise să tot vină să sorteze lucrurile mamei sale. Daphne o ajutase un pic, aducând-o pe Olive Wilson cu ea, şi la fel făcuse şi Cecily. DeLacy locuia la Cavendon şi nu venea niciodată la Londra; Dulcie avea un aşa dispreţ pentru „femeia aia", cum o numea ea pe mama ei, că nu se oferise să ajute.

Dar Dulcie venea în acea după-amiază şi o aducea şi pe Cecily cu ea, ca să aleagă tablouri pentru galeria lui Dulcie, împreună cu alte obiecte. Apoi mobilierul şi toate celelalte aveau să fie scoase la licitaţie în săptămâna care urma.

Se uită la ceas şi văzu că aveau să ajungă în scurt timp.

Diedre se lăsă pe spate într-un scaun şi se gândi la evenimentele din anul care trecuse. În primăvara lui 1928, ea şi Paul se întorseseră în cele din urmă la Londra. Mama ei murise cu şase luni înainte. Hugo îşi retrăsese ingenios investiţiile de pe Wall Street, şi la fel făcuse şi Paul. Amândoi mutaseră totul la Londra, aşa că nu mai era nevoie de un birou la New York.

Paul reuşise să vândă conacul cel mare, terenurile din Connecticut şi apartamentul mamei sale pe pe Fifth Avenue. Şi de îndată ce se stabiliseră în apartamentul ei din Kensington, fratele lui, Tim, îl ajutase să vândă triplexul din Park Avenue.

Paul fusese la fel de fericit ca ea să se mute în Anglia; şi lui îi era dor de familia soţiei sale la fel de mult cum îi era ei, înţelesese ce dor de casă îi era. Îi plăcea şi ideea de a-l creşte pe Robin la Londra, înconjurat de familia Ingham. Aveau să se mute în curând în noul apartament din Eaton Square; tatăl ei le dăduse un apartament la Cavendon, unde petrecuseră multe weekenduri.

Micul lor fiu era înfloritor, şi Diedre era mai fericită ca niciodată.

O clipă mai târziu, Ratcliffe, pe care îl păstrase ca să aibă grijă de casă, le introduse pe Dulcie şi pe Cecily în salon. O întrebă pe Diedre dacă doreau să ia ceaiul, dar toate refuzară.

Odată rămase singure și după ce se salutară, Dulcie se uită la Cecily și strigă:

– Spune-i lui Diedre! Cere-i părerea, Ceci!

– Ce să-mi spună? întrebă Diedre observând emoția de pe chipul lui Dulcie și sclipirea din ochi.

Cecily îi povesti despre Cora O'Brian și despre ce se întâmplase la magazin; despre legătura tinerei cu Meldrew și despre problemele lui financiare.

Diedre ascultă cu atenție, vizibil surprinsă.

Era la fel de surprinsă cum fuseseră și ele mai devreme.

– Fără să știe, tânăra asta v-a oferit pe tavă o grămadă de informații vitale despre Meldrew. Ar fi fatal să ajungă în presă. E destul de rea ruina financiară, dar umilința publică e mortală.

– Am putea să facem să se scurgă în presă! exclamă Dulcie așezându-se pe o canapea.

– Am putea, dar nu cred că o s-o facem, răspunse Diedre. *Papa* ar fi îngrozit de noi.

– Dar Clarissa ar fi extrem de jenată. Și o să aibă nevoie de bani, din moment ce lordul Meldrew, oribilul ei tată, n-o să mai aibă să-i dea.

– Așa se pare, după cum spune Cora O'Brian. Dar poate că o să aibă. Oamenii ca Meldrew au, de obicei, bani ascunși, adesea în țări străine, și mai ales în Elveția. Bani cărora ar fi greu să li se dea de urmă, explică Diedre. Cei care se specializează în fraudă financiară anticipează, de regulă, posibilele consecințe și se îngrijesc de viitor, de propriul viitor. Oricum, când devine publică situația asta?

– Cora cred că nu știe – cel puțin n-a pomenit nimic despre asta, zise Cecily.

– Să nu uităm că l-a citat pe șofer, Bert Robinson, îi aminti Dulcie lui Cecily și adăugă: Poate că autoritățile încă nu l-au prins.

– Asta e foarte posibil, aprobă Diedre. Noi știm doar ce i-a spus ei șoferul, plus faptul că Meldrew a părăsit-o și refuză să o mai îmbrace la modă sau să-i plătească facturile. Poate vrea doar să scape de ea.

– Păi, da, asta e adevărat. Totuşi, cred că Meldrew e genul de om care ar putea să fie un maestru al finanţelor, cum ar spune Miles.

– I-ai spus deja lui Miles? o întrebă Diedre pe Cecily.

– Nu pot să-i spun. E în tren spre Londra în momentul ăsta. Soseşte peste câteva ore.

– Bine. Informaţiile astea îi oferă posibilitatea de a negocia cu Clarissa Meldrew, dacă decide să-i spună că s-ar putea să ajungă în ziare.

Diedre râse sec.

– Asta sună a şantaj cumva, dar de ce nu? Mă îngrijorează doar familia Ingham, nu şi familia Meldrew. Miles a fost tratat foarte rău de ei. Iar atitudinea Clarissei e de neconceput.

– Cred că Miles ar trebui să facă asta, anunţă Dulcie, apoi exclamă: O, Doamne, ce portret minunat al lui DeLacy deasupra şemineului! E cel pictat de Travers Merton, nu?

Diedre încuviinţă din cap.

– M-am gândit să i-l dau lui DeLacy; al ei ar trebui să fie. Şi, apropo, ce-ai făcut cu tablourile pe care i le-a lăsat Travers prin testament? Aţi vândut vreunul până acum?

– Mai multe. Deşi, la început, ea a fost atât de reticentă să le dea, dar s-a răzgândit când i-am spus că e nevoie de bani pentru lucrările de restaurare la Cavendon. Asta a convins-o. A zis că Travers ar fi aprobat, fiindcă bunicul lui iubise Cavendon.

– Poţi să iei tot ce vrei de aici, Dulcie, zise Diedre, care voia să pună lucrurile în mişcare, să se ducă acasă, la Robin. Aici sunt nişte tablouri foarte bune, de artişti bine-cunoscuţi, şi mai sunt mai multe sus. Şi poţi să iei şi toate obiectele de artă, dacă vrei.

– În mod normal, nu i-aş atinge lucrurile nici să mă tai, răspunse Dulcie. Dar după ce le vindem, banii ajung la Cavendon. Dăm o raită să alegem ce-i mai bun?

– Hai, zise Cecily uitându-se la ceas. Vreau să fiu la apartament când soseşte Miles.

*

– Ei, ei, ei! zise Miles când Cecily îi povesti despre întâlnirea cu Cora O'Brian, şi îi oferi un zâmbet imens. Asta nu-mi rezolvă, de fapt, problema, dar îmi oferă nişte pârghii, nu crezi? Cu Clarissa.

– Ba da, răspunse Cecily apropiindu-se de el pe canapea.

Stăteau amândoi în faţa focului din salonul apartamentului ei şi beau ceai. Miles ceruse ceai cu zece minute în urmă, când sosise de la gara King's Cross. Îi spusese că îi era frig şi că avea nevoie de ceva fierbinte. Refuzase supa, explicând că avea să mănânce asta la cină.

– Te duci s-o vezi, nu? Şi cât mai curând posibil, Miles?

El încuviinţă din cap şi se uită la ceas.

– E prea târziu ca să iau legătura cu ea acum. O să-i dau un telefon mâine-dimineaţă şi o să încerc să stabilim o dată pentru întâlnire.

– N-o să vrea să ştie de ce vrei s-o vezi aşa, pe nepusă masă?

– Mă aştept la asta, răspunse el arătând dintr-odată gânditor şi uitându-se la flăcările care vuiau în şemineu. Trebuie să fiu cinstit şi să-i spun că trebuie să discutăm ceva cât se poate de personal, despre care nu se poate vorbi la telefon. Las' pe mine, ştiu că-i place intriga.

– Sigur, dar nu mă deranjează să mă văd eu cu ea, să ştii.

El chicoti.

– Nu pot să permit să se întâmple asta, iubirea mea. Ai face-o bucăţi. Sau ai face-o să te duşmănească. Trebuie să mă gândesc la ceva cu care să o atrag... Poate o să-i spun că am auzit că tatăl ei are probleme şi, dacă aş putea să fac ceva să-l ajut... Fraza rămase în suspensie când el îşi puse braţul în jurul ei şi o trase şi mai aproape. Dintr-odată, sunt cât se poate de optimist. O să vezi, 1929 o să fie anul nostru, Ceci. Norocul nostru e chiar după colţ, dragă.

capitolul 58

– Asta a fost o friptură de vită foarte specială, iubito, zise Howard Pinkerton. Cred că prânzul de duminică îmi place mai mult decât orice altă masă a săptămânii. Cu excepţia raţei tale din ziua de Crăciun. Şi budinca ta Yorkshire e cea mai bună din lume.

– Păi, ar fi bine să fie aşa, Howard. De acolo sunt de fel, râse Dorothy şi-i luă farfuria. Şi am făcut desertul tău preferat. Crumble cu mere.

– Mă răsfeţi, asta faci, Dottie. Şi cu cremă de lapte, n-am nici o îndoială.

– Aşa e! Vin într-o clipă.

Howard se lăsă pe spate în scaun, uitându-se pe fereastră. Era un decembrie rece şi ningea. Fulgii se lipeau de panourile de sticlă, făcând mici modele. Complicate, ca dantela. Viaţa era complicată. Şi complexă. Şi uneori nu putea să nu se încrânceneze când se gândea la duplicitatea şi la răul din această lume şi la oamenii răi, la oameni nelegiuiţi, care comiteau tot felul de păcate şi de crime. Pe de altă parte, existau şi oameni buni. Oameni strălucitori. Ca băiatul ăla minune care zburase peste Atlantic într-un avion mic şi fragil, anul trecut. Îl chema Charles Lindbergh şi devenise un mare erou, nu numai în America şi în Franţa, unde aterizase, ci şi aici, în Anglia, şi în toată lumea. Şi ca domnul Henry Ford, unul dintre preferaţii lui. Lui Howard îi plăceau automobilele lui Ford. Şi ca unul de-al lor, James Brentwood, cel mai mare actor clasic al ţării, un om decent şi integru.

Apoi existau oameni ca Lawrence Pierce. Îl obseda pe Howard. Se gândea la el adesea, convins că el îl omorâse pe Travers Merton. Şi că intenţionase s-o ucidă şi pe soţia lui, Felicity Pierce. În noaptea în care plecase acasă de la clubul său şi, în mod evident, fusese înhăţat de cineva care-i era duşman, avea în buzunarul hainei un flacon de clorură de potasiu. O supradoză din această substanţă era letală. Şi cui să-i fi fost destinată în

noaptea aia, dacă nu încrezătoarei lui soţii? Dar nu mai ajunsese acasă, şi o viaţă fusese salvată.

Şi apoi mai erau oameni ca John Meldrew. Lipsiţi de scrupule, duplicitari, escroci inteligenţi care luau de la oameni obişnuiţi bani şi îşi căptuşeau propriile buzunare. Aştia erau cei mai răi nemernici... furau de la săraci ca să se îmbogăţească.

– la uite, Howard, crumble cu mere şi cremă de lapte, zise Dorothy punându-i o farfurie în faţă.

Înainte ca el să apuce să-i mulţumească, ea dispăru din nou în bucătărie. Câteva secunde mai târziu, se întoarse cu propria farfurie şi se aşeză la masă cu el.

Desertul era delicios, şi el îl savură în tăcere. Dar avea de gând să stea de vorbă cu ea imediat.

Era tulburată, o preocupa ceva, îşi dădea seama de asta.

În definitiv, erau căsătoriţi de multă vreme. O cunoştea pe dinafară pe Dottie a lui.

Îşi beau cafeaua în salon, când Howard vorbi în sfârşit. După câteva înghiţituri de cafea, îşi puse ceaşca pe farfurioară şi îi zise:

– Ai fost tare preocupată tot weekendul, iubito. Te frământă ceva, sunt singur. Poate te-ar ajuta să vorbeşti cu mine, ce spui?

Dorothy scoase un oftat foarte lung, dar rămase tăcută. Sorbi din cafea, gândindu-se ce să facă. Să aibă sau nu încredere în Howard? Luă decizia. Avea să-l întrebe dacă auzise ceva despre lordul Meldrew şi când avea să fie arestat.

Ea şi Cecily trebuiau să ştie ce se întâmplă. Ceci voia să-şi aibă propriul destin sub control.

Se uită la el, oferindu-i un zâmbet slab, şi zise:

– Una dintre clientele noastre a venit la magazin la începutul săptămânii, Howard, şi era tare supărată. O cheamă Cora Ward, şi e...

– A fost în magazinul lui Cecily? Păi, atunci ştii, fără îndoială, că a fost părăsită de lordul Meldrew.

Dorothy încuviinţă din cap, aplecându-se în faţă cu nerăbdare.

– E cazul tău, Howard?

– Nu. E instrumentat de cei de la antifraudă, de poliția care se ocupă de criminalitatea financiară. Dar Matt Praeger, șeful acestei divizii, îmi e prieten vechi. Știu că băieții lui au adunat de ceva timp informații despre Meldrew. O să ajungă, în cele din urmă, la proces și la închisoare – n-am nici o îndoială cu privire la asta.

– Este iminentă? Arestarea adică?

– Nu sunt sigur. Cred că încă se mai adună probe, așa cum tocmai am spus. Au nevoie de un caz beton. Îți înțeleg interesul, Dottie. Fiica lui e soția de care s-a separat Miles Ingham. Ea îi ține pe Ceci și Miles departe unul de celălalt. De ce a fost tânăra la magazin?

– N-a avut cum să-și plătească facturile și n-a putut să-și ia noile rochii. Era dărâmată, ne-a spus printre lacrimi șirul de nenorociri. E destul de drăguță, dar e prinsă într-o situație proastă. Nu-i mai dă bani, i-a luat înapoi bijuteriile, i-a spus să părăsească apartamentul pe care îl închiriase pentru ea. Ne-a părut rău pentru ea. I-am obținut o slujbă la Madame Arlette Millinery. Doar atât am putut să fac – și Ceci nu vrea să ne implicăm prea tare.

– Nu vă implicați! exclamă el, un pic cam tăios pentru el.

Dorothy se uită la el.

– Am greșit cu ceva, Howard?

– Nu, n-ai greșit, totul e în regulă. Am îndoieli, dar s-ar putea să fie citată, să devină martor în instanță. Un martor al acuzării. Nu e bine să se menționeze nici un nume pe care îl cunoaștem, nu?

– Nu. Așa e. Richard Bowers mai știe și altceva? Când iese cazul?

– Nu, nu știe. Nu e sarcina lui. Și chiar dacă acum e însurat cu Vanessa, nu pot să mă duc la el. Nu i-ar plăcea, Dottie. Chiar deloc.

– Voiam doar s-o ajut pe Ceci. Vreau să se mărite cu Miles.

Ezită o clipă şi fu cât pe ce să-i destăinuie ceva. Dar se răzgândi, îşi ţinu gândurile pentru ea. La urma urmei, nu era sigură de ce ştia. Nu încă.

– De îndată ce aud ceva important, zise Howard, îţi spun, Dottie. Şi uite ce e: cred că Miles are o şansă mai bună să-şi negocieze divorţul acum, fiindcă fiica lui Meldrew o să rămână în curând fără nici un ban.

Duminică după-amiază, Miles formă pentru a şasea oară numărul de telefon de la casa pe care o deţinea în Kensington. De zile întregi nu răspundea nimeni, iar el trecuse de trei ori pe acolo. Era încuiată, draperiile trase. Ultima dată când fusese acolo, îl văzuse pe lăptar făcându-şi traseul şi-l întrebase dacă familia era plecată. Lăptarul încuviinţă din cap. „Plecată în vacanţă, cred, domnule."

Tocmai voia să închidă din nou, când cineva răspunse la telefon.

– Reşedinţa Ingham, îl informă un glas tânăr.

– Pot să vorbesc cu doamna Clarissa Ingham, te rog? întrebă el, dându-şi seama că vorbea cu tânăra slujnică Molly.

– Mă tem că doamna Ingham e plecată, domnule.

– Presupun că vrei să spui că e plecată din Londra?

– Da, domnule.

– Aha, înţeleg. Ai un număr de telefon de-al ei?

– Nu, domnule. A plecat în Elveţia, pentru vacanţa de Crăciun.

– A, da, desigur. Şi când se întoarce?

– La începutul lui ianuarie, domnule.

– Ai o adresă?

– Nu, domnule Ingham.

– Mulţumesc, Molly, zise el şi închise. Se întoarse şi îi spuse lui Cecily: E în Elveţia, pentru Crăciun. Apoi explică: Era servitoarea, Molly. Mi-a recunoscut vocea. Suntem iar la mila Clarissei.

Cecily clătină din cap.

– Nu, nu suntem. O să ne ne ducem să petrecem Crăciunul la Cavendon şi o să ne bucurăm de el. Am aşteptat atât de mult, aşa că ce mai contează câteva săptămâni, Miles? Ştiu acum că o să obţii divorţul. La un moment dat.

El se ridică, apoi se duse şi se aşeză pe braţul fotoliului ei, netezindu-i părul cu mâna.

– Nu mai e nimeni ca tine, Ceci, şi mă bucur că eşti a mea. Şi da, o să fii soţia mea într-o zi. Îţi promit!

capitolul 59

– Am venit pentru inspecţie, zise Daphne, stând în uşa dressingului lui Hugo, chiar lângă dormitorul lor.

El se întoarse când îi auzi glasul şi i se tăie respiraţia. Arăta uimitor! Purta o rochie lungă de mătase albastră-verzuie, simplă, dar elegantă, cu o croială superbă, la fel ca toate hainele lui Cecily. Spre deosebire de multe alte femei moderne, Daphne nu dorise niciodată o tunsoare bob, iar în seara aceea buclele blonde îi erau prinse într-un coc în vârful capului.

– Arăţi superb, zise el apropiindu-se de ea. Şi cerceii cu safir pe care ţi i-am dat când ne-am căsătorit se asortează cu ochii tăi. Doamne, n-am fost eu isteţ să mă gândesc la asta? încheie chicotind.

Daphne râse şi ea şi zise:

– Ei, am trecut proba?

– Te asigur că da, draga mea. O să pui pe toată lumea în umbră în seara asta.

– Mă îndoiesc. Cred că surorile mele intenţionează să fie cât se poate de fermecătoare.

– Presupun că mereu sunt, la fel ca tine. Şi că bona pe care aţi avut-o a fost un adevărat jandarm şi v-a chemat la inspecţie ori de câte ori ieşeaţi în lume.

– Într-un fel, a fost, dar a fost şi destul de drăguţă.

– Vrei să coborâm? Sunt gata, doar să-mi iau smochingul.

– Într-o clipă. Vreau să te întreb ceva – mă rog, mai multe, de fapt, Hugo. Expresia de pe chip i se schimbă uşor, deveni mai serioasă, când continuă: Când ne-am căsătorit mi-ai dat asta? Deschise poşeta de seară pe care o ţinea în mână, scoase un plic şi i-l arătă.

El încuviinţă din cap.

– Da, aşa e. Şi ţi-am spus să-l pui în seiful din dormitorul nostru.

– Exact aşa am făcut. A fost acolo de atunci. Şi, trebuie să recunosc, n-am vrut să mă gândesc prea mult la el, din cauza cuvintelor scrise pe faţa...

– „A nu se deschide decât după moartea mea", zise el, întrerupând-o şi repetând cuvintele pe care le scrisese cu ani în urmă. Înţeleg, draga mea. De ce acum, dintr-odată, vorbeşti despre asta?

– Fiindcă vreau să ştiu ce e în plicul ăsta, Hugo. Te rog să-mi spui.

– Este numărul unui cont de la banca din Zürich, care a fost deschis de către tutorele meu, domnul Benjamin Silver, din New York. El i-a dat plicul fiicei sale, prima mea soţie, Loretta, iar ea mi l-a dat mie mai târziu, chiar înainte să moară. Cine vrea să scoată banii dintr-un cont numerotat – aşa cum se numeşte – nu are nevoie decât de număr.

– Şi sunt bani în cont?

Daphne ridică dintr-o sprânceană.

– Da. El a depus destul de mult acolo, cu mulţi ani în urmă, şi nimeni nu s-a atins vreodată de ei.

– Aha. Şi altă întrebare este: ce s-a întâmplat cu moştenirea Lorettei? E în contul ăsta din Zürich?

– Parţial. Dar moştenirea de la tatăl ei nu era doar în bani şi investiţii, ci şi într-o mare afacere imobiliară, multe clădiri care aduc chirii anuale. După cum ştii, compania respectivă – pe care am deţinut-o eu de la moartea Lorettei – e condusă de Neil Coulton, care de-a lungul anilor a avansat în ierarhie. Întotdeauna a existat cineva

care a condus în numele meu, încă de când m-am întors să trăiesc în Anglia. Se opri, cercetându-i faţa cu privirea. De ce întrebi toate astea, draga mea?

– Din simplă curiozitate, Hugo. Tocmai s-a întâmplat să-mi cadă ochii pe plic atunci când am scos safirele, pe care nu le-am mai purtat de o grămadă de timp.

– Banii din contul numerotat reprezintă plasa de siguranţă pentru familia mea, Daphne. Tu şi copiii. Nu pot fi folosiţi pentru Cavendon, ştii.

– O, Hugo, nu mă gândeam la nimic de genul ăsta! Ştiu ce ai făcut pentru tata. Şi a fost extrem de generos din partea ta să-i oferi toţi banii ăia. Doar că am fost cam băgăcioasă, asta-i tot. Zău, Hugo!

– Bine, draga mea, nu fi supărată! Vreau doar să înţelegi că trebuie să vă protejez pe toţi, în caz că mi se întâmplă ceva.

– N-o să ţi se întâmple nimic rău. Eşti un bărbat tânăr. Şi îţi mulţumesc, Hugo, că mi-ai explicat asta şi că te asiguri că mica noastră familie e în siguranţă şi protejată.

– Mă bucur că tatăl tău a fost de acord, în sfârşit, s-o lase pe Dulcie să scoată la licitaţie colecţia de obiecte din argint din secolul al XVIII-lea. Nu-l ajuta cu nimic s-o păstreze în taină. O să vezi, ea o să facă o treabă minunată. La urma urmei, fiecare piesă e creată de un meşter argintar, precum Paul Storr.

Hugo se duse la dulapul de haine, scoase smochingul şi-l îmbrăcă.

Daphne se întoarse şi se îndreptă spre uşă. Hugo o apucă de mână şi o trase spre el. Se uită la el cu o expresie foarte serioasă şi concentrată, după care zise:

– Promite-mi că, dacă mor, n-o să te atingi de contul ăla elveţian numerotat. Trebuie să-l păstrezi pentru vremuri grele sau pentru o urgenţă reală.

– Îţi promit că o să-l păstrez pentru copiii noştri, Hugo.

El zâmbi, o sărută pe obraz şi o conduse afară din dormitorul lor.

Veneau vremuri grele, el ştia asta. Şi la fel şi Paul Drummond.

Fratele lui Paul, Tim, îl avertizase deja că era epoca fluctuației financiare; 1927 și 1928 fuseseră ani de boom. Nu-i plăcea să se gândească la ce avea să vină. Nici nu voia să discute cu nimeni. De ce să le strice Crăciunul?

Cina din Ajunul Crăciunului era un ritual la Cavendon Hall de peste optzeci de ani. Charles, ca tradiționalist, continuase obiceiul, găzduise în fiecare an una pentru familia lui. Era cel mai special dintre evenimentele de Crăciun, și toată lumea o aștepta cu nerăbdare cu mult timp înainte.

Acum, în timp ce stătea în capul mesei din sufragerie, nu putea să nu simtă un fior de mândrie și plăcere când privea în jur.

Cât de frumoase erau cele patru De-uri, îmbrăcate în rochii minunate și purtând cele mai bune bijuterii ale lor! Le prețuia pe cele patru fiice, așa cum îl prețuia și pe Miles, singurul său fiu și moștenitorul său. Și era acolo și Cecily, viitoarea lui noră, o stea strălucitoare.

Și ce să mai spună despre cei trei soți pe care fiicele lui îi aleseseră? El credea că toți erau făcuți unul pentru altul – mai degrabă o șansă, din moment ce el considera căsătoria un joc de noroc.

Ochii i se opriră pentru o clipă asupra vărului său primar, Hugo Stanton, care se dovedise un soț iubitor și un tată extraordinar.

Charles continuă uitându-se la Paul Drummond, care era croit din aceeași stofă ca Hugo, un bărbat de onoare în adevăratul înțeles al cuvântului. El fusese primul bărbat care o făcuse pe Diedre cu adevărat fericită, după anii ei de tristețe și viața ei singuratică de fată bătrână, lucrând la Ministerul de Război.

Și, în sfârșit, James Brentwood. Cu toată eleganța, tot talentul, toată marea lui faimă și tot statutul de star, era un om lipsit de orgoliu, în opinia lui Charles. Lungile plimbări cu James îi arătaseră că actorul era un om bun, decent, integru și onest. Era evident pentru toată lumea, nu numai pentru familie, că o adora pe Dulcie. Cât

despre fiica lui mezină, ea venera pământul pe care călca James.

Îl durea inima pentru Miles şi Cecily, o tânără pe care o cunoştea de când se născuse şi pe care o crescuse cu drag, ca pe o fiică. În ce situaţie îngrozitoare erau blocaţi!

După Crăciun, avea să se ducă la Londra cu Miles, să se consulte cu avocaţii lor. Faptul că John Meldrew părea să fie un escroc nu-l surprindea întru totul. Deşi nu-şi dăduse seama cât de extinse fuseseră tertipurile lui.

Miles îi spusese tot ce ştia, şi Charles vorbise îndelung cu Charlotte despre asta. Ea fusese de acord cu el că, pentru a obţine ce dorea Miles, trebuiau luate nişte măsuri ferme cu familia Meldrew. Un divorţ. Apoi căsătoria cu Cecily.

Şi, sperau, sosirea unui moştenitor, într-o zi din viitorul nu prea îndepărtat.

Sora lui, Vanessa, îi zâmbi, şi el îi zâmbi la rândul lui.

Şi ea era fericită. Căsătoria cu Richard Bowers venise târziu în viaţa ei, într-un fel. Dar Bowers era un gentleman, un om bun, şi cei doi erau, în mod evident, îndrăgostiţi.

Poate că în timpul vacanţei avea să stea de vorbă cu Bowers şi să-i ceară sfatul. Însă trebuia să fie atent cum făcea asta; nu voia ca Bowers să creadă că cerea ajutorul Scotland Yardului.

Charlotte îi prinse privirea, şi el se uită la ea admirând-o, iubind-o pe scumpa lui soţie. Ea îl punea pe primul plan, înaintea oricui altcuiva; la fel şi familia. El ştia că ea avea să apere familia Ingham şi Cavendon Hall până la ultima ei suflare.

În cele din urmă, privirea lui se opri pe marea doamnă a familiei...

Mătuşa Gwendolyn, stăpâna familiei. Arăta splendid în acea seară.

Frumoasă, viguroasă şi cu adevărat în formă. În anul care venea, 1929, avea să împlinească optzeci şi nouă de ani. „Şi nu-ţi face griji – o să fac suta, Charles", îl

anunţase în seara aceea. El nu se îndoia. Mai mult decât atât, ea avea o sănătate bună şi o voinţă de fier.

Iată-i pe toţi acolo, înconjurându-l: clanul lui, tribul lui, neamul lui, zi-i cum vrei, ei erau ai lui. Să-i iubească, să-i onoreze şi să-i protejeze. Acesta fusese întotdeauna scopul lui, de când devenise cel de-al şaselea conte, şi încă mai era. Asta era datoria lui.

Se uită la uşă în timp ce Hanson şi Eric Swann intrară împreună cu cei doi lachei, gata să servească felul principal.

Eric şi Laura Swann veniseră să lucreze la Cavendon pentru perioada Crăciunului şi a Anului Nou. În urmă cu două săptămâni, Charles vânduse într-un final casa din Grosvenor Square.

Fusese cumpărată de un maharajah indian putred de *bogat*.

Ca să nu piardă timpul, Eric găsise o casă mult mai mică, dar fermecătoare pe Queen Street, nu departe de Grosvenor Square. Charles o cumpărase imediat; era bucuros că rămâneau în Mayfair.

După sărbători, Eric şi Laura aveau să se întoarcă la Londra, ca să pregătească noua casă spre a fi locuită. „Ai încredere într-un Swann că o să-şi facă datoria", îşi zise Charles. O să fie gata în cel mai scurt timp cu putinţă şi o va face ajutat de o singură slujnică.

Hanson şi Eric turnară vinul roşu, iar Gordon Lane şi Ian Melrose serviră friptură de raţă, legume fierte, sos gravy şi sos de portocale, una dintre specialităţile bucătăresei.

Charles remarcă faptul că Hanson era, ca de obicei, în elementul lui, având grijă de întreaga familie, servindu-i cu stil. Ce servitor devotat şi loial fusese în toţi aceşti ani!

Atmosfera la cină era plină de râsete, pălăvrăgeală şi bonomie, în timp ce toată lumea savura mâncarea delicioasă, bea cele mai bune vinuri, vorbind despre

politică şi guvern, evaluându-i pe Stanley Baldwin[1] şi politicile lui.

După ce terminară de mâncat, Charles se ridică în picioare.

– N-am de gând să ţin un discurs lung, zise el. Vreau să spun doar câteva cuvinte. În primul rând, eu şi Charlotte vă mulţumim că aţi venit la Cavendon să petreceţi Crăciunul împreună cu noi. Vă primim cu multă plăcere şi cu mult drag. Acum aş vrea să toastez pentru Cecily şi pentru cele patru fiice ale mele, care au făcut atât de multe în ultimii doi ani ca să ajute la menţinerea reşedinţei Cavendon în siguranţă. Ştiţi cu toţii cât de mult s-au străduit, strângând banii necesari pentru restaurare, aşa că nu mai trebuie să le enumăr gesturile de generozitate şi dăruire. Uneori mă gândesc că sunt nişte războinice, alteori că sunt îngeri sub acoperire. Dar în seara asta, haideţi să toastăm pentru cele cinci doamne grozave de la Cavendon!

Ridică paharul, şi aşa făcură şi ceilalţi, inclusiv cele cinci tinere, care toastară una pentru alta cu zâmbete pe chipuri.

La câteva zile după Crăciun, în timp ce mergea spre casa lui Charlotte de la marginea parcului, unde Cecily îşi petrecea o parte din timp când se afla la Cavendon, Miles era cu adevărat îngrijorat. Împărţeau destul de des apartamentul ocupat acum de el în aripa de sud. Tatăl lui şi Charlotte nu suflau niciodată o vorbă; se prefăceau că nu văd. Şi acum el se ducea s-o convingă pe Ceci să vină înapoi cu el în reşedinţa principală. De îndată!

Percy Swann, paznicul-şef al terenurilor de vânătoare, îl avertizase cu scurt timp în urmă că se apropia un viscol. Miles nu voia ca Cecily să rămână singură şi izolată în casa de la marginea parcului.

[1] Fost prim-ministru al Marii Britanii în perioadele 1923–1924, 1924–1929 şi 1935–1937 (n.tr.)

Ea avea să se opună, știa el, fiindcă părinții ei, Alice și Walter, locuiau peste drum, în sat. Totuși, el n-avea să accepte un refuz.

Când intră în casă, Cecily tocmai își punea paltonul, și el observă și poșeta ei de pe un scaun.

– Bună, draga mea. Văd că mă aștepți, zise el zâmbindu-i. Pesemne că e telepatie.

– Da, răspunse ea cu un râs ușor. A trecut mama pe la mine. A zis că Percy îi avertizează pe săteni în legătură cu vremea, și credea că ar trebui să fiu cu tine, în condițiile...

Se întrerupse brusc, dându-și seama că era cât pe ce să spună ceva ce nu trebuia.

Miles se încruntă.

– Ce condiții?

– Viscolul, prostuțule, improviză ea și continuă: Mama i-a spus lui Percy că poate ar trebui să facă ceva cu Genevra și părinții și frații ei, de sus, de pe creastă, din căruțe. S-ar putea să fie prinși în capcană, știi – sunt în pericol.

– Percy știe, de obicei, ce are de făcut, așa că o să asculte de mama ta. Am observat că nu mai pleacă peste iarnă în ultima vreme... familia de romi, vreau să spun. Doar o să mă asigur că Percy se îngrijește de asta. Ar putea fi adăpostiți într-una dintre fermele goale din apropiere. E mult mai sigur pentru ei. Dacă vine vreo furtună, adică.

Furtuna nu veni în acea zi.

În câteva zile, vremea se înseninâ. Dar vineri, 28 decembrie, Miles se uită pe fereastra dormitorului și rămase uimit. Întregul peisaj era acoperit de zăpadă, care strălucea în lumina soarelui hibernal. Părea acoperit cu un strat de gheață sclipitoare. Bate vântul, se gândi el încă uitându-se afară. Erau troiene uriașe, iar copacii negri și goi dispăruseră sub pături de alb, care împovărau crengile.

Privind în sus, la cerul alb, știu, cu un fior de neliniște, că în curând avea să cadă și mai multă zăpadă. Nu

putu să nu se gândească la aripa de nord. Acoperişul fusese reparat, dar atât de multe camere avuseseră probleme grave, şi îi aşteptau ani de muncă acolo. Acea aripă provocase cel mai mare prejudiciu, fiindcă era expusă către ţinuturile mlăştinoase şi rafalelor reci de vânt dinspre Marea Nordului.

Se uită la Cecily, care încă dormea, şi se strecură în baie. Era numai şase dimineaţa, dar ştia că trebuia să se îmbrace şi să coboare cât mai curând posibil.

Avea să fie nevoie de el, era sigur de asta.

Îl găsi pe tatăl lui în sufragerie, luând micul dejun cu Hugo şi Paul. Toţi păreau la fel de îngrijoraţi ca el şi în curând începură să discute despre măsurile care trebuiau luate.

Hanson îşi făcu apariţia şi îi servi obişnuita cană fierbinte cu cafea, iar Miles ceru pentru micul dejun cârnaţi şi ciuperci.

Majordomul îşi făcu datoria cu obişnuita eficienţă şi graţie.

– Ce crezi, Hanson? întrebă Miles când majordomul îi puse farfuria în faţă.

– Să ne pregătim de vreme rea, zise Hanson. Cred că s-ar putea să fim prinşi aici în următoarele câteva zile. Lucrătorii de afară o să înceapă, fără îndoială, să îndepărteze zăpada din jurul casei. Dar ne aşteaptă o săptămână grea, domnule Miles.

Predicţiile tuturor se adeverită. Căzu şi mai multă zăpadă. Apoi ploua. Şi, din cauza vânturile puternice care suflau dinspre mare peste terenurile mlăştinoase, mormanele de zăpadă îngheţară, devenind suprafeţe sticloase. Pe multe poteci era periculos de mers, şi lucrătorii de afară împrăştiau cenuşă şi zgură din şemineuri, precum şi nisip amestecat cu sare.

Familia se puse pe aşteptat. James şi Dulcie părăsiră Cavendon pe 27, a doua zi după Ziua Puşculiţei. Promiseseră să-şi petreacă Ajunul Anului Nou la Londra,

împreună cu surorile lui, Ruby, Dolores şi Faye, şi cu soţii acestora, alături de Felix şi Constance Lambert. Dar Diedre, Paul şi Robin, băieţelul lor, rămaseră, şi la fel şi Vanessa şi Richard Bowers.

La un moment dat, Charles îl invită pe Richard în bibliotecă, la o discuţie, şi îi spuse povestea Clarissei Meldrew, precum şi ce aflaseră despre tatăl ei demn de dispreţ.

Richard se dovedi un bun ascultător şi dispus să stea de vorbă despre acea chestiune; confirmă că ceea ce ştia Charles era mai mult sau mai puţin adevărat. Meldrew nu fusese încă arestat, dar Richard n-avea nici o îndoială că urma să fie, şi asta relativ curând. Era doar o chestiune de evaluare a probelor şi de găsire a unor martori care să depună mărturie împotriva lui.

Charles era fericit că vorbise cu soţul surorii lui.

Deşi arestarea lui Meldrew nu i-ar fi adus divorţul fiului său, ruina financiară a tatălui ei ar fi pus-o pe Clarissa în situaţia de a se afla la mila lor. Ar fi avut nevoie de bani şi de un acoperiş deasupra capului. Miles avea mari şanse, credea Charles.

În timpul viscolului şi al izolării lor în casă, Cecily îşi petrecuse timpul verificându-şi hârtiile. Rapoartele lui Dorothy erau frumos scrise, detaliate şi explicite, şi ea putea să spună aproape dintr-o privire ce se întâmpla la magazinele şi buticurile de la Harte's.

Parteneriatul cu Emma Harte se dovedise extrem de fructuos. Cele două femei se împăcau bine, vedeau lucrurile în acelaşi fel şi, în plus, erau femei harnice şi devotate din Yorkshire, pline de energie, ambiţie şi disciplină.

Spre surprinderea ei iniţială, buticul pentru mirese se dovedise un mare succes. Atât de mare, încât lui Cecily îi veni ideea de a produce tiare care să se potrivească cu voalurile şi cu rochiile. În acest scop, cumpărase patru tiare valoroase cu diamante, din Colecţia Ingham, stocate în cutii mari şi pătrate în subsol. Le reprodusese în cristal şi sticlă, şi se vânduseră rapid. Aparent, toate

tinerele mirese voiau să fie prinţese sau regine cu o tiară sclipitoare.

Şi Colecţia de bijuterii Cavendon de Cecily Swann fusese un mare succes, cu toate că asta nu o surprinsese. Manufacturierul era unul dintre cei mai buni din Anglia, iar produsele lui erau de o calitate superioară. Ea stătea cu ochii şi pe un alt manufacturier, din Paris, ale cărui piese păreau aşa perfecte, încât femeile credeau că erau făcute din nestemate.

Dulcie venise la ea într-o zi şi îi atrăsese atenţia că accesoriile ei, precum poşete de seară, poşete de zi, broşe de pălărie şi pantofi, aveau şi ele vânzări uriaşe. Când Cecily se întrebase cu glas tare de ce oare, Dulcie explicase: „Fiindcă femeile tinere, cu mai puţini bani decât clienţii tăi din lumea bună, şi le pot permite. Şi pot să se laude că au în garderobă ceva de la Cecily Swann. De aceea, ar trebui să faci o nouă colecţie de ace de pălărie în formă de trandafir alb, din mătase, şi poate să foloseşti şi alte culori".

Cecily îi ascultase sfatul; Dulcie îi dădea idei, o ajuta în multe privinţe cu marfa şi conducea, în acelaşi timp, propria galerie de artă.

Din cauza nevoii ei de a fi cu James în zilele în care el n-avea matineu sau era între reprezentaţii, angajase un dealer de artă cu experienţă, Melanie Oakshot, care lucra în domeniu de peste douăzeci de ani. Melanie o adusese cu ea pe tânăra ei asistentă, Bethany Armitage, şi împreună făceau o treabă bună pentru Dulcie, administrând Galeria Dulcie Ingham-Brentwood în numele ei.

Se auzi un ciocănit în uşă, şi Cecily ridică privirea. Charlotte intră în salonaşul în care lucra când era la Cavendon.

Charlotte zâmbi.

– M-am gândit că aş putea să-ţi ofer un mic răsfăţ în după-amiaza asta. Asta numai dacă vrei.

– Un răsfăţ e întotdeauna bine-venit, mătuşă Charlotte. Despre ce e vorba?

– Un tur al tainiţelor din subsol. L-am convins pe Charles să mai vândă nişte bijuterii Ingham, şi mă întreb dacă n-ai fi interesată să creezi o a doua colecţie.

– Aş fi. Ce minunat! Sigur că mi-ar plăcea să cobor în tainiţe.

– M-am gândit eu. Poate mergem în sufragerie să luăm masa de prânz.

Toată lumea era aşezată şi le salutară pe Charlotte şi Cecily când sosiră în sufragerie. Miles avea un zâmbet pe chip, şi Cecily îi zâmbi şi ea.

– O veste bună, dulceaţa mea, zise el. Zăpada a început să se topească, vremea s-a încălzit şi cred că vine marele dezgheţ.

– Miles, nu-mi place că trebuie să-ţi spun asta, interveni Diedre, dar de dimineaţă am văzut nişte mici infiltraţii în tavanul băii mele. Chiar i-am vorbit despre asta lui Hanson, dar ar trebui să ştii că e nevoie de încă o verificare a casei.

– Fir-ar să fie! exclamă el, apoi zise: O, scuză-mă, *papa!*

– Ted şi muncitorii lui au să rezolve totul, Miles, îl linişti Charles. Încearcă să nu-ţi mai faci atâtea griji. Oamenii verifică încăperile zilnic. Să fim mulţumiţi că cele mai mari pagube sunt în aripa de nord. Cel puţin sunt toate în acelaşi loc.

Intrară lacheii şi serviră supă *mulligatawny*[1] şi ruloauri calde.

– O, bun! exclamă Miles. Supa mea preferată, Hanson.

– Bucătăreasa a făcut-o special pentru dumneata, îi şopti Hanson aplecându-se mai aproape şi turnând vin alb în cupa lui Miles. Dar nu mai spune nimănui. Eşti preferatul bucătăresei.

După supă, se servi friptură de pui cu legume; la desert erau mere coapte cu smântână groasă, un fel preferat de-al contelui care le plăcea şi celorlalţi.

La un moment dat, Miles zise:

[1] Supă de pui concentrată şi condimentată, originară din India (n.tr.)

– Te simţi bine, Ceci? Arăţi cam palidă. Am observat şi că n-ai mâncat prea mult.

– Mă tem că nu mă simt prea bine, Miles, răspunse ea şi, uitându-se la Charlotte, zise: Pot să mă retrag, mătuşă Charlotte? Cred că trebuie să mă duc în camera mea.

– Desigur, Ceci. Să vin cu tine? se oferi Charlotte.

– Nu, mulţumesc. Sunt bine.

Miles îşi împinse înapoi scaunul şi exclamă:

– O s-o conduc eu pe Ceci sus. *Papa*, Charlotte, vă rog să mă scuzaţi amândoi!

– Ajut-o pe Cecily, zise Charles. Spuneţi-mi dacă vreţi să-l chem pe doctorul Laird. Cred că o să reuşească să ajungă pe moşie. Potecile şi drumurile din interior au fost curăţate de zăpadă.

– Mulţumesc.

Miles o luă pe Cecily de braţ şi ieşiră din sufragerie, traversară holul până ajunseră în aripa de sud.

– N-ai prea fost în apele tale încă din Ajunul Anului Nou, draga mea. Crezi că eşti deranjată la burtă?

– Nu chiar, răspunse Cecily şi se ţinu de braţul lui când urcară scara.

De îndată ce intrară în salon, Cecily se duse la fereastră şi o deschise, apoi respiră aer curat.

– Aşa e mai bine, zise ea întorcându-se cu faţa spre el. Miles, trebuie să-ţi spun ceva.

El îi aruncă o privire curioasă. Tonul ei era cât se poate de ciudat.

– Ce anume, iubito? Se apropie şi se uită atent la ea. Chiar eşti un pic trasă la faţă.

– S-ar putea să fi mâncat prea multe lucruri consistente de sărbători, zise Cecily. Dar, de fapt, nu e nimic în neregulă cu mine care să aibă legătură cu mâncarea. Respiră adânc şi zise: Sunt însărcinată, Miles. Sunt însărcinată în zece săptămâni cu copilul tău.

Miles încremeni de uimire şi se holbă la ea. Amuţi, luat cu totul prin surprindere. Apoi ochii albaştri i se luminară şi un zâmbet imens îi apăru pe buze. Se întinse

şi o luă în braţe şi o ţinu strâns. Apoi o îndepărtă uşor, o sărută pe obraji, pe frunte, pe nas. O îmbrăţişă din nou.

– Ura! O să avem un copil! strigă el.

Cecily nu putu să nu râdă cu el, însă apoi zise încet:

– Mă tem că fiul tău o să fie nelegitim dacă nu obţii un divorţ înainte să vină vara.

– O să-l obţin! Nu-ţi face griji! Am un stimulent mai puternic decât oricând să rezolv chestiunea asta. Iar *papa* o să meargă până în pânzele albe pentru mine, n-ai nici o teamă.

– Deci nu eşti supărat? Vreau să spun, fiindcă nu suntem căsătoriţi?

– Sunt al dracului de înnebunit. Dar nu supărat. E primul nostru copil. Întinse mâna după ea, ezită, apoi zise: Pot să-ţi ating burtica, te rog, Ceci?

Ea zâmbi.

– Nu e mare lucru de simţit. Dar, da, poţi să-mi atingi burtica.

El îi mângâie abdomenul cu mâna, după care o întrebă:

– Ce simţi? Adică înăuntru? Îl simţi cum creşte?

– Mă simt diferit, şi trupul mi s-a schimbat, sânii mi s-au umflat un pic şi uneori mi-e greaţă de mâncare, ca adineauri, la prânz.

– Ai consultat vreun doctor?

– Da, sigur. Cu o zi înainte să vin în Yorkshire de Crăciun. A confirmat ce presupuneam eu.

– Ar trebui să telefonez după doctorul Laird? Poate ar fi bine să vină să te consulte.

– Sunt cât se poate de bine acum. Trebuie doar să fiu atentă la alimentele consistente şi să le şi reduc un pic. Oricum, dacă vine doctorul Laird să mă consulte, o să ştie toată lumea că sunt însărcinată cu copilul tău.

Miles îşi muşcă buza, încercând să-şi stăpânească râsul. Înghiţi greu şi zise:

– Păi, Cecily, nimeni nu crede că jucăm şah aici. Cred că majoritatea oamenilor pe care îi cunoaştem sunt pe deplin conştienţi că avem o relaţie serioasă.

Ea zâmbi şi se aşeză.

– Când o suni pe Clarissa? E deja patru ianuarie. Cu siguranţă s-a întors, nu?

– Nu ţi-am spus asta, dar am sunat-o acasă zilnic, de două ori pe zi. Pur şi simplu nici un răspuns. Dar *papa* a fost de acord că ar trebui să ne întâlnim săptămâna viitoare cu avocaţii noştri şi să punem la punct nişte aspecte legale. Poate reuşim să-i forţăm cumva mâna.

– S-ar putea să fie de acord de bunăvoie, dacă tatăl ei ajunge la puşcărie, murmură Cecily.

– În cele din urmă, asta o să se întâmple, fără îndoială, o să aibă nevoie de bani şi o să mă caute. Nu-ţi face griji, o să se rezolve totul.

– Sper, Miles. Nu vreau ca primul nostru copil să fie nelegitim. Vreau ca fiul tău să fie moştenitorul tău legal.

– Ai încredere în mine, ai încredere în dragostea mea, Cecily Swann, în curând Cecily Swann Ingham.

Hugo avea un hobby care făcea pe toată lumea din familie să zâmbească. Era ceva destul de nevinovat, dar cumva îi amuza. Îi plăcea la nebunie să citească ziarele, şi mai ales pe cele pline de poveşti sinistre.

Şi astfel, în fiecare duminică dimineaţa, se retrăgea în biroul său din aripa de sud, închidea uşa şi „savura", cum spunea el, până la prânz.

Daphne îi învăţase pe copii să respecte acest obicei al tatălui lor. Ştia cât de mult îl relaxa asta, îi lua gândul de la grijile lui obişnuite legate de bani, de investiţii, de Cavendon şi de viitor.

Şi aşa se întâmplă şi în acea duminică dimineaţă de început de ianuarie. Hugo se aşeză într-un fotoliu în faţa focului şi începu să citească. După numai un minut sau două de trecere în revistă a primei pagini din *Sunday Times*, ziarul serios pe care îl citea întotdeauna primul, se îndreptă în scaun. Citi din nou, puse ziarul jos şi sări în picioare.

Părăsi biroul, urcă scările în fugă şi ciocăni uşor în uşa dormitorului lui Miles. Aceasta se deschise imediat, şi îl văzu pe Miles cum pune degetul la buze şi zice:

– Şşşşt! Miles ieşi din încăpere şi îi explică: Vreau s-o las pe Cecily să doarmă. E tare obosită. De asta n-a coborât la micul dejun.

Hugo încuviinţă din cap, puse mâna pe braţul lui Miles şi zise:

– Vino cu mine! Am ceva să-ţi arăt.

capitolul 60

Hugo îl conduse pe Miles în biroul său şi ridică *Sunday Times*. Privindu-l cu luare-aminte, zise:

– Uită-te la asta, Miles! Cred că ai face bine să citeşti.

Miles se întrebă despre ce era vorba, luă ziarul de la cumnatul lui şi se uită pe prima pagină. Titlul îl lovi drept între ochi.

> PAIR RĂNIT ÎNTR-O ORIBILĂ AVALANŞĂ:
> FIICA MOARTĂ ÎMPREUNĂ CU ALŢI PATRUZECI ŞI UNU
> Chamonix, Franţa. 6 ianuarie 1929
>
> *O avalanşă de proporţii înfricoşătoare a măturat ieri Mont Blancul, omorând patruzeci şi două de persoane şi rănind alte treizeci. Printre morţi se află doamna Clarissa Ingham, fiica magnatului şi pairului ereditar Lord John Meldrew, şi logodnicul ei, domnul Philippe Meurice, un bancher francez. Tatăl doamnei Ingham a fost grav rănit, dar are şanse mari de supravieţuire. Lordul Meldrew şi grupul său nu erau pe versanţi, ci stăteau într-o cabină de schilift care cobora din vârful muntelui Mont Blanc. Schiliftul a fost lovit de bucăţi masive de zăpadă, care au căzut cu asemenea viteză şi erau atât de grele, încât au rupt cablurile care*

ţineau schiliftul. Poliţia declară că e un miracol că lordul Meldrew a scăpat cu viaţă.

Mai mulţi martori oculari au raportat că se plimbau prin oraş, când au auzit huruituri – zgomote puternice, răsunătoare. Pe versanţii muntelui Mont Blanc se produceau vertiginos fisuri; jumătate din munte se prăbuşea într-un strat imens, care părea lat de sute şi sute de metri. Bucăţi gigantice de zăpadă se năpusteau înainte, prinzând viteză pe măsură ce se rostogoleau, măturând totul în cale.

Se crede că mulţi schiori de pe versanţi au fost îngropaţi sub masa de zăpadă.

Cabina schiliftului a fost lovită de mai multe bucăţi uriaşe de zăpadă îngheţată, care i-au smuls cablurile şi au făcut-o să se răsucească prin aer. Toată lumea a decedat, cu excepţia magnatului britanic. Alţi cetăţeni englezi care şi-au pierdut viaţa pe versanţi sunt doamna Jessie Green, domnul Peter Pullen...

Miles se opri din citit, din moment ce nu recunoştea nici unul dintre celelalte nume. Se uită uimit la Hugo, clătinând din cap cu neîncredere, şi zise:

– N-a fost în Elveţia, ci în Franţa, şi nici mai mult, nici mai puţin, cu un logodnic. Nici n-am ştiut că avea un logodnic. E greu să faci asta când există un soţ, chiar dacă plecat de mult. Miles îşi apăsă palmele pe ochi. Ce mod îngrozitor de a muri!

– Şocantă moarte, zise Hugo. Şi, deşi tu şi tatăl tău nu sunteţi menţionaţi în povestea asta, fiind vorba de foarte cuviinciosul *Times*, pun pariu că unele dintre celelalte ziare o să scrie mult. Aşa că fii pregătit! S-ar putea să existe ceva scandaluri. Probabil ar fi o idee bună să o ţii pe Cecily aici, mai degrabă decât la Londra. Până când se liniştesc apele. Dar cred că tu şi Charles ar trebui să fiţi la Londra. Voi deţineţi casa aia. Fiind la Londra, o protejezi pe Ceci.

– Înţeleg, Hugo. Mulţumesc pentru pont şi îţi mulţumesc că ai venit după mine. E ceva odios de citit, un

mod urât pentru oricine să moară, dar... Oftă. Ce-ar mai fi de spus?

– Așa e, Miles. Sunt de acord. Nu e nevoie să mai zici nimic, știu. Făcu un pas înainte și-i oferi lui Miles o îmbrățișare de urs, șoptindu-i la ureche: Dar ești un om liber. Urât cum e, te eliberează din robie.

– Mai bine mă duc la Cecily, și apoi îl caut pe *papa* să-i spun.

– Dacă vrei, pot să-i arăt eu *The Times*, zise Hugo.

– Ai putea, te rog? Cred că eu mai bine mă duc la Cecily.

Miles intră în apartamentul său prin salon și se așeză pe canapea. Era ușor amorțit de șoc.

Clarissa era moartă.

Asta era ceva la care nu s-ar fi așteptat nici în cele mai nebunești visuri ale sale, și n-ar fi dorit-o nimănui, oricât de amărât ar fi fost el. Ce ironie că escrocul și duplicitarul ei tată trăia! Ce destin ciudat! Dar, fără îndoială, Meldrew avea să-și petreacă mulți ani din viață în închisoare. Unde îi era locul.

Auzi un zgomot și se uită spre ușa dormitorului. Cecily stătea acolo în halat, privindu-l lung.

– M-ai lăsat să dorm în timpul micului dejun, zise ea.

– Așa e, dar aseară păreai epuizată. Se duse la ea, o luă pe după umeri și o conduse spre canapea. Vino și stai cu mine! Am ceva să-ți spun, draga mea.

Cecily se trase ușor înapoi și se uită la el.

– S-a întâmplat ceva. Pare foarte serios, chiar grav. Ce este, Miles?

El îi repetă tot ce citise în ziar.

– Hugo are jos o grămadă de alte ziare, Ceci. Mă duc să vorbesc cu *papa* și apoi să le citesc. Hugo crede că eu și *papa* o să fim menționați, că ar trebui să plecăm la Londra. Și că tu ar trebui să stai aici, în Cavendon, până când chestia asta... mă rog, trece. S-ar putea ca unii ziariști să dorească să stea de vorbă cu mine și cu *papa*.

Cecily încuviință din cap.

– Ca să fiu sinceră, Miles, cred că ar trebuie să rămân aici, la ţară, câteva săptămâni. Am ceva de lucru şi trebuie să fiu... liniştită, cum sunt mereu aici... Glasul i se stinse, şi apoi zise încet: Ce mod oribil de a muri!

Firește, ziarele avură o zi plină cu povestea asta.

Se scriseră mii de cuvinte despre Clarissa Meldrew, despre tatăl ei, magnatul, despre soţul de care se separase, Miles Ingham, despre tatăl lui, al şaselea conte de Mowbray, şi despre iubita lui, Cecily Swann. Răscoliseră mizeria şi-şi scriseseră poveştile, dar familiei Ingham nu-i păsa deloc. Şi nici tinerei pe nume Swann. În ea creştea o bucată din preaiubitul ei Miles.

– Cum era vorba aia minunată pe care a zis-o cineva odată? „Publicaţi, şi dracu' să vă ia!"[1] Nu dau doi bani pe ce spun ei. Ştiu cine sunt şi ce sunt, îi zise într-o zi Charles lui Miles. Nu căsătoria nereuşită a fiului meu mă defineşte. Cine sunt ca om mă defineşte.

– Sunt de acord şi, sincer, *papa*, nu cred că ziarele au fost chiar atât de rele. De fapt, cred că lui Meldrew îi merge mult mai rău decât nouă. Şi de ce nu? Ei ştiu că e un infractor.

Charles încuviinţă din cap.

– Mă bucur că i-ai adunat pe avocaţii noştri împreună cu ai lor şi ai preluat casa din Kensington. Presupun că nu vrei să stai acolo, nu?

– Dumnezeule, nu! Cât oi trăi! Ar trebui scoasă la vânzare, nu crezi?

– Ba da. Banii o să ne ajute cu toate blestematele de infiltraţii şi ţevi sparte, şi Dumnezeu ştie ce altceva. Cavendon e un hoţ, obişnuia tata să spună, şi avea dreptate.

– Mulţumesc că m-ai sunat, unchiule Howard, zise Cecily. Ţine-mă la curent! Lui Miles îi place să ştie totul.

[1] Replică rostită de primul duce de Wellington, Arthur Wellesley, când a fost şantajat de John Joseph Stockdale şi Harriette Wilson (n.tr.)

– Am promis să ţinem legătura. Şi, din câte am auzit, Meldrew o să fie închis de îndată ce i se vindecă rănile. De fapt, e înconjurat non-stop de gardieni la spital. N-o să poată să plece pur şi simplu de acolo, ştii. Poliţia antifraudă îl are în colimator. O să stea la închisoare mulţi ani.

– O merită, zise Cecily.

– Aşteptăm cu nerăbdare să venim la nuntă, Ceci. Şi uite-o pe mătuşa Dorothy, care freamătă de nerăbdare să vorbească cu tine.

– Bună, Dottie, zise Cecily. Îmi pare rău că sunt încă aici, în Yorkshire, dar doctorul Laird a vrut să mă mai odihnesc un pic.

– Stai cât ai nevoie, iubirea mea mică. Am eu grijă de toate. Dulcie vine şi pleacă, şi Diedre s-a oferit să vină dacă am nevoie de ajutor. Femeile războinice sunt pregătite, dispuse şi capabile. Oricum, am vrut doar să ştii că rochia ta e gata. Lady DeLacy a zis că s-ar bucura să ţi-o aducă mâine la Cavendon. Să ţi-o trimit cu ea?

– E o idee bună, Dorothy. Abia aştept s-o văd.

– Şi eu abia aştept să te văd purtând-o, stând în faţa acelui altar de la Cavendon, măritându-te cu iubirea vieţii tale.

Cecily râse.

– N-am crezut că o să aud vreodată cuvintele... „măritându-te cu iubirea vieţii tale la Cavendon".

– Ştii cum zice Charlotte: „Ce ţi-e scris în frunte ţi-e pus." Şi ea ştie ce vorbeşte.

Cecily îşi luă rămas-bun şi închise, apoi se întoarse când auzi uşa salonului deschizându-se.

– Pot să intru? întrebă Lady Gwendolyn. Şi să pun mâna pe burtică?

– Sigur, răspunse Cecily cu râsul răsunându-i în glas.

– Doar glumesc, draga mea, zău! Dar Miles mi-a mărturisit că-i place la nebunie să-ţi pună mâna pe burtică peste noapte. Şi înţeleg cum se simte. E ceva minunat când o nouă viaţă se dezvoltă. Lady Gwendolyn intră în salon şi zise: Am un dar de nuntă pentru tine, Ceci. Şi

sper să-ţi placă. Îi înmânã lui Cecily un pachetel ambalat, apoi se aşează pe un scaun.

– Cât de frumos din partea dumneavoastră, Lady Gwendolyn! Mulţumesc!

– Mătuşă Gwendolyn, după ziua de mâine, Ceci. Vei fi membră a familiei atunci.

Cecily îi zâmbi din nou şi dezlegă panglica albă, scoase capacul de pe o cutie din piele roşie. Înăuntru era o căpşunică făcută în întregime din rubine, cu frunze şi o tulpină împânzite cu diamante.

– Cât de neobişnuită! E pur şi simplu frumoasă! exclamă Cecily scoţând-o şi uitându-se la ea.

– A fost unul dintre darurile pe care mi le-a dat răposatul meu soţ, fiindcă îmi plăceau căpşunele şi frişca. Încă îmi mai plac. Era un dulce, avea astfel de idei fanteziste. Şi nu mă deranjează dacă vrei s-o copiezi pentru colecţia de bijuterii de la Harte's.

Cecily izbucni în râs, se ridică şi se duse să o sărute pe stăpâna familiei Ingham, pe care o iubise întotdeauna.

Era o nuntă mică, în familie, şi avea loc la bisericuţa de pe moşia de la Cavendon. Cecily purta rochia pe care o concepuse ca să-i ascundă starea, bazată pe cea pe care i-o făcuse lui Daphne cu ani în urmă.

Era în stilul Imperiului francez, cu mâneci lungi, cu linia bustului înaltă, dintr-un material cutat care cădea în falduri în partea din faţă. Era făcută din mătase de culoarea lavandei şi avea un mantou asortat. Ambele erau lungi până la gambă. Purta o calotă Juliet asortată, un stil pe care îl făcuse celebru ea însăşi.

Cele patru De-uri insistaseră să fie doamne de onoare şi, spre amuzamentul ei, toate purtau rochiţe albastre, ca să se asorteze cu ochii lor.

Mama ei, Alice, insistase să se mărite de acasă de la ei, şi Cecily fusese de acord că avea absolută dreptate. Era foarte corect aşa.

Era o nuntă de martie, fiindcă Miles refuzase să aştepte mai mult, şi Cecily era de acord cu el. Voia să-i

poarte verigheta, după toți acești ani. „Și după trei cereri în căsătorie", adăugase ea făcându-i cu ochiul.

Fratele ei, Harry, Hugo, Paul Drummond și James Brentwood erau cavaleri, purtând, ca de obicei, trandafirul alb de Yorkshire de pe blazonul Ingham la reverele costumelor de dimineață.

Miles îl rugase pe tatăl lui să-i fie cavaler de onoare, iar al șaselea conte acceptase cu bucurie.

Și de data asta biserica era încălzită cu sobe cu parafină și plină de flori frumoase când Cecily păși pe culoar la brațul tatălui ei, Walter Swann. Când ajunse în cele din urmă la altarul înconjurat de minunate vitralii, i se păru că visează. Era o zi însorită, și lumina colorată se filtra înăuntru ca un curcubeu.

Când trebui să rostească „Da", lui Cecily îi tremură ușor glasul, fiindcă, în adâncul sufletului ei, nu crezuse niciodată că avea să se mărite cu Miles. Erau prea multe împotriva lor.

Când glasul lui răsună clar și puternic în biserică, ochii ei se umplură de lacrimi. Apoi o sărută și o ținu lângă el. Îi auzea inima bătând lângă a ei, și bătând la unison.

– Suntem căsătoriți, Ceci, șopti el și o conduse cu mândrie pe culoar, pe acordurile melodiei „Uite, vine mireasa".

Sătenii erau afară, făcând cu mâna, ovaționând și aruncând petale de trandafiri și confetti, care erau zburate de vânt. Iar prima persoană pe care i se opriră ochii lui Cecily fu Genevra, fata romă, îmbrăcată într-una dintre rochiile lui Cecily, cu o panglică roșie în păr.

– Trebuie să ne oprim, îi zise Cecily lui Miles, iar el își dădu din cap acordul când o văzu pe țigăncușă.

Genevra le zâmbi, cu ochii ei negri strălucind, și-i întinse lui Cecily o bucată de hârtie.

– Un dar pentru tine, zise ea. Uite! Uită-te la ea!

Cecily așa făcu. Și văzu desenată pe ea o cutie pătrată, cu o pasăre stând pe capac. Cu un ciudat scris dezlânat,

cuvintele spuneau: „Swann stăpânește". Și Cecily înțelese imediat.

Își aminti desenul făcut de Genevra în noroi, cu un băț, în urmă cu mulți ani. Se uită la Genevra și rosti cuvintele:

– „Swann stăpânește?" Sună ca o întrebare.

Genevra înclină capul și își puse mâna pe propriul abdomen.

– Copilul Swann stăpânește Ingham, zise ea, și le trimise amândurora bezele, fugind spre câmpuri. Și Cecily înțelese că acea cutie reprezenta Cavendon Hall, iar pasărea era o lebădă.

Coborâră pe potecă, din nou în sunetul aplauzelor și al ovațiilor sătenilor.

– E băiat, zise Cecily. Sunt însărcinată cu moștenitorul tău, Miles.

– Asta a vrut ea să zică? întrebă el.

– Da. Și eu o cred.

Mai târziu în acel an, într-o frumoasă zi însorită, în iulie 1929, Cecily intră în travaliu la Cavendon Hall. Era obligatoriu ca un Ingham să se nască acasă; pentru nașterea copilului, veniseră moașe din sat.

Cu toate că era în travaliu de aproape zece ore, lui Cecily nu-i păsa. Era copilul ei, copilul pe care Miles i-l dăduse, un așa mare și minunat dar de la el, precum dragostea lui de lungă durată. Când copilul sosi în cele din urmă, se dovedi a fi băiat. Îl numiră David Charles Walter Swann Ingham, după străbunicul lui, David, al cincilea conte, bunicul lui, Charles, și bunicul lui, Walter, tatăl lui Cecily.

– O, e atât de frumos! îi zise Miles în timp ce stăteau la cristelnița din biserica de pe moșie, în ziua botezului lui, câteva săptămâni mai târziu.

– La fel ca tatăl lui, zise Cecily. Așa tată, așa fiu.

Miles se aplecă mai aproape și o sărută pe obraz.

– Mulțumesc, Ceci. Și mulțumesc lui Dumnezeu că totul a ieșit bine, șopti el.

Și ea fu de acord.

*

Cecily și Miles își petrecură mult timp în Yorkshire în restul verii. El trebuia să fie pe moșie, să lucreze cu tatăl său și cu Harry, al cărui plan de a închiria fermele avusese mare succes. Supravegheau, de asemenea, reparațiile și restaurarea casei, care nu se mai încheiau.

Cât despre Cecily, ea putea să lucreze de oriunde și era în stare să creeze o nouă linie de bijuterii, precum și accesorii, pantofi și rochii de mireasă. Emma Harte reînnoise contractul lor și încă erau în parteneriat.

Cecily îi iubea nebunește pe copil și pe Miles, și era atât de fericită! I se părea că are o viață perfectă.

Hugo și Paul stăteau împreună cu fratele lui Paul, Tim, în biroul lui Hugo de la Cavendon. Tim fusese la Paris pentru afaceri și cu o noapte în urmă, când sosise în Yorkshire, le adusese o veste tulburătoare.

– Fluctuații financiare. Povestea obișnuită. Mari speculații, investiții iresponsabile, încredere pusă în oameni de afaceri și agenți de bursă necinstiți și în alții asemenea. Afacerea mare e cea mai bună, ne-au spus. Aceasta conduce lumea. Asta s-a întâmplat, și niciodată n-a existat nici un fel de regulament pe Wall Street, după cum bine știți. Tim oftă. O văd venind. O prăbușire a Wall Streetului. Și curând.

– Asta e îngrijorător și foarte deranjant, răspunse Hugo. Azi e nouăsprezece septembrie. Când așteptați prăbușirea asta?

– Nu știu. Sunt atât de multe speculații, cumpărare de acțiuni, tranzacții nechibzuite, vânzare și cumpărare, Dumnezeu știe ce-o să se întâmple. Dar voi doi sunteți bine, nu? Tim se uită la fratele lui, Paul, și apoi la Hugo. Ați ieșit de pe Wall Street.

– Eu da, zise Paul.

Hugo încuviință din cap.

– Eu am vândut o grămadă de investiții și mi-am mutat banii la Bursa din Londra. E adevărat, am păstrat

o parte din banii de la Ben Silver în investiţii pe Wall Street, dar nu prea mulţi. De ce?

– Mulţi bancheri sunt de acord cu mine că Wall Street o să se prăbuşească. Şi asta o să reverbereze în întreaga lume. S-ar putea ajunge, de fapt, la o criză... o criză mondială.

– Să sperăm că nu, zise Hugo.

Era vineri după-amiază, 20 septembrie. Toată lumea se bucura de weekend. Vremea era frumoasă. Era ca o vară indiană. Cecily şi Miles stăteau pe terasă, când Charles ieşi afară. Arăta atât de şocat, că Cecily ştiu pe loc că se întâmplase ceva. Ceva îngrozitor. Charlotte îl urmă, şi era şi ea albă precum creta, părând agitată.

Miles se ridică pe dată, suspectând şi el probleme.

– S-a întâmplat ceva rău, *papa?* întrebă el, apoi se uită la Charlotte, care avea o expresie tensionată. Şi teamă în privire.

– Nu numai că e rea vestea, Miles. E catastrofală. Hugo tocmai mi-a spus că Bursa din Londra s-a prăbuşit în mod oficial.

– Dumnezeule, de ce? Ce s-a întâmplat? strigă Miles cu o voce uluită.

– Are de-a face cu un om pe nume Clarence Hatry, care a fost închis pentru fals şi fraudă. El a provocat toate astea. Se pare că piaţa era instabilă grav de câteva zile. Perioadele de vânzare, cumpărare, totul a luat-o razna.

– Ce înseamnă asta pentru noi? întrebă Cecily privind mai întâi la Miles şi apoi la Charles.

– Am pierdut o mare parte din bani, răspunse Charles.

– Suntem terminaţi? întrebă Miles brusc temându-se de ce era mai rău.

– Nu chiar. Dar, mă rog, am pierdut o mare parte a investiţiilor.

– Ce înseamnă asta pentru noi? întrebă Cecily din nou. Suntem ruinaţi? Este Casa Ingham gata să se prăbuşească?

– Eu sper sincer că nu, răspunse Charles pe un ton tensionat. Dar are să fie foarte greu. Va trebui să oprim imediat restaurările. Şi să ne asigurăm că putem să ne plătim taxele, să păstrăm moşia, să plătim personalul.

– Dar banii pe care vi i-am dat eu pe bijuterii?

– Au fost folosiţi. Acoperişuri noi, nesfârşite întinderi de acoperişuri. Pardoseli noi. Lucrarea la fundaţie. Ştii ce s-a întâmplat. Plus impozitul pe profit.

– Suntem faliţi, *papa?* întrebă Miles.

– Nu chiar. Fiindcă Cecily a cumpărat bijuteriile Ingham. Iar Dulcie a vândut tablourile noastre la galerie. Dar trebuie să strângem cureaua. Şi să tăiem, să tăiem şi iar să tăiem din cheltuieli. Şi să vindem şi mai multe bunuri.

Charles părea atât de deprimat, încât Cecily se întreba dacă le spunea adevărul. Dintr-odată, o năpădi un sentiment uriaş de indignare, care se disipă imediat. Îi luă locul hotărârea, nevoia de a controla propriul destin. Se ridică, luă copilul din leagăn, alergă în jos pe trepte şi apoi pe gazon. Se opri în faţa casei, holbându-se la ea.

Miles alergă după ea.

– Ce faci? strigă el părând nedumerit, îngrijorat de comportamentul ei ciudat.

Ea nu-i răspunse lui Miles. Întoarse copilul cu faţa spre casă, arătându-i-o.

– Asta o să fie a ta într-o zi, strigă ea. O să domneşti aici. Primul Swann din capul casei Ingham. O să fie a ta, îţi promit asta. Cu orice preţ. Cavendon o să fie al tău, să-l stăpâneşti. Aşa e menit să fie. Moştenirea ta. E o predicţie. Şi nu doar casa asta mare şi impunătoare. Ci mult mai mult.

Cecily se opri, se uită în jurul parcului, apoi întoarse copilul cu faţa spre ea. Continuă cu vocea ei puternică şi hotărâtă:

– Sunt mii de acri de pământ, un celebru cocoş-de-mesteacăn, trei sate cu oameni de care trebuie să ai grijă şi să-i protejezi, care depind de tine. E un titlu care datează de aproape două sute de ani. O să fii unul dintre

principalii conți ai Angliei. Al optulea conte de Mowbray, urmându-i tatălui tău. E o dinastie pe care trebuie să o aperi cu propria viață.

Miles, care îi ascultase vorbele, era uimit, dar impresionat. Văzu că era albă, îi observase implacabilitatea, hotărârea din ciudații ochi cenușii-lavandă și totodată o urmă de cruzime, trecătoare. Fusese copleșit de tăria ei, de simțul datoriei pe care-l avea.

Cecily așeză copilul confortabil în brațe, îl legănă și se întoarse spre Miles.

– Am vorbit serios când am spus ce-am spus, Miles. O să luptăm și o să muncim. Și o să păstrăm Cavendonul în siguranță. Trebuie. Pentru tine și pentru băiatul ăsta... moștenitorul după care ai tânjit. Cecily se opri și se apropie de el. Ești soțul meu, în sfârșit. Ți-am dăruit acest băiat, pe moștenitorul tău. O să stai alături de mine și o să lupți pentru toate astea?

Miles își îmbrățișă soția și copilul, și-i ținu strâns lângă el, plin de iubire și recunoștință. Ei erau familia lui.

– Da, zise el.

Și așa făcu.

mulțumiri

Soțul meu, un producător de film, consideră că publicul n-ar trebui să știe nimic despre amănuntele din spatele producerii unui film. El crede că strică magia. Și îl suspectez că simte la fel despre amănuntele care stau în spatele scrierii cărții. Sunt de acord. Totuși, aș dori să le mulțumesc celor care au fost implicați în crearea acestui nou roman.

Odată ce termini de scris, cartea merge la redactare și design, iar apoi la producție. Acesta este momentul în care alte persoane devin implicate, și începe munca de echipă. Vreau să-i mulțumesc echipei mele de la HarperCollins, Londra.

Îi datorez mulțumiri foarte speciale editorului meu, Lynne Drew. Ea este o minunată placă de rezonanță și are o înțelegere înnăscută a personajului, a dramei și a povestirii. Felul în care înțelege ea oamenii și motivațiile lor e unică, și îi apreciez sugestiile și ideile. Trebuie să-i mulțumesc directorului editorial executiv, Kate Elton, pentru entuziasmul și sprijinul ei; redactorului Martha Ashby, pentru că are grijă de nenumărate detalii, și asistentei editoriale Charlotte Brabbin, pentru că ține evidența la tot.

Mulțumirile mele merg la editoarea mea, Susan Opie, și la redactoarea mea, Penelope Isaac, care amândouă fac o treabă excelentă și sunt dedicate romanelor mele.

Elizabeth Dawson, directoare de PR la HarperFiction, merită un mare mulțumesc din partea mea, pentru promovarea și publicitatea pe care se străduiește să le facă odată ce cartea e publicată, și întrucât mă face să râd tot timpul când mergem în turneul de promovare. Roger Cazalet, director de strategie în editură, și Oliver Wright, director de vânzări în Marea Britanie,

fac o treabă minunată în prezentarea cărții publicului, și le mulțumesc. În sfârșit, mulțumesc și întregii echipe de la HarperCollins din Londra, care se implică în toate aspectele legate de publicarea romanului meu.

Wendy Jeffrey, editoarea mea de la Doubleday cu mulți ani în urmă, a plecat din lumea editorială și a început o nouă carieră. Am rămas prietene timp de treizeci și cinci de ani, și ea încă mai continuă să-mi citească manuscrisele, pentru propria plăcere, dar și la cererea mea. Comentariile ei sunt neprețuite pentru mine, și îi mulțumesc pentru sprijinul ei continuu.

Îi mulțumesc lui Lonnie Ostrow de la Bradford Enterprises, un maestru în computere, care ajută la pregătirea manuscrisului și la documentare. Mulțumesc și Lindei Sullivan, de la WordSmart, pentru munca ei pe manuscris, care e întotdeauna perfectă.

Nu pot să-i mulțumesc niciodată îndeajuns soțului meu, pentru sprijinul său drăgăstos și de durată, din toate punctele de vedere, și pentru că înțelege că simt nevoia continuă să scriu romane. Nu numai asta, ci este și cel mai bun critic al meu. Îmi citește întotdeauna manuscrisele, cu obiectivitate, și spune ce crede. Împreună cu editorii mei, Bob este unul dintre primii cititori, și răspunsul lui rapid e de neprețuit înainte de a începe editarea. Un adevărat partener, în toate privințele, Bob este cel care îmi ghidează cariera și o gestionează cu abilitatea unui om de afaceri și cu mintea creatoare a unui producător de film. El face și filmele după romanele mele, cu actori minunați în rolurile principale.

În afară de toate astea, el reușește să mă facă să râd în fiecare zi a anului.